

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕНИ
РОМАНИ

ДОНА
ДЖУЛИАН
ОГНЕЛАЩЕ,
ОГНЕЛАЩЕ

НЕВЕРОЯТНА ИСТОРИЯ, ПЪЛНА С ЖЕЛЕНИЕ,
ИЗМАМА И ПАРЕЩА ЕРОТИКА!

ДОНА ДЖУЛИАН ОГЛЕДАЛЦЕ, ОГЛЕДАЛЦЕ

Превод: Красимира Матева

chitanka.info

Лейси Джеймс погледна в огледалото и видя някаква непозната.

Нима наистина тя е жертва на тайнствен инцидент, в резултат на който изгубва паметта си и става напълно беззащитна, в това число и от мъжа, който твърди, че ѝ е съпруг?

Лейси Джеймс погледна съпруга си и не го позна.

Наистина ли тексаският магнат Джес Прайд е олицетворение на женската мечта за сигурност и страст? Или на кошмара и неискреността, а целувките му са белези на жестокостта.

Лейси Джеймс щеше да открие най-ужасяващата истина, пред която би могла да се изправи една жена и съпруга...

ПРОЛОГ

Беше дошла в Далас с надеждата да открие някакво доказателство, което да я издигне в очите на мъжа, когото обичаше. Това щеше да бъде най-добрият подарък за рождения ден на съпруга ѝ. Рожденият ден, чиято дата бе научила едва предишния ден. Така и нямаше да знае, че е през този уикенд, ако не бе дочула майка му и брат му да говорят за партито, които бяха планирали да дадат в негова чест преди...

Не довърши мисълта си; в противен случай щеше да се разстрои отново. Не и днес. Днес щеше да се преструва, че всичко е такова, каквото трябва да бъде, че двамата с Джес са прекрасната двойка, както бе показало и огледалото тази сутрин. По-точно, каквато щяха да бъдат, след като му подадеше плика, поставен в дамската ѝ чантичка. Върховният подарък!

Докато вървеше из мецанина на огромния магазин, младата жена се усмихна несъзнателно при спомена как голямото старо огледало във вестибюла бе уловило образите на двама им. За миг той също бе хипнотизиран от съвършената гледка, която представляваха заедно — той висок, силен и тъмен, и тя — толкова светла, крехка и деликатна в сравнение с него. Беше го забелязала в изумения му поглед.

Вирна брадичка точно когато минаваше край прочутите фонтани на огромния магазин и сви решително длани в юмруци. Толкова много бяха нещата, които не можеше да разбере за своя брак, за съпруга си, за съвместния им живот преди злополуката, но едно знаеше със сигурност. Щеше да поправи всичко, което не вървеше добре между нея и красивия ѝ каубой. Днес беше началото на един нов живот и за двама им. Въпросите, които чакаха отговор, можеха да бъдат позабравени през следващите два дена. Поне за след отпразнуването на рождения ден на Джес.

Ускори крачка, като се усмихваше щастливо. В дългата черно-бяла найлонова торба с надпис „Сакс Фифт Авеню“ бе сложила роклята за галавечерята в събота. Сега се бе насочила към „Лорд анд

Тейлър'с“. Оставаше ѝ да купи още едно нещо, преди да потегли към къщи.

Това щеше да бъде вторият подарък за Джес — този, който щеше да му поднесе публично на празненството — сребърна тока за колан, инкрустирана с тюркоаз и нефрит, майсторски изпълнено изображение на изправен на задните си крака жребец и свита на кълбо змия. Беше видяла рекламата му в едно списание предишната нощ и бе много щастлива, когато разбра, че може да го намери в супермаркета на Далас.

Сутринта бе измислила някакво обяснение за внезапното си заминаване за Далас. Каза на Джес, че отива да се срещне с някакъв специалист, за който бе чула. Докато бе говорила бързо, се бе чудила дали нямаше да се издаде. Молеше се да не започне да ѝ задава въпроси. Подчертаната му незаинтересованост обаче я обиди. Единствената му реакция бе едва забележимо, подигравателно повдигане на веждите, придружено от лека изненада, че си създава проблеми около търсенето на отговори, които вече не го интересуваха.

Съмняваше се, че дори щеше да я попита какво ѝ бе казал лекарят. Ако го направеше обаче, единственото, което можеше да не се получи, щеше да бъде моментът. Нищо не можеше да намали стойността на истинския подарък.

Широката усмивка бе израз на почти неудържимата ѝ радост. Ускори крачка и потупа меката кожа на дамската си чантичка, в която бе прибрала плика и най-важния лист хартия в живота си.

— Шелби!

Завъртя се на пети, изненадана да чуе името си толкова далеч от къщи. Усмивката обаче вече бе готова на лицето ѝ, а ръката ѝ се готвеше да приветства притежателя на гласа, когато срещна погледа му. Тогава си даде сметка, че мъжът, който вървеше насреща ѝ, бе абсолютно непознат. Усмивката застина, протегнатата ѝ длан потрепери, а сърцето заблъска мъчително в гърдите ѝ. Отстъпи крачка назад и изгуби равновесие, тъй като глезенът ѝ се изкриви. Мъжът се спусна към нея и я хвана, преди да е паднала.

— Божичко, Шел, добре ли си? Бледа си като платно! Не исках да те стряскам.

Младата жена поклати глава и размята светлорусите си коси.

— Името ми не е Шелби — промълви приглушено тя.

„Защо тогава, за Бога, за момент ми се стори, че е?“ — запита се
тя.

ЧАСТ ПЪРВА

„Огледалце, огледалце, от
стената,
кажи кой е най-хубав на
Земята?“

Снежанк

а

Тримата агенти на ФБР я проследиха с поглед, докато прекосяваше стаята. Тя седна в единия ъгъл на бюрото в кабинета на началника Уорън Андерсън и започна да клати дългия си, добре оформен крак. Преглеждаше документите, които ѝ беше дал. След малко вдигна поглед, сините ѝ очи заблестяха весело и се засмя дълбоко и гърлено, с видимо задоволство.

— Значи всичко е официално. Сега вече съм наистина Лейси Джеймс — измъкна попълнен чек от хартиения плик и преброи нулите с дългия, лакиран нокът на показалеца си. — И в доста добро материално положение.

— Изразходвайте ги разумно, мис, тъъ... Джеймс...

— Аха — отвърна тя, като размаха пръст в лицето на Андерсън. — Никога, ама никога не ми изнасяй лекции във връзка с парите. Уважението към всемогъщия долар ми е вродено.

Макар тази жена да не се харесваше на агента от ФБР, той не можеше да не ѝ се възхити. Тя бе студена и пресметлива като мъжа, когото бе помогнала да осъдят за рекет и заговор за убийство, същия мъж, с когото бе ходила в продължение на почти десет години. Вероятно това бе най-красивата жена, която бе виждал. Освен това бе обсебена от собствената си особа, умна и амбициозна. И най-вече, беше истинска кучка. Но притежаваше по-добър инстинкт за самосъхранение от повечето от най-добрите му агенти. През

изминалата година, откакто се бе появила за първи път в кабинета му, за да постави условията на предложената от нея сделка — парична награда от правителството, връзки и нова самоличност, в замяна на свидетелски показания срещу „лошия“ Сами Уайът — бе успял да я опознае добре.

Тя приличаше на хамелеон. Вампир, способен да изкуши дори монах само с едно облизване на чувствените си устни или с извиването на веждите и многозначителния блясък в очите си. Човек можеше да я помисли за някоя крехка, безпомощна жена, когато обърнеше към него бебешко сините си очи, когато се усмихнеше невинно и на едната ѝ буза се появеше трапчинка, след което започнеше да върти царевично русите си, меки като коприна коси около пръста. Или пък за интелигентна бизнес дама със завидно дар слово, надарена с ум и схватливост. Лично бе наблюдавал още няколко, все така достойни за възхищение, страни у нея. Въпреки това се радваше, че тази бе последната му среща с нея. С парите, препоръките и грижливо създадената самоличност тя бе готова да започне нов живот. Надяваше се само, че не бе избрала погрешно своето местоживееене.

— Все още не е късно да промениш решението си — рече Андерсън.

Тя се ухили и без да му обръща внимание, насочи коментара си към Франк Мандел.

— Подхожда ми, какво ще кажеш? — изхили се, когато проследи погледа му, впит в дълбокото деколте на копринената ѝ блуза. — Името, миличък Франки. Приличам на Лейси, нали?

— Тъъ, да, мадам.

Младата жена почти измърка, когато отчетна доволно глава като котка, а бляскавите ѝ коси напомниха на присъстващите в помещението мъже за нощите, които бе прекарал всеки от тях с ръце, заровени в копринените кичури, макар и само насън.

Тя се плъзна от бюрото, застана в средата на стаята, разкрачи се, въпреки, че късата ѝ пола бе съвсем тясна, отчетна отново глава и се усмихна широко. Уорън бе готов да даде нареждане да я съпроводят до летището и очакващия я чартърен самолет, който ФБР бе наело за нея.

— Не бъди толкова тревожен, миличък Уорън — вдигна два пръста. — Честна скаутска, сладурче, няма да променя намеренията си и да дойда да те търся, за да ме преместиш някъде другаде. Отивам в

Рустър Корнър, Тексас, за да се престорят, че пишат любовни романи и да се запознаят с един нефтен милионер.

— Направих някои проучвания за Джес Прайд, Ш... Лейси. Предците му може да са били прости фермери, но това не означава, че Прайд ще предложи брак на някоя красавица само защото е щракнала с пръсти.

Младата жена го сграбчи за вратовръзката, плъзна нехайно длан по консервативната му раирана риза, спря по средата на гърдите му, разкопча сърчно едното ѝ копче и провери ръка в нея.

— О, само че аз не съм просто красива, Уорън.

Усети, че лицето му пламна. Хвана я за китката, като полагаше усилия да контролира тембъра си.

— А аз само ви предупреждавам, мис Джеймс. Федералното бюро няма да финансира ново преместване, ако плановете ви не се развият така, както очаквате.

Лицето ѝ се разтегна бавно в усмивка, изкусителна като целувка.

— Ще ми липсваш, Уорън, и ще се тревожа за теб. Прекалено си сериозен. Един сексапилен мъж като теб не би трябвало да бъде толкова ревностен в задълженията си... единствено, когато люби...

Агентът се обърна, прекоси стаята с три дълги крачки, заобиколи бюрото и седна на стола си. Върху красивото му лице се изписа отвращение, но както Лейси, така и колегите му знаеха, че то е насочено към него самия.

— Агентите Мандел и Уотърс ще те придружат до летището. Пожелавам ти безопасно пътуване.

— Ще ти изпратят покана за сватбата — заяви младата жена, изпрати му въздушна целувка и взе дамската си чантичка и кожената пътна чанта, която очевидно не бе от комплекта куфари и чанти на „Гучи“, които ФБР ѝ бе купило едва предишния ден.

Андерсън посочи с брадичка към чантата.

— Мисля, че се споразумяхме да не вземаш със себе си нищо от твоя минал живот.

Лейси разпръсна с жест притесненията му, разкопча ципа на чантата и измъкна от нея порцеланова кукла, със същите сини очи и руси коси като жената, която я държеше.

— Само това. Тази връзка с моето минало няма да оставя.

Андерсън не каза нищо в продължение на доста дълго време. Честно казано, беше поразен от невероятната прилика между куклата и нейната собственичка, като се стигне дори до самотната трапчинка. Вдигна рамене, неспособен да се пребори напълно със смущението си, макар да знаеше, че то бе лишено от всякаква логика. В крайна сметка, това бе само една кукла. Взе химикалката от бюрото и сложи край на срещата, като се захвана с обработването на струпаната пред него документация.

— Желая ви късмет, мис Джеймс.

Лейси вдигна рамене, върна куклата в торбата и насочи отново вниманието си към другите двама мъже.

— Багажът ми в колата ли е вече? Добре, тогава да вървим. Колкото по-бързо пристигна в новия си дом, толкова по-скоро мистър Джес Прайд ще има удоволствието да се запознае с мен.

ПЪРВА ГЛАВА

Една седмица преди пазаруването в Далас.

Тя се взираше в огледалото, в лицето, което някога бе красиво — беше разкривено от рани, подутини и белези. Беше почти невъзможно да разпознае в него съвършенството на жената от снимката в издадената в Тексас шофьорска книжка, която държеше в ръката си. Не, че не вярваше на твърденията на полицията, че тя и жената на име Лейси Джеймс-Прайд са едно и също лице. Вярваше ѝ. Въпреки пораженията, приликата бе очевидна. Както и останките от някога безупречната красота. Тя личеше в чистия син цвят на очите, в тесния деликатен нос и в безкомпромисната извивка на устните ѝ.

Да, жената на име Лейси, несъмнено някога е била невероятна красавица. И лекарите обещаваха, че не след дълго отново щеше да стане такава, трябваше просто да изчака зарастването и изчезването на миниатюрните белези, останали от грижливата им хирургическа намеса.

Тя обаче не се взираше така напрегнато в своето отражение заради това. Надяваше се, нещо в нея да трепне, да разпознае собствения ѝ образ, да събуди спомен, благодарение на който да свърже името с лицето, тъй като въпреки всичките им уверения, то ѝ се струваше напълно непознато. Всъщност, както се бе шегувала сама, сякаш изобщо не бе съществувала допреди три седмици, когато я бяха докарали в спешното отделение на болницата. Очевидно идеята не бе особено забавна, тъй като никой от лекарите не се бе засмял, а след това и тя се бе разплакала.

Ръката ѝ затрепери, в началото незабележимо, после — толкова силно, че огледалото зачука в масата, след това падна на пода и се счупи. Тя стисна очи, опитвайки да скрие болката и безсилието си. От устните ѝ се отрони звук, който напомняше отчасти хленч, отчасти — вик. Усети ръцете на своя лекар, д-р Пийчър, да я обгръщат.

— Всичко е наред, Лейси. Ще си спомниш всичко. С времето спомените ще се върнат сами. Може би дори още утре, като пристигне съпругът ти.

— Ами ако не се върнат? Ако никога не си спомня коя съм и откъде идвам?

Измъкна се от прегръдката му, побутна масичката и се плъзна от леглото. Намръщи се като напипа превръзките, които поддържаха все още счупените ѝ ребра, и, полуприведена, тръгна неуверено към прозореца. Взря се към поляните, с чиято гледка бе привикнала откакто бе излязла от комата, резултат от автомобилната катастрофа, чийто причинител бе избягал.

— Даваш ли си сметка, че единствените ми познати са лекарите и сестрите в отделението, Пийч? Единственото място, което познавам и мога да си представя, е тази болница. От полицаите разбрах, че се казвам Лейси. Както и че имам съпруг и дом в Тексас — обърна се към своя събеседник, обгърнала с ръце талията си. — Опитвам се да го видя в съзнанието си, него и нашия дом, наистина се опитвам, Пийч, но не се получава нищо. Виждам само непрогледна, черна празнина, прорязана тук-там от светлини, само че създадени от моето въображение, тъй като паметта ми е безсилна. Прилича много на фотографски негатив — съществува отпечатък, но той не е достатъчен да бъде сглобена цялата картина.

Младата жена закрачи мъчително из стаята; беше тъжно да я наблюдаваш. Въпреки това д-р Пийч не понечи да ѝ помогне. Усещаше отчаянието ѝ и необходимостта да го изрази, без неговата намеса. Знаеше какви физически усилия ѝ струваше това, но същевременно съзнаваше, че трябва да ѝ позволи да излее страховете си. Едва тогава можеше да предприеме следващата стъпка, а именно — да приеме бъдещето, колкото и мрачно да ѝ се струваше в момента.

— Страшно съм уплашена, Пийч. До смърт! Утре ще ме предадете в ръцете на някакъв човек, който твърди, че ми е съпруг, но ми е напълно непознат. Аз не знам нищо за него.

Мат Пийчър отвори уста, за да възрази, че все пак знае нещичко от онова, което бе научила от полицията, но тя го накара да замълчи с жест.

— О, знам онова, което ми казаха. Били сме женени шест месеца. Живеем в някакво ранчо. Той се казва Джес Прайд и е червив от пари — лекарят вдигна вежди и това я накара да се засмее тихичко. — Обвинявай за това детектив Дейли. Това са неговите думи. Аз самата обаче не знам нищичко за него, нали така? Не знам дали е тих човек

като д-р Айвърс, или енергичен като теб. Не знам дали любовта ни датира от училищно време, или погледите ни са се срещнали по някаква случайност в претъпкано с хора помещение.

При тези думи д-р Пийчър, кръстосал ръце пред гърдите си, се разсмя.

— Е, сега вече грешиш. Ние знаем нещо и го научихме току-що. Вече знаем, че си романтичка по душа.

— Как е тя? — попита Джес Прайд. — Жена ми, Лейси.

Имаше нещо особено, прекалено изгладено и същевременно — опасно в мекия тон на високия тексасец, което привличаше вниманието на околните като отлежало уиски или движещи се автомобилни чистачки.

Следващото впечатление на д-р Матю Пийчър бе, че Джес Прайд можеше да позира спокойно за някоя от рекламните туристически брошурки, за някой текст от рода на: „Всичко, което отглеждаме в Тексас, е по-голямо отколкото другаде.“

Лекарят посочи към един стол и седна на свой ред зад бюрото си. Посетителят свали елегантната шапка от тъмнокосата си глава, отпусна се бавно на мястото си и повтори въпроса си:

— Как е тя?

— Какво ви казаха по телефона, мистър Прайд?

— Почти нищо, докторе. Защо не ми кажете вие?

Специалистът, който приличаше по-скоро на гимназист-футболист, отколкото на завеждащ неврологичното отделение в голяма болница, правеше справки със съдържанието в папката пред себе си, докато разговаряше със съпруга на своята пациентка.

— Повечето наранявания на вашата съпруга бяха по лицето и главата. Счупени са ключицата и две ребра, има контузии по гърдите и корема, но най-сериозните наранявания са в областта на главата — обясни той и направи кръг с длан около собствената си глава.

Джес преглътна с усилие, докато слушаше дългия списък с раните на своята съпруга.

— Но по телефона полицията каза, че състоянието ѝ е добро.

— Да — съгласи се лекарят, като кимна рязко с глава. — Онова, което не са ви казали е, че я лекуваме вече три седмици. За това време

състоянието ѝ се подобри значително. В нощта, когато я докараха, изобщо не бяхме сигурни, че ще оцелее.

Дълбоко разположените очи на неговия събеседник се разшириха от изненада.

— Три седмици! Боже — изумлението му бе очевидно, но почти веднага бе заменено от объркване. — Почакайте малко. Има нещо, което не разбирам. Защо не сте се свързали досега с мен?

— Мисис Прайд беше в безсъзнание в продължение на няколко дена, след като я докараха при нас. Беше без документи за самоличност. Не ме разбирайте неправилно, мистър Прайд. Веднага разбрахме, че това не е нашата обичайна Джейн Доу. Дрехите ѝ бяха дизайнерски, ноктите — с безупречен маникюр, кожата — на жена, за която са се грижили и са глезили, но това не ни помогна да я идентифицираме. Разбрахме коя е едва след като някой открил дамската ѝ чантичка и я предал.

Лекарят вдигна ръце и се усмихна с добре обиграна увереност, но очите му останаха сериозни.

В тях Джес видя всъщност изумление и разбра, че той се питаше как бе възможно една жена да липсва повече от три седмици от дома си и съпругът ѝ да не се опита да я открие. Без да обръща внимание на внезапно залялото го чувство за вина, младият мъж побърза да зададе следващия си въпрос, преди лекарят да е успял да го обвини на глас за явното му безразличие.

— Но вие сам казахте, че са изминали цели три седмици. През всичкото това време със сигурност... Какво криете от мен?

Д-р Пийчър отвори уста, за да отговори, но в този моментът телефонът върху бюрото му иззвъня. Вдигна показалец, като в същото време посегна към слушалката.

— Запомнете мисълта си, мистър Прайд — а след това попита в слушалката: — Да, Кати?

Настъпи продължителна пауза, след което инструктира жената насреща си да му даде още пет минути.

— Готвехте се да отговорите на някои въпроси — напомни му Джес, веднага щом затвори телефона.

— Полицаяте са дошли, за да поговорят с вас, мистър Прайд. Доколкото знам, сте разговаряли вчера с детектив Лароза. С него е партньорът му, детектив Дейли. Те разследваха случилото се и ще

могат да ви запознаят по-подробно с него, но имат някои въпроси, на които се надяват да можете да им отговорите вие. Преди това обаче трябва да обсъдя нещо друго с вас.

Младият мъж стисна силно глезена на единия си крак, подпрян върху коляното на другия, и кокалчетата на ръцете му побеляха.

— Обезобразена е, нали?

Д-р Пийчър не опита да скрие неодобрението от погледа си и тексасецът усети, че лицето му пламва от безмълвното обвинение в очите на събеседника му. И поклати глава.

— Не е това, което си мислите. На мен самият не ми пука. Мислех за Лейси. Не знам доколко е пострадало лицето ѝ, но, повярвайте ми, това е най-красивата жена, която съм срещал. Дори да не сте успели да видите хубостта ѝ, вие лекувате съпругата ми вече в продължение на цели три седмици и знаете от какво голямо значение е външността за нея.

За първи път, откакто се бяха запознали преди трийсетина минути, Мат се усмихна; очевидно обяснението на Джес му бе донесло облекчение.

— Беше пострадала порядъчно, но даже многобройните натъртвания и ранички не можеха да ми попречат да разбера колко е красива съпругата ви, мистър Прайд.

— Наричайте ме Джес, моля ви.

— Окей, Джес, но не желая да се притеснявате за външния вид на жена си. Повиках един от най-добрите пластични хирурзи, за да се заеме с раните по лицето ѝ. Беше доста объркана първия път, когато се видя в огледалото, и ще трябва да минат още няколко седмици, преди да изчезнат всички подпухания и обезцветявания. След това обаче, с изключение на няколко миниатюрни белегчета, ще бъде привлекателна както винаги. Междувременно малко изкусно приложен грим ще скрие пораженията.

— Добре — отвърна напрегнато тексасецът.

Не искаше да стои тук и да разговаря с този лекар. Не искаше да се среща с полицията. Не го интересуваше как бе станала злополуката. Единственото му желание бе да види съпругата си, за да се увери, че наистина е добре. Научи с облекчение, че пораженията по лицето ѝ не са непоправими. Беше си мислил, че я мрази за всичко, което му бе причинила. Въпреки това обаче не беше толкова отмъстителен, та да ѝ

пожелае да преживее страданията, които щеше да ѝ причини загубата на несравнимата ѝ красота. Осъзна, че омразата започваше да се измества от безразличие; това го изненада и в същото време го изпълни със задоволство. Сега вече можеше да ѝ изкаже искрено радостта си, че ѝ предстои пълно излекуване, да ѝ подаде документите за развода и да се върне към предишния си живот в Тексас. Младият мъж се усмихна и заяви, вече по-уверено:

— Наистина се радвам да го чуя.

Д-р Пийчър вдигна длан.

— Това е хубавата новина, Джес. Лошата е, че вашата съпруга няма представа коя е. Доколкото мога да преценя, тя е лишена от всичките си спомени.

Лявата ѝ ръка висеше на превръзка през рамото, но връхчетата на подутите ѝ пръсти потрепваха, докато с другата ръка оправи нервно чаршафите, които покриваха краката ѝ. Тази сутрин д-р Пийчър я бе уведолил радостно, че съпругът ѝ пристига от Тексас.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи, щом си спомни нежния тон на лекаря, когато стисна лекичко ръката ѝ и обеща, че всичко ще бъде наред.

— Кой знае, Лейси, може би видът му ще бъде достатъчен, за да възвърнеш паметта си. Но дори и да не стане така, поне вече имаш име и ще бъдеш с човек, който те познава, обича и може да попълни празнините. И, кълна ти се, в крайна сметка всичко ще се нареди. И на мястото на паметта ти няма да има празна, черна бездна.

Ох, само ако съпругът ѝ беше като д-р Пийчър. Само ако...

Мислите ѝ секнаха, тъй като в този момент на вратата на болничната ѝ стая се появи някакъв мъж.

Не го позна, но бе сигурна, че това е съпругът ѝ. Пръстите, които допреди малко бяха подръпвали чаршафа, сега стиснаха бялата памучна материя, така че тя изпълни свития ѝ юмрук.

Изглеждаше внушителен, както бе застанал на прага и я гледаше нерешително, сякаш не беше сигурен дали присъствието му е желано. В ръката си държеше сива шапка. Лейси съжали, че не я бе оставил върху главата си. Тогаваше може би нямаше да успее да види колко е красив и да се почувства толкова грозна в сравнение с него. Той се

усмихна и острите му, загорели от слънцето черти омекнаха. Усмивката не беше нито широка, нито дори топла, но неувереността ѝ някак си я поуспокои. Може би, въпреки гордата си осанка, невероятно привлекателната си външност, скъпото сако, той също бе нервен заради предстоящата им среща. Тази вероятност го правеше някак си по-подобен на човек и по-малко — на божество.

Макар да бяха извадили конците от устните ѝ преди два дена, мястото бе все още чувствително и усмивката, с която му отговори, ѝ причини болка.

— Здравей — приветства го младата жена, като се стараше да не обръща внимание на неприятните усещания и да прекъсне неловкото мълчание.

Той тръгна към нея, като същевременно оглеждаше стерилната стая, сякаш търсеше доказателства, че неговата изранена събеседничка бе наистина съпругата му.

— Доста си пострадала — заяви тихо той.

Лейси не отговори веднага. Не можеше. Беше се надявала да го познае, най-малкото да усети някакво чувство за връзка, за принадлежност. Вместо това изпита нещо, което вероятно усещаша всички жени при неговия вид или при звука на дълбокия му глас. Той бе олицетворение на сексапилния мъж, но за нея бе напълно непознат.

Разочарованието и безсилието ѝ бяха толкова големи, че устата ѝ се изпълни с горчивина, а очите — със сълзи. Трепна, когато потекоха; усети щипане по най-лошо нараненото място на лицето си, дългия разрез от едната вежда до скулата. Вдигна ръка и попи унизителните сълзи.

През влажната пелена видя как д-р Пийчър влезе в стаята, но въпреки това не отдели поглед от мъжа, за който и бяха казали, че се нарича Джес.

— Аз... съжалявам — рече тя, изкашля се и започна отново. — Не исках да се разплача. Просто... толкова исках да ви позная.

Лекарят се приближи до нея, потупа я по здравото рамо и ѝ се усмихна окуражаващо.

— Търпение, Лейси. Не забравяй какво ти казахме с д-р Айвърс — след което хвърли поглед към тексасеца и обясни: — Д-р Айвърс е психиатърът, с който работи Лейси.

Непознатият се намръщи и събра дебелиите си вежди.

— Тя ще има ли нужда от постоянни психиатрични грижи, докторе?

— Нека поговорим по този въпрос — отвърна д-р Пийчър и подпря единия си хълбок на ръба на леглото на своята пациентка. — С д-р Айвърс и Лейси вече обсъждахме надълго и нашироко изписването ѝ — погледна младата жена, намигна ѝ и взе дланта ѝ в своята. — Разбира се, повечето ни разговори бяха преди да разберем коя е всъщност нашата Джейн Доу. Естествено мислехме, че е някъде от околностите на Ел Ей, и следователно ще можем да се виждаме редовно с нея самата и с нейните близки.

Лейси се усмихна на лекаря, с когото се бяха сприятелили през седмиците след началото на кошмара.

— Ще ми липсват, момчета, но се радвам страшно, че вече си имам съпруг и име — погледна мъжа, когото познаваше като Джес Прайд. — Знам, че нямаме деца — изчерви се леко. — Лекарите ми казаха, че никога не съм била бременна — преглътна мъчително, тъй като очите на Джес блеснаха гневно. — Какво има? — попита, задавена от страх, тя.

Младият мъж не обърна внимание на думите ѝ и се обърна към лекаря.

— Не отговорихме на въпроса ми. Лейси нуждае ли се от постоянни консултации с психиатър?

— Не смятам. Знаем, че амнезията е резултат по-скоро от физическа травма, отколкото от психологически стрес, както става понякога. Мислете за нея така, както мислите за раните, които видяхте току-що. С времето мозъкът ѝ също ще се излекува. И вярваме, че това ще стане напълно, въпреки, че е трудно да кажем точно кога. Дадох на Лейси името на един невролог в Далас, но, както вече ви казах в кабинета си, местният ви лекар би трябвало да може да проследи прогреса ѝ. За нещастие не разполагаме с лекарства или с каквото и да било лечение, способно да ускори възвръщането на паметта. Тя ще трябва да разчита единствено на стимулация от страна на своите роднини и приятели, а ако и това не помогне, времето е единственото друго лекарство, поне засега — стисна я за ръката, след което погледна от Лейси към Джес и обратно. — Така че, освен ако не искате да ме питате още нещо, аз ви напускам, за да ви позволя да останете малко насаме.

— Ще се видим след малко, Пийч — промълви младата жена, като се усмихна половинчато.

— Ще се отбия в кабинета ви, преди да си тръгна, докторе — заяви вдървено Джес.

Лекарят затвори вратата след себе си и стаята се изпълни с тежко мълчание. Двамата съпрузи се съзерцаваха продължително един друг; най-сетне Лейси прокара длан по косите си и извърна очи.

— Знам колко ужасно изглеждам. Все още не мога да слагам грим. Кожата ми е много чувствителна. Казаха ми, че се наложило да ми отрежат косата. Вчера видях снимката на шофьорската си книжка. Била е хубава, когато е била дълга, нали?

— Само след няколко седмици ще бъдеш красива както винаги досега — отвърна младият мъж; тонът му беше рязък и противоречеше на милите му думи.

Лейси наклони леко на една страна глава и каза:

— Вчера, след като откриха дамската ми чантичка, една от сестрите се сети, че е чела за теб. И започна да търси въпросното списание. Така и не го откри. Каза, че било старо, може би отпреди година и нищо чудно вече да бе изхвърлено. Така или иначе, от нея разбрах, че си голям фермер. Представям си колко трябва да си зает... — тъй като той не отговори, тя сведе очи към пръстите си, които се подаваха от превръзката. — Разтревожи ли се за мен, когато изчезнах преди три седмици?

Вдигна очи, срещна уверено погледа му, макар сърцето ѝ да биеше лудо и гръмко и да заплашваше да издаде как се нуждаеше да го чуе да ѝ каже колко отчаян се е чувствал, как бил обезумял от страх и мъка. Въпреки това — може би причината бе в гневния блясък, просветнал в тъмните му очи за момент или в дистанцията, която той поддържаше упорито помежду им — не се изненада, когато най-после ѝ отговори:

— Ти не изчезна, Лейси. Изостави ме.

Джес бе наел стая в един близък хотел. Когато влезе в нея трийсетина минути, след като напусна съпругата си, той захвърли шапката си върху масата и се отпусна със стон върху огромното легло. Защо не си бе държал устата затворена? Тя наистина го бе заварила

неподготвен с въпроса си за своето изчезване, но въпреки това все можеше да измисли нещо, за да пощади чувствата ѝ. За Бога, бе проявявал повече съчувствие към побеснели диви зверове, отколкото към нея преди малко.

Изпита срам при спомена за това, как бе трепнала, а след това бе свела глава и се бе извинила...

— Съжалявам — промълви тя. — Много мило, че си дошъл... при тези обстоятелства — а после вдигна очи и лицето ѝ се бе озарило от изпълнена с благодарност усмивка. — Наистина ти благодаря. Няма да те питам нищо повече, освен къде съм отивала, когато, тъй... съм напуснала дома ни. Това ще бъде моята отправна точка. Кой знае? Може би е достатъчно само да видя някои от вещите си, за да пробудя заспалата си памет.

В този момент апатията, която бе започнала да го обзема отпреди три седмици, бе заместена от един почти влудяващ гняв. Стисна челюсти така, че го заболяха зъбите. Изминаха минути, преди да се успокои достатъчно, за да може да отговори възпитано. Лейси Джеймс-Прайд бе жена с много лица, но никога не бе използвала маската на мъченица. Затова бе недоволен, че я бе сложила тъкмо сега и то, както изглеждаше, напълно искрено. Можеше да се справи с фалша, но какво щеше да прави с тази нова ситуация?

— Не знам къде отиваше — отвърна напрегнато той. — Не ми каза. Но това е без значение. Ще се върнеш с мен у нас. Щом възвърнеш здравето... и паметта си, ще решим какво да правим оттук нататък.

Устните ѝ потрепнаха в неуверена усмивка, разделиха се, но от устата ѝ не излезе никакъв звук.

— Добре ли си? — попита Джес; страхът му за нея внезапно бе надделял над гнева. Приблужи се, докосна я по рамото и повтори: — Лейси, добре ли си?

Тя кимна, а след това извърна лице. Мълчанието увисна във въздуха помежду им, тежко, остро и силно като парфюма, който бе слагала винаги. Обърна се, за да си върви, но спря две крачки пред прага, когато я чу да казва:

— Добре съм, Джес. Просто съм много развълнувана. Прекрасно си давам сметка, че, макар да изгубих паметта си, аз съм голяма щастливка, след като съм женена за такъв почтен мъж.

Той погледна несъзнателно през рамото си. Забеляза сълзата, която се плъзна от ъгълчето на окото ѝ и падна в дланта ѝ. Господ му бе свидетел, че в този момент мразеше себе си така силно, както никога не бе мразил нея...

ВТОРА ГЛАВА

Четири дни по-късно Лейси стоеше в болничната си стая, облечена и готова за тръгване. През изминалия час бе гледала телевизия, но щеше да ѝ бъде доста трудно да каже какво даваха.

Д-р Пийчър я стресна, като я потупа по рамото, както бе вперила немиждащ поглед в екрана. Не го беше усетила как влиза.

— Лейси?

— О, Пийч, изкара ми акъла.

Проследи погледа ѝ към телевизионния приемник, където в този момент Боб Баркър се смееше на изказването на един от участниците в състезанието.

— И двете ми дъщери са също големи поклоннички на „Цената е вярна“. Предполагам, че всички са полудели по това предаване, а?

— Честно казано, дори нямах представа какво дават — призна младата жена.

Лекарят се ухили.

— Прекалено си развълнувана от предстоящото си завръщане у дома, за да мислиш за нещо друго. Повечето ми пациенти също се чувстват така. Признавам си: ако не бях толкова сигурен в себе си, сигурно щях да получа комплекси.

Лейси се изсмя, за да възнагради опита му да бъде духовит, но изражението ѝ бързо стана сериозно.

— Искане ми се съпругът ми да бе толкова ентузиазизиран във връзка с прибирането ми у дома, колкото съм и аз самата.

Мат Пийчър придърпа стола към леглото.

— Изглеждаш прекрасно, между другото — вметна той, докато седнаше. Забелязал гримасата ѝ, изразяваща несъгласие с това твърдение, той поклати глава. — Не, не мисли, че това е празен комплимент, с цел да ти вдъхна увереност. Вие сте рядко срещана красавица, мисис Прайд.

— Благодаря — отвърна тихо тя. Погледът ѝ остана дълго закован в пода, преди най-сетне да го вдигне към него. — Толкова си добър с мен. Ще ми липсваш.

— Съмнявам се — засмя се лекарят. — Не, животът във фамиленото ви ранчо ще те завладее дотолкова, че скоро ще забравиш, че даже си била в болница.

— Понякога, Пийч, се надявам никога да не си спомня коя съм била.

— Защото се страхуваш, че в такъв случай ще се озовеш пред проблемите между вас с Джес, възникнали преди злополуката ли?

— Ако само можеше да ми каже какво не е било наред помежду ни.

— Знаеш защо не го е направил.

— Да. Д-р Айвърс смята, че е по-добре да ме оставите да открия сама своите чувства, да възстановя спомените си, да оставя вратите и прозорците да се отварят по собствена воля, вместо да ги насилвам... Джес обаче разби въпросната врата, когато ми каза, че съм го била изоставила. Няма ли да бъде по-добре в такъв случай да я отворим още сега, вместо да трябва да се питам със страх какви ли демони надзъртат иззад нея?

Д-р Пийчър взе едната ѝ ръка в дланта си и я стисна лекичко.

— Виж какво ще ти кажа, Лейси. Не мисля, че днес той щеше да те отведе в дома си, ако различията помежду ви бяха непреодолими. Според мен той те обича и иска да ти помогне да се справиш, за да можете след това да разрешите заедно проблемите си.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя побърза да ги избърше с връхчетата на пръстите си, като внимаваше да не размаже грима, който една от сестрите ѝ бе помогнала да си сложи.

— Добро момиче — рече лекарят. — Изглеждаш прекалено добре, за да оставиш сълзите да развалят всичко. А сега стани, за да видя костюма, който си сложила. Подарък от мистър Прайд, предполагам.

Смутена и същевременно, поласкана, младата жена се изправи и се завъртя грациозно пред него.

— Хубав е, нали? — попита тя. Пепелявосиният копринен костюм, който Джес бе поръчал да ѝ донесат от магазина, ѝ харесваше наистина много. — Малко ми е голям. Явно след катастрофата съм отслабнала повече, отколкото си мислех. Джес казва, че преди съм носела дрехи шеста мярка, но ми се струва, че сега ми виси малко.

— Абсолютно всички жени, които познавам, с радост биха се изправили пред подобен проблем — отвърна с усмивка Мат.

— А как ти се струва косата ми? — попита Лейси, вдигна длан и я прокара по късите си, лъскави кичури.

— Complimenti ли търсите, мисис Прайд?

— Не — изчерви се тя. — Просто искам да се уверя, че изглеждам добре. Искам Джес да бъде горд с мен, когато ме откара обратно у дома. Нещата помежду ни може и да са били лоши, но искам завръщането ни да бъде добро — седна отново на ръба на леглото, като приглади грижливо полата под себе си, а след това стисна длани и ги постави в скута си. Изражението ѝ внезапно стана сериозно. — Той каза ли ти, че ще пътуваме със самолет?

— Не, но предположих. Защо? Да не би това да те плаши?

— Да. Току-що, когато си помислих за завръщането ни в Тексас и си спомних какво каза той за летенето, изпитах особено свиване в стомаха. Мислиш ли, че съм на път да си спомня нещо? Че си припомням страха си от летенето?

— Да, струва ми се напълно възможно. Въпросът обаче е доколко силен е този страх? Дали ще можеш да се качиш на самолета?

Младата жена не отговори веднага, тъй като в този момент забеляза съпруга си, застанал на прага. Разбра, че е на път да направи първата крачка към попълване на пукнатините в брака им.

— Да, д-р Пийчър, ще мога да летя. Ще мога да направя всичко, което трябва, стига Джес да е с мен.

Час по-късно мистър и мисис Прайд седяха в лимузина, която ги превозваше към аерогарата. Въпреки вълнението и притесненията относно бъдещето, което я очакваше далеч от сигурното убежище, в каквото се бе превърнала болницата за нея, тя опитваше усилено да успокои съпруга си. Той изглеждаше не по-малко нервен от нея самата.

— Винаги ли пътуваме в такова великолепие? — попита тя през смях, едновременно нежен и шеговит.

Тъй като Джес не отговори веднага, тя се смъмри наум, убедена, че го е обидила по някакъв начин. Отвори уста, за да се извини, но в този момент той се усмихна и впери в нея лъскавите си, черни очи.

— Ти обичаш повече от мен луксозните коли. Аз самият обикновено карам един разбит, стар автомобил.

— Не ми казвай — рече Лейси. — Вероятно аз си падам по спортни коли в бебешко син цвят.

— Колкото до спортните коли, улучи. Наистина караш спортна кола, „Мерцедес“, но тя е червена — намръщи се и додаде: — Поне така правеше. Полицията все още не е открила колата ти.

— Или някои от нещата, които взех със себе си, когато... тъъ, когато си тръгнах.

— Не — отвърна младият мъж.

И по гласа, и по стойката му ѝ стана ясно, че напрежението го бе обзело отново. Точно беше посегнал да постави ръка върху бедрото ѝ, но сега я отдръпна.

Младата жена изпъшка наум, но поражението ѝ бе краткотрайно. Бяха се разделили непосредствено преди злополуката, отнела паметта ѝ. Нямаше как да избяга от тази студена, неприятна истина. От друга страна, двамата се бяха обичали лудо някога... не, не някога, само преди шест месеца, когато се бяха оженили набързо, както бе обяснил Джес по нейно настояване. Несъмнено щеше да ѝ се наложи да премине през няколко стени в този лабиринт, за да достигне до своето щастие, но си заслужаваше усилията.

— Каза, че полицията проверила всички мотели в района, но може да съм била отседнала у някой приятел или роднина. Проверил ли си при онези, които са ме познавали отпреди сватбата ни?

— Ти нямаше семейство, Лейси. Беше сираче. Колкото до приятелите ти — не познавах такива. Беше дошла в Рустър Корнър няколко месеца преди да се оженим.

Едно мускулче на челюстта му потрепна от едва сдържан гняв, но младата жена нямаше желание да сложи край на разговора. Всичко трябваше да излезе наяве, абсолютно всичко, преди да могат да продължат напред.

— Продължавай — рече тя. — Откъде съм? Дори да съм била сираче, напълно лишено от роднини, все трябва да съм си създала приятели. От Калифорния ли съм?

Той поклати глава.

— От Орегон.

— Тогава може би някой от приятелите ми в Орегон се е преселил да живее в Ел Ей и аз съм го навестила по време на нашата раздяла. Звучи логично, нали?

— Така е, но ще разберем какво си правила там едва след като възвърнеш паметта си. Колкото и да размишляваме, нищо няма да постигнем.

Постави длан върху ръката му над лакътя, усети как мощните му мускули се стягат, но не я отдръпна.

— Струва ми се, че грешиш, Джес. Според мен единственият начин да си спомня, е, като разговаряме за това.

— Окей — отвърна той и в тъмните му очи блесна страстна смесица от гняв и обида, когато я хвана за лявата ръка и я вдигна пред лицето ѝ. — Нека тогава поговорим за това къде ти е брачната халка, Лейси! Опитай да си спомниш какво стори с нея! Нима изпитваше такова нетърпение да се отървеш от мен, че я свали веднага, след като си тръгна?

Стискаше китката ѝ толкова силно, че ѝ причиняваше болка, но словесната му атака я нарани много повече. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, докато оглеждаше лицето му, а след това се зарови в пустата си памет с надеждата да открие отговора на този въпрос. Когато парещите сълзи потекоха по бузите ѝ, тя поклати глава и измъкна длан, за да я притисне към гърдите си.

— Не си спомням, но чувствам тук, в сърцето си, че не бих могла да сваля халката, която ти си сложил на пръста ми — последните ѝ думи бяха изпратени с треперлива въздишка. Миг по-късно, вече спокойно, додаде: — Полицията предполага, че е била открадната, заедно с кредитните ми карти и парите в брой.

Джес не отговори. Обърна глава към прозореца.

— Защо не опиташ да си починеш? Усещам, че вече започваш да се изморяваш. Скоро ще пристигнем на летището, но ще изминат още няколко часа, преди да се приберем у дома, а се съмнявам, че ще успееш да се отпуснеш по време на полета.

Младата жена се подчини. Затвори очи и въздъхна дълбоко; умът ѝ обаче отказваше да притихне. Прекалено много въпроси не ѝ даваха мира и търсеха отговори.

Къде бе отишла, след като бе напуснала дома си в Рустър Корнър? Как така се бе озовала на улицата в един часа сутринта, дори

и в един толкова популярен с ресторантите си район, където я бе открила полицията? Защо нямаше никакви свидетели? Кой я бе ударил, а след това си бе заминал, без дори да си направи труда да провери дали е жива или умряла?

През полупритворените си клепащи погледна крадешком към мъжа, който седеше до нея, и осъзна, че този въпрос се нуждаеше от отговор повече от всички други.

Какво се бе случило, че да я накара да избяга от мъжа, когото бе обещала само преди няколко месеца да обича, почита и цени?

Омъжена! Усети как вълнението преминава от сърцето към стомаха ѝ, както се бе случвало вече на няколко пъти през четирите дни, изминали от първата им среща. Дори след разговорите, които бяха провеждали всеки ден и по време на които той бе отговарял търпеливо на трескавите ѝ въпроси за техния дом, за неговото семейство и персонала, за ежедневието, както тяхното, така и на съседите и съгражданите, на нея все още ѝ бе трудно да проумее факта, че е омъжена за него. Не, че не я привличаше. Тъкмо обратното. Присъствието му ѝ бе достатъчно, за да изпита радост. Точно в този момент копнееше да се обърне, да подпре чело в неговите гърди, да се заслуша в ударите на сърцето му и да усети как ръцете му я обгръщат. Разбира се, нямаше да го направи. Колкото и картинно да описваше съвместния им живот преди необяснимото ѝ напускане на семейното гнездо, той ѝ бе все още почти напълно непознат.

О, сега вече разполагаше с някои факти за това красиво лице. Знаеше, че е на трийсет и пет години. И че тя самата беше на двайсет и осем. Бяха ѝ казали, че това бил първи брак и за двамата и че живеели в неговото ранчо заедно с майка му Роуз, брат му Дилън и снаха му Сибил. Р. Дейвис, баща му, бе починал преди три години и макар Дилън да бе по-големият брат, на Джес гледаха повече или по-малко като на семейния патриарх.

Лейси бе задавала много въпроси за семейството му и за него самия, и той бе дал отговор на всеки един от тях — банален, повърхностен, като например как изглеждаше всеки един от тях, от колко време бяха женени Дилън и Сибил и т.н. В тона му не бе усетила ентусиазма, който очакваше, ентусиазъм и желание да ѝ помогне да възвърне паметта си. На всичките ѝ въпроси бе отговарял сякаш с безразличие, без топлота или страст в гласа към обсъжданите теми. Не

беше обаче толкова изкусен, че да скрие от изражението си семейната гордост, която изпитваше. Видя развълнувани пламъчета в очите му, когато говореше за майка си, за градчето Рустър Корнър, Тексас, и за „Южна звезда“, както се наричаше ранчото им. Очевидно той бе от хората, за които домът и семейството означават много. Лейси се усмихна — вече знаеше какво точно да каже, за да изтрие дълбоката бръчка от челото му.

— Разкажи ми историята на „Южна звезда“. Как се е установило в Тексас семейството ти?

Очите му се изпълниха с изненада, последвана от нещо друго, което не успя да идентифицира.

— Вече сме почти на летището.

Обидена, Лейси обърна глава към отсрещния прозорец, а след това — отново към своя съпруг. Гневът ѝ бе изместен от болка.

— А след това ще си бъдем почти у дома. После пък ще кажеш да си почина или че имаш работа. Колко време още ще трябва да измине, преди да престанеш да си измисляш извинения, за да не разговаряш с мен? Истински да разговаряш, искам да кажа! Знам какво са ти казали лекарите: че трябва да преоткрия нещата сама, посредством собствения си опит, но някои разкази може да ми помогнат да си спомня. Знам, че си обиден и ядосан, но, по дяволите, щом не си искал да ми помогнеш, тогава трябваше да ме оставиш в болницата.

Вместо да отговори, Джес вдигна ръка и посочи към летището пред тях.

— Ще поговорим в самолета — и додаде, вече по-меко: — Ще ти разкажа историята на моето семейство в доста големи, дори отегчителни подробности, за да отвлека съзнанието ти от летенето.

Усмихна ѝ се, когато лимузината спря пред някакъв хангар и макар приятелските чувства, които изразяваше устата му, да не бяха докоснали очите му, пулсът на Лейси се ускори. Той ѝ подхвърляше съвсем дребно парченце, но тя го сграбчи и се усмихна в знак на съгласие.

След по-малко от трийсет минути колелата на едномоторния частен самолет на Джес се отделиха от пистата, като я докоснаха още

два пъти, преди Лейси, стиснала здраво клепачи, да усети как започват да се издигат в небето. Вкопчи се в страничните облегалки на седалката, в която я бе закопчал съпругът ѝ и усети как по цялото ѝ тяло пробягват тръпки, докато се мъчеше да се пребори с надигащата се в нея истерия.

— Готова съм да чуя твоята история — промълви с усилие тя. — Моля ти се, Джес, започвай да говориш, преди аз да съм започнала да крещя.

Стори ѝ се, че той се обърна към нея и едвам се въздържа да не се развика да гледа напред и да внимава какво прави. В този момент младият мъж заговори и мекотата на дълбокия му глас незабавно започна да гали успокояващо изопнатите ѝ нерви; стори ѝ се, че потъва в кадифените гънки на неговата мекота.

— Притежаваме две хиляди акра от най-хубавите земи в Тексас — обясни той. — Тази пролет се навършват сто години откакто праядо ми, Рустър Кахил, се е заселил там. И заявил, че създал своето райско ъгълче — спря за момент и се усмихна. — Не е особено трудно да се отгатне откъде идва името на Рустър Корнър. В чест на годишнината ще организираме голямо празненство. Ти го очакваше с нетърпение. Дори отиде в Далас да си купиш рокля.

Направи нова пауза и Лейси разбра, че очакваше някакъв коментар.

— Продължавай — прошепна приглушено от страх тя. — Продължавай да говориш. Гласът ти ми помага да се чувствам в по-голяма безопасност.

— Той, праядо ми, бил почти петдесетгодишен, когато се оженил за млада жена, с която се свързал чрез пощенски каталог. Според семейната библия, била на седемнайсет, когато се омъжила за него. Тя обаче си водела дневник, в който писала, че го обикнала още от пръв поглед. Казвала се Катрин. Родила тринайсет деца на Рустър, десет момичета и три момчета. И трите обаче умрели още преди да бъдат отбити, както и две от момчетата. Шестте по-големи момичета напуснали семейното огнище рано, веднага щом се омъжили, но седмата, моята баба Джесика, останала. По това време семейството вече била станало доста заможно. Притежавали повечето предприятия и магазини в града, както и няколко хиляди акра от земите в съседство. Джесика била на двайсет и шест, когато върху земите на Кахил

открили нефт. По това време баща ѝ бил вече на осемдесет и шест години и бил доста изкуфял. Майка ѝ, въпреки, че била все още сравнително млада, заявила, че няма глава за бизнес. И така управлението на ранчото и на семейните владения в града, както и решаването на проблемите около ненадейното откриване на черното злато на територията на ранчото — всичко легнало върху младите рамене на Джеси.

Тя работела много и била наследила изключителната семейна гордост, но скоро работата започнала да я затиска под огромната си тежест. Макар да били богати според всички стандарти, Джеси била срамно пестелива — направи пауза в разказа си, за да се усмихне — нещо, което правеше за първи път по време на днешната им среща. Напрегнатите мускули на челюстта му се отпуснаха, чертите на красивото му лице омекнаха и Лейси успя да се усмихне неуверено в отговор. — Плащала добре на всички, които работели за нея, но била толкова стисната, че ги карала да се трудят за двама и трима. Затова всички в Рустър Корнър и „Южна звезда“ се смаяли, когато наела някаква правна фирма в Далас, за да представлява интересите ѝ в града и екип от Хюстън, за да ръководи нефтените платформи. Не било в стила на Джесика Кахил да пръска толкова пари, колкото ѝ искали онези „непознати“, както ги наричали хората. Тръгнал слухът, че умът започнал да ѝ изневерява, точно както било станало и с баща ѝ.

А тя просто проявила далновидност на истински бизнесмен и ако била мъж, никой нямало да постави под съмнение нито мотивите, нито благоразумието ѝ. Критиките на хората, които смятала за свои приятели, обаче я наранили дълбоко, и Джеси им обърнала гръб. Била свършила изключително много за няколкото години, откакто управлявала едни от най-внушителните семейни тексаски богатства, но се променила само за една нощ. Започнала да посещава една кръчма в съседния град, където се събирали повечето работници от нефтените платформи. Била дискретна и никога не напускала дома си, преди да е станало достатъчно късно и майка ѝ и единствената ѝ друга, останала при тях сестра, да са си легнали. Не било нужно обаче много време, за да достигнат до майка ѝ слуховете за нейното поведение.

Катрин била мила, любяща жена, но в същото време била погълната от своята религия, затова ѝ дала ултиматум: или да се откаже от своите приятели в бара и от срамното си поведение, или да

напусне незабавно „Южна звезда“. Някои от местните старци все още говорят за онази нощ, единственият случай, в който името на малкия ни град се появило сред водещите заглавия във вестниците не само на най-големите тексаски градове, ами и в целите Щати.

— Освен в случаите, в които ти се появяваш по кориците на списанията — припомни му Лейси.

Разказът му я бе завладял силно и почти бе забравяла, че все още се носеха на три километра над земята.

Джес се намръщи и тя съжали моментално за коментара си. В този момент самолетът като че ли се наклони и младата жена удържа с мъка напирания вик измежду стиснатите си зъби.

— Ти май наистина си се хванала здраво за това. Не знам защо изобщо някой се е сетил за него, да не говорим пък защо го е споменал пред теб. Значението му е равносилно на голяма купчина лайна. Първо на първо, допуснах грешка, че изобщо се съгласих да дам това интервю.

В гласа му усети нещо повече от обикновен гняв, а очите му блестяха като парченца черен лед.

Кой знае как, тя бе свързана с въпросната статия. Това бе повече от очевидно. Но защо дори самото ѝ споменаване предизвикваше подобен гняв у него?

Лейси предпочете да не мисли повече върху това. Просто нямаше избор. Сега вече трепереше толкова силно, че почти не можеше да говори. Стисна клепачи и обгърна тялото си с ръце, но това така и не я успокои.

Мълчанието му ѝ тежеше като олово. Все пак е по-добре от страха — реши тя, макар да не беше толкова добро като умиротворението, което само допреди малко бе царувало помежду им. Раздразнението от упоритото му, сприхаво мълчание изчезна веднага. Младата жена изохка вътрешно. Очевидно, макар и незнайно как, бе успяла да го вбеси и сега той бе твърдо решен да демонстрира способността си да се цупи. Е, тя пък щеше да докаже, че я бива да поправя стореното зло, независимо дали е направено случайно или не. Преглътна мъчително и върна разговора към темата за баба му.

— Тя тръгнала ли си?

— Кой? — попита Джес, студено и мрачно като дъжда, който бе започнал да се сипе.

Времето се бе развалило и страховете ѝ от летенето бяха станали още по-големи, но Лейси бе твърдо решена да опита да възстанови прекъснатата връзка, която бе съществувала само допреди малко помежду им.

— Баба ти, Джесика Кахил. Била е толкова млада. Заслужавала е малко забавления и щастие. Не може да е позволила на майка си и клюкарите да я прогонят от дома ѝ.

— А, да, младост — оправданието за толкова грехове — отвърна той.

В гласа му усети толкова горчивина и омраза, че внезапно страховете ѝ се насочиха към него, а не към самолета.

— Била бременна — продължи младият мъж, а тонът му внезапно стана студен и безизразен като погледа. — Била прекалено засрамена, за да каже на майка си и прекалено побесняла, за да си тръгне.

— От Катрин ли? — осмели се да попита Лейси.

— Да, и ядосана, но също така и полудяла в буквалния смисъл на думата. Казват, че нещо в нея се прекършило, когато майка ѝ размахала библията пред лицето ѝ, като цитирала написаното за греха и леките жени. Тогава тя грабнала ръжена от огнището и започнала да я налага с него. Сестра ѝ Лизи чула врявата, влязла и се спуснала да помогне на майка си, но Джеси започнала да удря и нея.

Ръката на Лейси политна към устата ѝ.

— О, Боже! И двете ли умрели?

Джес поклати глава.

— Не, и двете оживели след побоя, но Катрин останала инвалид. Лизи, която още нямала двацет години, възстановила здравето си, но никога не се омъжила. Останала да живее в същата къща в ранчото, където и умря преди три години.

— А какво станало с Джесика?

— Тръгнала си същата нощ. Седем месеца по-късно намерили майка ми в кошница пред входната врата на „Южна звезда“ с бележка, в която пишело, че е дъщеря на Джесика и се казва Роуз Улф. Била кръстена на едно тексаско цвете, което Джеси обичала особено много, било обяснено по-нататък в бележчицата. Последното име било на баща ѝ, за когото Джесика се била омъжила.

— Някой познавал ли този човек Улф? — заинтересува се Лейси.

— О, да. Бил индианец, хулиган, нает от надзирателя на имението, за да работи на нефтените платформи. Прабаба ми наела частен детектив, за да открие документите за бракосъчетанието, които щели да удостоверят твърденията на Джесика, че момиченцето в кошницата не било незаконородено.

— Защо? Да не би да искаш да кажеш, че щяла да откаже да го отгледа, ако родителите му не били женени?

Джес сви рамене.

— Не знам. Вероятно. Но това няма значение. Детективът намерил нужните документи.

— Как се казвал той? Индианецът, искам да кажа?

— Джоу Улф.

— И Катрин Кахил оставила нещата така? Не потърсила родителите на бебето, след като се уверила, че са женени? Нима не е мислела, че те са тези, които трябва да го отгледат?

— Не било нужно. По това време вече и двамата били мъртви. Детективът разбрал, че Джоу Улф бил убит от Джеси в един бар в Сан Антон само няколко дни след като родила дъщеря му. Свидетелите твърдели, че тя влязла, като в едната си ръка носела бебето, а в другата — пистолет. Открила го в едно тъмно ъгълче, седнал на масата с някакво момиче. Приблизила се и застанала до него, докато той се хвалел на приятелката си, че се оженил за големи пари и че сега, след като вече имали и дете, възнамерявал да събере достатъчно пари, за да бъде осигурен до края на дните си. Присъстващите казват, че Джесика просто насочила оръжието и го простреляла в главата. Не произнесла нито дума. През цялото време люлеела бебето в другата си ръка, дори когато се обърнала и се взряла в наобиколилата я тълпа. Вдигнала пистолета и, след като ги предупредила да ѝ направят път, излязла от бара.

— И после занесла бебето в Рустър Корнър — прекъсна го Лейси и когато той кимна в знак на съгласие, попита: — Но как е умряла Джесика?

— Самоубила се същата нощ. Двама хулигани я открили на следващата сутрин, увиснала с примка на шията.

— О, Боже, всичко това е толкова тъжно.

— Да, тази част от семейната ни история не ме изпълва с особена гордост, но тя е част от онова, което съм, затова смятам, че не

е по-маловажна от останалото.

— На майка ти не ѝ е било леко да израсне без майка.

— Леля Лизи я обичаше като свое дете, но съм чувал как са я подигравали децата в училище. В крайна сметка тя била не само дъщеря на луда жена, ами и метиска.

Очите на Лейси внезапно се изпълниха със сълзи. „Децата могат да бъдат толкова жестоки“ — помисли си тя и изтръпна, осъзнала, че бе на път най-после да си припомни нещо от своята собствена история. Всичко обаче отлетя, преди да успее да го улови, но надеждата я изпълни с радост. Стисна ръка в юмрук, притисна го към устните си и се изсмя.

— Аз... извинявай, Джеси, но аз току-що си спомних нещо — засмя се отново и поклати глава. — Знам, че говоря като някоя побъркана. Всъщност не си спомних нищо определено, но то бе почти готово да изплува на повърхността.

Младият мъж изглеждаше толкова развълнуван, колкото беше и тя и Лейси се засмя отново при вида на изписаното на лицето му детинско очакване.

— О, Джес, лекарите имаха право. Нужно ми е само да бъда с теб и всичко ще се върне.

— Надявам се, Лейси. Моля се да е така, заради теб самата.

„Заради теб“, бе казал той, а не заради нас. Опита се да не позволи на тези думи да я наранят, но не успя. Вече по-тихо, вперила поглед в скута си, където пръстите ѝ си играеха разсеяно с токата на предпазния колан, младата жена каза:

— Разкажи ми за баща си. Как се е запознал с майка ти?

— Струва ми се, че посветихме прекалено много време на семейната история за един ден — отвърна той.

Лейси се взря в лицето му. Помнеше усмивката, която бе видяла върху него само преди минути и търсеше причината за внезапно обзелата го меланхолия.

— О, Джес, моля ти се! Ти успя да отклониш мислите ми от страховете. Моля ти се, разкажи ми за майка си и баща си!

Той мълча доста дълго, като се занимаваше с контролните уреди на самолета, което според нея бе просто тактика на отлагане. Най-сетне омекна и поднови разказа си.

— Баща ми беше специалист по петрола, от Оклахома. Дошъл в „Южна звезда“, за да разговаря със собственика на петролните кладенци, с надеждата да ги купи. Вместо да спечели онова, за което бил дошъл, той изгубил сърцето си по красивото момиче, което го посрещнало.

Лейси бе очарована. Това приличаше на приказка.

— А майка ти също ли се влюбила в него?

Съпругът ѝ се засмя, първият истински доволен смях, който чуваше от него.

— За нея това не било любов от пръв поглед, о, не. Разбира се, човек трябва да познава майка ми, за да го разбере. Не смятам, че е обикнала дори мен или брат ми от пръв поглед. Тя не отдава така лесно сърцето си.

Младата жена изучаваше красивия му профил и си помисли, че трябваше да го кара по-често да говори за неща, които обича. Изглеждаше толкова красив, когато се усмихваше, трапчинката на силната му брадичка ставаше по-дълбока, а абаносовите му очи се изпълваха с живот.

Усмихна се с копнеж, почувствала се внезапно толкова спокойно и приятно с мъжа, за когото се бе оженила, но въпреки това не си спомни нищо.

— Ами ти, Джес? Ти по кого си падаш? — той се намръщи и това я накара да изясни въпроса си. — Ти също ли се влюби от пръв поглед в мен?

Още преди да свърши, изпита увереност, че той нямаше да ѝ отговори. В крайна сметка този въпрос бе забранен от правилата на д-р Айвърс. Не трябваше изобщо да го задава, но толкова ѝ се искаше да чуе докрай тази семейна сага. Вече бе сигурна, че тя самата го бе обикнала от пръв поглед и копнееше да разбере дали и той бе почувствал същото. И тогава, макар да не произнесе нито дума, очите му отговориха вместо него и тя бе принудена да отмести поглед.

Стисна силно клепачи и едва не изохка, когато образът му я последва дори в мрака. Той беше красив, но в този момент бе също безкрайно тъжен, че ѝ се прииска да протегне длан и да я постави на бузата му.

Отвори очи и го погледна отново. Знаеше какво си мисли, можеше да прочете мислите му в пелената, замрежила погледа му.

— Няма значение. Ще си спомня и, кълна ти се, когато го направя, когато всичко се върне в съзнанието ми, ще намерим начин да оправим нещата помежду си... каквито и да са били те.

Видя как тъгата му се превърна в гняв и отдръпна ръка още преди да бе успяла да я протегне.

— Грещиш — промълви тя, макар той да не бе произнесъл и дума. — Нищо не може да бъде толкова ужасно, че да не успеем да го поправим. След като по този начин ще спасим любовта, която сме изпитвали един към друг в деня на нашата сватба.

— Въпросът е там, Лейси — отвърна най-сетне той, — че преди да си тръгнеш, ти ми даде да разбера, че никога не си ме обичала.

— Какво? — възкликна младата жена.

— По дяволите!

Стовари дланта си върху контролното табло с такава сила, че дори малкият самолет сякаш потрепери.

— Каж ми — помоли приглушено тя.

— Скарахме се. Няма да ти кажа за какво. Още не.

Лейси поклати глава.

— Това не ме интересува. Просто обясни какво съм казала, та да те накарам да повярваш, че никога не съм те обичала.

— „Планирала съм всичко — рече ти. — Беше безупречно. Великолепен мъж и дяволски богато семейство с достатъчно пръст под ноктите от погребенията на всичките му членове. Това ме устройваше великолепно. Само...“

— „Само не бях планирала, че ще се отегча до смърт“ — довърши вместо него тя.

Той я сграбчи за китката и я придърпа грубо към себе си.

— По дяволите, Лейси! Ти наистина си спомни!

Тя поклати глава и от очите ѝ потекоха сълзи.

— Не! Спомням си това изречение, но нищо повече! Струва ми се свръхестествено, но даже се чувам как го произнасям, Джес.

Самолетът приближаваше на автопилот целта си, докато двамата му пътници се бореха без думи с конфликт, който единият от тях опитваше яростно да забрави, а другият се мъчеше отчаяно да си спомни.

ТРЕТА ГЛАВА

Двайсетина минути по-късно малките колела на самолета докоснаха земята, отскочиха, долепиха се отново и този път останаха там.

Лейси стоя със затворени очи по време на приземяването и ги отвори едва когато усети, че самолетът спря и чу изключването на мотора. Съпругът ѝ бе вперил поглед в нея. Усети, че бузите ѝ пламват.

— Нима не съм се страхувала винаги от летенето? — попита отбранително тя.

Младият мъж действа още известно време по контролното табло, след това свали шлемофона и разкопча предпазния си колан. Протегна се към нея и разкопча и нейния колан, след което отпусна ръце в скута ѝ. Премести бавно поглед от краката под късата ѝ пола към дланите ѝ, а после — към гърдите и го задържа в продължение на няколко секунди там. Когато черните му очи срещнаха нейните, тя вече потръпваше от едно забравено усещане, едновременно прекрасно и смущаващо.

— Нещо не е ли наред? — попита приглушено Лейси.

— Не — отвърна Джес, като поклати глава от ляво на дясно и при това движение дебел черен кичур се плъзна върху челото му. Лявото ъгълче на устата му се повдигна в саркастична усмивка и едно мускулче на челюстта му потрепна. — Всичко е наред. Всъщност току-що се насладих на първия си положителен спомен от известно време насам.

— Какво? Да не съм се държала като глупачка при последния ни съвместен полет?

— Напротив, беше изключителна.

— Не се ли страхувах?

— В началото — да, страхуваше се. След това попита дали самолетът може да лети на автопилот.

Сега вече сърцето ѝ биеше лудо в гърдите, а дланите ѝ бяха потни и всичко това — само заради начина, по който я гледаше.

— Защо ще питам подобно нещо, след като съм се страхувала толкова?

— И аз се запитах същото, но после ти ми показа ясно какво си имала предвид.

— И какво бе то? — попита младата жена, сигурна, като гледаше грозните пламъчета в очите му, че отговорът нямаше да ѝ допадне.

— Че човек може да уплътни времето си така, че дори да не усеща, че лети.

— Какво направих? — попита тя и забеляза, как той сведе отново поглед към гърдите ѝ. — Няма значение — побърза да каже тя, обърна глава и погледна през прозореца.

Това го разсмя, но когато погледна към него, забеляза, че блясъкът в очите му бе изчезнал; разбра, че не си бе въобразила горчивината в гласа му.

— Не се притеснявай, Лейси. Нямах намерение да помоля да повторим случилото се.

— Добре, тъй като в противен случай щях да откажа.

— Можеше и да не откажеш. Ако ти бях помогнал да си припомниш колко хубаво беше. Струва ми се, че ти се забавлява почти толкова, колкото и аз.

Макар спомените на младата жена да се простираха само в продължение на три седмици, когато бе влязла в интензивното отделение, внезапно изпита увереност за едно нещо — никога досега не бе смятала, че човек трябва да се отказва от битките. Дори от онези, които със сигурност щеше да изгуби. Така щеше да стане и с тази, която се готвеше да започне. Кръстоса ръце пред гърди и се обърна на седалката си така, че да го вижда.

— Е, Джес, успя да възбудиш любопитството ми. Разкажи ми всичко. Къде отивахме и какво точно направих, че ти доставих такова удоволствие?

Забеляза неувереността в очите му и се усмихна доволно.

— Хайде, довърши онова, което започна.

Той отмести поглед и го впери право пред себе си, през предното стъкло на самолета.

— По-късно. Семейството ни ни очаква.

Посегна към вратата, но тя го спря с длан.

— Ще почака.

— Пътувахме към Мексико — изпъшка той. — За да се оженим тайно.

— И? Какво направих аз?

— Ти ме прелъсти — отвърна припряно той. После насочи черните си очи към нея и рече провлечено: — Ти използва страха си от летенето като извинение, но беше абсолютно ясно, че искаш същевременно и да се презастраховаш.

— Искаш да кажеш, че за по-голяма сигурност и за да се застраховам, че в последния момент няма да се откажеш да се обвържеш с мен, като пристигнем в Мексико, съм ти припомнила набързо колко съм добра в областта на секса? — промълви тя толкова тихо, че думите ѝ бяха почти заглушени от далечната локомотивна свирка. Лицето ѝ се разтегна бавно в усмивка. — Знаеш ли какво мисля, Джес Прайд? Мисля, че е станала ужасна грешка. Не знам за себе си нищо друго, освен онова, което ми казваш, но тук, в сърцето си чувствам, че всичко това не е вярно, че не е възможно аз да съм съпругата ти.

Ако не ѝ се плачеше толкова, щеше да се разсмее на комичното невярващо изражение, което се появи на лицето му, когато отметна рязко глава, за да я погледне.

— Какво? Разбира се, че си. Вкъщи имам снимки... Чакай. В портфейла си нося една, която си направихме в Акапулко.

Лейси пое фотографията, изучава я в продължение на няколко секунди, след което му я върна.

— Да, и аз така мисля. Фотоапаратите не лъжат, нали така? — постави длан върху дръжката на вратата и сви рамене. — Е, жалко за мен.

— Защо? — попита той.

— Защото съм се омъжила за гадняр като теб.

Въпреки деликатното си състояние, за което свидетелстваше и болката в очите ѝ, когато се движеше, Лейси отвори вратата и се измъкна от самолета преди съпругът ѝ да успее да я спре. Разяждан от угризения заради начина, по който се бе отнесъл към нея, той заобиколи припряно машината, като бързаше да ѝ помогне.

Младата жена вече стоеше на ръба на крилото, готова да скочи на земята. Щом го видя, тя присви устни и изправи рамене, а сините ѝ очи блеснаха решително.

Джес едва не се разсмя. И щеше да го направи, ако не бе забелязал треперенето на краката ѝ; това му напомни колко крехка бе все още след злополуката. Протегна се и я обхвана през кръста.

— Нямам нужда от помощта ти — озъби се тя; страхът в очите ѝ обаче бе по-красноречив от огъня в тона ѝ.

Без да обръща внимание на думите ѝ, младият мъж я вдигна от крилото и я свали. Стисна я веднага за ръката, когато тя опита да му обърне гръб.

— Лейси, почакай.

— Не! — извика тя и тропна по детински с крак. — Не искам да слушам нищо повече! Не ми харесва играта, която играеш!

— Не играя никакви игри — отвърна съпругът ѝ.

— Така ли? Д-р Айвърс ме накара да обещаая, че ще позволя на спомените да се върнат естествено при мен. Ти също се съгласи. Но непрестанно променяш правилата, като ми даваш парченце по парченце собствената си интерпретация за съвместния ни живот. Играеш на сляпа баба, само че аз съм тази със завързаните очи. Това не е честно, Джес!

Дланите му се бяха плъзнали до ръцете ѝ над лактите, но сега вече я пусна, макар все така да не откъсваше очи от нея.

— Права си. Извинявай. И думите ти в самолета бяха също верни — държах се гадно. Обещавам докато не възвърнеш паметта си да не позволявам повече случилото се, преди да се намесва в отношенията ни.

— Ето, виждаш ли, пак започваш! Аз не знам какво е станало помежду ни. Ако ще продължаваш да намекваш за него, поне ми кажи какво е то, за да мога да се защитя.

Той я съзерцава продължително, след това я сграбчи за лакътя и я поведе към самотния хангар, пред който бяха кацнали.

— Да вървим. Джипът е от другата страна. Можеш да почакаш тук, докато пренеса багажа от самолета.

— Летището в Рустър Корнър не е кой знае какво, а? — възкликна Лейси, внезапно изпитала облекчение от неутралната посока, в която бе потекъл разговорът им.

— Това не е летище, но иначе си права. Летището там не е кой знае какво. Два хангара, един механик, два самолета.

— Но аз мислех, че летим към Рустър Корнър. Къде се намираме, щом не сме там?

— На територията на „Южна звезда“. Преди две години построихме писта и хангар. Така е много по-удобно.

— Впечатлена съм.

„Последния път също беше впечатлена“ — помисли си Джес и изпита гордост, че не произнесе гласно думите. Помогна ѝ да влезе в автомобила, затвори вратата след нея и се усмихна.

— Още не си видяла нищо.

Лейси отвърна незабавно на усмивката му и за първи път, откакто преди четири дни в болничната стая се бе събрал отново със съпругата си, младият мъж си спомни защо се бе влюбил в нея.

Джипът се движеше безпроблемно по неравния път към къщата. От време на време налитаха на някоя дупка и сътресенията напомняха мъчително на Лейси, че цялото ѝ тяло бе все още една незараснала рана. През по-голямата част от времето обаче тя не им обръщаше внимание, прекалено заинтригувана от преминаващите край прозореца на колата зелени пасбища, прекъсвани само от дългите линии на бели дървени огради, група дървета или малко стадо добитък, събрано край бляскаво езеро.

— Красиво е — промълви тихо тя.

— Това е крайната западна част. Няколко мили по-нататък е Арканзас — обясни съпругът ѝ, без да откъсва поглед от пътя пред себе си. — Повечето добитък е откаран на юг за през лятото.

— Премествате кравите, така ли? — попита тя.

Ентусиазмът в гласа ѝ го накара да се усмихне, едновременно изненадан и доволен от интереса ѝ.

— И конете — допълни той.

— Не ми казвай. Когато съм живяла тук преди, не ми е пукало изобщо за земята, конете, кравите или каквото и да било друго, свързано с „Южна звезда“.

— Да, наистина не се интересувахте особено.

Внезапно младата жена се изкиска.

— Тогава може би съм имала нужда точно от този удар по главата.

— Ти го каза, не аз — отвърна Джес, като се засмя заедно с нея.

Окуражена от хармонията помежду им, която можеше да изчезне още при следващата дупка по пътя, Лейси постави длан върху ръката на съпруга си.

— Може ли да спрем само за момент, Джес? — вдигна лице към топлото слънце и се усмихна, когато нежният ветреца погали шията ѝ и заигра с косите ѝ. В този момент забеляза в далечината очертанията на някаква бяла сграда и реши, че вероятно това бе къщата, в която бе живяла. Все така усмихната, призна: — Изведнъж ме обзе страх. Може ли да постоим тук малко, докато събера сили? — погледна към него през полупритворените си клепачи, забеляза, че объркването му се измества от симпатия и затвори напълно очи. — Не ме съжалявай, Джес. Не знам кой знае колко за себе си, но поне съм сигурна, че не съм страхливка. Само дете... ами, като съм те напуснала след един вероятно ужасен скандал, семейството ти няма да бъде особено щастливо от моето завръщане. Искам просто още няколко минути, преди да бъдем въвлечени в неизбежната конфронтация.

Младият мъж спря джипа, дръпна ръчната спирачка, посегна към съпругата си и взе дланта ѝ в своята, макар тя да се посъпротивлява за миг.

— Няма да има конфронтация, Лейси. Обещавам ти.

Младата жена сви рамене и облиза устни.

— О, знам, че вероятно си ги предупредил, казал си им да внимават какво говорят, но въпреки това ситуацията ще бъде странна, нали? Искам да кажа, те не могат да се преструват, че са щастливи от моето завръщане, след като съм си тръгнала при такава напрегната обстановка.

— Ти си добре дошла, Лейси, докато паметта ти се възвърне, каквото и да е станало преди това. Все още си ми съпруга.

Тя се почувства като глупачка, когато очите ѝ се напълниха със сълзи, но не успя да ги задържи. Извърна глава, но не достатъчно бързо и той видя как една от тях цопна върху бедрото ѝ.

— Ето, че пак започвам — опита да се засмее тя, но се провали напълно. — Отново започнах да се самосъжалявам. Може би в крайна сметка наистина съм страхливка.

Джес изпъшка в себе си, след което я придърпа към гърдите си.

— Не, Лейси, не си страхливка. Никой не би могъл да те обвини в подобно нещо. Аз съм виновен за страховете ти в този момент. Аз обърках всичко. Позволих на гнева и мъжката си гордост да се изпречат на пътя на всичко значимо. Онова, което е важно сега, е пълното ти възстановяване. Съжалявам, че усложних нещата за теб — отдалечи я за момент от себе си, обхвана брадичката ѝ с длан и повдигна нагоре главата ѝ, така че погледите им да се срещнат. — Хайде, край на сълзите. Баща ми имаше една поговорка: „Ако не можеш да поправиш счупеното, защо да си губиш времето в напразни опити? Много по-разумно е да започнеш отначало.“

— Можем ли да го направим и ние, Джес? — попита тя. — Можем ли да започнем отначало?

Погледът ѝ се спря върху великолепно изваяните черти на красивото му лице. Върху черните очи и дебелите вежди над тях. Финият патрициански нос, който изглежда бе чупен някога, и този дефект сякаш подчертаваше още повече прекрасното цялостно впечатление. Пълните устни над дълбоката трапчинка в силната му челюст. Не знаеше, дали преди бе обичала този мъж, но бе сигурна, че сега можеше да се влюби без никакви проблеми в него, стига да ѝ дадеше шанс.

— Можем да опитаме, Лейси, това е всичко, което мога да обещая засега.

Не беше точно каквото искаше, но беше достатъчно.

— Тогава да се прибираме у дома.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато приближиха сградата, младата жена си наложи да отдели поглед от тучните земи наоколо. Сърцето биеше лудо в гърдите ѝ. Дъхът ѝ секна, когато видя по-отблизо къщата, в която бе живяла със своя съпруг и неговото семейство.

Червеният керемиден покрив контрастираше с бялата, гипсова постройка, която сякаш излизаше от неравния терен, дотолкова се сливаше с особеностите на мястото, сякаш бе част от околните хълмове. Прозорците и вратите бяха покрити с ковано желязо, същото, което обграждаше и многобройните балкони.

Внушителен брой дървета и цъфтящи растения освежаваха иначе строгата простота на сградата и накараха Лейси да затаи дъх, покорена от великолепието на сцената.

— О, толкова е красиво — промълви тя, забравила за момент разочарованието си, че, противно на надеждите, видът на къщата не бе успял да разбуди никакви спомени у нея.

— Но не си я спомняш, нали? — попита тихо съпругът ѝ.

Тя не отговори веднага. Когато най-сетне го стори, тонът ѝ издаваше силната горчивина.

— Не, и не мога да разбера как е възможно! Как може да не си спомня нещо за подобно прекрасно местенце?

И тогава погледна към човека до себе си, за който ѝ бяха казали, че ѝ е съпруг. Макар инстинктите да бяха единственият ѝ водач, тя бе сигурна, че той е най-забележителният мъж, който бе срещала. И въпреки това не си го спомняше и него. Очите ѝ блеснаха извинително, а гласът ѝ натежа, когато го помоли да ѝ прости.

— Надявах се, че ще я разпозная веднага, Джес. Всичко е толкова красиво и поразително; не мога да повярвам, че не си спомних нищо. Съжалявам.

— Няма нищо, Лейси. Д-р Айвърс ни предупреди, че може да измине доста време, преди паметта ти да започне да се възвръща. От нас се иска само да бъдем търпеливи.

Тя обаче видя разочарованието и безсилието в тъмните му очи и разбра, че търпението бе лукс, който Джес не бе готов да ѝ осигурява безкрайно дълго. Младата жена обърна глава, за да скрие сълзите, които започнаха да парят в очите ѝ, и си наложи да отвърне бодро:

— Знам. И не се предавам. Спомените ще започнат да се връщат сега, след като съм вече в дома си с моето семейство.

— Разбира се, че ще започнат да се връщат — съгласи се той.

Гласът му, подобно на нейния, прозвуча с фалшива увереност.

Лейси остана изненадана от самата себе си, когато се засмя под мустак. Погледна скришом към съпруга си, който в това време намали скоростта и подкара джипа по павираната алея, водеща към сградата, очевидно, без да забелязва развеселеността ѝ. „Не си те спомням, Джес, но току-що научих нещо безценно важно за теб. Не те бива в лъжите.“

Когато застана на прага, коленете ѝ се удряха като кастанети от напрежение и на Лейси вече не ѝ беше до смях. Джес ѝ бе предложил ръката си, за да ѝ помогне да слезе от джипа, и младата жена не я бе пуснала повече.

Върху лицето ѝ падна блед слънчев лъч от оберлихта два етажа по-нагоре и за момент тя се почувства като поставена под микроскоп проба. На вратата от другата страна на стълбището се появиха две жени.

— Добре дошла у дома, Лейси — рече по-възрастната, като я прегърна и я целуна леко по бузата. — Много сме благодарни, че нараняванията ти вече са се оправили.

Макар и сега да не си спомни нищо, Лейси разбра, че високата жена с величествена осанка е свекърва ѝ. Всеки би забелязал голямата прилика между майка и син. Роуз Прайд бе поразително красива, със силни черти, но новодошлата не можеше да не се запита дали очите ѝ изобщо някога се изпълваха с топлина, както ставаше с тези на Джес, или приличаха винаги на парченца черен лед.

Приветствената усмивка на Лейси бе съкратена поради потрепването на устните ѝ. Испита благодарност, когато по-младата жена, вероятно снахата на Джес, заговори, като я освободи от задължението да каже нещо.

— Изглеждаш наистина добре, скъпа. А ние се бяхме подготвили да видим нещо много по-обезобразено. Божичко, сигурно е било ужасно! Джес ни каза колко наранено било лицето ти. Ами да, даже след телефонното му обаждане изразих пред майка Роуз учудването си, че дори само шокът от това не те е убил.

Лейси не беше сигурна дали това е комплимент или обида, но Джес я спаси от задължението да отвърне нещо, като я обхвана през кръста.

— Майко, Сибил, и двете, разбира се, си спомняте Лейси, но, както вече обясних по телефона, тя самата се намира в неизгодна позиция. Изгубила е паметта си и, както виждаме всички, не може да си спомни дори вас.

— Всичко е наред, Джес — отвърна меко Роуз. — Готови сме да помогнем на Лейси с каквото можем — обърна се към другата си снаха. — Би ли показала на Лейси стаята ѝ, за да отиде да си почине? Сигурна съм, че пътуването я е изморило.

— Наистина съм изморена — призна младата жена, — но любопитството ми е по-силно. Ще имате ли нещо против, преди да си легна, Джес да ме разведе из къщата.

— Ни най-малко — отвърна домакинята на дома със същия мек тон, с който говореше обикновено и синът ѝ. После се обърна към него самия: — Ще те изчакаме в моите стаи. След като помогнеш на Лейси да се настани удобно, можеш да дойдеш при нас.

— Нас ли? — попита той, като по този начин изключи най-грубо Сибил. — Нима Дилън ще бъде също с теб?

— Вече съм тук, братко — прозвуча иззад тях дълбок, звучен мъжки глас. И Лейси, и Джес се обърнаха, но той се запъти към нея, обхвана я в мечешките си прегръдки и я надигна от земята. Дочул неволното ѝ болезнено изскимтяване, побърза да я пусне. — Извинявай, сестричке — изръмжа той; младата жена обаче вече бе осъзнала, че напористият му глас не представляваше заплаха. — Изглеждаш толкова добре; забравих, че раните сигурно все още те болят. Прощаваш ли ми?

— Разбира се — отвърна тя и се усмихна широко на този човек-мечка, към когото изпита инстинктивно привличане.

Подобно на майка си и брат си, той бе висок и тъмен, но за разлика от техните черти, които бяха остро изрязани, неговите бяха

размазани, сякаш излети от восък, след което бяха оставени близо до печката, за да се размекнат.

— Дяволите да ме вземат, ако не наистина страхотно, че си се върнала у дома, където ти е мястото, момичето ми! — заяви топло Дилън и потупа панталона с шапката си, при което се вдигнаха облаци прах.

— Божичко, Дилън Прайд, голямо, сладко дете такова, виж какво направи — провлече Сибил, пристъпи напред и сплете ръка с ръката на съпруга си. — Хайде сега. Качвай се горе, за да смениш тези мръсни дрехи. Нека оставим Джес да настани жена си.

Лейси се намръщи, почувствала внезапно образуването се около тях напрежение, осезаемо като прахта от шапката на Дилън. Не успя да прочете нищо по лицата на присъстващите, но бе сигурна, че току-що бе станало нещо, което тя самата също щеше да разбере, ако непроницаемото було не бе паднало върху паметта ѝ.

— Благодаря на всички ви заедно дойдохте да ме приветствате с добре дошла. Надявам се да бъдете търпеливи с мен, докато си припомня всичко... и всички. И това ще стане с времето, убедена съм.

— Разбира се, че ще стане — заяви Роуз с характерния си глас, който на Лейси внезапно започна да ѝ се струва смущаващ. Свекърва ѝ пристъпи напред и взе едната ѝ длан в ръката си. — Може би ще се почувстваш достатъчно добре, за да вечеряш с нас. През лятото обикновено вечеряме по домашному във вътрешния двор.

Младата жена не бе сигурна кое я вледени — дали студената ръка на Роуз или смразяващият ѝ тъмен поглед. Все пак успя да се усмихне несигурно.

— Ще дойда с най-голямо удоволствие.

— Да вървим тогава — рече Джес и я поведе към задната част на къщата.

През следващите десет минути обикаляха из първия етаж на обширната постройка, която, както обясни младият мъж, бе построена и декорирана от майка му.

Къщата бе олицетворение на контрастите и почти веднага покори и смая Лейси.

След мраморните колони и под на вестибюла, където се разкриваше единствено вкусът към богатство и разкош на семейството, двамата се озоваха в стаята, която съпругът ѝ нарече „официалната

дневна“. Тя, според нея, предаваше същността на Роуз Кахил-Прайд с еkleктичното съчетание на югозападни цветове комбинации и шарки, индиански творения, сложни мозайкови мотиви в долната част на стените, красиви, ръчно тъкани килими върху дървения под и картини на съвременни художници над столовете и диваните.

На първия етаж имаше поне десет помещения. Помежду им нямаше врати, само арковидни входове, и въпреки това всяка стая имаше своята индивидуалност и неповторимост.

Някои от тях наподобяваха дворцови помещения, с канапенцата с дамаски от сатен и атлаз и декорираните с коприна стени, докато други нямаха толкова официален вид и съответно излъчваха повече топлота и уют.

Лейси реши, че кухнята ѝ допада най-много от всичко. Почувства се като у дома си още в мига, в който се озова в стаята с невъзможното съчетание на възможно най-модерните кухненски съоръжения и пособия, драматични сводове като в катедрала, груб тухлен под и белосани циментови стени. Прокара длан по надрасканата повърхност на дългата три метра и половина дъбова маса, която изпълваше единия край на помещението, докато слушаше обяснението на съпруга си, че била преместена от „старата къща“, където прабаба му вечеряла на нея поне с осемте си, останали живи, деца.

— Виждаш ли тези многобройни резки. Често ми се струва, че чувам как всичките те барабанят по масата със своите вилици и лъжици. Ние с Дилън също имаме своя принос в издраскването на някои от тях, но нищо не може да се сравни със стореното преди — спомените станаха причина на лицето му да се появи щастлива усмивка. — Веднъж баща ми предложи да я изшкурим и полираме, но майка ми не искаше и да чуе за това. Леля Лиз ѝ разказвала историята на всяка драскотина върху тази маса и тези спомени ѝ бяха много скъпи.

— Майка ти е била права. Спомените са прекалено свещени, за да се изшкурят и унищожават.

Подпрян на кухненската стена, Джес се загледа в нея и остана така доста дълго, без да каже нищо.

— За какво мислиш? — попита тя, смутена от начина, по който я съзерцаваше.

Въпросът ѝ очевидно го извади от транс, в който бе изпаднал. Разтърси леко глава и отвърна:

— За нищо. Само, че сигурно си доста изморена. Вече видях повечето стаи на този етаж. Нарочно пропуснах вътрешния двор. Ще го видиш по-късно, когато се съберем всички за вечеря. Долу има фитнес зала, закрит басейн и винарска изба. Но защо не ги оставим за утре? Ще те заведа на горния етаж, за да си починеш малко.

— Добре — отговори младата жена и се обърна, без да спори. — Освен това знам, че не искаш да караш роднините ти да те чакат — спря пред стълбите и погледна през рамо към съпруга си. — Предполагам съвещанието ще бъде заради мен.

Джес не оспори думите ѝ.

— Искат да ги държа в течение. Не им казах кой знае колко, когато тръгнах за Калифорния. Обещах да им дам повече информация, след като се прибера. Майка ми каза, че всички ще се съберат, за да чуят ужасните подробности. Това не е нищо, Лейси. Не заемай отбранителна позиция.

Младата жена се почувства изведнъж прекалено уморена, за да изкачи стълбите, и въздъхна.

— Не заемам — след още две стъпала додаде: — Наистина. Толкова съм уморена, че не мога да се вълнувам от думите ти.

— Но си добре, нали?

— Искаш да кажеш, добре, макар да не си спомням нищо за къщата, в която според теб съм живяла шест месеца? — опитваше да измисли нещо остроумно и леко, нещо в духа на Лейси, която му бе позната, но се провали. Спря наскре стълбите, като се бореше с умората, страха и сълзите. Вкопчи се с две ръце в перилата от ковано желязо и се отпусна тежко на едно от стъпалата. Притисна лице в студения метал и стисна клепачи. — Можеш ли да си представиш колко е страшно да се разхождаш из стаи, в които си живял, и да не разпознаваш абсолютно нищичко? — зададе въпроса си, но реши, че няма смисъл да чака за отговор, поклати глава и се изправи. — Не се притеснявай. Не се опитвам да спечеля отново чувствата ти, като предизвикам симпатия. Просто всичко ми се струва нереално, това е.

Джес не отговори, но смръщеното изражение разкриваше мислите му.

— Мислиш, че Лейси, която познаваш, би направила точно това, нали?

— Лейси, недей...

— Недей какво?

— Не започвай нещо, което не можем да приключим, преди да възвърнеш спомените си.

Почувствала за първи път истински гняв към него, откакто се бе появил в болничната ѝ стая преди четири дни, младата жена изкачи бежешком останалите стъпала. Спря едва на стълбищната площадка, постави ръце на хълбоците и застана разкрячена.

— Добре! Няма да започвам нищо, но ти по-добре се научи да маскираш чувствата си, защото ми писна да те хващам да ме зяпаш, когато не мога дори да се защитя — обърна се, без да чака отговор, и хукна надолу към вестибюла. — Коя е нашата стая?

— Третият етаж вляво — извика той и забърза след нея. — Но, Лейси — рече той, като я настигна точно когато тя отвори вратата и влезе вътре, — тя не е на...

— Очевидно — отвърна младата жена, видяла подчертано женствения декор на леглото със светлолилавия копринен балдахин, канапето в прасковено и розово и асортимента от парфюми върху тоалетната масичка.

— Понякога предпочиташе да спиш тук сама — обясни съпругът ѝ, с пламнало от смущение лице. — Майка реши, че ще се чувстваш по-удобно тук, докато възвърнеш паметта си.

— Колко е досетлива само — заяви с леден глас Лейси, прекоси стаята и вдигна някаква руса порцеланова кукла, поставена върху дивана.

— В такъв случай те оставям да си починеш — рече Джес. — Дрехите ти са в стенния гардероб. Банята е зад тази врата; в нея ще намериш всичко необходимо да се изкъпеш. Ако ти е нужно нещо друго, натисни онзи бутон край леглото. Някой ще дойде.

Усети, че погледът му се задържа дълго върху гърба ѝ, преди да чуе стъпките му и затварянето на вратата след него. Едва тогава позволи на сълзите да потекат на воля.

В продължение на четири дни се бе люшкала нерешително между надеждата, че е действително Лейси Джеймс-Прайд, дори само заради това да е съпруга на красивия Джес. Надяваше се, че има

някаква грешка, която щеше да докаже колко се е лъгал и да я оправдае от неизвестното за нея прегрешение, което очевидно бе извършила. Сега обаче, когато взе красивата кукла, тя откри истината. Тъй като разпозна лицето насреща си. Само дето...

Чу отварянето на вратата, докато все още притискаше порцелановата статуетка към гърдите си. Джес отвори уста, след това я затвори, очевидно променил намеренията си, като местеше очи от лицето на своята съпруга към куклата.

— Помниш ли я?

В началото, задавена от стичащите се по бузите ѝ сълзи, от объркването и болката, тя успя само да кимне. Долови отражението си в огледалото на тоалетката и си помисли, че прилича на заслепено от фаровете на кола диво животно. Погледна отново към куклата и промълви приглушено:

— Но нейната рокля беше синя, Джес. Защо тогава тази носи розово?

ПЕТА ГЛАВА

Джес не се запъти веднага към стаята на майка си, както бе обещал, а първо се отби до своята спалня. Отпусна се тежко върху фотьойла, обърнат към прозореца, но не погледна нито веднъж през него. Закри очи с длани, сякаш искаше да се освободи от изпълващия го с болка образ на своята съпруга, застанала толкова обърквана и изгубена наред с нея, стиснала здраво порцелановата кукла.

Преди почти един месец тя се бе подиграла на брачния им обет и се бе присмяла на мъката му. Тогава той бе изпитал омраза към нея. Когато я видя в това състояние в болницата, омразата бе притъпена от съчувствието, но досега бе успял да се контролира. Не можеше да си позволи да я остави да влезе отново под кожата му, както бе направила преди седем месеца. Обаче сърцераздирателната агония, на която бе станал свидетел преди малко, го бе накарала да забрави почти напълно гнева си. А това бе истинско постижение, тъй като никой досега не бе успял да го постигне с Джес Прайд.

Той беше горд човек, някои дори го наричаха арогантен. Беше също така справедлив и никога не забравяше неправдата, а Лейси бе постъпила изключително нечестно спрямо него. Обвиняваше себе си за своето лековерие, а нея мразеше заради предателството ѝ.

Преди тя да се появи в живота му, той имаше силно развито чувство за стойностите, и онова, което ценеше, можеше да бъде изброено само на трите пръста на едната ръка.

„Южна звезда“.

Семейството.

Бог.

В този ред.

Ако си направеше труда да състави второстепенен списък, жените щяха да се намират веднага след ботите от добре обработена естествена кожа, отлежалото уиски, сигурния автомобил и добрия кон. Това бяха луксозните неща в живота, които правеха по-приятни дните и нощите на мъжа.

Преди Лейси.

Не! Нямах да мисли повече за нея. Поне не в светлината на онова, което бе за него преди...

Изправи се рязко от фотьойла, прекоси стаята с няколко широки крачки и отвори вратата на банята. Едва след като влезе в просторното помещение, забеляза, че водата шуртеше в огромната кръгла вана. Нямах нужда да се обръща. Зърна смаяното изражение на съпругата си в огледалото и тогава си даде сметка, че неговата физиономия бе не по-малко изненадана.

— Извинявай — измънка той и заотстъпва към вратата. — Просто се канех да си измия лицето.

Потънала почти до носа в сапунена пяна и мехури, Лейси се усмихна смутено.

— Моля те, върши си работата — сведе поглед и добави: — Доста добре съм покрита.

— И, както виждам, равновесието ти също се е възстановило — додаде младият мъж.

Ядоса се на себе си, тъй като, макар и не по негова воля, в гласа му прозвуча известна доза сарказъм.

Лейси повдигна тънките си вежди, сякаш разбрала причината за гнева му.

— Имаш предвид начина, по който ме разстрои куклата ли?

— Да — отвърна той, обърна се с гръб към нея и завъртя кранчето на умивалника. Повиши глас, за да надвика шума на водата. — Не съм и предполагал, че ще се разстроиш толкова заради цвета на роклята на една кукла.

— Знам, че беше глупаво да се тревожа толкова заради нещо съвсем дребно. Още щом се поуспокоих си дадох сметка, че току-що бях преживяла истински спомен, Джес, и че би трябвало да бъда благодарна за това — и, най-неочаквано, се разсмя. — Знаеш ли, преди да видя куклата бях сигурна, че не аз, а ти и твоите роднини сте си изгубили ума? Бях абсолютно убедена, че никога в живота си не съм срещала никого от вас.

— Показах ти сватбената ни снимка — рече той и се обърна; водата покапа от лицето върху ризата му.

— Знам, но успях да си внуша, че, кой знае как, сте ме объркали с някоя друга жена, с която си приличаме. Нали казват, че всеки си има някъде свой двойник-близък?

Младият мъж грабна хавлията.

— Така мисля. Но не забравяй, че полицията откри дамската ти чантичка, в която се намираха твоите документи за самоличност.

— Не казвам, че заключението ми има нещо общо с логиката — отвърна Лейси, поохладена от думите му, — по-скоро — с отчаянието. Толкова е страшно другите да ти казват кой си и какво си, а ти да не можеш да си спомниш абсолютно нищо нито за тях, нито за къщата, в която си живял. Никой не може да си представи непрекъснато увеличаващата се в мен паника.

Съпругът ѝ избърса лицето и ръцете си с резки движения, след което остави хавлията встрани.

— Имаш право. И аз не можех, докато не видях изражението ти, когато стискаше порцелановата кукла.

— Исках да те питам откъде е тя. Куклата, имам предвид. Аз самата трябва да съм изглеждала точно така като дете. Ти ли си ми я подарил?

Джес поклати глава.

— Не, имаше я, когато дойде да живееш тук — облегна се на умивалника, кръстоса пред гърди ръце и обутите си в боти глезени. — Между другото, аз стоях на леглото и те гледах как разопаковаш багажа си. Тя бе първото нещо, което измъкна от една от чантите си. Помня колко се впечатлих от внимателното ти отношение към нея. Тогава ти я вдигна и рече: „Това е другото ми аз, Джес, по-нежното и по-доброто.“

— И, ако се съди по намеците ти, скоро си разбрал колко права съм била — промълви Лейси, без да отделя поглед от лицето му.

— Наслади се на банята си и опитай да си починеш малко — рече младият мъж и се отдели от мивката. — Ще изпратя някой да те събуди, когато наближи време за вечеря.

— Джес! — извика след него тя и когато той спря, каза: — Знам, че според правилата не трябва да отговаряш на въпроси за мен самата, но аз искам да те питам нещо за теб самия.

Съпругът ѝ се обърна неохотно.

— Дай да видим за какво става дума.

— Винаги ли бягаше от пререканията си с мен?

Ето, че сега го дразнеше, също като жената, която помнеше от последния им ден заедно. Изпълни се с радост и благодарност, задето

му бе припомнила каква кучка е. Реши, че е по-добре да се усмихне.

— Ние нямахме пререкания — отвърна той, вперил подчертано поглед там, където сапунените мехурчета се бяха разделили пред гърдите ѝ. — Ние бяхме на един дълъг, вечен меден месец. И прекарвахме най-много време в леглото.

— Но ти каза...

Прекъсна мисълта си. Лицето ѝ почервения като сатенения пенъоар, който бе окачила на гърба на вратата, водеща към нейната стая.

— ... че сме се скарали — довърши вместо нея той. — Да, точно така. Ние имахме един-единствен скандал, Лейси. В деня, в който си тръгна. Преди това не сме разменяли дори по една гневна дума — като опипваше бавно и сладострастно с поглед извивките на тялото ѝ, сякаш можеше да ги види под дебелия слой сапунена пяна, додаде: — Изпълнението на ролята на любяща съпруга те бе обзело достатъчно силно, за да спориш и да се караш.

Лейси вдигна леко брадичка и го изненада, като се усмихна.

— Това вече го вярвам, Джес. Според мен е много по-забавно да бъдеш обичан, отколкото да се спори с теб.

— Добър опит, Лейси. Аз обаче си падам по една стара поговорка: „Ако ме измамиш веднъж, срамът си е за теб. Ако ме измамиш втори път обаче, срамът остава за моя сметка.“ Няма да ти дам втора възможност да ме направиш на глупак, скъпа.

— А какво ще кажеш за пословицата „Всяка история има две страни.“ Не можем ли да сключим примирие докато си припомня моята страна?

Младата жена се размърда във водата. Пяната, която я покриваше, се раздели и разкри доста щедро красивото ѝ тяло.

Предателската реакция на неговото собствено тяло го накара да направи гримаса. Впрегна целия си самоконтрол, за да отговори с равен и неутрален тон:

— Разбира се, Лейси. Точно това искам и аз — примирие.

Без да каже нищо повече, той излезе от стаята и затвори вратата след себе си. Едва тогава сведе поглед към подутината под дънките си, която беше красноречиво доказателство за истинското му желание.

— Вече бяхме престанали да се надяваме, че ще дойдеш — заяви Дилън, когато брат му най-сетне влезе в малкия салон в апартамента на майка им. — Настани ли сладката си малка съпруга?

Джес се намръщи, с което му даде да разбере, че евфемизмите по адрес на Лейси не бяха добре дошли и по-възрастният Прайд отстъпи, нещо напълно обяснимо, като се има предвид безхарактерността му.

Джес се наведе, целуна леко майка си по бузата, след което се извини, че ги е накарал да го чакат.

— Приятно ми е, че си отново у дома, Джес. Липсваше на всички ни — рече Роуз. — Надявам се, че Лейси се приспособява добре.

Младият мъж зае единствения свободен стол около масата и кимна.

— Има намерение да опита да поспи преди вечерята. Все още не е възвърнала напълно силите си; лекарите казаха, че това може да отнеме още известно време.

— Струваш ми се разтревожен за нея, скъпи — обади се Сибил.

— Разбира се, че е разтревожен. Лейси му е все още съпруга, а представителите на семейство Прайд се грижат за онова, което е тяхно — обади се с леден тон Роуз. — А сега, ако обичате, да оставим него да говори — и тя обърна отново вниманието си към своя по-малък и по-любим син. — Разкажи ни всичко, което научи, от самото начало, синко. Как е станала катастрофата?

Джес потърка наболата по лицето си брада, като се бореше със собствената си умора. И започна:

— Двамата детективи, с които се срещнах, казаха, че не знаят кой знае какво. Не са открили свидетели на злополуката. Смятат, че е била ударена от минаваща кола, докато се е разхождала на кея някъде около един часа сутринта. Описаха района, в който била, като „модерен“, с много ресторанти и магазини за сувенири. Метр д'отелът на един от ресторантите всъщност си я спомнял. Казал, че направила резервация за двама, но пристигнала сама и чакала дълго някого, който така и не се появил. Потвърдил, че си тръгнала малко преди един. За нещастие полицията все още не е открила свидетел, който да я е видял да се разхожда по улицата, след като си тръгнала. Някакъв докер, който очевидно си пийнал малко повече и после поспал в колата си, твърди, че горе-долу по същото време бил събуден от поредица шумове. Казал, че чул бучене на мотор, последвано от свирене на гуми и женски

викове. Това го накарало да се изправи, но не видял самото произшествие. Смята, че чул как я ударила колата или това може би бил ударът на тялото ѝ в стената, в която била запратена от автомобила, но така и не видял нито шофьора, нито колата, нищо друго, освен нея, просната върху тротоара.

— Ти май не му вярваш особено — намеси се Дилън.

— Никой не му вярва. Обадил се в полицията от уличен телефон, след което изчезнал. Изчезнали са също така брачната ѝ халка, часовника и златната верижка, които носеше винаги. Три седмици покъсно същият докер се появил в местното полицейско управление с дамската ѝ чантичка и попитал дали няма да му дадат възнаграждение. Обявил, че я бил намерил току-що между някакви кутии и боклукчийски контейнери. В нея нямало пари, но кредитните ѝ карти и чековата книжка не били пипнати.

— Как е решила полицията, че човекът, който върнал чантата и който се обадил на полицията в нощта на злополуката, е един и същ? — попита Роуз.

— Гласът, записан в диспечерската кабина бил същият, като на добрия самарянин.

— Мислят ли, че наистина е станал свидетел на злополуката? — попита Сибил.

Джес сви рамене.

— Кой знае. Отказал да го подложат на детектора на лъжата. Ченгетата заплашили да го задържат за кражба. Оказало се, че това не е първата му среща с пазителите на закона. Детектив Лароза каза, че досието му било дълго колкото ръката ми.

— Значи те може да не научат никога какво е станало всъщност? — поклати невярващо глава Дилън.

— Твърдят, че ще разкрият истината и възнамеряват да намерят човека, който я е блъснал с колата си.

— Защото виновникът е напуснал сцената на местопрестъплението, така ли? — заинтересува се Дилън.

— Просто не вярват, че е било случайна злополука — отвърна тихо Джес.

— О, Боже! — прошепна уплашено Сибил. — В каква компания се е движила там, в Калифорния?

Роуз изглежда смразяващо снаха си, после върна своето внимание към малкия си син.

— Защо смятат, че не е случайна злополука?

— Защото няма следи от спирачки край мястото, където е била ударена. От друга страна колата е оставила следи четирийсетина метра преди мястото на злополуката, сякаш е била паркирана там и бързо е набрала скорост. По нищо не личи шофьорът да е намалил, преди да я повали.

Никой не проговори в продължение на доста време. Джес разбра, че те се опитваха да смелят целия този ужас, също както бе постъпил той, когато бе чул разказа на детективите.

— А какви са прогнозите за нея? — попита след малко Роуз.

— Не познавам целия технически жаргон на лекарите, но, казано накратко, те са направили всички възможни тестове, за да решат дали няма някакви мозъчни наранявания, които биха ѝ попречили да възстанови напълно паметта си. Не открили никакви доказателства за подобно нещо, но опитали и хипноза, и лечение с лекарства, за съжаление безуспешно.

— Значи тя може никога да не си възвърне паметта? — попита Сибил.

— Не, не съм казвал такова нещо — отвърна уморено девер ѝ. — Те са на мнение, че ще се възстанови напълно след време. А дотогава смятат, че най-доброто лекарство са естествените стимули.

— И какво означава това? — попита с типична тексаска театралност Сибил.

Въпреки умората, Джес не можа да не се усмихне на тона на снаха си.

— Само, че има нужда да си бъде у дома, сред хората, които познава.

— Е, аз със сигурност ще направя всичко, което зависи от мен, за да я накарам да се почувства добре дошла — обади се Дилън.

— Естествено! — провикна се съпругата му. — И очевидно, независимо от всичко, което причини и на теб, Джес, ти също ще направиш всичко зависещо от теб, за да ѝ помогнеш! Скочи на крака, скръсти ръце пред гърдите си, изви глава на една страна и погледна към свежърва си. — А ти, майко Роуз? Нима ще позволиш тя да се

върне в тази къща и да заживее тук с нас, сякаш нищо не се е случвало?

— Седни, Сибил — заяви наставнически Роуз, въпреки, че не бе повишила глас. — И престани да се държиш като опърничаво дете. Джес е довел съпругата си у дома, за да бъде сред своето семейство, както са посъветвали лекарите. Всички ще уважим неговото желание и ще се отнасяме внимателно към нея, докато възстанови здравето и паметта си — след което се обърна към по-малкия си син. — Благодаря, че ни информира за това, което знаеш. Сигурна съм, че не ти е било лесно, но си проявил характер — нещо, което изобщо не ме изненадва. Гордея се с теб, синко.

Тя не забеляза бурята, която се надигна в погледа на Дилън, но и брат му, и съпругата му го видяха.

Джес си обеща да се помири с него още преди изтичането на нощта.

Колкото до Сибил, тя вече кроеше планове за това, как да извлече максимална изгода от ревността, която майка Роуз за кой ли път бе успяла да разпали у по-големия си син.

След два часа сън, Лейси се изправи рязко, събудена от чукането по вратата. За момент не разбра къде се намира, но погледът ѝ се проясни бързо, когато забеляза куклата върху канапенцето. Отпусна се върху възглавниците и покани онзи, който бе почукал.

Миниатюрна латиноамериканка, не по-висока от десет-дванайсетгодишно дете, но с лице и фигура на зряла жена, влезе в стаята, като се покланяше и говореше на развален английски.

— Вичерята е след идин чаас, сеньора. *Mamacita* Роуз помоли да ви кажа да съ срещнете със семейството във вътрешния двор. *Comprende?*

— Да, благодаря — отвърна Лейси и започна да се измъква от леглото.

Изчака миниатюрната жена да излезе и да затвори вратата след себе си, преди да отиде да си избере нещо от стенния гардероб. Дявол да го вземе! Защо не се бе сетила да попита как се обличаха за вечеря? Майката на Джес бе казала, че през лятото не носели официално облекло.

Бе възнамерявала да се облече бързо и да изпревари останалите, но скоро вниманието ѝ бе погълнато от изучаването на богатия гардероб, с който разполагаше. Само роклите, окачени в огромния стенов шкаф, трябва да бяха повече от сто, без да се говори за множеството поли, блузи, пуловери и панталони.

Разкопча ципа на дебела найлонова торба и пред погледа ѝ се разкриха четири луксозни кожени палта с разнообразни кройки и дължини. Издърпа ръкава на един хермелинов жакет и погали с него бузата си, като същевременно продължаваше да разглежда ярката колекция от оригинални дизайнерски тоалети. Две неща се набиваха в съзнанието ѝ: обичаше скъпите неща и червения цвят. Във всичките му нюанси. Огнено, рубинено, доматино или бургундско. Определено вкус на момиче, което обича да бъде забелязвано.

Лейси се намръщи. Защо бе оставила толкова голяма част от гардероба си, след като е възнамерявала никога повече да не се връща. Реши да попита Джес за това, като в същото време прибра ръкава на кожения жакет и затвори ципа на найлоновата торба.

Следващото ѝ откритие бяха обувките, подредени в десетина редици по специалните рафтчета и поне трите дузини кутии за шапки върху полиците над тях.

Измъкна една от тях, повдигна капака ѝ и надникна вътре. Нима наистина бе носила шапки? Някак си ѝ беше трудно да свърже подобни дрънкулки с мнението, което бе започнала да изгражда за себе си. Сестрите в болницата ѝ бяха носили модни списания и, почти без изключение, в тях я бяха привличали меките, приглушени тонове и семплите модели, подходящи за един по-спокоен и скромнен начин на живот.

След като огледа добре творението с безброй панделки и воалчета в кутията, тя притисна длан към устата, за да потисне смеха си.

— Никога! — промълви младата жена, постави кутията на пода и същевременно извади шапката.

Още в мига, в който я постави, бе изумена от великолепия си вид. Отметна няколко пъти шия напред-назад, като нагласяше воалетката и наклона на шапката.

— Е — рече най-сетне тя, — не изглеждаш зле, като се издокараш, Лейси Джеймс-Прайд. Може би в предишния живот си си

падала по тези неща.

Усмехната до уши, свали шапката и я прибра на мястото ѝ. Утре щеше да опита повечко от тях. Сега обаче трябваше да реши какво ще облече за вечеря. Трябваше да го направи бързо. И без това вече бе изгубила доста време.

Десет минути по-късно, облякла яркочервена тениска, бели ленени шорти и сандали, тя се появи от стаята си. Забърза по коридора, но точно преди да стигне стълбищната площадка спря. Може би все пак трябваше да сложи дънки или дълги панталони. Разкъсвана от съмнения, тя постоя няколко минути така, като се бореше със себе си. Тъкмо реши да се върне, за да се преоблече, когато откъм стаята, до чиято врата бе застанала, се донесоха оживени гласове. Нямаше намерение да подслушва, но разбра веднага, че това са гласовете на Дилън и Сибил и темата на спора бе собствената ѝ особа.

— О, моля ти се, Сил — казваше в този момент младият мъж. — Кого мислиш, че заблуждаваш с това представление?

— Това не е представление! — възпротиви се, очевидно обидена, Сибил. — Тревожа се за Джес.

— Единствената ти тревога е, че той сега дори няма да погледне към теб, след като красивата му женичка се завърна.

— Красива женичка, а? Да, така е, наистина е красива, но и опасна. Вие може и да сте се хванали на въдицата ѝ „Просто не знам коя съм“, но аз не съм забравила колко зла и умна може да бъде тя.

— И какво? Да не би да смяташ, че само защото нея я хванаха, а теб — не, не знам, че и двете сте направени от едно тесто? — изръмжа той.

— За какво говориш, Дилън Прайд? Аз никога не бих...

— Така ли? — прекъсна я той, като очевидно в същото време я стресна или причини болка, тъй като Лейси дочу приглушеното скимтене на своята етърва. — Нека не се заблуждаваме, скъпа Сил. Двете с Лейси сте от един дол дренки. Готови сте да направите всичко, за да получите онова, което желаете. И някога ти си мислеше, че искаш мен. После срещна Джес и реши, че си сбъркала. Само че по това време на сцената се появи Лейси. Мразиш я, защото е красива и защото има това, което желаете, но не се опитвай да ме убеждаваш, че си по-добра от нея, защото няма да се хвана на тази въдица, миличка.

— Не съм като нея! Тя идва от измета на обществото и дори не е от Тексас. А аз произхождам от стар, прочут и богат род!

— Да, стари богатства, изхарчени още преди години. Колкото до известността на рода ти, не би ми пукало, дори да си роднина с онзи Джоунс, който преди време уби толкова народ в Рустър Корнър, ако ме обичаше, Сибил, както твърдеше. Но ти не си по-различна от Лейси. И двете се стремяхте към пари и си ги получихте.

— Точно така! — извика Сибил, очевидно на ръба на истерията. — Получих парите, към които се стремях. И, за огромен късмет, получих и трола, който ги пазеше.

Младата жена изхълца, поразена от непристойните думи на етърва си. Притисна длан към устата си и хукна по коридора, прелетя покрай ъгъла, но устремът ѝ бе спрял без време, тъй като се сблъска със съпруга си.

ШЕСТА ГЛАВА

— Уха — възкликна Джес, сграбчи я за ръцете и я отдалечи от себе си, като приведе глава на едно ниво с очите ѝ. — Добре ли си?

— Пусни ме! — нареди през стиснати зъби тя.

— По дяволите, Лейси, какво е станало? — попита младият мъж, без да я пуска, макар тя да опитваше да се отскубне.

Лейси се вгледа в красивото лице над себе си; учестеното дишане бе в синхрон с бясното биене на сърцето ѝ.

— Нищо не се е случило, Джес, само дете току-що чух случайно как брат ти и снаха ти обсъждат моята липса на добродетели и, макар никой да не ми казва нищо директно, вече сглобих достатъчно части от мозайката, за да разбера, че не съм желана тук. И, можеш да бъдеш сигурен, няма да остана и минута повече!

Лицето ѝ пламтеше почти със същия цвят като тениската и Джес си помисли, че никога не бе изглеждала по-красива. Дали причината бе в това, че винаги преди бе държала здраво юздите на своите емоции? Беше се възхищавал на хладнокръвието ѝ, на тайнственото самообладание, което никога не ѝ изневеряваше. Дори мислеше, че това първо го бе привлякло към нея, даже преди невероятната ѝ красота. Тя сваляше щита само когато се любеха. Тогава се превръщаше в животно: неопитомено, диво, страстно.

Внезапно младата жена замря и съпругът ѝ се притесни, да не би да е изпаднала в шок, тъй като все още не бе стабилна.

— Лейси? — промълви той, тихо и нежно. — Добре ли си?

Пусна ръцете ѝ, за да я прегърне през кръста и да я притисне към гърдите си, но за негово изумление, тя засипа с порой от доста силни удари стомаха му. Той изпъшка, повече от изненада, отколкото от болка. Тя се възползва от момента, за да се изплъзне и хукна надолу по стълбите.

Джес се съвзе бързо и се спусна след нея; настигна я вече на долния етаж. Сграбчи я през кръста, повдигна я леко и я обърна с лице към себе си.

— По дяволите, Лейси, стига толкова! — стисна раменете ѝ, разтърси я, но леко, за да не ѝ причини болка. — Помисли за момент, скъпа, няма къде другаде да отидеш.

— О, така ли? — насочи пръст към него и го заби в мускулите на гърдите, като го накара да заотстъпва заднишком, докато го притисна към стената. — Само това знаеш!

Муш!

— Какво според теб щях да правя, ако не беше дошъл в болницата?

Муш!

— Да не мислиш, че просто щяха да ме потупат по главата, да ме сложат в инвалидна количка и, след като излезем, да кажат: „До скоро виждане, Джейн Доу. Надяваме се, че ще се погрижиш добре за себе си, докато паметта ти се възвърне.“? Как не!

Муш!

— При тях работят търпеливи специалисти, които се грижат за хора като мен, мистър Всезнайко. Така че, както виждаш, нямам нужда от теб — муш! — Нямам нужда от брат ти — муш! — И нямам нужда от...

Джес сграбчи едновременно и двете ѝ китки.

— Добре! Достатъчно! Разбрах те.

Младата жена дишаше тежко от напрежение и съпругът ѝ забеляза, че лицето ѝ преbledня. Прегърна я и подпря брадичка върху темето ѝ, така че да не види усмивката му.

— Пусни ме, Джес. Мога да вървя и сама — заяви тя, но гласът ѝ не звучеше особено уверено.

— Просто ще те заведа там, където ще можем да поговорим насаме.

— Защо? Всички те добре знаят каква кучка съм. Всички знаят, че си ме довел тук само защото си дяволски почтен.

Джес я сложи върху дивана, после придърпа един стол, седна на ръба му и се приведе към нея.

— Виж, Лейси, не знам какво си чула да говорят Дилън и Сибил. И това няма значение. Ти си моя съпруга и мнението на останалите няма нищо общо с нас.

В сините ѝ очи блеснаха гневни сълзи. Тя избърса внимателно ъгълчетата им с върховете на пръстите. Съпругът ѝ забеляза как се

опитва да успокои треперенето на долната си устна.

— Все още си слаба, Лейси — промълви нежно той.

— И какво от това? Не мога да остана тук. И няма да стоя там, където ме мразят — сега сълзите потекоха обилно изпод тъмните ѝ ресници, и устните, и гласът ѝ трепереха, но погледът ѝ бе изпълнен все така с решимост. — Вярвам, че съм била такава, каквато твърдите всички вие, Джес. Знам, че трябва да съм била първокласна кучка, а ти очевидно си образец на доброта и справедливост. Затова на всички им е непоносимо, че съм отново тук, след като съм се отнесла така с теб... макар все още да нямам представа какво точно съм направила. Важното в случая обаче е...

— Важното е, че оставаш в „Южна звезда“, докато оздравееш напълно. Тогава ще уредим всичко, станало помежду ни така, както трябваше да постъпим още преди — изправи се колкото да вземе една хартиена кърпичка, избърса следите от сълзи по лицето ѝ и се усмихна. — Може да не си спомняш коя си, Лейс, но все така искаш да уредиш нещата, които не ти допадат, по същия начин, както и преди.

— Като избягам — подсмръкна тя.

— Да, но този път няма да те оставя да го направиш.

— Защо? Забрави ли, че ме мразиш?

Наистина я мразеше, нали? Вгледа се в очите ѝ, докато търсеше отговора в дълбините на душата си. Тогава, преди да си бе тръгнала, я бе мразел достатъчно, за да я убие. Именно затова и я бе оставил да си тръгне. Но сега... сега вече не беше сигурен. Честно казано, дори му беше много трудно да повярва, че тази толкова уязвима и лесно нараняема жена е същата студеносърдечна кучка, за която се бе оженил.

— Започвах да мисля, че ще вечерям сама — заяви Роуз Прайд, когато двамата ѝ сина със съпругите се появиха в един и същ момент, но от различни врати, във вътрешния двор.

— Извинявай, майко — рече Джес. — С Лейси трябваше да обсъдим нещо, но не сме искали да те караме да чакаш.

Роуз прие усмихнато извинението, после изви тъмните си вежди, тъй като забеляза мрачното изражение на Дилън и червенината по лицето на съпругата му.

— Станало ли е нещо?

Отправи въпроса към по-големия си син, но ѝ отговори Сибил, която се плъзна на един стол, свела очи към пода.

— Имахме недоразумение. Нищо важно.

Огромно черно куче, голямо почти колкото малък кон, лежеше свито в краката на Роуз, затворило очи. Лейси погледна към спящия гигант. Направи ѝ впечатление гладката му абаносова козина и се запита разсеяно дали нямаше вълча кръв във вените си.

След това насочи вниманието си към селското очарование на вътрешния двор, ограден почти напълно от зеленина, и си пое дълбоко въздух. Естественото ухание, сладко и главозамайващо, я накара за първи път след злополуката да се усмихне с истинско удоволствие. Погали един дебел, чепат клон кучешки дрян, който, както забеляза, спускаше сянката си върху две трети от служещото като трапезария пространство от двора. Увитата около дървена рамка лоза пазеше останалата част от слънцето.

Не си спомни вътрешния двор, но цялото ѝ същество откликна и тя се завъртя бързо на пети, за да сподели щастието си с Джес.

Той стоеше на не повече от три метра от нея и както изглежда водеше разгорещен спор с брат си. Усети, че бузите ѝ пламват и се огледа, търсейки нещо, което да отвлече вниманието ѝ. Знаеше, че съпругът ѝ говореше за нея и ѝ се искаше да не бе подхващал темата. В крайна сметка той ѝ бе обещал да остави миналото там, където му бе мястото, докато паметта ѝ се възстанови напълно. Нямаше ли да бъде най-добре да я остави да започне всичко отначало и с роднините му?

Усетила погледа на своята свекърва върху себе си, младата жена се усмихна колебливо и се приближи до нея.

— Къде стоях обикновено, мисис Прайд?

— Срещу мен, вдясно от Джес, но, моля те, всички ме наричат „майка Роуз“. Ти също, преди, във...

— Да избягам — довърши вместо нея Лейси, но в същия момент съжали и прехапа устни. — Не исках да прозвучи така... така непочтително. Наистина. Просто не желая всички да смятат, че трябва да премерват всяка своя дума, когато са край мен. Знам, че звучи странно, но всичко ще бъде толкова по-лесно, ако просто бъдете самите себе си.

Джес пристъпи до своята съпруга и макар да не я докосна, постъпката му бе изпълнена с интимност; поне засега, той бе неин

съюзник.

— Точно казвах горе-долу същото на Дилън — заяви той, като се обърна едновременно към снаха си и майка си. — Лекарите ме помолиха да дадем възможност на Лейси да възстанови спомените си сама, без влияние от наша страна. Съгласих се, но вече се убедихме колко трудно ще бъде това. Казват се разни неща, дочуват се и тя просто няма как да не им обръща внимание. Смятам, че ако се подхлъзнем, е по-добре просто да не обръщаме внимание, отколкото да се опитваме да го прикрием. Това само я обърква.

Сибил вдигна чашата вино, поставена пред нея от облечения в бяло сако сервитьор.

— Няма проблем — заяви тя. — Смятам, че всички трябва да превием гръбнак и да ѝ целунем краката, ако това ще помогне. В крайна сметка сме ѝ задължени, че сложи край на скуката тук — вдигна чашата и намигна на етърва си. — И го направи с голям апломб, скъпа. Ами да, мисля, че не сме преживявали такова вълнение откакто стария доктор Трахильо...

— Защо не пийнеш кафе, вместо да продължаваш с алкохола, скъпа — прекъсна я свекърва ѝ; тонът ѝ бе достатъчно мразовит, за да вледени топлия летен въздух.

— Не, благодаря, скъпа мамо — отвърна младата жена с меден тон, но погледът ѝ бе кисел. Разтърси буйните си червеникавокестеняви коси. — Както винаги е достатъчно да бъда сред моето любящо семейство, за да изтрезнея.

— Много ми харесва този двор — побърза да я прекъсне Лейси. — Сигурно мразите зимата, когато е прекалено студено, за да излизате тук. Сега, след като открих, въъ... преоткрих това местенце, вероятно ще прекарвам по много време в него — обърна се към съпруга си, тъй като ѝ бе дошла нова идея. — Рисувала ли съм някога?

Преди той да успее да отговори, едрата хрътка, която спеше в краката на своята господарка, скочи, блъсна масата със задните си крака и я разклати. Всички побързаха да грабнат чашите си.

Животното се промъкна покрай столовете, които го делиха от Лейси и спря пред нея, като сумтеше усилено. В същото време и Дилън, и Джес се спуснаха към него, за да го хванат за нашийника, преди да я е ухапало, както бе правило винаги досега. То обаче

изненада всички, тъй като седна на задните си крака, подаде лапа и дори изскимтя леко, за да подсили поздрава си.

Младата жена се засмя, коленичи пред кучето, пое протегнатата лапа и го погали по главата. В отговор то я облиза така ентусиазирано по бузата, че едва не я събори.

— Здравей, голям мечок такъв — възкликна тя и смехът ѝ се засили, тъй като то опита да пролази в скута ѝ. — Как се казва? — обърна се тя към своя съпруг и неговия брат, надвиснали над нея със смаяно изражение.

— Торн — отвърна Джес и се обърна към Дилън. — Вярваш ли на очите си?

— Виждам какво става, но не, не вярвам.

Лейси се надигна и помилва още веднъж с обич хрътката, преди да се изправи напълно.

— Не ми казвайте. В предишния си живот съм мразела кучета.

— Може би не всички кучета — отговори съпругът ѝ, — но това тук, определено. Страхуваше се много от него, а то те мразеше. И се саморазправяше с теб при всяка възможност, освен когато до него не беше майка ми. Тогава не смееше да се провинява, но на всички ни беше безкрайно забавно да го гледаме как стои тук и си облизва мустаците с надеждата да опита отново прекрасната ти плът.

— Точно — съгласи се Дилън. — А как само те зяпаше — обърна се към съпругата си. — Хей, малката, помниш ли как го сравняваше с изкушението на Ева. Казваше, че вероятно и тя е гледала по същия начин, когато е претегляла дали да продължава да бъде послушна или да опита само една хапчица от онази сочна ябълка.

Лейси се отдръпна със смях от животното и се отпусна на стола, който бе посочила свекърва ѝ. Торн изсумтя, изправи се, направи две крачки и се плюсна до младата жена.

— Е, очевидно всичко е простено. Може би имаме класически пример за това как раздялата смекчава сърцата.

И двамата братя също заеха своите места.

— А може да е забелязало колко си измършавяла — обади се Сибил, — и е решило, че ще му бъдеш по-подходяща за другарче, отколкото за храна. Господ ми е свидетел, това е единствената причина никога да не прояви към мен нищо повече от преходен интерес.

Лейси сведе поглед към огромното куче, което бе легнало толкова близо до нея, че задницата му буквално опираше в крака ѝ.

— Е, каквато и да е причината за подобна промяна, аз съм благодарна. Дори само размерите му са плашещи. Напомня ми дресирана мечка. Или дори може би поразения от любов Кинг Конг. Не прилича обаче изобщо на трън. Защо тогава е наречен така?

Всички обърнаха глави към Роуз; очевидно тя трябваше да даде обяснението. Вместо това обаче свекърва ѝ щракна с пръсти и повика хрътката. А после, с лека усмивка, която не достигна до въгленовочерните ѝ очи, рече:

— Това е само една глупава история, изтъркана от употреба.

— О, но затова пък е страхотна — обади се Сибил, а очите ѝ светнаха предизвикателно, ако Лейси разчиташе правилно. — Освен това, ако Лейси не си я спомня, ще бъде съвсем нова за нея — додаде тя, като насочи вниманието си към своята етърва. — Хората все оставят нежелани животни край алеята, водеща към къщата. Обикновено Лъз или Джими — още не си се запознала повторно с тях — или някой от работниците, ги вземат. Торн обаче открил майка Роуз, докато се грижела за цветята, и това било любов от пръв поглед. Мама се преструваше, че не отговаря на чувствата му и все мърмореше задето се завирал непрестанно в краката и пренасял с дългата си козина всичко, от разни треволяци до кал и засъхнали парченца пръст. Ние пък ѝ натяквахме неуморно, че трябва да му даде някакво име, а тя продължаваше да протестира и да повтаря, че предпочита да му намери друг дом. Но не беше особено трудно да се види, че обожанието му ѝ допада. Затова Джес го кръсти вместо нея. Нарече го „Тръна край Розата“. Официално, той е Роузи'с Торн, Тръна на Розата.

— Умно — обърна се Лейси към своя съпруг със срамежлива, одобрителна усмивка. След това хвърли още един поглед към едрото животно и додаде: — Въпреки това смятам, че Мечо би му подходило повече — засмя се, този път към Сибил. — И обещавам да се опитам да не загубвам повече благоволениято му.

След като сервираха вечерята, разговорът продължи все така с лекота. На няколко пъти младата жена усети очите на своя съпруг върху себе си; тъмните им дълбини бяха непроницаеми. Дори когато от време на време ѝ се усмихваше, не успяваше да разчете мислите му.

Дали искаше да я окуражи или просто играеше ролята на любезен домакин?

Самата тя говори малко. В крайна сметка амнезията я бе превърнала в непозната без история. Как можеше да участва в семейно обсъждане на неща, за които нямаше представа? И въпреки това бе доволна, окуражена от Джес, и почти готова да повярва, че случилото се помежду им, което я бе накарало да напусне дома си, каквото и да бе то, можеше да бъде оставено в миналото или поне да бъде заобиколено, докато и двамата опитваха да залепят счупените парчета от брака си.

— Хареса ли ти вечерята? — попита я в този момент Роуз.

— О, да, беше прекрасна. Особено доматеният сос. Само допреди час не можех да кажа дали харесвам подправки, но сега вече знам. Имам отговор на още един въпрос.

— И нямаш абсолютно никакви други спомени, освен за куклата, която си си спомнила, както ни каза Джес? — заинтересува се свекърва й.

— Не, всъщност има още едно нещо — отвърна бавно, предпазливо тя, без да отделя очи от съпруга си.

Искаше да бъде откровена, но дали на него щеше да му стане приятно, ако признаеше, че си бе спомнила неприятните думи, които бе захвърлила в лицето му в деня на раздялата?

— Е, тогава, за Бога, сподели я с нас, Лейси — помоли етърва й.

И без това провлеченият й тексаски говор бе станал съвсем завален, след като бе пресушила и четвъртата си чаша вино.

Лейси поклати глава, за да покаже, че споменът не е бил особено важен.

— Нищо особено. Само нещо, което съм казала на Джес в деня, в който съм си отишла. Помня го, даже се чувам като го произнасям — рече тя и изви глава на една страна, сякаш се вслушваше отново в изречението, — но все още не мога да си представя, че съм била способна да кажа подобно нещо.

— Е, аз заявявам определено, че съм объркан — обади се Дилън.

— Джес обясни, че съм способна, а и аз си спомням думите, но сякаш ги е произнесъл някой друг — младата жена поклати отново глава, рязко; вече съжеляваше, че бе подела тази смущаваща тема. —

Няма значение. След като не го разбирам аз самата, как бихте могли да го проумеете вие.

— О, всичко това ми се струва прекрасно и свръхестествено! — възкликна Сибил. — Чували сме за това как мозъкът ни играел номера. Започвам да мисля, че амнезията не е чак толкова лошо нещо. Аз лично определено искам да забравя всички омразни неща, които съм казвала в живота си.

— Амин — обади се саркастично съпругът ѝ. — Колкото до мен, аз със сигурност също няма да имам нищо против да забравя купищата гадости, които си ми наговорила, скъпа.

И Джес, и Роуз се изправиха припряно и Лейси разбра, че бяха го правили и преди. Но не защото си го спомни. Просто усети инстинктивно, че хапливите забележки на Дилън и неговата жена са обикновено сигнал за приключване на храненето.

— Имам да върша малко канцеларска работа — обърна се към съпругата си Джес. — Искаш ли да те придружа догоре, преди да отида в офиса си?

— Тръгваш ли? — попита тя, недоволна от тревогата, която чу в собствения си глас.

— Не — отговори той и на лицето му се появи за момент крива, успокоителна усмивка. — Офисът ми е тук, в къщата. Това е единственото помещение със солидна, двойна врата, която мога да заключа, когато не искам да ме безпокоят. Спомняш ли си го, показах ти го, докато разглеждахме къщата?

Сега бе неин ред да се усмихне, този път — с облекчение.

— Разбира се. Ти върви. Мога да намеря пътя до стаята си. Но мисля, че първо ще поседя тук навън, стига някой да няма нещо против.

— Имаш окей от мен — обади се Сибил, която опитваше безуспешно да стане от мястото си; успя едва, когато съпругът ѝ заобиколи масата и отиде да ѝ помогне. — Аз влизам да погледам телевизия.

— А аз винаги разхождам Торн след вечеря — обясни Роуз. — Ще дойдеш ли с мен, Лейси?

Предложението ѝ достави удоволствие и тя скокна веднага от стола си.

— С удоволствие.

Джес, който тъкмо се готвеше да ги остави, изведнъж започна да се колебае.

— Нещо не е ли наред? — попита майка му, като повдигна въпросително вежди.

— Притеснявам се заради начина, по който е облечена Лейси. Носи само сандали и нищо не защитава краката ѝ. Може би ще бъде по-добре да изчака утре вечерта, за да дойде с теб.

— Глупости — отсече раздразнено Роуз. — Признавам, че винаги съм държала особено много на носенето на боти и дълги панталони навън, но ние изобщо няма да се отклоняваме от пътеката, а и Торн ще бъде с нас.

— За какво говорите? — заинтересува се младата жена.

— За змиите — отвърна съпругът ѝ.

— Гърмящи змии предимно — допълни Роуз. — Но, както казах, Торн ще ни предупреди, ако се приближим до някоя от тях.

Лейси потрепери.

— Май не е нужно да ми казвате, че се страхувам от змии. Почти съм сигурна, че току-що си спомних това и сама.

— Това може да е по-скоро естествен инстинкт, отколкото спомен — заяви свекърва ѝ и в същото време щракна с пръсти, за да повика голямото куче, което се бе настанило отново край младата жена. — Ела насам, Торн — после отново насочи вниманието си към снаха си. — Повечето хора изпитват вродено отвращение от змиите.

— Предполагам — съгласи се Лейси и помахна с пръсти на съпруга си. — Ще се видим ли после?

— Може да стане много късно, преди да свърша. Набрала се е доста бумащина, докато ме е нямало — отговори той.

Младата жена кимна, като прикри храбро разочарованието си и хукна подир свекърва си.

— Всяка вечер ли се разхождаш? — попита я тя веднага, след като я догони.

— Стига времето да го позволява.

— Красиво е тук — заяви Лейси, като оглеждаше полегатия, покрит със зеленина терен.

Роуз не отговори и Лейси потъна в мълчание, тъй като реши, че тази тишина бе част от покоя, който свекърва ѝ извличаше от своите вечерни разходки.

Сигурно бяха изминали около пет минути, когато мълчанието изведнъж бе нарушено от самата Роуз Прайд и както изглежда, дори Торн се стресна от внезапно прозвучалия ѝ глас, колкото и тих да бе той.

— Променила си се някак си, Лейси.

Младата жена сви рамене, като драскаше върху нокътя на палеца с пръстите на другата си ръка.

— Не знам какво имаш предвид. Каква бях преди?

— Беше по-умна — заяви свекърва ѝ. — Да вземем тази разходка, например. Преди никога нямаше да ми предоставиш подобна възможност.

Сега вече Лейси чу омразата, усети напрежението на жената до себе си, също като на животно, готово да нападне, което очаква само подходящия момент. Движенията ѝ също се бяха променили, бяха станали отривисти и решителни, след като се бе отказали от всякакви преструвки за една уж безобидна разходка.

Младата жена спря, напрегната и готова, а не като жертвено агне, канещо се да приеме безропотно клането.

На запад слънцето започваше да залязва. Сцената беше прекрасна, но не бе достоен съперник за битката, която очевидно щеше да се разгори между двете жени.

— Може би причината е там, че тогава съм знаела какво става. Сигурна съм, че си даваш сметка в колко по-неизгодна позиция съм сега. Не зная коя съм, нито какви са взаимоотношенията ни. Не знам дори какво ще почувствам или помисля след малко, тъй като нямам минал опит, върху който да се опирам. Всяко преживяване ще бъде съвсем ново за мен, докато не възвърна паметта си. Откъде бих могла да знам, че трябва да се пазя от някакъв капан?

И тогава изражението на Роуз се изкриви от омраза, силна и неприкрита. Цялата се сгърчи, дори още преди да чуе отговора ѝ.

— Всичко е игра. Тази амнезия. Тази безпомощност и невинност. Ти пресмяташ всяко свое движение и предварително знаеш съвсем точно какво ще правиш. Само че този път няма да ти позволя да се измъкнеш с това.

Очите на Лейси се разшириха от изненада, причинена от непоколебимата увереност, която чу в тона на свекърва си.

— Грещиш — отвърна простичко тя.

— Така ли? Не мисля така, но нека играем по твоите правила. Нека се престорим, че наистина си изгубила паметта си. Нека дори се престорим, че твоето състояние ме изпълва със симпатия. Кое не означава, че ще допусна да се промъкнеш отново в живота ни. Тук си временно. Ако предпочетеш след разумен период от време да не възвърнеш паметта си, тогава ще ти осигуря мотив да си тръгнеш. Ще убедя Джес да ти даде прилична сума като част от бракоразводното споразумение. В добавка аз самата ще ти дам още един милион долара.

— Толкова много ли ме мразиш? — промълви Лейси, но почти не чу думите, заглушени от тракането на собствените ѝ зъби.

Беше топла, приятна нощ, но въпреки това се чувстваше заледена до мозъка на костите. Отговорът бе повече от очевиден. Затова Роуз не ѝ обърна внимание. Вместо това добави допълнение към своето едномилионно предложение.

— Разбира се, ще го получиш само в замяна на своето обещание — писмено, естествено — никога повече да не помрачаваш дома ни с присъствието си.

— Ти си луда — заяви младата жена, но думите бяха почти недоловими.

Роуз я сграбчи за китката и я накара да изкрещи, колкото от болка, толкова и от изненада. Торн изръмжа, оголи зъби, но се успокои веднага, щом господарката му му каза да седне. Насочи вниманието си отново към своята снаха и я прободде с тъмния си поглед.

— Само още едно нещо. Не мисли, че ще успееш да накараш Джес да се влюби отново в теб. Той може да се държи мило, дори топло с теб, но аз ще му припомням непрестанно какво си му причинила. Няма да му позволя да забрави и този път няма да бъде заварена неподготвена.

— Ами ако му предам всичко, което казваш? — попита Лейси, макар да знаеше, че никога не би направила подобно нещо.

Свекърва ѝ се изсмя.

— Това ще бъде автогол, скъпа. Той няма да ти повярва. В деня, в който си тръгна, ти беше толкова убедителна в ролята на кучка, че той просто няма как да повярва на онова, което би могла да кажеш сега. Ще разбере веднага какви игрички играеш. Вече има достатъчно горчив опит за това, колко усърдно се бе постарала, преди да създадеш

търкания и недоверие помежду ни. И ще усети веднага, ако прибегнеш към старите номера.

Продължаваше да стиска силно китката на Лейси, но тя я измъкна и отстъпи встрани. Опитваше се да намери подходящите думи, но буйната атака на Роуз я бе сварила съвсем неподготвена. Не можеше да асимилира подобна омраза. Без да каже нищо повече, младата жена се обърна към къщата и бъдещето, което ѝ се струваше толкова мрачно, че не знаеше как щеше да го понесе.

Джес наблюдаваше през прозореца на неосветената стая майка си и съпругата си. Макар да бяха далеч и да не можеше да види изражението на лицата им, движенията на телата им бяха напълно красноречиви. Разбра, че претенциите за уж невинна приятелска разходка бяха изоставени. Очевидно майка му бе страшно ядосана, а Лейси от своя страна не приемаше съдържано излиянията ѝ. Видя как Роуз я хвана за ръката и как след доста време снаха ѝ освободи китката си с рязко движение, за да се обърне и да се запъти към къщата. Торн я последва, но явно се сети за непоносимостта на своята господарка към подобно предателство и за наказанието, което щеше да последва, затова се обърна и тръгна бавно към нея.

Младият мъж измърмори под нос ругатня по адрес на майка си. По време на вечерята тя се бе държала любезно, дори мило към Лейси, осведоми се за здравето ѝ, предложи да ѝ уреди среща със семейния лекар и даже бе стигнала дотам да предложи да я закара, така че след прегледа да могат да обядват заедно някъде. Усилията на майка му го бяха изпълнили с гордост, тъй като не бе тайна колко щастлива се бе почувствала Роуз Прайд, когато красивата ѝ по-млада снаха бе напуснала „Южна звезда“ окончателно, както бяха помислили всички.

Джес възнамеряваше след вечеря да поговори с Дилън и Сибил и да ги помоли в бъдеще да бъдат по-внимателни, когато говорят за съпругата му, ако има опасност да ги чуе, но бе останало време само колкото да размени две-три приказки по този въпрос с брат си. Приятелското и изпълнено с внимание отношение на майка му обаче очевидно им бе послужило като достатъчен пример, тъй като и двамата се бяха присъединили към нея в усилията си да помогнат на Лейси да се почувства добре дошла.

Тогава си бе казал, че иска да пощади чувствата на своята съпруга единствено, защото вече и без това бе преживяла катастрофални поражения за ума и тялото. Докато я наблюдаваше сега обаче разбра, че бе лъгал сам себе си.

Тя се отдалечи от свекърва си с изправени рамене и високо вдигната глава, но след като мина през групата дървета и се огледа назад, за да се увери, че тя вече не може да я види, Лейси се отказа от по-нататъшния маскарад. Разговорът очевидно я бе нервирал. Тя отпусна едновременно и глава, и рамене. Внезапно тя като че ли вече не вървеше, а се влачеше. Сърцето му се изпълни със симпатия.

Сви юмруци край тялото си, стисна очи и си наложи да си припомни деня, в който го бе напуснала, за да възкреси гнева и мъката, които му бе причинила. Ако, въпреки предупрежденията му, Роуз ѝ бе припомнила какво бе извършила, тя си го бе заслужила напълно, нали?

СЕДМА ГЛАВА

На другата сутрин Лейси се събуди с усещането, че е на път да си припомни нещо от своя минал живот. Опита да се сети онова, което бе толкова ясно и определено в съня ѝ, но сега бързо се замъгляваше и объркваше и бе на път да се изплъзне от съзнанието ѝ.

Затвори очи и за момент видя някаква стая. Спалня. Малка и задръстена с мебели, но в същото време — топла и уютна, сякаш някой бе запълнил грижливо малкото пространство със скъпи за него съкровища, събирани в продължение на цял един живот. Сърцето на младата жена се разтвори от щастие и тя разбра, че тази спалня е била някога нейна. Но кога? В детството? Не, това не бе стая на малко момиченце. Може би...

Образът започна да избледнява, подобно на телевизионен екран, който става черен за момент, преди появата на следващата сцена. При тази загуба радостта ѝ бе изместена от дълбока скръб. Опита да се пребори с нея, като си припомни нещо друго.

Нищо. Другите спомени, които бяха изплували в съня ѝ, бяха потънали отново в подсъзнанието ѝ. Това нямаше значение. Все пак бе успяла да улови един от тях — ярък, сребрист и прекрасен като лунен лъч — и дори да го задържи.

Отметна завивките и се засмя. Лунни лъчи! Засмя се отново. Това бе смешна, чудновата аналогия, но никой не можеше да си представи колко вълнуващо бе да осъзнае, че лекарите са били прави. Паметта ѝ щеше да се възвърне. Може би бавно... сън по сън, но в крайна сметка щеше да се възвърне. Тогава вече щеше да се изправи срещу ужасното зло, което бе причинила на Джес, и тогава може би, само може би...

— Може би нищо — промърмори тя, когато по-пресният спомен за жестоките думи и зловещото предупреждение на Роуз Прайд нахлу с взлом в мислите ѝ. — Кучка — прошепна тя, пъхна босите си крака в пухените чехли и се запъти към банята.

Докато си миеше зъбите и лицето, сърцето ѝ затупка учестено от същия гняв и обида, които бе изживяла предишната нощ. Набърчи нос

пред отражението си в огледалото над мивката.

— Идиотка. Мислиш си, че Роуз ще бъде много щастлива да научи за смътните ти спомени за някаква спалня, която дори не знаеш дали е била твоя? Та тя дори не вярва, че амнезията ти е истинска.

— Лейси? — провикна се от другата страна на вратата Джес.

Младата жена преглътна нервно и погледна отражението си в огледалото. Както бе облечена с дългата до земята бяла сатенена нощница, която бе открила в едно от многобройните си чекмеджета с бельо, и със сексапилно разрошени коси, за момент почти повярва, че е все още безупречната красавица, до която се бе събуждал съпругът ѝ през първите месеци от брака им. Докато погледът ѝ не попадна върху фините, но въпреки това забележими пресни белези върху лицето ѝ. Сърцето ѝ се сви от самосъжаление, но само за миг. Вдигна леко брадичка и срещна погледа си гордо и предизвикателно. Какво я интересуваше как изглежда в неговите очи? Очевидно...

Той почука отново и този път, без да се съобразява повече с вида си, му каза да влезе.

Обърна се с отварянето на вратата, подпря хълбоци на мраморния плот до умивалника и сложи длани върху ръба му.

— Съжалявам, да не би да закъснях за закуска, Джес? — попита тя, като се стараеше тонът ѝ да не бъде нито топъл, нито студен, а неутрален.

Той я съзерцаваше, без да отговори, и Лейси усети, че бузите ѝ пламват. Погледът му дори не бяха стигнал до лицето ѝ, а се бе спрял върху ясните очертания на гърдите изпод прозрачната материя на нощницата ѝ. Завъртя се на пети и застана с гръб към него, но осъзна колко безполезно е това, тъй като видя в огледалото как тъмните му очи слизат бавно по цялата дължина на тялото ѝ. Прииска ѝ се да посегне към хавлията, окачена на вратата и едва не се изсмя на абсурдността на подобно смущение. В крайна сметка той ѝ беше съпруг. В добро и лошо. В здраве и болест. Е, сега тя беше болна и със сигурност не можеше да си представи по-лошо положение от настоящите им затруднения. Определено обаче тази гледка не бе нещо ново за него.

Младата жена взе четката и рече:

— Моля те, започвайте без мен. Не съм гладна.

— Не идвам да питам за закуската, Лейси — отвърна съпругът ѝ. — С майка и Дилън вече ядохме. Сибил рядко слиза преди дванайсет по обяд. Вечерята е единственото време през деня, когато майка настоява да се събирате всички заедно.

При споменаването на Роуз Прайд Лейси усети гняв.

— Какво искаш в такъв случай? — попита тя и този път не успя да прикрие горчивината в гласа си.

— Чаках те да станеш — отвърна тихо и спокойно той, като очевидно отказваше да обърне внимание на ядосания ѝ тон. — Помислих, че днес може би ще пожелаеш да те разведе из ранчото. Когато те чух да се движиш...

— Реши, че няма да имам нищо против да ми се натрапиш — захвърли четката върху плота. — В крайна сметка аз съм ти съпруга. Това е твоят дом. Няма значение, че не те познавам изобщо, нито, че ме мразиш или ако щеш дори, че аз може би се чувствам неудобно като гледаш лицето ми така... без... без никакъв грим... о, забрави го.

Закри лице с длани, тъй като сълзите стегнаха гърлото и изпълниха очите ѝ. Не усети движенията му, но внезапно той се озова зад нея. Постави ръце върху раменете ѝ, обърна я с лице към себе си и я притисна към мощната си гърд. Свита в обятията му, тя си поплака на воля. През цялото време той я прегръщаше силно. В този момент Лейси си позволи да помисли, че може би се е излъгала. Роуз я мразеше, в това нямаше съмнение, и бе решила, че Джес също я мрази. Но беше напълно възможно да е просто наранен и разгневен от тайнственото престъпление, което твърдеше, че била извършила? Че заедно с нейния ум се лекуваше и неговото сърце?

Той обаче разби крехките ѝ надежди, тъй като внезапно я сграбчи за ръцете и практически я отблъсна от себе си.

— Извинявай, Лейс. Грешката е моя. Повече няма да ти се натрапвам — обърна се и прекоси с няколко крачки банята. Спря пред вратата, за да добави през рамо: — Ще те чакам долу. Ако решиш в полза на обиколката, сложи дънки и боти и не забравяй шапката си. Трудно е да се каже кое е най-лошото на това време на годината — конските мухи или слънцето.

Прекалено изумена от рязката промяна в него, за да отговори, младата жена стоя неподвижно чак докато, няколко секунди по-късно,

го чу да излиза от стаята си. Тогава гневът, разпален предишната нощ от свекърва ѝ, пламна отново.

По-разгорещен.

По-остър.

Отмъстителен.

Наклони глава и се взря в сините очи насреща си, в които блестяха ледени късчета.

— Ето, че откри още нещо, Лейси Прайд. Способна си и да мразиш.

Сериозното изражение, което не бе напуснало лицето на Джес, откакто бе оставил съпругата си горе преди повече от час, премина в смръщване. Вместо с дънки и боти, както бе наредил, тя бе сложила ябълково червена рокля и сандали с високи токове. И вместо очакваната кисела физиономия, на лицето ѝ бе цъфнала двайсет и четири каратова усмивка.

— Доколкото разбирам си решила да се откажеш от обиколката — произнесе с обичайния си мек тон той, макар да се чудеше как изобщо се въздържахе да не закрепши. Бе прахосал цялата сутрин да я чака. Изруга се наум, че е такъв глупак и посегна към шапката си, окачена на стената. — Ще се видим на вечеря — заяви той и се втурна към изхода на вестибюла.

— Джес, почакай — провикна се тя и ускори стъпка.

— Какво има, Лейси? — попита Роуз, която се появи от дневната. — И без това вече обърка деня на Джес. Каквото и да е желанието ти, сигурна съм, че мога да ти помогна.

Младият мъж нямаше представа, че майка му е наблизил и слуша, готова да се нахвърли върху нищо неподозиращата му съпруга при първата представила се възможност. Трябваше да се досети. Особено след сцената, на която бе станал свидетел снощи. По дяволите, след безчетния брой подобни сцени между двете жени през месеците, през които Лейси бе живяла тук. Побърза да се върне. Не беше толерирал намесите ѝ преди. Определено нямаше да го направи и сега.

— Майко, забравяш, че отсъствах няколко дена. Не смятам, че още един ден, в който няма да се занимавам с „Южна звезда“ ще причини кой знае какъв хаос — усмихна ѝ се, за да смекчи ефекта от

сгълчаването. След което се обърна към своята съпруга. — Какво има, Лейси?

Все така с пренебрежително нехаен вид, младата жена махна с ръка към него, като в същото време се надвеси съблазнително над парапета.

— О, върви, Джес. Майка Роуз е абсолютно права. Достатъчно дълго те отделих от каубойските ти задължения в ранчото. И без това исках само да попитам дали мога да взема някоя кола, тъй като полицията в Ел Ей все още не е открила моята — последва същата медена усмивка, която го накара да скръцне безмълвно със зъби. — Освен това, може и да не си спомням абсолютно нищо за семейство Прайд, но вече видях достатъчно, за да разбера кой държи хляба и ножа тук.

Младият мъж не отделяше поглед от своята съпруга, но нямаше как да не забележи, че физиономията на майка му потъмня от гняв. Нямаше никакво съмнение. Злополуката може да бе навредила на паметта на Лейси, но не бе успяла да промени характера ѝ. Вълкът кожата си мени, но нрава си... и въпреки това тя си оставаше единствената равностойна съперница на неукротимата му майка. При други обстоятелства достойният ѝ отпор вероятно щеше да го развесели.

Погледът му се насочи към извивката на гърдите ѝ над ниско изрязаното деколте на лятната ѝ рокля, след което се премести към дългите, добре оформени крака, от които пестеливо скроената ѝ дреха скриваше не повече от десетина сантиметра. Красива и умна бе тази жена, която бе обикнал, а след това бе намразил така изведнъж, че емоциите все още сякаш не бяха успели да се отделят една от друга.

— Не, Лейси, не може да използваш никоя от колите.

Съпругата му премигна и той разбра, че студеният му тон и отказът без обяснения я бяха изненадали. Този път си позволи да се усмихне, като се наслаждаваше на задоволството, което бе изпитвал рядко по време на шестмесечната си връзка с нея. Обърна се към майка си.

— Тази нощ очакват гръмотевични бури. Момчетата свалят добитъка насам. Май ще е най-добре да отида да им помогна — погледът му неволно обгърна отново изкусителната фигура на младата жена, когато добави: — Да изкарам част от... собственото си безсилие.

— Почакай — обади се Лейси.

Джес не ѝ обърна внимание и се запъти отново към задната част на къщата.

— Казах почакай! — почти изкрещя съпругата му.

Това го накара да спре, но вместо него се обади Роуз.

— В този дом не повишаваме тон, Лейси.

— О, така ли? В такъв случай какъв срам за мен. Започва да ми се струва, майко Роуз, че в един или друг момент съм нарушила всички свещени правила на Прайдови, а бас държа, че те са стотици — засмя се, праметна дръжката на дамската си чантичка през рамо и заслиза от последната площадка, където бе стояла досега, до мраморния под на вестибюла. Джес бе влязъл отново в помещението и сега я наблюдаваше, застанал до майка си. Лейси не позволи да я разколебае фактът, че за да стигне до входната врата трябваше да мине край тях. И рече, вървейки: — След като стана дума за правилата на Прайдови и предвид, че съм пълноправен член на семейството, аз също ще поставя няколко мои, като започна със следното: „Не позволявам да ме малтретират — нито съпругът ми, нито свекърва ми, нито който и да било друг.“ Отивам в града, със или без някоя от проклетите ви коли — спря пред входната врата и притисна сламената шапка, която носеше върху главата си. — И знаете ли какво? Бас държа, че няма да се наложи да вървя дълго пеш, тъй като скоро ще срещна някой добър фермер, който ще ме качи. Някой от вас хваща ли се с мен?

ОСМА ГЛАВА

— Браво! — провикна се Сибил и заръкопляска от площадката на втория етаж в момента, в който етърва ѝ затръшна вратата след себе си. — Както виждам, нашата Лейси се е върнала наистина! Не е ли забавно това?

— Млъквай, Сибил — побърза да я пропъди Роуз, но смехът на младата жена продължи да се носи из коридора, докато успее да стигне до стаята си.

Мисис Прайд насочи отново внимание към сина си. Черните ѝ очи блестяха възбудено и пръстите ѝ се впиха като клещи в китката му.

— Върви след нея, синко. Не можеш да я оставиш да се вози на автостоп като някоя обикновена уличница. Колкото и да ми е неприятно, тя е все още член на семейство Прайд и аз няма да позволя да ни унижава така.

Неудоволствието ѝ обаче бе най-малката грижа на младия мъж. Колкото и да я обичаше и уважаваше, арогантността ѝ винаги го бе изпълвала с възмущение. Сега обаче не беше моментът да се препира с нея заради някаква си безсмислена гордост. Трябваше да съсредоточи цялото си внимание върху своята съпруга.

Не отговори, тъй като нямаше какво да каже. Не бе очаквал, че ще се стигне дотам Лейси да реши да се вози на автостоп, но не даваше пукнат грош за това какво мислят съседите и приятелите им. Неговите мотиви нямаха нищо общо с тези на майка му, но сега не беше моментът да спорят върху тях. Освен това вече му беше до болка познато да се намира между чука и наковалнята, т.е. в центъра на препирните между Роуз и Лейси. Както гласи и поговорката: „Врял и кипял е в тази работа.“

Измъкна ръка от хватката на майка си и се усмихна, напрегнато и половинчато. После се запъти с бързи, широки крачки към вратата. Спря, преди да излезе.

— Ще се видим за вечеря.

Тя измърмори нещо, докато той затваряше вратата след себе си. Нещо от рода, че умът на двама им с Дилън се намирал между краката.

Частната алея, която водеше към главния път, беше дълга и се виеше непрестанно и Джес скоро се отказа от надеждата да види съпругата си от стъпалата пред къщата. Бръкна в джоба на джинсите си, извади ключовете на своя автомобил и заобиколи към едната страна на голямата постройка, докато мислите му препускаха скоростно като краката.

Откъде се бе появило това внезапно желание у Лейси да ходи в Рустър Корнър? По дяволите, не бе изминал и един ден, откакто се бе прибрала у дома. Невъзможно беше вече да иска така отчаяно да се освободи отново от него, че да започне да търси у непознати хора отговорите, които отказваше да ѝ даде нейният мозък.

Съвестта му обаче отхвърли незабавно този аргумент и му припомни как я бе оставил да плаче в банята. Ами сцената от предишната вечер, на която бе станал свидетел? Очевидно майка му също я бе наранила. Защо тогава да не бяга за помощ? Дори животните се бореха да избягат, когато ги притиснат в някой ъгъл.

В този момент си спомни насмешливите ѝ усмивки, предизвикателната, почти арогантна поза, и роклята, която бе избрала.

Набърчил чело и присвил вежди, младият мъж прокле глупостта си. Лейси не беше наранена от Роуз и дори от него самия. Всичко бе само една игра. Може да бе изгубила паметта си, но определено бе запазила актьорските си способности.

И го караше да се срамува.

Да се тревожи.

Да полудява от желание.

Вече се бе поддал на всичко това преди. „Е, не и този път, скъпа. Никога вече.“

И тя нямаше да ходи никъде. Не и без него и не преди да възвърне паметта си. Щеше да се погрижи за това, но то нямаше нищо общо със семейната гордост.

Отвори рязко вратата на товарния автомобил и се плъзна на шофьорската седалка. Пъхна ключа в стартера, но следващата мисъл го накара да замре. Въздъхна тежко. Може би не трябваше да чака, а да ѝ каже още сега какво бе сторила, за да убие любовта му. Можеше да ѝ обясни как бе забила дълбоко в него куките със своите примамки, а след това ги бе издърпала навън и с това бе разкъсала сърцето му.

„По дяволите лекарите и техните правила.“

От бабаитлъка ѝ не остана и следа, когато стигна главния път. Лейси свали сламената шапка и избърса с опакото на дланта потта от челото си. Облегна се на един от стълбовете, поддържащ табелата, която обявяваше навлизането в земите на „Южна звезда“, и въздъхна.

— И сега какво, глупачке? — попита на глас тя. След което додаде, вече наум: — „О, да, ще отидеш на автостоп до града... и какво по-точно ще правиш там? Ти си един ходещ и говорещ празен лист! С кого, по дяволите, смяташ да разговаряш?“ — скрита тревата в краката си. — „Идиотка, идиотка, идиотка!“

В този момент забеляза някаква кола.

Тя отиваше на юг, ако се съдеше по утринното слънце, което грееше в гърба ѝ, но дали към Рустър Корнър или в обратната посока? Не знаеше дори къде се намира градът.

Абсолютна глупачка!

Наведе се и се престори, че иска да откъсне едно цвете. Може би шофьорът нямаше да се запита какво прави на пътя тази жена, елегантно облечена, но очевидно без нужното за придвижване средство.

Автомобилът прелетя край нея.

Отдъхна си облекчено и се изправи. Добре, ами сега какво?

Погледна към къщата. Интересно дали Роуз и Джес я наблюдаваха? Глупавата мис Независимост-на-която-никой-няма-да-й-казва-какво-да-прави, скрита страхливо зад стълба!

Някакъв син блясък привлече погледа ѝ. Тя премигна. В следващия миг очите ѝ се разшириха, когато разпозна джипа на своя съпруг, който се движеше към нея по частната им алея.

Вляво, през рамото си, чу приближаването на друга кола по главното шосе. Вече изпълнена с решимост, младата жена се спусна натам и вдигна палец.

Един пикап, очукан и олющен, спря със скърцане в далечния край на пътя.

— Здравсти, мис Лейси, чух, че сте се върнали — извика шофьорът, червендалест, с дълга и рядка коса с цвят на морков. — И, мога да добавя, изглеждате по-красива от всякога.

Младата жена се надяваше, че усмивката ѝ бе приятелска в подходяща степен. Очевидно човекът я познаваше, но доколко и откъде? Какво значение имаше това? Трябваше ѝ някой да я качи в колата си и то колкото се можеше по-скоро!

Точно се готвеше да отвори уста, за да му благодари и да попита дали заедно със спътника му се бяха насочили към града, когато зад нея рязко изскърцаха спирачки и автомобилът на Джес спря на две крачки зад гърба ѝ. Без да губи и секунда, той отвори със замах вратата и изскочи, а тя трябваше да отстъпи бързо, за да се предпази от нея. Нямаше съмнение, че беше вбесен. Обсидианово черните му очи мятаха мълнии. Затова Лейси се изуми, когато той я прегърна през кръста и се усмихна на мъжа в старата таратайка.

— Хей, Ранди, благодаря, че спря.

— Няма проблем, шефе. Стори ми се, че госпожата имаше нужда някой да я закара нейде. С Клей се поучудихме, ама решихме, че е по-добре да спрем и да видим с к'во можем да помогнем, преди да е спрял някой нехранимайко. В тези дни е най-добре човек да бъде по-предпазлив.

Последните думи бяха придружени от извинителна усмивка, насочена към младата жена. Тя обаче почти не я забеляза. При споменаването на името Клей стомахът ѝ се сви от страх.

Насочи вниманието си към мъжа, седнал в далечния край на товарната кола, и напрегна зрение, опитвайки да види лицето му. Шапката му напомняше много шапката на Джес, но бе ниско прихлупена, а остриите черти на профила му се очертаваха неясно в сянката. Нямаше значение. Познаваше този мъж. Беше го познала.

Клей Уотърс.

Човекът, нает да я убие.

— Извинявайте за притеснението, момчета — заяви в това време провлечено съпругът ѝ. — Жена ми, нали разбирате, се преструваше, че иска да спре някой на стоп. Това бе просто една игра между нас. А аз пък трябваше да дойда дотук и да я кача, преди да ме е изпреварил някой. Малко объркващо, но не е нищо повече от лудо развлечение на двама младоженци, па макар и достатъчно зрели.

„По дяволите — помисли си Джес, — с каква лекота лъжа.“ Но беше принуден. Нямаше човек, който да е роден в Тексас, и да не знае

колко е важно да спасиш достойнството и името си, а това означаваше по някоя безобидна лъжа от време на време.

Стисна леко Лейси през кръста, сведе поглед към нея и, широко усмихнат, ѝ намигна. Продължаваше да играе... като се молеше наум — доколкото бе способен на това — тя да се присъедини.

Младата жена отвърна на погледа му, дори — на усмивката, и той видя, че лицето ѝ внезапно бе пребледняло като платно; бе готов да се закълне, че я усети да трепери под ръката му.

— Джес е прав — отвърна със странно слаб и приглушен глас тя, — това бе малко глупаво от наша страна. Благодаря ви, че спряхте, все пак.

С тези думи тя се отдели от него и тръгна към джипа му. Младият мъж я проследи с поглед в продължение на няколко секунди, сбърчил неразбиращо вежди. След което се обърна отново към двамата работници, наети от „Южна звезда“.

Ранди, широко усмихнат, тъкмо казваше нещо на своя спътник, присвил длан около устата си. Двамата се разсмяха и, макар да не му беше никак лесно, Джес успя да задържи безгрижната усмивка на лицето си.

— Добре, момчета. Аз да вървя, което и вие щяхте да побързате да направите, ако бяхте женени за някое такова готино парче.

И той посочи с палец през рамо към мястото, където го очакваше съпругата му в джипа.

Клей помахаше през люка на старата кола, докато Ранди включи на скорост и отпраши светкавично.

Едва тогава Джес се раздели с изкуствената си усмивка и позволи на мислите си да се насочат към необяснимата тревога на Лейси. Свали от главата си шапката и избърса с опакото на ръкава потта от челото си, като опитваше да сглоби спомените си от последните няколко минути. Нямахше съмнение, съпругата му бе уплашена. Той познаваше добре страха. Всеки каубой, заслужаващ това име, усещаше много добре неговите признаци.

Чувстваше го по потръпването на кожата на коня при приближаването на гърмяща змия. Виждаше го в широко отворените очи на добитъка, уплашен от приближаващата буря. Даже го подушваше в струйката пот, потекла по гърба на някой страхливец, чийто номер е бил засечен.

А сега го усети в Лейси. Въпросът бе, каква бе причината за
страха ѝ?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лейси го чакаше в джипа. И не бе просто уплашена; тя бе ужасена. Паникьосана.

Клей Уотърс бе нает да я убие. Това го помнеше. Но кой я мразеше толкова, че да желае смъртта ѝ? И защо?

Докато въпросите се блъскаха в главата ѝ, тя тичаше през поляната към къщата, като спря само веднъж, колкото да събу сандалите си с високи токчета.

Чу, че Джес я вика и я призовава да спре, след което моторът на колата му забръмча. Паниката ѝ нарасна, изпълни гърдите ѝ. Испита неприятното усещане, че бяга, за да спаси живота си и внезапно ѝ се стори, че е вече я преживяла такова нещо; спомни си как я бе преследвала друга кола. Картини от ужасяващата сцена проблеснаха в нереална последователност пред съзнанието ѝ и дори чу началото на вик, вик, задушен от кошмарния звук на удар в метал, счупено стъкло и трошене на кости.

Главата ѝ пулсираше силно, когато достигна входната врата. Треперещите ѝ пръсти не успяха да хванат в продължение на няколко секунди дръжката ѝ, след което я отвори с такъв замах, че я блъсна със сила в стената.

Тъй като босите ѝ крака се хлъзгаха по гладкия под във вестибюла, младата жена бе принудена да намали крачка. Но я ускори, когато свекръва ѝ се появи на прага на дневната.

— Какво е станало, Лейси...

— Недей! — извика тя, но от гърлото ѝ излезе само някакъв дрезгав шепот.

„Какво недей? — запита се тя, като дишаше учестено и неравномерно. — Недей да се опитваш да ме спреш? Недей да ми говориш? Не изпращай наемния си убиец след мен?“

От устата ѝ се изтръгнаха звуците на истеричен смях. После сграбчи перилата и заизкачва стълбите. „Изгубих ги, всичките ги изгубих — помисли си тя. — Самоконтрол. Разум. Уравновесеност.“ В този момент усети влизането на Джес в къщата. И чу острото чаткане

на подметките на ботите му по мраморния под. Коленете ѝ щяха да се подкосят от прилива на енергия и гняв.

За разлика от майка си, той не опита да я възпре с думи. Той я гонеше. Стълбището потрепери под тежестта му и Лейси чу как страхът ѝ изсвистя през стиснатите зъби, когато стигна площадката.

О, Боже, нима я бе довел у дома, само за да я убие?

И изведнъж като че ли всичко започна да става едновременно.

Той я сграбчи за раменете и я завъртя към себе си, но само частично, тъй като Лейси отказваше да се пусне от перилата. Тогава тя го удари силно по главата с тока на единия си сандал. Чу болезненото му охкане и усети как в същия миг дланта му се плъзна по рамото ѝ.

Сега вече Лейси се обърна и видя шокираното изражение на съпруга си. През разперените пръсти на дланта, която бе притиснал към лицето си, вече течеше кръв, докато той опитваше да се хване за парапета, за да възпре сигурното си падане надолу по стълбите.

Ужасена от онова, което бе направила, както и от спомена за Клей Уотърс и неговата роля в живота ѝ, младата жена се обърна и изкачи бежешком последните няколко стъпала.

Когато стигна до стаята си, чу, че Джес изруга, след което нещо се удари в стената. Дали това бе тялото му, политнало надолу по стълбите? Не погледна натам. Не можеше. В следващия миг обаче разбра, че е права, тъй като чу вика на Роуз и последвалия тъп звук от падането на нещо тежко.

Лейси затвори с трясък вратата след себе си и завъртя ключа в ключалката. Сърцето ѝ биеше силно до пръсване, когато пушна сандалите, отпусна се върху пода до самата врата и прегърна колене. Започна да се полюлява напред-назад, стиснала очи, като се мъчеше да прогони от ума си образа на окървавеното лице на Джес и страшния звук от падането му.

О, Боже, май го беше убила!

„Преди да ме е убил той?“

Притисна кокалчетата на ръцете си към устата, за да потуши напирания да излезе вик.

Ами сега? Не можеше да остане да си седи тук. Трябваше да се измъкне, и то по-бързо. И този път нямаше да бяга само от човека, който предполагаше, че иска да я убие, ами и от обвинението си в убийство.

Ужасно го болеше. И то навсякъде, особено раната на главата. Усещането там пък бе такова, сякаш го дамгосваха с нажежено до червено желязо.

— Трябва да отидеш да те зашият — рече Роуз, като притисна друго парче марля към зейналата цепнатина в кожата му.

Джес отдели внимателно ръката на майка си и огледа пораженията.

— Не. Изглежда по-лошо отколкото е. Просто го намажи с оня мехлем и сложи отгоре марлята, за да мога да се кача горе.

— Искаш да кажеш да се качиш при вещицата, за която си се оженил — отвърна Роуз, грабна ядосано тубичката с лековития мехлем от тоалетката и започна да развива капачето ѝ. Въпреки болката, младият мъж се усмихна на отражението на майка си в огледалото.

— Спокойно. Това капаче не е шията на Лейси, колкото и да ти се иска.

— Не бъди нахален — отговори остро мисис Прайд, но угълчетата на устата ѝ се разтеглиха в усмивка.

Тя обаче изчезна почти моментално при спомена за това, как синът ѝ бе полетял през глава надолу по стълбите. Бе успял да се спре само няколко стъпала преди последното, като се бе уловил за парапета от ковано желязо. Полазиха я тръпки, тъй като въпреки нежеланието си си го представи проснат върху мраморния под, облян в кръв и с пречупен врат.

Доловил хода на мислите ѝ, Джес протегна длан и я потупа по ръката.

— Всичко е наред. Аз съм добре.

— Но не благодарение на нея. Благодарение на Господ, който се намеси и спаси живота ти.

Младият мъж изпусна през устата си във вид на дълбока въздишка част от напрежението. Войната между майка му и съпругата му бе постоянно явление в живота му от деня, в който бе довел Лейси като младоженка. А днес той също бе дал своя принос в утежняване на обстановката. Намръщи се и потрепна от породената от мимиката му болка.

— Ох!

Това предизвика нова тирада от страна на майка му, но той не я слушаше. Прекарваше набързо през ума си събитията, довели до падането му.

Тя беше обидена, когато говори с него в банята.

Предизвикателно настроена, когато слезе.

Изглеждаше уверена през първите няколко секунди, докато бе разговарял с Ранди и Клей.

Откъде тогава бе се появил този страх, по дяволите? Нищо от онова, което успя да си припомни, не можеше да обясни внезапната промяна в нея. И тя не бе плод на въображението му. Състоянието на тялото му бе достатъчно доказателство за това.

Вдигна поглед към мрачното лице на майка си, която залепваше с лейкопласт марлята към челото му. Роуз мислеше, че Лейси го бе ударила в пристъп на гняв. Той обаче знаеше, че причината бе страхът ѝ. Но защо?

Отдели от главата си ръцете на Роуз и огледа превръзката в огледалото.

— Доста добре — заяви той, стана от мястото си и се насочи към вратата.

— Джес? — повика го майка му.

— Не сега, майко. Трябва да поговоря с Лейси.

Не се обърна, когато тя го повика отново. Даже и като промени майсторски тона си на гальовен хленч. Беше свикнал с номерата ѝ. Освен това, макар да се бе научила как да моли с гласа си, трябваше да потренира и пред огледалото; очевидно все още не бе осъзнала колко важно бе да смекчи също така и погледа си. Черните ѝ очи не се промениха. Останаха студени и твърди като обсидиан.

За разлика от очите на неговата съпруга, които можеха да бъдат тъмни като среднощното небе, когато бе ядосана, ярки и бляскави като сапфири, когато се смееше или мрачни като бурно море, когато се страхуваше.

Стисна челюсти, защото си даде сметка, че никога досега не бе виждал в тях точно този нюанс на синьото в погледа ѝ. И нямаше да повярва, че е възможно, ако сам не бе станал свидетел на случилото се. Страхът не бе сред качествата на Лейси. Какво тогава се бе случило, по дяволите? Защо внезапно я беше обхванал такъв ужас от него, че бе

побягнала, а след това, когато най-сетне я бе догонил по стълбите, се бе обърнала и се бе борила като хванат в капан звяр?

Съществуваха само един възможен отговор.

Към многобройните болези на пребитото му тяло се прибави и остро мълчително свиване на сърцето му. Съпругата му се страхуваше от него! Но защо? Какво си бе спомнила?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лейси бе изпитала всевъзможни емоции, от страх до гняв или депресия. А сега, вече изтощена, бе взела твърдо решение. Щеше да напусне „Южна звезда“. Нямаше избор. Трябваше да го направи, ако ѝ беше мил животът. А доказателство за последното вече бе дала, като се бе преборила и излязла от комата, след почти фаталния инцидент.

Инцидент. Сега вече дори сигурността, че бе станала жертва на изгубил контрол над колата си шофьор, ѝ бе отнета от мъглявите видения, излезли едно подир друго от тайните кътчета на съзнанието ѝ.

След като събра достатъчно сили, за да се изправи от пода, младата жена успя да се добере до леглото. Отпусна се върху гостоприемната мекота на матрака му и сега лежеше там, пристиснала длани от двете страни на главата си. Изпъшка. Кое бе истинско? Нищо? Част от това? Всичко?

Клей Уотърс. Беше си го припомнила. Веднага, след като Джес бе произнесъл малкото му име, умът ѝ бе допълнил фамилията. Но нима бе възможно той наистина да бе нает, за да я убие? Това ли я бе накарало да побегне отгук преди няколко седмици?

Струваше ѝ се доста невероятно, за да повярва. Но защо тогава бе толкова очевидна омразата на Роуз Прайд, патриарха на семейството, към нея? Лейси не се съмняваше, че тя е способна на всичко необходимо, за да се освободи веднъж завинаги от съпругата на своя син.

Но Джес?

Изправи се до седнало положение и краката ѝ увиснаха от леглото. Премести поглед към стъпалата си, които движеше неуморно напред-назад, без това да я отвлече от мислите ѝ. Угризението прободеше като с остра кама сърцето ѝ, щом си спомни шокираното му изражение, когато го бе ударила. О, Боже, беше се побъркала от страх, но не бе възнамерявала да го нарани. Слава Богу, че не му бе сторила нещо прекалено сериозно. В противен случай Роуз щеше да извика

линейка или, най-малкото, щеше да го закара лично в болницата. Но не бе направила нищо подобно. Това поне знаеше.

Френските прозорци на стаята ѝ, водещи към балкона, бяха отворени, когато влезе. Дори в мъката и ужаса си го бе забелязала, тъй като утринният ветрец бе изсушил сълзите от ъгълчетата на очите ѝ и погалил носа ѝ. Бе седяла тук, вдигнала лице, и бе гълтала жадно успокоително действащия ѝ въздух. И бе възвърнала душевното си равновесие и успокоила бясно препускащото си сърце. Бе стояла достатъчно дълго, за да чуе цъкането с език на икономката от вътрешния двор и след това обясненията, които даде на Сибил; тя очевидно бе на верандата, няколко метра по-нататък.

— Сеньор Джес кърви зле от нападението на онази puta, si. Но не се тревожете. Мамасита Роуз се грижи за него с Божията помощ.

Ако страхът не я бе стиснал толкова здраво за гърлото, младата жена щеше да се изсмее. Роуз и Божията помощ! Ха! Бас държеше, че единствените случаи, когато Господ се появяваше край нея, бяха за да помогне на онези, заплашени от злото в нея.

Леката усмивчица, породена от тази мисъл изчезна, когато се сети отново за внезапния си спомен. Ако не халюцинираше, някой бе наел Клей Уотърс да я убие. Не беше съвсем сигурна дали нараненият ѝ мозък не бе стъкмил всичко от някоя отдавна прочетена история или гледан филм. Но несъмнено вярваше, че е по-добре човек да предприеме дори излишни предпазни мерки, но да не съжالياва по-късно.

Това я накара да вземе окончателно решението си. Приблужи се до стенния гардероб, за да измъкне няколкото пътнически чанти и куфари, които бе открила върху една полица, и да сложи в тях няколко от тоалетите. Беше се върнала в Рустър Корнър, Тексас, и в „Южна звезда“ с надеждата да възвърне паметта си. Ако си тръгнеше, можеше да не постигне никога тази цел. Ако умреше обаче, това със сигурност никога нямаше да стане.

Сети се отново за Джес и на лицето ѝ се появи неволна усмивка.

— Кое е толкова смешно? — попита той откъм банята, която свързваше стаите им.

Лейси подскочи, след това замръзна на място. Неочакваната му поява я бе стреснала. Но, още по-зле, моментът, в който бе дошъл, я бе смутил страшно много. Тя се усмихваше. Усмихваше! Само час след

като бе хукнала като подгонена от демони към къщата, а после го бе атакувала с остро, твърде опасно токче на обувката си. Боже мили, какво щеше да си помисли за нея той? Че е изгубила не само паметта, ами и съвестта си.

Постави на пода двата куфара, които бе измъкнала току-що и, като внимаваше да стои с гръб към него, попита:

— Добре ли си?

— Е, след като стоя, явно не си ме убила, ако това си се надявала.

Вината и угризенията отлетяха през френските прозорци, които бе оставила отворени и тя се завъртя на пети. Гневът, предизвикан от забележката му, бе сторещил бузите ѝ, когато срещна дръзкия му поглед. Той обаче също се разтопи бързо, щом забеляза превръзката на челото му.

Поклати глава.

— Не, не съм се надявала на такова нещо. Не исках да те нараня, съжалявам.

Без да обръща внимание на извинението ѝ, той премести поглед от лицето ѝ към багажа.

— Къде отиваш?

Младата жена сви рамене.

— Тръгвам си. Не знам точно къде отивам. Връщам се в Калифорния, предполагам. Най-вероятно ще се обадя на Пийч или на онова момиче от групата за пациенти в моето състояние. Все някой от тях ще ми помогне да се установя някъде, докато... — сви отново рамене и прибра косите си назад, като прокара през тях едновременно и десетте си разперени пръста. — Ще реша какво да правя, докато си приготвям багажа.

— А как ще отидеш там? Да не би внезапно да си спомни къде си сложила парите, които взе от мен, преди да си тръгнеш?

Лейси усети, че кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Изведнъж ѝ се зави свят и се наложи да се хване за една от високите колони на леглото, за да не падне.

— Откраднала съм пари от теб? — прошепна дрезгаво тя.

Едното ъгълче на устата му се изви нагоре, а в тъмните му очи нещо проблесна. Облекчение? Надежда? Беше прекалено объркана, за да каже с точност.

— Е? — настоя тя.

— Не, Лейс, това е едно от малкото неща, в които не мога да те обвиня, че си направила. Не си взела нищо, което не ти принадлежи. Парите, които изтегли от банката, си бяха твои.

— О! — промълви тя и отпусна несъзнателно рамене.

— Защо? — попита той; всякаква шеговитост бе изчезнала отново от тона му.

Младата жена изостави сигурността, която ѝ осигуряваше колоната на леглото, приближи се до скрина и, все така с гръб към него, отвори едно чекмедже и започна да вади бельо от него. Можеше да се престори, че не е разбрала, дали я пита защо си тръгва. Да спечели време, докато търси отговор, който не казва прекалено много. Но какво щеше да промени? Тя се страхуваше и нямаше значение дали наемният убиец бе плод на фантазията ѝ или съвсем реална заплаха. За нея това бе съвсем истинско. И нямаше да остане.

Обърна се отново към него и срещна твърдо погледа му.

— Съвсем просто е, Джес. Тук не ми харесва. Страхувам се от вас. Не само от теб, ами и от майка ти, от брат ти, от Сибил. От всички ви. Така че си тръгвам, докато все още имам възможност.

— Страхуваш се от нас? Защо? Какво е станало? Не изглеждаше особено уплашена, когато слезе безгрижно по стълбите за ключовете на една от колите, с които да отидеш до града. Защо се появи така изведнъж този страх? Да не би да си си спомнила нещо, което те е уплашило?

Лейси не отговори веднага. Вместо това се взираше питащо в лицето на своя съпруг. Търсеше признаци на страх. Страх, че си е спомнила нещо, което не трябва. Доказателство за вина или дори угризения в тъмните очи, които горяха от някакви емоции, които не успяваше да разчете. В остро изсечените му челюсти, където потрепваше едно мускулче. Дори в нетърпеливо стиснатите му устни.

Собственото ѝ безсилие и неспособност да преоткрие истината за случилото се с техния брак и причината да напусне дома на своя съпруг я накара да възкликне:

— Дяволите да го вземат, Джес! — поклати буйно глава и светлите коси се разпиляха пред очите ѝ. — Вие всички ме мразите! Не можеш да го отречеш. Снощи майка ти сподели с огромна наслада с мен точно колко ме мразите. Това само по себе си е достатъчна причина да искам да си тръгна. Но има още толкова много. Помисли

само, Джес. Искаш да ме държиш като затворничка тук, в ранчото. Не ми разрешаваш никакви контакти с външния свят. Но защо? Да не би да съществува вероятност да открия някоя ужасяваща тайна за живота си тук, преди да избягам последния път?

Младият мъж изви вежди, като ѝ се присмиваше и с изражението, и с тона си, когато отговори.

— Подозираш, че те държа далеч от Рустър Корнър, да не би да откриеш, че съм чудовище, пазещо своята грозна тайна? — изсмя се подигравателно. — О, това показва наистина голямо въображение, Лейс. Ще ти кажа нещо, скъпа. Очевидно си изгубила не само паметта, ами и ума си, когато те е съборила онази кола — но съобрази моментално и добави: — А да ти е минало през ума, че опитвам да те предпазя от теб самата?

Лейси не обърна внимание на последните му думи и отвърна с безкрайна тъга:

— Можеш да опитваш да ни размениш местата, но не можеш да отречеш, че ме мразиш — въздъхна тежко, обърна се отново с гръб към него, този път, за да се вкопчи в ръба на скрина, преди да постави последния си въпрос. — Онова, което наистина искам да знам, е дали ме мразеше толкова, че да ме убиеш.

Изчака го да отговори, стиснала здраво очи и затаила дъх. Мълчание. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди да си позволи най-послед да погледне към него, само че този път виждаше отражението му в огледалото, окачено над скрина.

Той стоеше неподвижно, застинал като гранитна статуя, забил поглед в пода.

— Джес?

Тъмните като нощта очи срещнаха среднощно синия ѝ поглед.

— Не знам, Лейс. За това дали съм те мразил, имам предвид. Може би наистина съм те мразил — на устните му се появи нещастна, уморена усмивка. — Или може би просто те обичах прекалено много, достатъчно, за да искам да те убия.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джес лежеше на леглото си, закрил очи с ръка, докато признанието, което бе направил пред съпругата си току-що, се въртеше отново и отново в главата му. Истина ли беше? Когато научи какво бе сторила и че го напуска, действително ли се бе почувствал дотолкова разтърсен, че да е готов да я убие? Не, никога не бе усетил нещо определено, на съзнателно ниво. Но може би, само може би, помисли си сега той, подсъзнателно бе копнял за отплата. Бе копнял да я унищожи така бързо и безсрамно, както тя бе убила тяхната любов.

Беше изненадан и отвратен от признанието, изплъзнало се от устните му в отговор на нейния въпрос. Но най-много го бе поразило изражението на лицето ѝ. В него не видя изненада. Нито смайване. Нито видима промяна в цялостното ѝ поведение. Само едва забележимо кимване, сякаш току-що просто бе потвърдил онова, което тя вече знаеше.

Но той не бе от хората, склонни към насилие! Дори когато особено грубите моменти в управлението на ранчото бяха изисквали най-строги и често привидно коравосърдечни мерки.

Веднъж един полудял рис започна да преследва стадото му и Джес бе преживял пристъпи на угризение на съвестта, защото се наложи да го убие. Чувството за вина го преследваше в продължение на седмици, когато се наложи да уволни един от работниците, задето нарушаваше съвсем явно спазваните от всички, задължителни правила в „Южна звезда“. И макар да бе въвличан в пиянски сбивания, почти винаги бе успявал да уреди въпроса с един-единствен, добре изпълнен юмручен удар.

Гневът просто не бе сред емоциите, които Джес бе позволявал да го ръководят. До появата на Лейси.

Докосна без да иска превръзката на челото с ръката, която бе поставил върху очите си. Изпъшка, но знаеше, че най-голямата болка идваше от сърцето му.

Коя бе причината за страха на Лейси? Нима нуждата му да я накаже — нужда, която не бе признал дори пред самия себе си — бе

достигнала по телепатичен път до нея?

Поклати глава. Не. Не, той не търсеше отплата. Може би някога, когато бе научил какво бе сторила. Но не и сега. Вече не. Единственото му желание сега бе да се приключи с онази история. Искаше тя да възвърне паметта си, за да може да я попита защо бе постъпила така.

Седна в леглото и провеси дългите си, силни крака от ръба му. Трябваше да я убеди да остане и за тази цел трябваше да се помири с нея. Ъгълчетата на устата му се извиха от усмивчица, породена по-скоро от ирония, отколкото от истинско добро настроение.

Трябваше да жертва нещо и не бе нужно да бъде академик, за да се сети какво е необходимо да направи. Прекоси стаята и взе връзка ключове от една от чиниите, декориращи скрина.

Секунди по-късно влезе отново в спалнята на своята съпруга и захвърли ключовете в леглото ѝ.

— Ето — заяви той в отговор на повдигнатите ѝ вежди. — Ето ти твоята свобода.

Младата жена поклати глава.

— Не разбирам. Какво е това?

— Ключове — отвърна с шеговита усмивка той.

Тя завъртя нетърпеливо очи, след това премисли и, решила да влезе в играта, скръсти ръце пред гърди.

— Окей. Ключове за какво?

— Две седмици преди да си тръгнеш, ти ми купи един, както го нарече, „подарък в чест на шестмесечния ни съвместен живот“. Черен „Ягуар“. Връщам ти го.

И ѝ се усмихна. Лейси бе трогната от нежността, която се появи в очите му. Забеляза, че острите му черти сякаш също омекнаха и за първи път повярва наистина, че някога действително се бе влюбила до уши в този красив непознат... докато не се бе случило нещо, което бе разрушило всичко.

— Какво има? — попита младият мъж, забелязал тъгата, помрачила внезапно погледа ѝ.

— Просто се питах какво толкова ужасно може да се е случило помежду ни, че да ме накара да те напусна само седмици, след като съм ти направила подарък в чест на първите шест месеца, преживени заедно.

— Не знам — призна си честно той с характерния си звучен глас, който я галеше като с меки ръкавици. — Иска ми се да знаех. Иска ми се да ми го бе казала, за да опитаме да го разрешим заедно.

— Но защо? — възкликна тя приглушено заради топката от страх и надежда, запушила гърлото ѝ. — Не се ли опасяваш, че истината може да те нарани дори още повече?

Джес насочи поглед към прозореца. Не можеше да ѝ позволи да вижда очите му, когато отговори. Не можеше да я остави да разбере, че вече бе разголила душата му както лешояд — костите на своята плячка.

— Не, Лейс, не се страхувам — отвърна най-сетне той. — Страх ме е, че ако ме напуснеш, никога няма да разбере защо.

Младата жена размишлява дълго над отговора му. Най-сетне въздъхна дълбоко и рече:

— Не мога да не чувствам, че ще съжалявам и ако го направя, и ако не го направя — изправи се, прекоси стаята и застана само на сантиметри от него. Отметна глава назад, така че се взря право в тъмните му очи, и се усмихна неуверено. — Нещо ме плаши и ме кара да не оставам тук. Не съм сигурна дали си спомням опасността или просто си я измислям, защото ми е нужно извинение за моето нещастие.

— Аз никога не бих ти сторил нищо лошо, Лейси. Кълна се в Бога. И майка ми...

Съпругата му го прекъсна, като поклати глава и постави длан върху гърдите му.

— Не е нужно да я защитаваш. Каквото и да прави тя, то е породено от предаността ѝ към теб. Разбирам я. Аз нямам твоята вяра в нейната почтеност. Не знам дали ще успея да се преборя с това си предчувствие, нито пък дали оставането ми тук ще причини някаква трагедия, но ти го дължа — трепна, когато погледът ѝ попадна неволно върху превръзката на челото му, след което се усмихна сконфузено. — Не само защото днес за малко не те убих, а и защото дойде в Ел Ей да ме вземеш след злополуката. Очевидно не си бил длъжен да го сториш, след като аз съм била тази, която е нарушила брачния ни обет — сви рамене, изведнъж смутена заради внезапната страст в думите си, издаваща нервността ѝ. — Обещай ми само едно и аз ще остана

дотогава, докато бъда способна да те погледна в очите и да ти кажа истината — колкото и грозна да е тя — за случилото се.

Джес изви подозрително вежди, след което кимна в знак на съгласие. Може би беше дошъл моментът на отстъпките.

— Кажы какво е то. Ако останеш, ще изпълня всичко, което ме помолиш. Давам ти думата си.

Лейси се усмихна стеснително, но когато заговори, изражението ѝ стана съвсем сериозно, а гласът ѝ бе приглушен от страх.

— Помогни ми да си спомня... и ме опази жива и здрава.

Малко по-късно двамата стояха в стаята ѝ, без да знаят какво още да кажат. Бяха се споразумели. Тя оставаше, а той щеше да ѝ помогне да възвърне паметта си, като същевременно я пазеше от демоните, които я заплашваха, реални или въображаеми. А сега какво щяха да правят?

Лейси постави на глас висящия във въздуха въпрос.

— Добре, споразумяхме се за това. И така, откъде ще започнем?

Сексапилната усмивка се върна на лицето му.

— Със самотния Рейнджър? Това не съм аз. Аз не бих се крил зад маска. Освен това, аз съм една четвърт индианец, нали си спомняш? Силен, потаен, мълчалив.

Решила, че игривият, шеговито настроен Джес ѝ харесва прекалено много, за да го остави да си отиде, младата жена подхвана играта.

— Съжалявам. Малко ми е трудно да си те представя като последовател. Ти си водач. В това няма съмнение.

— Херонимо? — попита той и очите му блеснаха развеселено.

— Не — отвърна твърдо Лейси. — Бил е прекалено обсебен от своята кауза. По-скоро Кочисе.

Той се престори, че размишлява, преди да приеме с вдигане на раменете.

— Добре. Ами ти? Тебе на кого ще те оприличим?

Младата жена протегна ръце с дланите нагоре.

— Как бих могла да знам? Познанията ми за мен самата са съвсем ограничени, за да мога да открива някаква прилика.

И тя сведе поглед към пода. Радостта, която бе блещукала само допреди миг в очите ѝ, по време на безгрижните им закачки, бе изгаснала с напомнянето за изгубеното ѝ аз.

— Окей, в такъв случай предполагам, че започваме с по-раншното ми предложение да ти покажа ранчото — усмихна се с всичката дяволитост и чар на ученик и покри главата си с ръце, сякаш за да се предпази от удар, преди да добави: — Стига, разбира се, да не решиш да ме цапардосаш отново.

— Престани! — възкликна тя и му свали ръцете. — Не съм искала да те нараня и ти го знаеш.

— Това означава ли, че ще дойдеш с мен?

Лейси погледна часовника си.

— Имаме ли все още достатъчно време да ми покажеш цялото ранчо?

— Не, за цялото — не. Не бихме могли да разгледаме всичко и за два дена, но има някои места, които са ти любими и които биха могли да пробудят спомени в теб.

Този път, когато усмивката ѝ угасна, тя се обърна, за да не го забележи и той. Думите му ѝ припомниха за Клей Уотърс и спомена, който си мислеше, че е възстановила. Помнеше човека, лицето и името му. Това бе истинско. Това знаеше. Но каква бе действителната му роля в заговора за нейното убийство? Не беше ли възможно миналото ѝ да се бе смесило с фантазиите? Все пак Джес ѝ бе казал, че била изгряваща писателка. А това не означаваше ли съзидателно въображение и интриги, включващи и неизвестност, и убийство? Не, не беше готова да сподели с него онова, което можеше да се окаже болезнена смесица между факти и фантазии.

Погледна през рамото си към своя съпруг и се усмихна колебливо.

— Какво има, Лейс? — попита той и набърчи съчувствено загорялото си от слънцето чело.

— Нищо — отвърна тя. И додаде, вече с по-голяма убеденост: — Наистина. Просто мислех за двамата мъже, които спряха на пътя. Нека първо се преоблека. След това вече ще можем да започнем пътуването си към земята на спомените, като ми разкажеш за тях. Какви каза били имената им?

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Щом привършиха със задълженията си в ранчото, Ранди Хокинс и Клей Уотърс отидоха да разпуснат в „Куки Кончита’с“, кръчма с малък оркестър и кухня в тексаско-мексикански стил. Седяха с трима местни жители, които работеха в „Съни Джей“, едно по-малко, но почтено ранчо. Подпрели лакти върху пластмасовата маса, бяха стиснали в мазолестите си длани бирени бутилки с дълги гърла. Бяха преметнали обути в боти крака върху коляното на другия си крак и отмерваха ритъма на носещата се от грамофона автомат музика.

Ранди пиеше кентъкийски бърбън и го разреждаше с тексаска бира. Тъкмо бе привършил с третата порция, когато един от работещите в „Съни Джей“ поде темата за завръщането на Лейси Прайд в „Южна звезда“.

— Чух, че вашият шеф трябвало да отиде да си върне жената от Калифорния. Чух също, че си била изгубила ума и не можела да различи две от двеста.

— Така ли? — попита Ранди; тонът му звучеше малко войнствено, очевидно като резултат от алкохола. — И от кого го чу?

Томи Лий Причет се почеса по врата, вдигна рамене и потърси подкрепа от своите другари, когато отговори:

— Дявол да го вземе, не знам. От хората. Всички говорят. За Бога, целият град знае.

Другите двама кравари от „Съни Джей“ кимнаха.

Ранди погледна Клей, приведен напред, над чиния фахитас, буквално подпрял брадичка върху гърлото на бутилката, докато поглаждаше с пръсти завития си мустак.

— Ами да, ние с Уотърс даже я видяхме — похвали се Ранди. — Аз самият не видях в нея нищо, освен, че е бонбонче както преди. Хей, приятел, на теб тя стори ли ти се откачена?

Клей, който бе сдържан по природа, размишлява дълго върху въпроса, преди да свие рамене.

— Както каза, тя изглеждаше достатъчно готина да я схрускаш, но това според мен не е доказателство, че мозъкът ѝ не е прецакан.

Трябва да призная, стори ми се странно, че седи на пътя и чака някой да я качи на автостоп, к'вото и да разправяше шефът.

— Мили Боже, Клей. Ама те си играели игричка, това е всичко — заяви Ранди, след което отклони вниманието си от темата за красивата мисис Прайд, за да даде знак на собственичката на заведението да донесе отново напитки, като вдигна бутилката и описа във въздуха с пръст кръг около масата. Щом видя, че Куки му кимна, отново се върна към темата. — Ако питате мен, хората просто имат нужда от нещо, да си чешат езиците.

— Дяволите да го вземат, Хокинс, нямаш акъл колкото едно пиле. Всички в Рустър Корнър знаят, че той изрита хубавото й задниче от дома си.

Червеникавото лице на Ранди потъмня само за секунди. Побутна назад шапката си и изруга под нос.

— Тогава ми отговори на следния въпрос, скапаняк такъв. Ако я е изритал, защо ще ходи да я взима от Калифорния?

— Не е имал кой знае какъв избор — обади се Куки, която тъкмо се приближи до масата и започна да сервира напитките. После събра препълнените пепелници, празните бутилки и пресушените чаши и като издаде на една страна мощния си ханш, подпря върху му подноса. — Обадили му се от Лос Анджелис и съобщили, че съпругата му е пострадала при автомобилна катастрофа. Мама Роуз се възпротивила, но Джес Прайд е почтен човек — спря да говори само колкото да обиколи с поглед лицата на своите слушатели, за да се увери, че си е осигурила вниманието им. — С доволна усмивка, която предизвика трапчинки по пълните й бузи, тя продължи: — Мама Роуз не се предаде, докато Джес не й обяснил, че действията му са породени единствено от чувство за дълг, а не от желание. Онова, което никой от тях не знаел, било, че са пострадали не само красивото лице и тяло на Лейси. Тя изгубила също така и паметта си. Джес нямал друг избор, освен да я доведе в „Южна звезда“. Но, доколкото чувам, никой не е особено щастлив от тази развръзка.

Над масата се възцари мълчание, тежко като парфюма на Куки. Наруши го Ранди, като издърпа назад стола си с ужасно неприятно скърцане. След като се олюлява пиански в продължение на няколко секунди, той най-сетне запази равновесие, като се подпря на рамото на Клей и впи войнствен поглед в собственичката на кръчмата.

— По дяволитеее! — изрече провлечено той, обърна се, но очевидно размисли и се въртна отново към нея. — Отивам да пусна една вода, но искам да знаеш, че това са пълни, стопроцентови глупости, Куки. Днеска с Клей ги видяхме със собствените си очи и ще ти кажа, че ако тез' двамата бяха още малко по-щастливи, щяха да се награбят направо на пътя.

В отговор избухнаха в смях не само неговите събеседници, а и неколцина от другите, седнали наблизо, посетители. Като че ли само Куки и Клей не откриваха нищо смешно в грубите слова на Ранди. Уотърс поклати раздражено глава, стана, заобиколи стола си и праметна ръка върху поклащащите се рамене на своя другар.

— Хайде, Ран. Да вървим да търсим клозета.

— Пфу, да му се не види, момчета. Аз сама чух това от брат му. Кажете ми сега каква причина има Дилън Прайд да лъже — тъй като въпросът бе реторичен, Куки насочи вниманието си към следобедното небе, което бе ясно и чисто. Едрата ѝ, сто и двапеткилограмова фигура, потрепери. — В „Южна звезда“ има да стават големи неприятности. Чувствам го в костите си така сигурно, както усещам и приближаването на всяка буря.

Клей поведе пияния си приятел към мъжката тоалетна и отвори вратата пред него. След това спря встрани, за да му даде възможност да влезе.

— Ще се справиш ли оттук? Аз трябва да завъртя един телефон.

— О, така ли? — ухили се Ранди и се хвана за ръба на мивката, за да запази равновесие. — Значи криеш от мен, а? Имаш си нова приятелка и не си казал за нея на стария Ранди?

Уотърс се засмя насила, макар отегчението му да нарастваше. Точно в момента край телефонния апарат нямаше никой и той бързаше да се възползва от тази възможност, защото разговорът, който трябваше да проведе, беше поверителен.

— Само по работа, братко. Трябва да говоря с един човек по работа — потърка палеца с показалеца и средния си пръст. — Искам да спечеля някой и друг долар повече.

При тези думи Ранди повдигна морковеночервените си вежди.

— Пари ли са ти нужни, приятелю. Почакай само, старият Ранди ей сега ще ти покаже как да ги спечелиш на масата за пул.

— Дадено. Сега ме остави да се обадя, а после заедно ще се развихрим с осемте топки.

И Клей понечи да затвори вратата след своя колега, но в този момент той се провикна:

— Хей, теб бива ли те в тази игра?

— Да, малкия — отвърна през рамо Уотърс. — Аз съм най-добрия.

— По дяволите! — дочу се зад гърба му гласът на Ранди, докато той самият измъкна от задния си джоб фонокартата и прекоси фоайето.

Вдигна слушалката, засмя се под мустак и заяви на сигнала, който долетя от мембраната:

— Зависи от играта, amigo. И от залога.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лейси смени сексапилната рокля и обувките с много по-практични неща — доматеночервена риза без ръкави, дънки и черни боти, като през цялото време опитваше да поддържа положителна настройка в мислите си, като се концентрира върху Джес и предложената от него обиколка из ранчото. Това обаче се оказа безнадеждна работа. Може би защото всяка умствена стъпка се правеше на тъмно и по пътеката изобилстваха някакви неясни спомени, из които умът ѝ бродеше неспирно.

Като Клей Уотърс. Наистина ли той бе наемен убиец и ако бе така, кой я мразеше достатъчно, за да нареди да я убият?

Не! Нямаше да прави това. Остави четката, която бе прекарала току-що през светлорусите си коси, обърна се с гръб към огледалото, облегна се на скрина и кръстоса ръце, за да подчертае решимостта си.

Паметта ѝ се възвръщаше. Отчайващо бавно. Със скоростта на охлюв. Милиметър по милиметър, капка по капка и стъпка по стъпка, с отделни проблясъци и сънища. Е, добре, щеше да прояви търпение. Поне спомените ѝ да бяха ясни и определени. Това е истинско, а онова — не.

Погледът ѝ падна върху куклата, поставена в средата на стола. Лейси набърчи чело. Приликата беше невероятна. Невъзможно бе да я забравиш, но роклята трябваше да е синя. Сигурна беше. Това не беше ли достатъчно доказателство, че умът ѝ правеше номера и ѝ връщаше не съвсем точни спомени?

Съзнанието ѝ се насочи отново към загадката Клей Уотърс. Нямаше да се учуди, ако, когато най-сетне възстановеше всичко и подредеше спомените си като аптекарски шишета, се окажеше, че някога Клей Уотърс не ѝ е допадал особено. Това щеше да обясни способността на ума ѝ да вижда зли намерения там, където ги няма, нали?

Може би. А може би — не. Но не мислеше да допусне да се паникьоса отново. Не и без доказателства. Междувременно щеше да се довери на Джес. Може да я бе върнал в дома си единствено от чувство

за дълг, но тя чувстваше със сърцето си, че дори така не би позволил на никого да ѝ стори нещо лошо. Беше я обичал някога. Дълбоко. Как е могла да го нарани така силно, както твърдеше той?

И нямаше нужда от паметта, за да разбере, че тя също го беше обичала, с цялото си същество. Бяха заедно само от няколко дена, откакто се бе появил в болницата в Ел Ей. През това време той се бе държал студено, дори враждебно и в някои случаи — направо заядливо. Но най-често бе мил и грижлив. Вярно, не можеше да възстанови нито един от интимните им мигове — любенето, споделените смехове, общите разговори. Въпреки това сърцето ѝ не бе забравило. Това бе очевидно от начина, по който се чувстваше всеки път, когато погледите им се срещнеха и започнеше да се изпълва с желание, предизвикателно като дълга целувка. О, да, вече можеше да признае това. Желаше този мъж и нищо — нито амнезията, нито тайнственото зло, което му бе причинила, нито дори гнева и обидата, които го бяха сграбчили в лапите си и не искаха да го пуснат — не можеха да я спрат да го опознае отново. Когато паметта ѝ се възвърнеше напълно, кълнеше се в това, бракът им също щеше да бъде спасен.

Стоеше в средата на стаята и се бореше с желанието на своето сърце. Най-накрая се върна решително за последен път до стенния гардероб и взе от една полица каубойската си шапка. Готвеше се да излезе, когато се сети за отворените френски прозорци към балкона. Върна се припряно, за да ги затвори.

Възпря я гласът на етърва ѝ.

— Наистина си много добра, Лейси — обади се Сибил, проточила гласа си като гъст кленов сироп, като заваляше думите в резултат на погълнатия алкохол. — Сериозно говоря, скъпа. Удоволствие е човек да те наблюдава в действие.

Младата жена се поколеба само за момент, след това въздъхна примирено, отвори широко прозорците и излезе на балкона.

— Окей, Сибил, приемам предизвикателството. Какво е това, в което според теб съм толкова добра?

— Ами, начинът, по който го правиш, миличка. Начинът, по който влудяваш този мъж. В един миг се държиш направо отвратително, в следващия си нежна и изкусителна като капка мед

върху печена ябълка, а той е готов да изяде всичко, което му предложиш. Никога досега не съм виждала нещо подобно.

— Ти си пияна — отвърна Лейси и поклати раздражено глава.

Просната върху шезлонг с чаша в ръка, с кофичка лед и неразпечатана бутилка със светла течност, която приличаше подозрително на джин, върху масичката край нея, Сибил се изсмя дрезгаво, свидетелство за злоупотребата ѝ с тютюна и алкохола. Тя не оспори обвинението.

— Всеки път, когато имам възможност, скъпа... което е почти винаги.

Носеше същата пурпурна домашна роба, с която се бе появила по-рано същия ден на площадката на втория етаж. Сега корсажът ѝ зееше и разкриваше едното ѝ рамо с изпъкналите остри кости, покрити от нездрава, жълтеникава кожа, малки, увиснали гърди, приличащи на пресъхнали кучешки цицки и подут от алкохола корем. Гримът, който не си бе направила труда да махне от очите си предишната нощ бе почернил подчертаните вдлъбнатини под очите ѝ, а тъмната ѝ кестеняво червеникава коса, обикновено изкусно подредена, беше страшно разбъркана.

Сърцето на Лейси се изпълни с жалост, въпреки, че спомените и инстинктът я предупреждаваха да внимава.

— Ядосана ли си ми за нещо, Сибил? — попита тихо тя, с надеждата, че е успяла да скрие от гласа си ужаса, който бе изпитала при вида на истинското състояние на своята етърва.

— Ядосана ли? — попита Сибил. Изненадата ѝ от този въпрос очевидно бе искрена. — Разбира се, че не съм, глупаче. Мисля, че си прекрасна.

Протегна слабата си ръка към своята събеседница и присви пръсти, които напомняха крака на паяк, пълзящ по някаква невидима повърхност.

Лейси се намръщи; разбра какво означава този жест едва когато Сибил ѝ обясни.

— Седя тук и си мисля за това, откакто Джес излезе от стаята ти. В цял Тексас няма мъж, който да не би те убил след всичко онова, което му причини. А ти се държиш така, сякаш става въпрос за някаква незначителна дреболия. После си тръгваш и го оставяш съсипан. Сега пък взе, че се върна и пак успя да му влезеш под кожата, както направи

и преди — надигна чаша. — За теб, Лейси Джеймс-Прайд. Ако носех шапка, със сигурност щях да я сваля почтително пред теб, защото ти определено си най-добрата.

Лейси се отпусна тежко в шезлонга до етърва си. Бе подочула спора между Дилън и неговата съпруга, така че не трябваше да бъде изненадана от тази атака. И въпреки това беше. Беше изумена. Може би защото, въпреки жестокото описание, което Сибил ѝ бе направила, изпитваше известна симпатия към нея. Двете бяха свързани като сестри, пък дори и само покрай своя брак, който, уви, и в двата случая очевидно бе провален.

— Вчера, когато Джес ме доведе в „Южна звезда“ разбрах, че съм му причинила болка. Но ми каза само толкова. Аз обаче все още не знам как е станало всичко, какво съм направила. Всички обаче продължават да настояват, че трябва сама да си спомня това. Бях приела, че вината е напълно моя, докато снощи не отидох на онази разходка с майка му. О, тази дама играе по свои собствени правила. Не може да ѝ се отрече, че се справя добре в ролята на благородничка от южните щати, но в мига, в който не я гледат, хоп, нанася удар под кръста на своя опонент. Сигурна съм, че знаеш колко ме ненавижда. Защото съм наранила Джес ли? Досега смятах, че е заради това, но няма семейната вярност е достатъчна да накара всички ви да ме мразите?

Този път смехът на Сибил бе остър и пълнозвучен. Цялото ѝ тяло потрепери от силата му.

— Мразят ли? — успя да произнесе най-сетне тя, когато веселостта ѝ понамаля. — Аз например не те мразя, Лейси. Така е, кълна се в Бога. Просто ревнувам, глупаче — отпи голяма глътка от питието си, сякаш това обясняваше всичко. Край на обсъждането. Но когато младата жена се изправи, решила да не се разправя повече с пияната си етърва, Сибил остави със звън чашата си и продължи да разсъждава на глас. — Освен това, мястото ти просто не е тук. Ами да, ясно е като бял ден. Ти не си от Тексас. Което не може да се нарече грях, но в никакъв случай не говори в твоя полза. И още по-важно — не произлизах от богат род. О, притежаваш стил, лустро, както казват, но аз винаги съм различавала с лекота истинското сребро от излъсканата тенекия. И сякаш това не е достатъчно лошо, ами си и писателка, за Бога! Автор на любовни романи. Поне ти така

претендираше, макар никой от нас никога да не е виждал някакво доказателство на думите ти — насочи поглед към красивата гледка, която се разкриваше от верандата и за момент като че ли забрави напълно за присъствието на своята етърва. — Не, че има някакво значение. Можеше да бъдеш и английската кралица, но това пак нямаше да означава нищо за майка Роуз. Никой не е достатъчно добър за скъпите ѝ момчета.

Няколко минути по-късно младата жена излезе от стаята си и заслиза бавно към вестибюла. Възможността Джес да се бе уморил да я чака и да се бе отказал премина през ума ѝ, но мислите ѝ бяха заети прекалено много от Сибил, тъй като не можеше да забрави патетичната ѝ малка драма.

Някои от обвиненията я бяха наранили. На два пъти дори се бе ядосала. В повечето случаи обаче бе изпитвала жалост. Съжаление и тъга. Искаше ѝ се да обърне гръб на Сибил, да затвори и залости вратите зад себе си и да забрави всичко, което бе видяла и чула.

Сърцето ѝ бе натезжало от мъка, когато приближи площадката. Спря рязко, върната внезапно към действителността, тъй като си даде сметка, че се бе чувствала точно така смазана от тъга и в деня, в който най-сетне се бе събудила от комата в болницата и се бе озовала в свят на непознати; дори тя самата си бе напълно чужда. На устните ѝ се появи иронична усмивчица. Не бе предполагала, че е възможно да потъне отново в такава дълбока депресия. Разбира се, тогава не знаеше същото, което ѝ бе известно днес. И не предполагаше, че понякога незнанието е за предпочитане пред осведомеността.

За кой ли път помисли, че всички щяха да бъдат много по-щастливи, ако не бяха открили самоличността ѝ. Не се съмняваше, че и Роуз, и Сибил щяха да бъдат напълно съгласни с това. Ами Джес? Дали бъдещето му нямаше да бъде много по-перспективно, ако бе успяла да осъществи първоначалния си план да изчезне напълно от неговия живот?

Все едно, че нажежен ръжен я прободеше през сърцето, когато си отговори на този въпрос. Този път болката бе по-жестоката от всякога досега; тя достигна като че ли до центъра на самата ѝ душа. „Но защо се измъчвам така, след като съм сигурна, че аз самата също щях да

бъда по-щастлива от подобно развитие?“ — запита се тя, докато слизаше бавно по стълбите и прокарваше разсеяно пръсти по студената повърхност на перилата от ковано желязо. Тогава бе живяла блажено в предполагаемата си невинност. Съзнанието ѝ бе напълно изчистено от всякакво чувство за вина. В него нямаше нито омраза, нито ревност. Не я измъчваха злоба и желание да си отмъсти.

Някакъв шум — от стъпки по мрамора — привлече вниманието ѝ. Вдигна лице и погледът ѝ попадна върху Джес, застанал под един от арковидните входове между отделните помещения на първия етаж. Широката усмивка, която стигаше чак до зениците на тъмните му очи, само увеличи още повече болката в сърцето ѝ, макар тя да положи усилия да я скрие, като се усмихна на свой ред. Мъжът пое ръката ѝ в своята, когато младата жена достигна последното стъпало.

— Дявол да го вземе, ще трябва да се научиш да се приготвяш по-бързо — пошегува се той и я поведе към задната част на къщата, без да изпуска ръката ѝ от голямата си силна длан.

Лейси се остави да я мъкне към целта им, докато привърши списъка си. Тогава не беше и влюбена.

Малко по-късно, седнала в друга кола, а не в лъскавото „Чероки“, което ги бе очаквало край пистата предишния ден, младата жена закопчаваше предпазния си колан. Тя се огледа, погледна към металната пръчка, която се извисяваше над главите им вместо покрив, и рече:

— Имам чувството, че отиваме на сафари.

Джес, който тъкмо подготвяше автомобила за трудното пътешествие през земите на „Южна звезда“, се ухили.

— Горедолу е същото, само дето не очаквам да се натъкнем на слонове или жирафи — проследил погледа ѝ, насочен към пушката, която бе подпрял до крака си, той сви рамене. — От време на време срещаме по някой рис или гърмяща змия. Понякога пък койотите се осмеляват да се доближат дотолкова до нас, че се налага да ги поизплашим с някой и друг изстрел във въздуха. В повечето случаи обаче оръжието е само за всеки случай. Не се тревожи за това.

И младият мъж премести десния си крак от спирачката към педала на газта. В същия миг се чу ръмжене, което обаче не идваше от

мотора и това го накара да настъпи отново спирачката.

И двамата обърнаха глави точно навреме, за да видят носещата се насреща им гигантска, жива топка от косми. Инстинктивно сведоха едновременно глави, Джес изруга ядосано, а Лейси изпищя стреснато. Цялата кола се разтърси, когато огромното животно, избягнало само по някакво чудо металната пръчка за брезента, се приземи на задната седалка.

Джес избухна гневно на секундата.

— Пощръклял въшкарик такъв, вълн! — извика той.

И посочи към вътрешния двор. Вместо да се подчини, Торн защити каузата си с ниско ръмжене. Младият мъж повтори заповедта си. Това приличаше по-скоро на спор, отколкото на заплаха. В отговор хрътката изви устни, оголи зъби и изръмжа по-застрашително.

— Мисля, че иска да дойде с нас — обади се Лейси; от тревогата ѝ не бе останала и следа и ситуацията започваше да ѝ се струва забавна.

— Ние обаче няма да го вземем — заяви съпругът ѝ; ядосаният му тон не отстъпваше по нищо на озъбената физиономия на кучето.

Той отвори широко вратата и понечи да скочи навън.

— О, моля ти се, Джес! Какво лошо има в това? Нека да дойде с нас — помоли младата жена, поставила длан върху ръката на съпруга си.

Инстинктивно разбираше, че гневът му бе предизвикан по-скоро от непослушанието на животното, отколкото от изненадващото въздушно нападение.

Той се поколеба.

— Не знам какво му стана на проклетото псе. Никога не съм го виждал да постъпва така. Винаги е бил толкова послушен.

Лейси погледна към голямото куче; сега то бе обърнало жалните си, златистокафяви очи към нея, сякаш очакваше отговора ѝ.

— Та той все още е почти кутре, нали? На колко е — на две? Или на три години?

— Да, някъде там — призна Джес, повдигнал подозрително вежди. — Откъде знаеш това? Това само щастлива случайност в отгатването ли е?

Уморена от стените от недоверие, в които се натъкваше от завръщането си в Рустър Корнър, младата жена въздъхна.

— Не, Джес, не беше отгатване, нито пък неволно изпускане, дяволите да го вземат. Това не е сложна игра на преструване, в която от време на време оплитам конците. Всеки глупак би разбрал, че е млад, за Бога. Козината му е гъста и лъскава. Зъбите му определено изглеждат здрави... остри. И както видях, е пъргав и жив. Едно старо куче никога не би направило този скок — изсмя се, след като за момент изпусна част от напрежението и безсилието от последните два дена, и протегна ръка към задната седалка, за да разроши гъстата козина около ушите на животното. — Ти си като всеки друг юноша, нали, момчето ми? Полага ти се да се разбунтуваш от време на време.

Торн не прояви несъгласие с думите ѝ и Джес трябваше да отстъпи.

— Добре, може да дойде, но ще трябва ти да се оправяш с майка ми, като се върнем.

Лейси проследи погледа на своя съпруг, насочен към вътрешния двор, откъдето ги наблюдаваше Роуз. Кръстосала ръце, вдигнала глава и с изправен гръбнак, тя приличаше на статуя. На висок стълб с индиански тотем.

Това я накара да се разсмее, защото се сети за разказаното от Сибил за произхода на свекърва им.

— Съмнявам се, че после ще ти бъде чак толкова забавно — обади се Джес, който тъкмо измъкваше джипа на заден ход от гаража.

Когато смени на първа и пак промени посоката, за да заобиколи гаража, съпругата му си спомни отново последните минути от разговора със своята етърва на терасата.

Ядосана донякъде от безпочвеното ѝ твърдение, че Лейси не произхожда от виден род и, още по-зле, няма тексаски корен, тя бе запазила привидно спокойствие, но бе попитала:

— Ами Роуз? Не можеш да кажеш, че прилича на някоя изтънчена тексаска лейди с тези спуснати на гърба си плитки.

Сибил се бе засмяла на тези думи и бе отметнала ръка, при което част от джина ѝ се бе разплискал навън. Бе завъртяла очи и дори бе успяла да изцъка с надебелелия си език.

— По дяволите, Лейси, както виждам си разбрала това, въпреки, че си изгубила паметта си. Тя не само е истинска Прайд до мозъка на костите, ами е и половин индианка. Сакагавеа, Покахонтас или може би смелата малка Тигрова Лилия от калъпа на Питър Пан. Повярвай

ми, скъпа, тя се гордее много с индианския си произход. Прибави към това и англо-тексаския ѝ род... е, по-лошо от това не може да бъде. Ние живеем край една проклетата тексаско-индианска принцеса с его, голямо колкото целия щат.

Докато джипът се изкачваше и слизаше по стръмните възвишения и преодоляваше неравностите на пътеката, която следваха, Лейси се изсмя доволно. Това бе вярно. Въпреки замъгленото си от алкохола съзнание, Сибил бе улучила съвсем точно проблема. Роуз Прайд обединяваше в себе си два образа, слели се до съвършенство в нея. Тя играеше и двете роли — горда роднина на много изстрадалия индиански народ, в чиито вени течеше синя кръв, и арогантна тексаска наследница на истинска империя и матриархат. Гордините и готовността бяха превърнали преструвките в действителност и двете личности в нея бяха станали неразделни.

Джес се усмихна, макар да бе явно, че не знае причината за смеха ѝ.

— Така е по-добре. След като се забави толкова, помислих, че си променила намерението си. А когато най-после се появи, ми се стори отново разстроена. Реших, че може би само съм си въобразил сключването на примирие помежду ни. Сега обаче виждам, че си добре.

Младата жена предпочете да отговори на въпроса, който долови в думите му.

— Знаеш ли, започвам да мисля, че съм супер. Може да не си спомням за миналото си достатъчно, за да напиша и пет реда, но ми се струва, че това е много по-добре, отколкото да съм луда.

Изненадан от загадъчното обяснение на доброто ѝ настроение, Джес рече:

— Окей, приемам отговора. И за кого говориш?

— Искаш да кажеш, кой е лудият ли? Е, не се обиждай, но имам предвид всички ви. Теб, майка ти, Сибил. Вероятно и Дилън, но, за да бъде справедлива, трябва да призная, че не съм прекарала достатъчно време с него, за да бъде сигурна дали да включвам и него.

Младият мъж се намръщи. Думите ѝ не го бяха раздразнили. Напротив, те му се сториха почти толкова забавни, колкото очевидно бяха и за неговата съпруга. Не знаеше кое точно бе причинило неочакваните чувства. Може би разговора със Сибил, за който бе

споменала. Неговото собствено мнение за снаха му не бе кой знае колко по-добро. Но очевидно ставаше въпрос за нещо повече. Лейси бе включила към тази категория също и майка му, и него. Намръщи се още повече, когато усети погледа ѝ върху себе си. Тя се засмя отново.

— Вашето семейство се състои вероятно от най-високомерните сноби, на които съм попадала. Струва ми се, че мога да твърдя последното с увереност, макар да не си ви спомням отпреди злополуката. Както знаеш, освен вас, не познавам никого, освен болничния персонал и полицаите, но продължавам да твърдя това. Съмнявам се, че дори английската кралица е по-обсебена от собствената си особа от вас, Прайдови.

Джес усещаше, че го напушва смях. Вече се готвеше да отвърне в духа на шегите ѝ, да подкрепи нейните наблюдения с някои от своите собствени. Но изведнъж осъзна, че тя бе засегнала и неговото его.

— Високомерни ли? — повтори невярващо той.

Младата жена усети обида и раздражение в гласа му. Това не я уплаши. Всъщност той току-що бе доказал правотата ѝ, което стана причина за нов пристъп на веселие. Тя сви колене към гърдите си и зарови лице в тях, като се смееше.

Съпругът ѝ завъртя рязко кормилото надясно и намали скоростта, тъй като се готвеше да започне изкачването на поредния заплашителен хълм, и промърмори под носа си:

— Не само луди и арогантни, ами явно и дяволски забавни.

Веселието ѝ секна, тъй като внезапно си представи как джипът се прекатурва след неуспешния си опит да превземе стръмното възвишение. Без да обръща внимание на сарказма му, Лейси затаи дъх и стисна клепачи.

Дори моторът, предназначен за подобни терени и натоварвания, зави напрегнато. Торн изръмжа нервно и се смъкна на пода между седалките.

Когато след малко най-сетне и четирите колела се озоваха на равен терен, младата жена въздъхна от облекчение. Изненада се от скимтенето, което последва. Страхът бе заместен от болка, която обхвана цялото ѝ тяло, от главата до коленете. Силното друсане при трудното изкачване бе раздражило трудно заздравяващите ѝ рани от злополуката. От устните ѝ се отрони стенание, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

Джес удари рязко спирачките. Коланът, обвил гърдите и едното ѝ рамо, се превърна в уред за мъчение, когато тази маневра я отхвърли напред. Този път гримасата ѝ не бе придружена от изскимтяване или пъшкане, а от вик.

— Защо просто да не изляза и да легна пред този танк, за да можеш да го прекараш отгоре ми?

Гневното избухване не облекчи болките, но определено съживи духа ѝ. Тя разкопча ядосано колана, отвори със замах вратата и изскочи от джипа. Възнамеряваше да се оттегли с достойнство, но бе принудена да го пожертва, тъй като движенията ѝ бяха доста несигурни. Спря и впери в съпруга си поглед, който, надяваше се, ако не го убиеше, най-малкото щеше да го осакати.

— О, Боже, Лейси, извинявай! Изобщо не се сетих, че раните ти са все още съвсем пресни.

Разкаянието му бе толкова искрено, че му прости на секундата.

— Няма ми нищо — отвърна тя, но продължаваше да стиска гърдния си кош, който все още я болеше доста силно. — Наистина — додаде след малко.

И беше точно така. Тялото ѝ може и да не бе оздравяло напълно, но физическите рани зарастаха бързо. Много по-бързо от душевните. Тя самата бе живо доказателство за това.

Джес обаче виждаше болката в очите ѝ и се прокле наум за глупостта си. Стовари длани върху кормилото.

— По дяволите!

Торн, който досега бе наблюдавал внимателно и безмълвно от задната седалка, отвърна на гневния изблик на младия мъж с ниско, предупредително ръмжене. В същия миг постави гигантските си предни лапи върху облегалката на шофьорската седалка и оголи смъртно опасните си зъби само на сантиметри от врата на Джес.

— Долу! — нареди той.

Сплашващото ръмжене на кучето се задълбочи.

Неспособна да се сдържа повече, Лейси се разсмя.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Смехът ѝ секна така рязко, както бе започнал. В мига, в който погледът ѝ попадна върху разкриващата се пред тях гледка, тя потъна в мълчание. Дори болезките ѝ бяха забравени. Жената оглеждаше почти с благоговение поразителната красота на пейзажа. Ветрецьт поклащаше високите треви по зелените поляни и образуваше сребристи вълни. Дивите цветя образуваха ярки петна, дърветата, в най-различни нюанси на зеленото, приличаха на пръснати тук-там блестящи конфети. Това бе наистина празник на цветовете и красотата, реши Лейси. „Може би все пак наистина съм била писателка.“

По същото време Джес не се бе отдал като нея на магията на тази сцена. Точно обратното, нервите му бяха опънати и положението като че ли се влошаваше още повече. Упрекваше за недосетливостта си, причинила излишни страдания на съпругата му, а когато се сети за явното ѝ одобрение на заплахите на Торн, раздразнението му нарасна дори още повече. Все още мърмореше под носа си цветисти епитети по адрес на животното. Внезапното ѝ мълчание обаче поднови притесненията му.

Кучето, вече излязло от джипа и седнало удобно до младата жена, го изгледа предупредително, когато се измъкна иззад кормилото и заобиколи джипа.

— Как си...?

— О, Джес, прекрасно е — прекъсна го Лейси. Стисна мощния бицепс на дясната му ръка и притисна буза към него. — Не е нужно да ми казваш. Знам, че това е било най-любимото ми място на територията на „Южна звезда“.

Отдели се рязко от него и го погледна. Синият цвят на очите ѝ съперничеше на чистото лазурно небе, а устните и бузите ѝ бяха порозовели от вълнение и щастие. Стори му се, че никога не е била толкова красива. Дори в деня, в който я бе срещнал и бе помислил, че това е най-великолепното създание на цялата планета Земя.

Тя се усмихваше, разтворила очаквателно пълните си устни. Колко пъти бе опитвал вкуса им през шестте месеца, които бяха

прекарвали заедно. Все още помнеше невероятното мъчение на целувките ѝ, в резултат на които често се бяха любили дори тук, където можеше да бъдат видени от някой от работниците във фермата, отишъл да поправи съборена ограда, да търси изгубено теле или просто да се поразходи в усамотение.

Насили се да отдели поглед от лицето ѝ. Подобни спомени го изваждаха от равновесие.

— Това бе едно от любимите ти места. Ти идваше често тук — гласът му звучеше напрегнато дори в собствените му уши. Смени темата, свързана с тези сладко-горчиви спомени и се върна към въпроса с нараняванията ѝ. — Съжалявам за грубото си каране из каньона. Можехме да заобиколим. Просто не се сетих, че раните ти все още не са зараснали напълно. Кажеш ли, връщаме се веднага — по дългия, равен път, разбира се.

Без да обръща внимание на извинението и намека, все едно, че не ги бе чула, Лейси попита дали някога бяха обсъждали идеята да си построят къща тук.

— Мястото изглежда идеално.

— Обсъждали сме го веднъж-дваж през първите седмици — тонът му прозвуча обвинително, нещо, което не бе искал, но може би съществуваха неща, които един мъж не можеше да забрави и прости. Като например да бъде държан в неведение и мамен. От друга страна обаче не му се искаше да започва нов спор. Затова продължи с по-мек тон. — Струва ми се, че ти харесваше да живееш в къщата заедно с останалата част от семейството. Освен това беше решила да пътуваш, така че нямаше смисъл да закопаваме толкова пари в строителството и обзавеждането на друга къща.

Младата жена насочи отново поглед към долината, която я бе очаровала толкова, макар мислите ѝ да останаха при Джес и коментарите му за нейните мечти и надежди в първите дни на брака им. Беше доволна от готовността му да говори за тях и нямаше търпение да научи още повече.

— От думите ти оставам с впечатление, че не съм имала предвид да ходя по за една седмица тук или там.

— Не. Планираше да останеш няколко месеца в Европа. Твърдеше, че продължителният досег с различни страни и култури ще

подпомогне работата ти. И беше доста убедителна като казваше, че нищо не може да замени личния опит.

— Ами ти?

— Какво аз? — попита той; погледът му преминаваше някъде покрай нея.

Разбира се знаеше какво го пита. Но не можеше да отговори. Как можеше да признае какъв глупак е бил? Че бе готов да зареже всичко заради нея. „Южна звезда“. Семейството си. Собствените си мечти. Как можеше да ѝ каже, че ако се наложеше щеше да премести и Земята в друг свят, ако го помолеше.

— Ти щеше ли да оставиш „Южна звезда“ само за да мога да правя проучвания за книги, които никой никога не ме е виждал да пиша?

— Няма значение — отвърна напрегнато младият мъж. — Така и не стигнахме дотам — след известна мъчителна пауза той смени темата и протегна ръка. — Хайде, време е да вървим. Искам да ти покажа едно място, което смятам, че би могло да пробуди спомените ти.

Лейси се поколеба. Още не беше готова да се откаже от разговора за брака им. От друга страна, както при всички други разкрития за шестмесечния ѝ престой тук, усети познатото обвинение. Желаше отчаяно да научи всичко. Да разбере коя е и да го разбере от Джес. Какво е обичала и какво е мразила. Какво я е карало да се смее, какво я е карало да побеснява или да плаче. Освен това искаше да узнае за тях самите. Знаеше, че го е наранявала и ядосвала, но дали понякога го бе правила и щастлив? И тогава си припомни сбитата история за сключването на брака им в Мексико, която ѝ бе разказал. Бузите ѝ пламнаха, когато се сети за намека му, че бе задоволявала напълно поне една страна от връзката им.

Внезапно дори невинното им държане за ръце придоби сексуален подсмисъл. Желанието, което я завладя, бе толкова силно, че със сигурност бе породено по-скоро от спомени, отколкото от внушенията на мига. Тръпки преминаха от долната част на корема до върховете на пръстите на ръцете. Тя се смути, ужасена, че той можеше някак си да усети посоката, в която се бяха отклонили мислите ѝ.

Лейси измъкна дланта си уж с цел да повика Торн. Потупа бедрото си с подканващ жест, като гледаше легналото няколко метра

по-нататък животно.

— Хайде, Торн, Джес иска да ни покаже някакво специално място. Бас държа, че ти вече знаеш къде се намира то. Аз харесвах ли го, приятелю? Смяташ ли, че ще си го спомня? — засмя се, когато кучето размаха щастливо опашка и излая приветствено. Извъртя леко глава и срещна погледа на своя съпруг. — Той е голям и има страшен вид, но всъщност е едно прекалено едро, сговорчиво дете. Не мога да повярвам, че преди не сме се харесвали. Чудя се каква ли може да е била причината. Мислиш ли...

— Боже мили, ама ти си била истинска бърберица — възкликна младият мъж, но очевидно не бе особено нещастен от този факт, тъй като думите му бяха придружени от радостен смях.

Лейси усети, че бузите ѝ се зачервяват от смущение. Знаеше, че говори много бързо, като картечница. И то какво — празни брътвежи за някакво си куче! Но това все пак бе по-добре, отколкото да мълчи и да си представя как се любят с Джес. Лицето ѝ пламна отново и тя затърси нова безопасна тема. Свали шапката, разтърси глава, за да пооправи сплесканите си коси и прокара набързо няколко пъти пръсти през тях.

— Чуваш ли го вече? — попита младият мъж, с което я отвлече милостиво от мислите ѝ, като я хвана за ръката и я помъкна надолу по някаква тясна пътечка, лъкатушеща между гигантски, заоблени камъни.

Не беше чула. Поне не на съзнателно ниво. Но когато след последния завой спряха някъде по средата между върха на възвишението и долината в неговото подножие, тя чу и видя в същия миг. Водопадът се спускаше от ръба на стената на каньона и се хвърляше шумно двайсетина метра по-долу, за да се превърне в спокойна река.

— О! — възкликна беззвучно тя. — Това трябва да е райт.

Съпругът ѝ не отговори, но в продължение на няколко секунди Лейси почти не забеляза мълчанието му. Омагьосана от водопада, от заобикалящия ги пейзаж и придружаващото го усещане за спокойствие, тя не изпитваше нужда от разговори. Въздъхна доволно, подпряна в него. Бе облегло тила си на гърдите му и този жест ѝ се струваше толкова естествен, че дори не го забеляза. Докато ръцете му не я прегърнаха през кръста и усети как той привежда леко тялото си,

за да подпре брадичка върху темето ѝ. Дори тогава не се отдръпна. Чувстваше се толкова добре, сякаш това бе най-нормалното нещо на Земята.

— По дяволите! — промърмори Джес и си пое рязко въздух, като човек, когото са ударили в слънчевия сплит.

В този миг обвилата я аура на безметежност и естественост се разби напълно; внезапно я обзе страх да погледне към земята в краката си. Беше почти сигурна, че ще види там собствената си особа, пръснала се на стотици миниатюрни парченца.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но направи решително опит да ги задържи. Отдръпна се от обятията му. Все още държеше шапката си в ръка, но сега я стисна здраво, надявайки се така да се пребори с треперенето, започнало когато съпругът ѝ я бе отблъснал. С почти недоловим стон сложи обратно шапката върху главата си и тръгна надолу по пътеката.

— Вие, момчета, идвате ли? — попита с изненадващо безгрижен глас тя.

Дяволите да го вземат, наистина беше добра. Може би в предишния си живот е била актриса. Определено заслужаваше „Оскар“ за това изпълнение.

Осмели се да хвърли поглед през рамо и се увери, че Джес бе не по-малко впечатлен от нея самата. Погледът му бе убийствен, очите му блестяха като късчета гранит; не беше трудно да разчете какво мисли. „Лъжлива кучка. Крехка, а? Поредната ти игричка да отвлечеш вниманието ми, за да се вмъкнеш отново под кожата ми.“

Това не беше вярно. Искаше ѝ се да му го каже. Но не сега. Не и когато бе повече от очевидно, че за малко не бе постигнала целта, за която я обвиняваше. Не и когато виждаше и самопрезрението, примесено с гнева му към нея.

Внезапно натежала от съжаление, тя въздъхна тихо, треперливо. Колкото и силни да бяха предубежденията му към нея, той ѝ бе все още почти напълно непознат. Колкото и добре той самият да познаваше жената, за която се бе оженил, това не променяше факта, че нейният мозък от своя страна не помнеше абсолютно нищо за него. Сърцето ѝ обаче разпознаваше онова, което бе неспособен да направи мозъкът ѝ. Тя бе все още дълбоко влюбена в него. Или може би се беше влюбила отново. Нямаше значение. Беше я заболяло повече от

отвращението, с което я бе отблъснал от обятията си, отколкото от всички физически мъки, които бе преживяла след автомобилната катастрофа.

Беше решила да остане невъзмутима, но внезапно се почувства прекалено уморена за каквито и да било по-нататъшни игри. Прекрати слизането, извърна лице от Джес, но този път не се взираше в нищо. Дори не усети, когато Торн се притисна към крака ѝ и изпъшка приглушено в знак на разбиране и симпатия.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Помниш ли нещо от това? — попита младият мъж; тонът му бе безжизнен, каквато бе и нейната душа.

Тримата — мъжът, жената и кучето — следваха потока. Наближиха малко дървено мостче. Въпросът на Джес бяха първите думи, произнесени от повече от половин час. Съпругата му отговори с дълга, обезкуражена въздишка.

— Не. Знаеш, че не помня. Красотата е пословична, истинска земя на чудесата, но ако вярвам на спомените си, никога досега не съм стъпвала тук — известно време бе вървяла отзад, но сега ускори крачка, изпревари го и се обърна с лице към него. И двамата спряха. Торн също спря, като застана помежду им. Масивното му тяло бе напрегнато, готово за битка и неприятелят очевидно бе младият мъж. — Един ден, Джес — произнесе тя, като вдигна изпънатия си показалец. — Тук съм само от един ден и всичко това вече ми е непоносимо. Трябва да поговориш с мен, да отговориш на въпросите ми, да ми разкажеш за нас!

Едно мускулче в челюстта му потрепери. Това бе единственият знак, че я е чул. Очите му, студени и непреклонни като огромните камъни, край които минаваха, гледаха някъде зад нея.

— Чу какво казаха лекарите — отвърна след малко той.

— По дяволите лекарите! Пийч, д-р Айвърс, всички така наречени специалисти... те грешат! Аз не играя по ничии правила. Повече не. В противен случай...

— В противен случай какво? — попита той. Тонът му бе достатъчно остър да я накълца на ивици. — Няма „в противни случаи“, Лейс. Няма избор. Няма алтернатива. Не и за теб. Не и този път. Ти няма къде да отидеш и няма как да стигнеш където и да било без моята помощ — сви саркастично рамене. — Съвсем просто е.

Младата жена трепереше от зле прикривано чувство на безсилие, но нямаше да му покаже отчаянието си. Кръстоса ръце пред гърдите си и срещна предизвикателно погледа му.

— Знаеш ли какво мисля аз, Джес? Мисля, че предпочиташ да не възвърна никога паметта си. Мисля, че изгаряш от жажда за власт. Арогантно копеле, което трябва да държи жената под тока на обувката си. Не си могъл да го постигнеш миналия път и тя си е тръгнала. Не е ли всъщност това истината? А сега, този път, тъй като тя не си спомня нищо, ти имаш предимство и работата става лесна като да наденеш въже около врата на сляпо теле. Какво ще кажеш за аналогията и отгатването ми, а, сладурче? Смятам, че е дяволски умно от страна на празноглаво момиченце като мен да отгатне истината в приказките на голям мъжествен каубой като теб.

Лицето на Джес потъмня от гняв, когато я сграбчи за раменете.

— Кучка... — прошепна задавено той.

Лейси извика. Макар адреналинът да препускаше из всичките ѝ вени, тя не можеше да мери силите си с неговите. В същия миг Торн скочи и впи стоманените си челюсти в китката на съпруга ѝ. Ръмженето, което придружи нападението му, бе нисък предупредителен звук, наподобяващ змийско съскане.

Нито Лейси, нито Джес бяха забелязали приближаващите се конници. Никой не можеше да каже кога се натъкнаха на тях новодошлите и кое кога се случи. В настъпилия хаос всичко наоколо се завъртя около тях като парченца цветно стъкло в калейдоскоп. Викове се смесиха, крака и ръце се сплетоха и изведнъж Джес започна да се търкаля надолу по стръмния бряг към реката, а кучето тичаше на големи скокове след него.

Тежестта на огромното животно спря падането му само на сантиметри от ледените води на потока.

— По дяволите, Лейс — провикна се младият мъж, — извикай го, докато не ми е прегризал гърлото!

Преди тя да успее да отговори, един от ездачите, дребен азиатец, се извика:

— Торн, тук!

Неговата спътница, красива жена с петнайсетина сантиметра по-висока от него, клекна, плесна с ръце и подкани кучето да се приближи, като му говореше приятелски:

— Доброто ми момче. Торн, ела тук, звяр такъв!

Лейси бе седнала на земята, но не знаеше дали съпругът ѝ я бе бутнал или тя самата се бе отпуснала, за да се изплъзне от впилите се в

раменете ѝ пръсти. Беше разтърсена и обърквана, но доколкото разбираше, беше напълно невредима. Изправи се в същия момент, в който съпругът ѝ изкачи полегатия бряг на реката, като отупваше ризата и дънките си от полепналите по тях треви и пръст.

Изумителната блондинка, дребният азиатец с вързани на опашка дълги коси и гигантското куче, наредени на една линия, образуваха нехармонично трио, очевидно обединено от една и съща мисъл, която мъжът изрази на глас:

— Боже мили, да не сте си изгубили ума и двамата?

Във въпроса му наистина нямаше нищо смешно. Нищо, което да звучи поне съвсем малко забавно, доколкото си спомняше Лейси. Тя вече бе дошла напълно на себе си и потърка с гримаса ожуления си лакът и новите места около опашната кост и лявата лопатка, защото я понаболяваха. Не знаеше кога бяха потекли сълзите, които все още натежаваха по клепачите и мокреха бузите ѝ, но внезапно я напуши неустоим смях. Само след секунди вече се държеше за корема и се превиваше.

— Б-бинго — заекна между пристъпите смях тя.

А след това, дяволите да я вземат, заплака отново и се отпусна — по-точно потъна в някаква бездънна черна бездна, докато Джес, кучият му син, опитваше да я хване.

Лейси приседна на ръба на дивана на синьо-бели карета, като от време на време поклащаше невярващо глава. Припаднала! Наистина беше припаднала пред Бога и онези непознати, право в ръцете на Джес.

И им беше изкарала акъла, според думите на азиатеца с живите, изразителни очи и усмивката, плъзгаща се с лекота по лицето му. „Като найлонови чорапи по току-що намазан с паркетин под“ — помисли си тя и погледът ѝ се разшири, защото в същия момент си спомни две смеещи се деца — момче и момиче, които тичат по застлания с килим вестибюл към голяма кухня, а след това се пързаят по лъскавия балатум, като се заливат от смях. В едното от тях разпозна интуитивно самата себе си — беше на осем-девет години!

— Какво има? — попита съпругът ѝ. Гласът му се стегна от притеснение. — Какво ти стана? Лицето ти поруменя? Да не ти

прилоша отново?

Младата жена поклати глава.

— Не, добре съм. Престани да се суетиш около мен — съжали моментално за хапливия си тон. И, за да поправи грешката си, додаде: — Казах ти, не съм яла цял ден. Това е всичко. Вероятно никога не съм припадала в предишния си живот и се кълна, че това няма да се случи никога повече в бъдеще — усмихна се успокоително. — Окей?

— Не, не е окей — отвърна Джес.

Тъмните му очи, които я наблюдаваха внимателно, говореха, че все още не е напълно уверен в способността ѝ да диагностицира причината за припадъка.

Решила да запази за известно време за себе си картината от щастливото детство — като бонбонче, което щеше да измъкна от джоба си всеки път, когато има нужда нещо да подслади живота ѝ — тя промени темата на разговора.

— Къде сме?

Пое чаша вода от красивата жена, чието лице ѝ се стори познато веднага, макар все още да не можеше да се сети коя е.

— Доведохме ви в дома си — обясни мъжът. — Не си ли спомняте? Когато пристигнахме Джес ви внесе вътре. Той се готвеше да ви отведе в болницата в Рустър.

Лейси кимна; вече си бе припомнила всичко. Първо двамата с Джес се караха, миг по-късно тя се смееше и плачеше, а след това, точно когато съпругът ѝ я прегърна, усети как светът започва да се отдалечава. Беше се пробудила на земята, с вперени в лицето ѝ четири чифта тревожни очи. Притежателят на две от тях, сладкото, голямо дете Торн, едва не спуска тъпанчетата ѝ с радостния си лай, когато я видя да отваря клепачи. Изведнъж всички започнаха да се смеят, след което Джес я сграбчи и забърза нанякъде.

Спомни си, че на няколко пъти му предложиха да я качат на гърба на един от конете, но той бе отказвал упорито. А после я бе поставил върху дивана внимателно, сякаш държеше крехко птиче.

— Отивам да докарам джипа, за да те заведа в болницата — обяви той, задъхан от положените усилия и нервното напрежение.

Тя се възпротиви и най-сетне успя да го убеди, че е добре, само се чувства малко слаба. Твърденията на непознатите, че онова, което ѝ

е нужно, е почивка и вода, имаха окончателния ефект на мишката, с чиято помощ дядото, бабата и внучката издърпали рязката.

Жената отиде в кухнята, като се движеше грациозно между плота и хладилника, а сребристо-златистите ѝ коси блестяха под лъчите на следобедното слънце, което нахлуваше през огромния кухненски прозорец.

С крайчето на едното си око Лейси долови върху себе си изпитателния поглед на мъжа и се обърна към него. Отвърна усмихнато на въпроса, който прочете в маслиненочерните му очи.

— Сигурно се питате защо ви гледам с такова любопитство. Очевидно не знаете за моята амнезия. По изражението ви разбирам, че би трябвало да ви познавам. Съжалявам, не ви помня.

Азиатецът сви извинително рамене.

— Всъщност чухме... за злополуката, за това, колко сериозно сте пострадали и за твърдението ви, че имате амнезия.

— Твърдението ми? — повтори тя. — Струва ми се това е достатъчно красноречиво изказване. Вие не ми вярвате.

Изправи се рязко, водена от гнева, но безсилието я накара да седне отново. С това завърши намерението ѝ да излезе възмутено от тази къща.

— Джоуи не искаше да каже това, което се получи — обясни домакинята, като постави пред нея поднос със сандвичи, чипс и чаша леденостудена вода. — Това бе просто поредната проява на невероятния му талант да не се изразява правилно.

Човекът на име Джоуи седеше на ниско канапенце срещу дивана, а жената, която го бе защитила така духовито, се намести до него, обви ръце около шията му и подпря брадичка върху едното му рамо.

Лейси потръпна при вида на интимната поза, която ѝ напомни остро как малко по-рано бяха стояли двамата с Джес край водопада.

— Във всеки случай — продължи блондинката, — тук не става дума за това, което вярваме или не вярваме. В действителност не знаем абсолютно нищо. Хорските езици в Рустър Корнър говорят какво ли не и мненията са разделени. Според мен едно проучване на Нилсен би показало, че около 30% вярват, че сте си изгубили паметта, а останалите 70% смятат, че това е чиста проба лъжа.

Лейси трепна както от откровеността на своята събеседница, така и от отчайващо малкия брой хора, които ѝ вярваха.

Съпругът ѝ побърза да я защити и за част от секундата тя се почувства окуражена. Но после, вече по-практично, прие, че в действителност той действаше като благороден рицар, чиято чест и отговорност изискваха това, нещо типично за гордата му тексаска природа.

— Лейси има амнезия — заяви безапелационно той. — Била е блъсната от кола и едва не загинала. Физическите ѝ рани заздравяват бързо. За нещастие все още не е открито лечение за нараняванията в мозъка, които не могат да бъдат видени — изправи се от мястото си до нея на дивана и се обърна с гръб към своите домакини. — Отивам за джипа. Изяж си сандвичите и си отдъхни, докато се върна. Като се приберем, ще можеш да си легнеш. Лъз ще ти донесе вечерята горе.

Лейси кимна, тъй като не искаше да рискува да отговаря. Той се бе ядосал отново. Е, не беше необходимо човек да има висше образование, за да разбере коя бе причината. Беше му страшно неприятно да трябва да я защитава от своите приятели.

Дългокосместата котка, която се появи иззад един стол и се промъкна покрай стената към стълбището, я спаси от по-нататъшни унижения.

Лицето ѝ се разтегна в усмивка.

— Сега, като виждам появата на това срамежливо създание, си обяснявам липсата на Торн.

— Повярвайте, за негово добро е — обясни Джоуи. — Не се заблуждавайте по нежната ѝ, крехка външност. Тази сладурана може да бъде истински дявол. Ноктите ѝ са способни да разкъсат дори метал.

В стаята настана тежко, смутено мълчание, несъмнено причинено от привидно невинната забележка. Но защо? И тогава всичко ѝ се изясни като чашата бистра газирана вода в подноса пред нея. В един или друг момент двамата, а може би и тримата, бяха говорили за нея нещо и сега то им се бе сторило съвсем близко с описанието, което бе направил нейният домакин на котката. — Не ми казвайте, че сте я нарекли Лейси? — възкликна тя.

— Разбира се, че не — отвърна приятелката на азиатца, очевидно развеселена от въпроса. — Как ви дойде наум това?

Как наистина?

Джес се изкашля и вдигна ръка, за да си вземе довиждане със своите домакини, благодари им за помощта и обеща да се върне скоро.

„За да я поеме от ръцете им.“ Този бе смисълът, който доловиха те и то стана ясно по начина, по който сведоха поглед към пода и застинаха неподвижно. Страхуваха се да не издадат неудобството си.

Лейси завъртя очи. Може да си бе изгубила ума — поне онази негова част, която съдържа миналото — но беше дяволски добра в разчитане мислите на другите. Даже прекалено добра.

В мига, в който съпругът ѝ затвори вратата след себе си, тя въздъхна, но на фона на абсолютната тишина в къщата въздишката прозвуча по-скоро като напор на вятъра. Почти се зарадва, когато се включи компресорът на хладилника, тъй като шумът му позапълни отчасти празнината.

Най-сетне Джоуи проговори, но тя подскочи стресната.

— По дяволите, колко груби можем да бъдем! Извинявайте, кълна се, че не го казах нарочно. Просто не мога да възприема настоящата ситуация и все си мисля, че вие ни познавате така добре, както и ние — вас.

— Струва ми се, че искаше да ни запознае, но се е почувствал глупаво, тъй като ви познава от няколко месеца — каза с успокоителен смях жената.

Лейси отговори с усмивка.

— Та това е моят съпруг, Джоуи Вонг, а аз съм...

— Либърти Амброуз — заяви Лейси в същия момент, когато вратата се отвори и Джес влезе в стаята.

Трите чифта очи насреща ѝ се разшириха, след което се насочиха обвинително към лицето ѝ.

Лейси поклати глава, като отричаше прибързаното им заключение.

— Не е това, което си мислите. Аз не ви познавам. Но ви наблюдавах, докато ми приготвихте сандвичите. Сторихте ми се позната отнякъде. И точно сега — може би заради начина, по който светнаха очите ви, когато представяхте съпруга си — се сетих откъде ви познавам — беше готова да се закълне, че усеща горещината, която се излъчваше от изгарящия поглед на Джес и се обърна към него. — Видях я вчера върху корицата на списание „Пийпъл“ върху масичката за кафе на майка ти. Беше съпроводена с информация от рода на: „Моделът от международна величина Либърти Амброуз за бурния си

живот на звезда, за спокойствието на провинцията, брачното венчило и тясно прилепналите джинси.“

— Почти буквално — потвърди Джоуи.

— Дойдох само да ти кажа, че Торн отказва да помръдне от поста си до вратата. Очевидно обаче е доста сгорещен.

— Ще му изнеса купа вода — заяви Джоуи и, без да губи време, се запъти към кухнята.

— Благодаря — промърмори Джес, без да отделя от своята съпруга погледа си, молещ за извинение.

Тя обаче отказа да го даде и съсредоточи вниманието си върху модела.

— Къщата ви е много хубава, миз Амбро... извинете, не знам как да ви наричам. Миз Амброуз или мисис Вонг?

Думите ѝ отприщиха отново пълнозвучния, мелодичен смях на нейната домакиня.

— И двете. Нито едно от тях. В професионалните среди съм Либърти Амброуз, предполагам. В личния си живот — върху квитанциите и поръчките за храна по домовете — съм мисис Джоуи Вонг. Най-вече обаче съм просто Либи.

Лейси усещаше, че Джес стои и я наблюдава. След известно време най-сетне се отказа и излезе отново. През цялото това време тя не отдели и за момент вниманието си от своята домакиня. Усмихна се. Либи определено ѝ харесваше. Интересно дали са били приятелки? Реши да попита.

Джоуи отговори на въпроса ѝ с невярващ смях, наподобяващ лай, като мина помежду им с купичката вода за Торн.

— С една дума — не — отвърна за по-голяма яснота той, преди да излезе навън.

— Ясно — промълви бавно младата жена и най-после посегна за първи път към сандвича си. Отхапа малко парченце хляб, сирене и шунка, след което впери поглед в очите на Либи; те бяха сини като нейните собствени. — Е — додаде тя, като дъвчеше замислено. — Струва ми се, че от това се налага само един извод: хората единодушно не ме харесват.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Разкажи ми за тях, за Джоуи и Либи — рече Лейси цял час по-късно, когато съпругът ѝ подкара джипа към къщи.

Той не отговори веднага. Младата жена разбра, че преценяваше цената на дълго пътуване в достойно мълчание, сравнено със снизхождението до неутрален разговор, с чиято помощ километрите биха минали по-неусетно.

Тя не настоя. Докато изчакваше да вземе решението си — да говори или не — тя се присегна и потупа Торн по рамото. Изтощен на поста си като неин пазач, той не си направи труда даже да вдигне глава, само въздъхна силно, доволно.

— Либ и Джоуи ли? — попита най-сетне той. — Ами, Либ израсна тук, в Рустър Корнър. Като дете бе винаги тъжна. Майка ѝ бе чиновничка в кантората на областния съветник. Така и не се омъжи, макар хората да знаеха кой е бащата на Либи — многоуважаваният кмет на Рустър, Евън Рей Полсън. Естествено, тя носеше моминската фамилия на майка си, Амбс, а в акта ѝ за раждане, на мястото, където се пише бащиното име, фигурира „неизвестно“. Така или иначе, не е никак лесно да бъдеш незаконородено дете в градче с размерите на Рустър Корнър. Дяволите да го вземе, населението му е някъде около две хиляди и петстотин човека. Най-големият номер обаче бе, че законната съпруга на Евън Рей, Джулия, роди първото им дете, също момиченце, на същия ден, в същата болница. Нарече я Евана, на татко ѝ, и подозирам, че това бе нейният начин да унижи за пореден път бедната Мейбел — Джес поклати глава, очевидно леко развеселен. — На Мейбел обаче, майката на Либ, трябва да ѝ се признае, че държеше високо глава. Дори кръсти дъщеря си Либърти. Хората започнаха да си вирят носовете пред нея и това вероятно бе причината да напусне града с бебето за известно време и в продължение на няколко години живя в друг щат, при майка си. И точно когато всички започнаха да мислят, че повече няма да ги видят, те се върнаха непосредствено преди тръгването на Либ в предучилищната забавачка.

Джулия Полсън получила пристъп, за който очевидците все още си спомнят. Нарекла Мейбел с всички възможни имена, застанала върху стъпалата на Първата Южняшка Баптистка църква в Рустър Корнър пред Бога, достопочтения Стинсън и цялото паство. Дилън и Сибил също били там. После разказаха, че Мейбел само държала дъщеря си за ръката, усмихвала се и кимала на всички познати и спряла само колкото да каже на пастора, че проповедта му е била чудесна. Повечето, разбира се, известно време били на страната на кметската съпруга, но постепенно поведението им тип „от папата понабожен“ се променило неохотно към уважение и дори — възхищение.

Лейси сведе поглед към стиснатите си една в друга длани, които бе поставила в скута си, и се усмихна. По някакъв странен начин почувства връзка с въпросната Мейбел. Знаеше съвсем малко за себе си и своя живот, но беше наясно какво е да си парий. Тази история я окуражи някак си; все пак съществуваше надежда в крайна сметка и тя да превърне презрението към себе си в уважение. А след това си спомни първоначалния коментар на Джес за Либи, за тъжното детенце, което била. Интуицията ѝ помогна да разбере онова, което не ѝ бе казал.

— На Либи не ѝ е било лесно, нали? Имам предвид, че децата могат да бъдат сто пъти по-жестоки от възрастните — разтвори широко очи, тъй като внезапно осъзна още нещо. — И двете с Евана сигурно са били в един клас. Какъв ужас!

— Точно така. Евана беше малка кучка още в началното училище. Винаги носеше някоя хубава нова кукла или рокля, като не пропускаше да се хвали пред Либ, че са подарък от татко ѝ — през следващите няколко минути младият мъж потъна в замислено мълчание, преди да добави последния си коментар за мъчителните години, които бе прекарала Либърти в Рустър Корнър. — Когато станала на седемнайсет години, тя взела автобуса и заминала за Далас. Приели я на работа като модел още през първата седмица. Година по-късно отишла в Ню Йорк. Променили последното ѝ име от Амбс на Амброуз. Три години по-късно се върна в града. Насред изтощителната си програма.

— И, естествено, всички се надпреварваха да ѝ покажат, че е добре дошла — вметна Лейси, като се наслаждаваше на сигурния триумф на Либи.

— По-голямата част от жителите на града — да. Не и Джулия Полсън или Евана, която по това време вече бе нещастно омъжена и беше по-злобна от всякога. Но като цяло Либи влезе в Рустър Корнър като царица.

Последните му думи бяха оцветени от тъга... и може би чувство на вина? Младата жена сбърчи вежди, като опитваше да реши дали е доловила правилно. И попита неуверено:

— Но?

Съпругът ѝ караше бавно, като избягваше внимателно дупките и буците по пътя. Очите му се присвиха съсредоточено и заприличаха на цепки. Лейси започна да се съмнява, че изобщо ще отговори на въпроса ѝ. Точно когато реши да насочи разказа му за живота на Либърти Амброуз към брака ѝ с Джоуи Вонг, Джес заговори отново:

— Тя остана в Рустър три-четири месеца. Това бе хубаво време за нея. За първи път в живота си се чувстваше истински щастлива. Не само, че я бяха приели, ами и я бяха превърнали в идол. Бас държа, че всички момичета на възраст между десет и двайсет и пет години бяха окачили афиша ѝ върху стената в стаята си. По дяволите, всички мъже от петнайсет до осемдесет — също. След това Либи се влюби не в когото трябваше — откакто разговаряха не бе погледнал нито веднъж към Лейси, но сега вдигна очи към нея. — Аз бях този човек, Лейс — върна отново вниманието си към кормуването, докато разказваше останалата част от историята. — Виждахме се често през онова лято. Ходихме в Далас за ежегодния бал на Петролните барони. Един следобед се отправихме с чартърен полет към Ню Йорк, за да присъстваме на партито, което даваше една от приятелките ѝ. Дори заминахме за няколко дни до един не особено популярен курорт, без да кажем на никого къде точно отиваме. Върнахме се точно колкото да успее да облека смокинга за венчавката на Дилън и Сибил. И там тя заговори за приема, който ние щяхме да направим за нашата сватба. Кълна се в Бога, не си спомням нито дума от онова, което каза по-нататък през цялата нощ. Чувствах се така, сякаш някой току-що ми бе забил нож в корема. Напих се като плъх в пивоварна. Не помня какво сме говорили или правила. На другия ден разбрах, че съм ѝ обяснил какво не чувствам към нея. Трябва да съм го направил доста директно, защото тя се прибрала в къщата на майка си, пропълзяла във ваната и си прерязала вените.

Лейси възкликна изненадано и съжали в мига, в който звукът излезе от устата ѝ. И без това му бе достатъчно тежко, за да усложнява още повече нещата. Мускулите на челюстта и врата му потрепнаха, сякаш току-що го бяха ударили с всичка сила с камшик по гърба, а тя не можеше да стори нищо.

Затова смени темата.

— Разкажи ми за нея и Джоуи. Как са се срещнали? И защо живеят в къща на територията на „Южна звезда“?

Джес погледна към нея, само за секунда, но тя видя, че оценява жеста ѝ и се усмихна, макар той вече да се бе съсредоточил върху хълма, който изкачваха.

— Джоуи Вонг е един от най-великите готвачи на всички времена. Роден е и е израсъл в Бостън. Родителите му са обикновени, скромни хора. След това работил в различни кухни в Манхатън, мил чинии, рязал зеленчуци, вършел предимно чирашка работа, докато видял и научил достатъчно и спестил пари, за да отиде в Париж и да получи официално образование в кулинарно изкуство. Накратко, миналата година Либи отишла да вечеря с приятели в един от най-добрите нюйоркски ресторанти. Поискала да се срещне с главния готвач, за да изрази възхищението си от неговото изкуство. Ако се вярва на двамата, това било любов от пръв поглед. Срещали се в продължение на няколко седмици, после обявили годеща си и шест седмици по-късно се оженили. Връзката им се развила светкавично като вихрушка, в резултат на което всички започнаха да се питат коя ли е причината за една такава „прибързана“ венчавка, ако цитираме таблоидите. С теб отидохме в Ню Йорк за сватбата. Либи попита как сме се запознали, а ти ѝ разказа как си взела на лизинг старата къща и колко си се забавлявала с нейното декориране. Няколко минути след това Либ попита дали може да я наеме за двете седмици „меден месец“, които бяха успели да изкопчат от натовареното си ежедневие. Следващата новина бе, че Джоуи напуска мястото, към което се бе стремил толкова, за да опита късмета си като предприемач. Сега е най-търсеният уредник на банкети в частни домове. Клиентелата му е каймакът на каймака на обществото в международен мащаб. Той организира вечери като се почне от десет и се стигне до петстотин поканени — сватбени тържества, яхт партита и изобщо всичко, което привилегированите пожелаят да отпразнуват. Седалището му е тук, в

Рабит Пач, докато търсят земя, където да си построят собствен дом. Либи също лети отгук за своите снимки. И двамата работят по три седмици месечно, а четвъртата пазят един за друг.

На лицето на Лейси се бе появила замечтана усмивка.

— Каква красива любовна история. Между двамата цари истинска хармония — обърна се, за да го погледне. — Докато те чакахме да докараш джипа, Джоуи излезе да се погрижи за конете. А аз се чувствах наистина неудобно, тъй като бях задала на Либи глупавия въпрос дали сме били приятелки.

Джес вдигна рязко глава и очите му се разшириха от учудване.

Младата жена въздъхна, уморена да казва винаги не каквото трябва пред този човек.

— Във всеки случай — додаде твърдо тя, решила да не обръща внимание на погледа му, който говореше недвусмислено „как може да си толкова глупава“. — Тя прояви изключително великодушие. Заяви, че вярва силно в следното: спящите кучета не трябвало да се будят. Не мисля, че бе напълно искрена — особено със самата себе си — относно способността си да забрави различията помежду ни така напълно, както съм го направила аз. Сигурна съм, че все още не е сигурна, но ми протегна маслинова клонка, която аз грабнах начаса.

— Било е страхотно от твоя страна — промърмори под носа си Джес, но все пак достатъчно силно, за да го чуе.

Съпругата му го погледна и набърчи нос, твърдо решила да запази хладнокръвие.

— Двамата са свършена двойка. Тя ми разказа за завръщането им в Рустър Корнър, вече като женени. Смя се, като си припомни колко смаяни били всички, когато разбрали, че се е омъжила за азиатец, главен готвач от висока класа, с цели трийсет сантиметра по-нисък от нея и чиято коса била с двайсет и пет сантиметра по-дълга от нейната собствена. Джоуи влезе в този момент и се присъедини към разговора. Бил сигурен, че жителите на Рустър Корнър го наричали зад гърба му Хоп Синг. Трябваше ми цяла минута, докато разбера какво има предвид, но най-сетне се сетих за филма „Благополучие“ и избухнах в смях. Но най-забавното от всичко бе, когато Либи ми каза, че при всяко ходене в града го наричала „Малкия Джо“. Тук вече се смяхме всички. Според Джоуи хората се страхували да се смеят, тъй като не знаели дали не ги иронизира — младата жена се смееше и сега, като си

припомняше всичко това. Забеляза, че ъгълчетата на устата на съпруга ѝ потрепват, но той очевидно не искаше да си позволи да се смее с нея. — О, Божичко, Джес, усмихни се. Няма да приема усмивката ти като знак, че ти е приятно с мен, кълна се в Бога. Но, по дяволите, животът е твърде кратък — протегна се и го сръга в ребрата, точно когато взеха последния завой и се озоваха зад гаража. — Само си помисли, още утре може да се събудиш като мен — шумен, празен и дразнещ като малка гърмяща змия.

— Не празен, Лейси — отвърна внимателно той. — Може да си изгубила паметта си, но си все така умна.

Усети сарказма му и реши да не остава назад.

— О, благодаря ти, Джес. И искам да добавя, че макар да си ми почти напълно непознат, си страшно мил, дето се задоволяваш с мен.

Това свърши работа. Той се усмихна.

— Удоволствието е мое — заяви младият мъж и спря джипа.

Торн се изправи, протегна се хубаво и се прозя мощно, опитвайки да се разсъни, а след това, с един-единствен скок, напомнящ онзи, с който бе връхлетял в колата на тръгване, хукна към къщата.

Очевидно дори той притежаваше барометър, който го предупреждаваше кога нещо заплашва да стане прекалено. Младата жена се засмя.

След като изключи двигателя, Джес се наведе към нея, отвори жабката и измъкна оттам нещо наподобяващо устройство за дистанционно управление.

— Вземи. С това отваряме ей онзи гараж. Там държим поршето.

Гаражът беше предназначен за пет автомобила. Имаше три врати — две двойни и една единична. Той посочи с брадичка именно към последната. Лейси се запита дали луксозната спортна кола седеше там заради стойността си или поради практични съображения — да бъде по-изолирана, за да не напомня за жената, мразена от всички.

Пое дистанционното, като се усмихна едва-едва и промърмори нещо като благодарност. Наистина беше изключително трудно човек да запази доброто си настроение.

Джес вече бе отворил вратата от своята страна, когато съпругата му направи един последен, достоен за гимназист опит, да запази каналите за комуникация отворени, пък дори само с банални приказки и глупави въпроси.

— Джес, почакай, моля ти се. Искам да те питам нещо.

Вече бе изкарал навън единия си крак, но спря.

— Чакам.

— Да, но ще ми отговориш ли? — пошегува се тя. Тъй като той мълчеше, Лейси продължи: — Да не би причината да не се разбираме с Либи да е някогашното ѝ увлечение по теб?

— Не — отвърна той и измъкна и другия си крак от покрития с прах джип.

Младата жена забърза след него.

— Какво не? Няма да отговориш, за да не трябва да ме обвиняваш, или защото ти не си причината?

— Лъз ще ти донесе вечерята, след като се изкъпеш и си починеш — отвърна през рамо той, без дори да забави крачка.

Усмивката изчезна от лицето заедно с остатъците от доброто ѝ настроение.

— Умната Лейси — произнесе подигравателно тя. — Толкова умна, че няма нито един приятел на света... и не може да си го спомни, дори да е имала.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Господи, обичаше този мъж.

Лежеше в абсолютна тъмнина. Светлината на пълната луна не можеше да влезе през елегантните щори, изработени по поръчка. Щом затвори очи, се пренесе отново няколко минути назад във времето, когато се бяха любили. Усецаше страстните му целувки, вкушваше дъха му, огнен и ухаещ на мента като силен ликьор. Изпъна незабележимо гръбнак като почувства отново дланите му върху гърдите си; пръстите му ги масажираха, а зъбите му дразнеха чувствителните им връхчета. Бавно — почти така бавно, както се бяха любили само допреди малко — тя си позволи да изживее отново всеки един от тези прекрасни мигове.

Либърти Амброуз бе известна с поразителната си красота и фотогеничност. Тя обаче знаеше по-добре от всеки друг, че най-силният ѝ атрибут бе страстта. Откакто се помнеше, притежаваше особена чувствителност, която ѝ позволяваше да пресъздава породени от силни емоции инциденти. Епизоди на удоволствие, радост, болка или гняв — нямаше значение какви точно. Трябваше само да затвори очи и да се отпусне. След секунди дишането ѝ ставаше бавно и плитко, настоящето изчезваше и тя започваше да преживява отново вече преживяното.

Психотерапевтът, при който ходеше преди няколко години, бе обяснил, че това е вид самохипноза, рядко срещана и ценна способност. Вроден талант. „Дар“ — бе заявил той, но бе побързал да я предупреди, че това може да се превърне също така и в проклятие, сякаш настоящата пулсираща болка и дебелите превръзки около защитите ѝ китки, не бяха достатъчно напомняне.

Това обаче бе тогава, в онези дни на екстаз и агония, когато бе свързвала своето бъдеще с една невъзможна мечта; беше един емоционален опит за самоубийство, реален, като разрязаните ѝ вени.

Сега, легнала в мрака, младата жена се усмихна. Странно колко се променяше светът с времето... с подходящия човек.

Обърна се на една страна, пъхна ръка под възглавницата си, протегна другата и прокара пръсти през синкавочерните коси на Джоуи.

— Обичам те — прошепна тя.

— Защо думите ти ми звучат толкова жално? — попита той, с което я изненада; мислеше, че е заспал.

— Не, не е вярно, нали?

Повдигна леко рамо и то се докосна в дланта ѝ.

— Възможно е. Може би просто чувам онова, което усещам в аурата ти откакто си тръгнаха Лейси и Джес.

Либърти се замисли върху казаното. Плъзна ръка по гърдите му и заигра с твърдия възел на бицепсите. Чувствата, породени от умствената проверка бяха прекалено мъчителни. Върна темата на разговор отново към тях двамата.

— Знаеш ли, че имаш прекрасно тяло за човек, който изглежда толкова слаб и жилав с дрехи, любов моя.

Гърдите му се раздвижиха от почти беззвучен смях под дланта ѝ.

— Заслугата за това е на моите предци. Измамата и номерата са били винаги кредо за нас, китайците. Както казва Конфуций, „Постави си маска, изобразяваща крехкост и смирение, а след това победи със сила и гордост.“

Либи се засмя, примъкна се по-близо до него, за да постави глава върху рамото му и единия си крак — върху неговия.

— Конфуций, как не. Оригинални глупости на Джоуи Вонг.

— Е, добре де, но не са лоши, нали?

Младата жена се притисна по-силно към него, без да отговори на въпроса му.

— Боже милостиви, Либ, да не би вече да си се разгорещила отново? — пошегува се той.

— Не. Просто не мога да се притисна достатъчно близко в теб, струва ми се.

— В такъв случай по-добре да поговорим за това?

— Кое?

— За това, което чувстваш. Тази смесица от тъга и гняв. Тя е тук и не можеш да се отървеш от нея, дори да пропълзиш вътре в мен.

Младата жена мълча доста време, опитвайки да открие рационалното зрънце в чувствата, които бе усетил и съпругът ѝ. Когато

го откри, обясни:

— Наистина мразя тази жена, знаеш ли? Дълбоко в себе си, но днес я съжалих. Още по-лошо, повярвах ѝ! И знаеш ли какво? Струва ми се, че съм ядосана повече на себе си, отколкото на нея. Знаем, че се заблуждавам. Тя е дяволски добра, Джоуи, ще го разкъса отново най-безжалостно, докато всички — в това число и ние самите — стоим наоколо и наблюдаваме като в транс. Искам да кажа, защо, вместо да стоим с ръце в задниците, докато тя ни промива мозъците, просто не привършим с цялата история? Да подправим някое безалкохолно с цианид, както направил онзи побъркан от Джоунстаун, и не я дадем на Джес? Така поне ще му спестим по-нататъшни мъки.

— О! — промълви съпругът ѝ. — Все още ли сме в нашата спалня или сме се отдали на някакво диво забавление?

Въпреки гнева, който се бе увеличил заедно с речта ѝ, Либи се засмя и го удари игриво в гърдите.

— Знаем, че звучи малко като в несвят — ту си бърбим като сестри с нея, ту пък после я представям като някакво чудовище — но точно там е и същността на въпроса, нали? В това как подлудява всички наоколо си. Достатъчно е да ме погледне с огромните си бебешко сини очи и по детски нацупени устни — за които, дявол да го вземе, все още ѝ завиждам — и да ми каже колко уютен и хубав бил домът ми и какво правя аз? Благодаря ѝ, сякаш не тя, а аз съм декорирала къщата! — изправи се внезапно в леглото и се намести така, че да бъде с лице към него. Притисна колене към гърдите си, обгърна ги със слабите си ръце и подпря брадичка върху тях. — Ще речеш, че сме съученички, които не са се виждали от години и бързат да се осведомят една друга за промените в своя живот. Трябваше да видиш изражението ѝ, когато ѝ разказвах за нас двамата — за това как се запознахме и се влюбихме един в друг. Усмиваше се с копнеж, сякаш току-що бе научила, че понякога приказките се превръщат в действителност.

— Да, двете си говорехте доста задушевно, когато се върнах, след като ходих да дам вода на Торн и да прибера конете. И знаеш ли какво си помислих? — попита той; в гласа му не бе останала и капчица хумор.

— Оо, колко си сериозен. Чак ме хвана страх да чуя.

Джоуи се търкулна, за да се приближи до нея и подпря буза на единия си юмрук.

— Мисля, че реагира така, защото наистина харесваш тази Лейси. Прословутото ти шесто чувство ти казва, че тя не лъже, че амнезията е съвсем истинска. В същото време си възмутена от себе си. Не можеш да приемеш, че е забравила ролята си на Кралица Кучка. Не искаш да ѝ повярваш и, дори още по-силно, не искаш да я харесаш — изчака да получи отговор, но тъй като такъв не последва, изрече най-суровото си обвинение. — Защото дълбоко в себе си знаеш, че ако го направиш, съществува доста голям шанс Джес също да я хареса.

— Глупости на търкалета — заяви безцеремонна младата жена.

— Не мисля така. Може да не искаш да го признаеш, но това е истината: колкото и да мразеше въпросната личност, в същото време се радваше, че е такава егоцентрична кучка. Това доказваше, че Джес не разбира нищо от жени и че е сгрешил страшно, като не е избрал теб — усети затишието, което предвещаваше избухването ѝ, ако стигнеше прекалено далеч, но, по дяволите, това трябваше да бъде казано, тя имаше нужда да го чуе. — А ето и заключението, Либ. Причината днес да ѝ разправяш с такава охота за нас и нашия живот беше, че се надяваше да събудиш някой и друг спомен у нея. Ти имаш нужда тя да си спомни. В противен случай Джес може просто да ѝ прости онова, което му е причинила, и да я остави при себе си. Ти обаче не можеш да допуснеш такова нещо; това би означавало край на контраста между теб, неистово щастливата бивша приятелка и него, измамения глупак.

Очите на Либи се разшириха. В същия момент тя вирна рязко глава, изправи гръбнак като струна и стовари юмруци върху леглото в знак на протест.

— Нека да изясним едно нещо. Да не си си въобразил, че изведнъж си се превърнал в Зигмунд Фройд, а? Придържай се към кулинарните си таланти, скъпи, защото като психоаналитик изобщо не те бива.

— Истината боли — отвърна тихо и нежно младият мъж.

— Това не е истина, дяволите да те вземат! — извика тя, но в гърлото ѝ бе заседнала такава буца, че от него излезе само шепот. Сълзи изгаряха очите ѝ. — Това е грозно и дребнаво, Джоуи.

— Да, така е, скъпа, но както понякога лъжата може да бъде добра, така и истината може да бъде грозна. Знаеш, че целта ми не е да

те нараня. Всъщност ти нараняваш мен, като се преструваш, че реакцията ти към Лейси не е повлияна от чувствата ти към Джес. Не ме разбирай неправилно, знам, че не е съзнателно. От друга страна знам, че част от теб винаги ще милее за Джес Прайд. Никога няма да ти бъде безразлично дали е щастлив или не, но в същото време винаги ще се проявява онова зрънце низост, което съществува във всеки един от нас и което се подхранва от неговото нещастие.

Младата жена отвори уста, за да протестира, но той я прекъсна с простичката си молба:

— Изчакай, скъпа, моля те.

Безкрайно огорчена, тя извърна глава, подпря буза върху колената си и избърса една сълза.

— Знам, че ме обичаш — продължи Джоуи. — Нито една частица в мен не се съмнява в дълбоките ти чувства и предаността ти към мен... към нас, към нашия брак. Но откакто Лейси разби сърцето на Джес и се омете, ти ликуваш. О, знам всичко, и за скърцането със зъби и скубането на косите на Роуз, и Куки, и на останалите в Рустър Корнър, след недостойната постъпка на Лейси. Знам, че всички до една се тревожехте искрено за бедния, предаден Джес. Но, скъпа, криенето на истината зад маската на лоялността и справедливото възмущение не променя факта, че всяка жена в този град, включително и Роуз Прайд, дълбоко в себе си почувства радост от простъпката ѝ, тъй като всички вие я намразихте в мига, в който хвана в мрежите си най-расовия екземпляр, който е предлагал някога Тексас. Виждам по великолепното ти лице ти не само сълзи и отрицание, ами и готовност за убийство, но смея да се надявам, че съм в безопасност — сви рамене. — Какво, по дяволите? Щом вече съм стигнал толкова далеч, мога поне да излея всичко, което ми тежи на душата.

— Ти са гадно копеле, Джоуи Вонг — промълви Либърти.

Младият мъж трепна, но въпреки това продължи с обвиненията си.

— Както казах, сега си вбесена, защото извадих на показ всичките ти кирливи ризи. Утре обаче ще ми простиш, като извиниш казаното от мен като акт на ревност, защото аз не мога да преживея факта, че двамата сте били любовници. Не го прави, Либ. Остани си вбесена. Не ми прощавай. Но не извинявай думите ми с притеснения относно заплахата, която представлява Джес за мен, за нас. Това не е

така. Преживял съм такива мигове, не ме разбирай неправилно, но успях да се преборя с тях.

Спря рязко, тъй като видя, че по бузата ѝ се плъзна сълза. Боже милостиви, след като се бе заел да стреля на месо, трябваше да запази един-два куршума и за себе си.

Тя бе неговата половина и агонията, която сам бе предизвикал в нея, го преряза като бръснач. Беше отишъл прекалено далеч. Сега не му оставаше друго, освен да се надява, че я познава достатъчно добре, за да намери верния път обратно до сърцето ѝ.

Затаил дъх разроши косите ѝ, за да даде сигнал, че е дошъл краят на неговата лекция и вече пак е време за игри.

Младата жена вдигна глава и го изглежда.

— Остави ме. Ти си като Чинк — заяви тя, имайки предвид хималайското коте, което ѝ бе подарил преди няколко седмици за двайсет и седмия ѝ рожден ден.

„Името ѝ е Чинк — бе казал той и ѝ бе подал пухената топка с цвят на кафе със сметана. — Нарекох я в чест на единствената пукнатина в моята броня.“ Беше се засмяла на духовитостта му, но когато погледна този умен и чувствителен мъж в тъмните тесни очи се бе запитала дали даденото от него име не изразяваше всъщност собствената му несигурност и самоподценяване.

— Не мога да повярвам — изръмжа сега той. — Да бъда сравняван с едно скапано коте!

— Какво тук не е за вярване? Вие сте еднакви. Първо създавате ужасен хаос, а след това опитвате да поправите стореното. Ще ти кажа същото, което казвам и на нея: „Не може първо да ме дереш с ноктите си, а малко след това да искаш да ти простя.“

Усмивката на Джоуи подсказваше, че все пак си заслужава да опита.

— Добре, докъде бях стигнал? А, да, говорих със себе си. Та точно си казвах: „Драги мой, трябва да се справиш с това. Либи просто се наслаждава на дългоочакваните мигове на отъмщението. Сега вече разполага с убедително доказателство, че Джес Прайд е по-тъп от коня, който язди от време на време, тъй като не се е оженил за нея, когато е имал тази възможност.“

Тя бе преодоляла напълно обидата. Гневът все още не я бе изоставил напълно, но по красивото ѝ лице започваше да се появява

неукротима усмивка.

— О, така ли? И какво отвърна на това твоето „аз“?

Вместо да отговори, Джоуи протегна ръка, дръпна я до себе си и се търкулна, така че легна отново по гръб, а Либи се озова отгоре му. Тя го последва охотно. Някога се бе държала като жертва, бе позволявала на другите да вземат онова, което бе нейно, гордостта ѝ, приятелите, всичко, което поискаха. Но вече бе друг човек. Днес разпознаваше истинските ценности в живота. Джоуи бе най-значимата от тях и нищо, дори думите му, които ѝ бяха причинили толкова болка, не можеха да я накарат да се откаже от онова изключително важно нещо, което ги свързваше. Той я бе наранил с честността си. Тя обаче бе готова винаги да плати цената на прошката, за да запази любовта им.

Макар да бе доста по-висока от него, двамата бяха свикнали с тази поза и Либи подпря спонтанно пети в таблата на леглото. Погледите им се сляха въпреки мрака. Младият мъж задържа дълго лицето ѝ между разперените си пръсти, преди да я зацелува, здраво, собственически. След това я отдалечи от себе си, впи тъмните си очи в нейните и я съзерцава, без да мигне, докато тя не се усмихна.

Той въздъхна с дълбоко задоволство, когато тя се плъзна десетина сантиметра по-надолу, за да приспособят дължините си. Той започна да я гали по косите, а тя — да целува познатите, гладки и твърди като полиран камък, възвишения и падини на гърдите му.

Действията ѝ го възбудиха моментално и дишането му се учести. Той обаче познаваше прекалено добре тази жена, за да изостави напълно темата за съпругата на бившия ѝ любовник, преди да бе напълно изяснена помежду им. Събра цялата си решителност, за да се пребори с първичните желания, които тя събуждаше у него с игривия си език и влажните устни, и отвърна с лекота, която не чувстваше.

— Добре... Азът потвърди онова, което отдавна вече знаех. С две думи, по-добрият победи... това съм аз, по-добрият искам да кажа. О, и отбеляза още едно нещо. Аз получих наградата, а бедният Джес — плячката.

Либърти се усмихна. От очите ѝ бликнаха нови сълзи, които потекоха към ъгълчетата на устата ѝ и покапаха върху гърдите му.

Света Богородице, този мъж бе създаден сякаш само за нея.

Малко по-късно, вече почти заспала, тя се пребори отново със съня, за да го попита дали е буден.

Джоуи измърмори нещо от рода на това, че се задушавал под тежестта ѝ и в същото време я погали по гърба, за да я задържи там, където беше.

И тя си остана там, изтегната отгоре му, като се наслаждаваше на способността му да я кара да се усмихва дори когато беше съвсем сериозна. И прошепна:

— Господ ме спаси на два пъти от мен самата, Джоуи. Знаеш какво имам предвид. Когато не отговори на молбите ми да накара Джес да отвърне на любовта ми и... и после, когато опитах да...

— Шшшт, знам.

— Е, във всеки случай... не се смей... Той бе до мен и двата пъти и ми се струва, че му дължа много.

Младият мъж не се засмя, но се усмихна. И как можеше да не го направи, когато всичко в тази жена го правеше неистово щастлив? Дори лудото ѝ хрумване, че е някак си отговорна, задето е опитала да спаси бившия си любим.

— С други думи ми казваш, че ще държиш под око тайнствената мисис Джес Прайд. И че тя е в безопасност, докато е послушна и сърдечна. Но в мига, в който престъпи тази граница или даде и най-слаб знак, че е възвърнала инстинктите си на убиец, ти заставащ на страната на Господ. Като негов ангел-отмъстител или нещо подобно.

— Не мисля, че епитетът „послушна“ отговаря на поведението на Лейси дори сега — отвърна Либи с огромна прозявка, която просто нямаше как да сподави. И миг по-късно добави: — Забрави ли колко ядосан беше Джес, когато ги намерихме днес? Трябва да е казала нещо доста солено, за да го вбеси така. Познавам го от осемгодишна и никога досега не съм го виждала толкова побеснял. Божичко, а Торн бе готов да му прегризе гърлото, за да я защити. Смяташ ли, че го е дразнела заради...? Не, това е глупаво. Тя даже не си спомня, че го е направила, как тогава би могла да повдигне тази тема... освен ако случайно не се е натъкнала...

Джоуи обгърна леко с длан голия ѝ задник и се завъртя така, че сега тя се озова на една страна.

— Не, не смятам, но предполагам, че тези дни не е нужно много, за да бъде докаран до това състояние. Както знаем добре и двамата, тя

разби сърцето му, преди да си замине миналия месец. Колкото до случилото се помежду им днес, силно се съмнявам, че изобщо някога ще разберем за какво е ставало въпрос.

— Май, че си прав. А и какво променя това? Той все още е влюбен в нея. И двамата се убедихме напълно, когато тя изгуби съзнание. Знам, че също така я мрази и сега тези коренно противоположни емоции най-вероятно се надпреварват една друга. Той ще трябва да превъзмогне и двете — както любовта, така и омразата. А дотогава тя ще може все още да дърпа конците, макар да не си дава сметка, че ги държи.

— Не мога да оспорвам това — отвърна Джоуи. — Моят съвет за двамата ни обаче е да не се намесваме. Сега Лейси може да е безобиден смок, но гледай какво ще стане, когато осъзнае, че е гърмяща змия с отровни зъби. Със или без памет, но все ми се струва, че вълкът козината си мени, но нрава си — не.

— Така мисля и аз — отговори тя, но в гласа ѝ липсваше достатъчно убеденост, което го разтревожи.

Преди обаче да успее да я предупреди, тя превключи набързо към друга тема и го завари напълно неподготвен.

— Мисля утре да дойда с теб в Калифорния — обяви младата жена. — Ти ще се прибереш в събота сутринта, нали?

— Разбира се. Партието е в петък вечерта, но няма да имам нито една свободна минути, докато съм в Ел Ей. Не и с всички екзотични специалитети, които ми поръчаха Брус и Деми — кристални значки във формата на розова пъпка за всеки един от петстотинте гости, четирийсет и две от любимите им снимки заедно, пресъздадени върху осемметрови афиши, марципанови вълнисти папагалчета в шоколадови гнезда за десерт. И това е лесната част, с която вече съм се справил. Няма да повярваш, като ти кажа каква ще бъде празничната торта.

— Бедничкият — промълви Либ и се протегна, за да го целуне леко по устните. — Няма да ти се пречкам, обещавам. Но искам да дойда, да се махна оттук. Винаги мога да намеря какво да правя в града.

— А аз мислех, че искаш да останеш, за да помогнеш на Роуз в последните приготовления за рождения ден на Джес в събота вечерта.

— Може да не остана през цялото време. Може да се върна в четвъртък или петък. Така или иначе, при положение, че ти вече си уредил всичко, какви последни приготовления може да има... дори за Роуз?

— Права си, както обикновено — рече младият мъж и потърка очи със свити юмруци. — Хайде да спим. Чака ни дълъг, тежък ден. Засега, струва ми се, обсъдихме най-важните моменти в световното положение, поне в нашия малък свят.

Либърти се намести, така че всяка извивка на тялото ѝ да съвпада плътно с неговите.

— Шушумига — промърмори тя.

— Прелестна жена — отвърна той.

Джоуи беше победил, Господ беше успокоен и всичко бе простено. И двамата се засмяха.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше изключително красива нощ. Прохладният ветрец рошеше леко светлорусите коси на Лейси, играеше с листата на дърветата и танцуваше с гераниите в саксиите из верандата. Небето бе ясно, бляскаво и тъмно като неизсъхнало мастило, осеяно с премигващи звезди, а в центъра му светеше млечнобялата луна с безупречна овална форма. И макар да бе поразена от съвършенството на нощта, вниманието ѝ бе насочено навътре. Дали и преди бе ставала свидетел на подобна нощ? Дали бе стояла тук само в ранните, предутринни часове, тъй като покоят, който откриваше така, ѝ помагаше да си почине по-добре, отколкото от съня. Дали бе стояла някога тук в обятията на Джес, с когото са се възхищавали заедно на това чудо?

Не, не трябваше да го прави. Не трябваше да създава допълнителен хаос с въпроси, на които нямаше как да отговори. Стисна клепачи и разпръсна в ума си въпросите като дъжд от искри.

Бе излязла тук с надеждата да открие спокойствието, което бягаше от нея през деня; тогава самотата бе недостижима и всеки миг беше изпитание под зорките погледи на роднините и приятелите на нейния съпруг — за нея те бяха съдии, съдебни заседатели и тъмничари.

В съзнанието ѝ се промъкна образът на Клей Уотърс. Тя потръпна. Дали наистина той бе палачът, нает да изпълни смъртната ѝ присъда? Трябваше да приложи почти физически усилия, за да пропъди този въпрос. Не можеше да мисли за него. Не смееше да мисли, че някой — моля те, Господи, само да не е Джес — може да я мрази дотолкова, че да иска да я убие. Бедният ѝ, пострадал мозък сигурно бъркаше фактите с фантазиите. Смесваше моменти от полицейски роман с последните нещастни спомени, които пазеше от престоя си тук, в „Южна звезда“.

„Съсипан“, това бе заглавието на един филм с Том Беринджър. Внезапно изпита сигурност, че е гледала този филм. Героят на Беринджър се бе събудил с амнезия в болницата, също като нея самата. Не помнеше добре фабулата, само наличието на сложни обрати, сред

които и опит за покушение над живота му. Притисна пръсти към челото си и напрегна ум, с надеждата да види по-ясно картината в съзнанието си. Беше безполезно. Неясният спомен се изгуби така бързо, както се бе появил, заместен от картината на друг филм. Той беше черно-бял. Стар. Вероятно бе правен някъде през четирийсетте или в началото на петдесетте години.

И тогава се сети. „Омагьосан“, с Грегъри Пек. Неговият герой също страдаше от амнезия. И, ако паметта не ѝ изневеряваше и този път, Ингрид Бергман играеше ролята на психиатър; тя му помагаше да си припомни подробностите от убийство, в чието извършване бе обвинен.

Младата жена въздъхна безпомощно. Възможно ли беше нейният мозък, в своята изкривена версия на сляпа баба, да се бе натъкнал на причината за страховете ѝ във връзка с ролята, която играеше Клей Уотърс в сценария на собствения ѝ живот? О, моля ти се, Джес, да.

Потъна още по-дълбоко в меката възглавница на шезлонга, поуморена от когато и да било, но затова пък изпитваше известно облекчение и дори — надежда.

Очевидно не бе постигнала спокойствие дори в безметежната нощна тишина, далеч от недоверчивите погледи. Може би целта ѝ бе прекалено висока. Абсолютният покой на сърцето можеше да бъде възможен само когато... ако? Не, дяволите да го вземат! Не ако. Когато възвърнеше паметта си.

Засега трябваше да почерпи утеха от искрицата надежда, която ѝ бе предложил току-що умът ѝ. Щеше да цени дори най-малкото облекчение от напрежението, което получи. Часовете, прекарани в самота и спокойствие, ѝ бяха дали точно това. И засега то ѝ бе достатъчно. Трябваше обаче да наглежда по-внимателно съзнанието си. Да не позволява в него да се възцари ужасът, който ѝ навяваха наемните убийци.

Щеше да разбере коя е, но този път щеше да го направи както трябва. Щеше да започне от самото начало, да прави малки, предпазливи и опипващи стъпки, докато се увери, че се движи стабилно.

И още нещо. Джес нямаше да я подлудява повече със своите погледи, намеци и половинчати разкрития. Щеше да продължи да опипва почвата, да задава въпроси и да проучва всичко, което вижда, с

надеждата да възстанови част от своето минало, като в същото време се учи да бъде търпелива и как да подлага и другата си буза.

Сплете длани в скута си и се усмихна истински за първи път от часове. Това определено щеше да ѝ бъде приятно: да му сервира същото лекарство, което бе предложил и на нея самата. Силно се съмняваше, че щеше да му допадне горчивата отвара.

Усмихна се отново в мрака, този път по-широко и дори издаде звуци на задоволство.

Мина ѝ през ума още една приятна мисъл. Можеше да прекарва дните в сън, след което нощем да стои тук сама и бавно да възвръща спомените си, без да ѝ пречат неща като вечно намръщен съпруг, враждебно настроена свекърва, пияна етърва или каквото и да било друго.

Вече се чувстваше по-добре.

Джес не можеше да заспи. Мята се в продължение на часове в леглото. Най-накрая отметна завивките, стана и крачи из стаята си в продължение на няколко минути, след което грабна дънките от облегалката на стола, където ги бе метнал, преди да си легне. Не си направи труда да сложи риза или дори белъо и намъкна на голо износения панталон. Даже не закопча копчетата. Излизаше само за глътка свеж въздух. Можеше да се поразходи по верандата на втория етаж. Да прекара навън достатъчно време, за да даде възможност на звуците и усещанията, характерни за селската нощ, които му бяха познати като ударите на собственото сърце, да омаломощят безмилостното чудовище, върнало се в стомаха му от мига, в който бе видял отново Лейси в болничната стая на спешното отделение.

По дяволите! Дори това му бе отказано. „Какво прави пък тя тук?“ — запита се той, тъй като още щом излезе на верандата, я забеляза излегнала се в шезлонга, на не повече от десетина метра от него.

Тя не го чу, когато тръгна бос към нея. Разбра го, тъй като тя продължаваше да стои безмълвна и неподвижна, блажено отпусната, дяволски спокойна и удовлетворена.

— Защо не си в леглото? — попита младият мъж, когато се приближи на няколко крачки от нея.

Не може да се каже, че изпита удоволствие, когато тя подскокна при звука на гласа му. Усещането обаче беше нещо подобно на удоволствие.

— О, Боже, изплаши ме до смърт — възкликна тя, като се обърна, за да го погледне и в същото време постави длан върху разтуптяното си сърце.

— Извинявай — измърмори той бездушно и без сянка от разкаяние. Подпря се на перилата от ковано желязо така, че да бъде почти срещу нея, и додаде: — Не отговори на въпроса ми. Минава три часа. Защо не си в стаята си и не почиваш — нещо, което лекарите казаха, че ще трябва да правиш по много през следващите няколко месеца?

За момент Лейси помисли да каже някаква лъжа — че не е успяла да заспи например. Но тогава се сети за склонността му към гняв, грубост и дори жестокост, които бяха насочени неизменно към нея самата. Защо тогава да му спестява истината? Насочи поглед право към черните му очи и отвърна протичко:

— Само по това време вълците ме оставят на мира — извърна очи. — Поне така си мислех.

Той се усмихна.

— Мен ли имаш предвид — сви рамене. — Е, не се притеснявай, в безопасност си. Тази вечер няма да те изям.

— Жалко — отговори тя. — Може би щях да променя намерението си да те държа встрани ако знаех, че съществува такава възможност.

— Винаги сме толкова умни — заяви Джес; усмивката бе изчезнала от лицето му така внезапно, както се бе появила. — Дори и без памет пак успяваш да извърташ думите така, както ти отърва. За да изкушаваш, да успокояваш или да нараняваш, според моментните си прищевки — отдели се от перилата. — Забрави това. Оставям те. Съжалявам, че те притесних.

— Джес, почакай — рече тя, измъкна крака изпод тялото си и стана. — Моля ти се, след като си вече тук, постой малко при мен; нека поговорим.

— За какво? — попита той. — Повечето теми са забранени, забрави ли?

— Да вървят по дяволите забраните — озъби се Лейси.

— Ето това вече е истинската Лейси Джеймс-Прайд — заяви съпругът ѝ, като се засмя одобрително и се отпусна на един стол до шезлонга, в който я бе заварил.

Тя също седна.

— Няма значение, Джес.

„Дяволите да я вземат“ — помисли си младият мъж, когато видя как светлината в очите ѝ угасва и отпуска пораженчески рамене. Реши, че трябва да направи компромис и рече:

— Може би си права. Може би забраните, поставени от специалистите, ни ограничават прекалено много. За какво би искала да говорим?

„Нас. За нас.“ Това бе самата истина. Разбира се, нямаше да му го каже. Подобна молба щеше да предизвика поредното намръщване в стил „Джес Прайд“.

— За каквото и да било. За теб, за твоето семейство, за твоята работа. Просто ми разкавай нещо. Всички тези предпазни мерки са ми непоносими. Тази тайнственост... и намеците, о, Боже мой, намеците. Нима би станало нещо ужасно, ако например някой спомене случайно, че и двамата сме обичали стари филми?

Този път усмивката му бе искрена, просто усмивка, нито саркастична, нито снизходителна, печална или дори подигравателна. Лейси ѝ отговори.

— Ти действително обичаше старите филми. Бяха ти истинска страст. Притежаваше цяла колекция и бе разстроена не на шега от налагащата се тенденция да ги осъвременяват с определени техники — обясни Джес, вторачен в единствената трапчинка, която се появи на бузата ѝ заедно с усмивката.

Присви очи. За първи път забелязваше разлика, която не можеше да си обясни. Усмивката на младата жена стана още по-широка.

— Знаех си! Току-що си спомних един. Наистина стар. Един от първите филми на Грегъри Пек, струва ми се.

— Да, определено си падаше по тях — промърмори той, все така без да отделя поглед от трапчинката, която, кой знае как, изглеждаше по-различна.

На съпругата му ѝ бяха нужни няколко секунди, за да осъзнае, че вниманието му бе съсредоточено по-скоро върху лицето ѝ, отколкото върху първия им истински разговор. И знаеше коя е причината. За

първи път, откакто се бе появил в болничната ѝ стая, тя беше без грима, който поставяше особено грижливо, за да скрие малките белези, останали от пластичната операция. Усети, че бузите ѝ пламват от силно смущение и ги закри с длани.

Джес разбра веднага какво е сторил. Хвана я веднага за китките и ги издърпа нежно от лицето ѝ.

— Недей. Моля ти се — промълви тя, извърна глава и се опита да освободи ръцете си. — Знам колко грозна изглеждам без... без грим. Белезите стават... избледняват, но са все още червени и противни.

Сега вече лунната светлина къпеше профила ѝ и внезапно младият мъж осъзна защо трапчинката, която бе опознал така отблизо с пръстите, устните и езика си през месеците, в които бяха заедно, му се бе сторила променена. Стисна дланите ѝ, за да я успокои.

— Не се извъръщай от мен, Лейс. Не и заради някакви си белези, за които мислиш непрестанно. Боже мой, каквото и да се случи помежду ни, ти винаги ще бъдеш красива за мен.

Протегна ръка, обхвана брадичката ѝ и я обърна отново към себе си.

— Но ти буквално ме зяпаше и изглеждаше толкова...

— Объркан — довърши вместо нея той. — И наистина бях объркан. Гледах трапчинката ти, която се появява винаги, когато ме ослепиш с великолепната си усмивка. Тази вечер тя ми се стори различна. И тогава разбрах коя е причината — малкият белег в ъгълчето на устата ти. Толкова е близко до трапчинката, че я променя, макар той самият да е съвсем малък, почти незабележим. Въпреки това някак си успява да промени ефекта от усмивката ти. Наистина, надявам се този миниатюрен полумесец да не изчезне никога, тъй като, по някакъв необясним начин, дефектът прави безупречната ти красота още по-изумителна.

Лейси не извърна глава, но сведе поглед, за да не види сълзите, които едвам задържаше. Нищо чудно, че се бе влюбила в този мъж. Той беше груб и показно мъжествен, буен и секси, понякога жесток и дребнав. Не би предположила, че ще може да добави към списъка с личните му качества състрадание и нежност. През тези минути обаче той бе докоснал душата ѝ със своята доброта. С един-единствен жест и само с няколко думи бе възвърнал достойнството и бе разпалил

любовта ѝ към него. Беше му благодарна за първото. И не смееше да признае последното.

— За какво? Че казах истината? Защото това е самата истина. Чиста и проста. Лейси, никакви белегчета не биха могли да ти отнемат никога нищо. Ти си единствена по рода си.

Това предизвика тих смях, изпълнен с удоволствие.

— Но не толкова красива, колкото Либи.

— О, отиваш твърде далеч — пошегува се Джес. — Пресиш комплименти — облегна се назад, кръстоса ръце пред гърдите си и постави глезена на единия си крак върху коляното на другия. — След като подхвана тази тема обаче, чуй какво ще ти кажа. Вечно ви мислеха за сестри, когато се появявахте заедно някъде. Аз лично не виждам прилика. Вярно, и двете сте руси, синеоки... — усмихна се и сведе поглед към босите ѝ крака и бедрата, от които огромната тениска покриваше само десетина сантиметра. — И дългокраки, в това няма абсолютно никакво съмнение. Но, по дяволите, това описание се отнася сигурно поне за няколкостотин хиляди други жени. Освен това твоята костна структура е по-фина, по-породиста, по-чистокръвна, така да се каже.

Щедрото сравнение и несдържаното признание за предпочитанията му я поласкаха. Но беше достатъчно разумна, за да прецени да не настоява повече. Тъй като все пак бяха на темата за Либърти Амброуз, може би сега бе моментът да попита какви бяха търканията помежду им.

— Като стана дума за Либи, би ли ми казал защо не бяхме приятелки с нея? — попита тя. И побърза да уточни: — Тя наистина ми харесва, Джес. Днес спомена, че не ти си бил причината за това. В такъв случай според мен остава само едно възможно обяснение за враждебността помежду ни. Казаха съм или съм направила нещо, с което съм я наранила. Бих искала да мога да поправам това. Моля ти се, дай ми този шанс. Кажете ми какво съм сторила.

Младият мъж потри мазолестите си длани в грубия дънков плат на панталоните си, измърмори нещо като „Защо не, по дяволите“, погледна я право в очите и рече:

— Не мога да кажа, че е било едностранно, Лейс. Не и в началото. Либи беше лудо влюбена в Джоуи дори тогава — двете се запознахте на сватбата ѝ. Може би обаче тя не е успяла да се примири

с факта, че аз се ожених за теб така спонтанно, след като не бях пожелал да се свържа с нея. Така или иначе, никой не знае със сигурност, защото двете се държахте като приятелки, поне до нощта, в която се състоя Балът на Петролните барони.

Той спря и съпругата му усети, че му е трудно да разказва нататък.

— Хайде, Джес. Вече започна. Разкажи ми останалото.

Той се поколеба още само секунда.

— С две думи, с Джоуи отидохме за шампанско. Вие пък отидохте в дамската тоалетна. Когато се върнахте, ти се хилеше като котарак, който е изял току-що канарчето, а Либи... Либи беше странна — трепереше, явно разстроена. Малко по-късно двамата с Джоуи си тръгнаха.

Разочарована, Лейси се отпусна отново върху възглавниците; едва сега осъзна колко напрегната беше.

— Разбра ли какво съм направила, за да я разстроя толкова силно?

— О, да. Сибил също била в тоалетната. Бяха й нужни не повече от десет минути, за да разпространи клюката сред двете хиляди поканени.

Младата жена чакаше, затаила дъх.

— Според нейния разказ, който ти така и не отрече, двете с Либи сте застанали една до друга пред огледалото. Тя си слагала червило, а ти си се приближила така, че лицата ви да отстоят само на сантиметри едно от друго. Сибил каза, че Либи застанала неподвижно, а ръката с червилото увиснала във въздуха, когато срещнала погледа ти в огледалото. Тогава си каза: „Огледалце, огледалце на стената, кажи кой е най-хубав на Земята?“ След това си отстъпила, отметнала си коси върху раменете и си допълнила: „Е, не е ли глупав този въпрос? Разбира се, че аз. Попитай Джес.“

Лейси онемя. Възможно ли беше? Нима наистина е била подобна безсърдечна, гадна кучка? Боже, Боже, а тя бе обвинила Джес, че е злобен. Ако историята, която й бе разказал току-що, беше само отчасти вярна, то той бе светец в сравнение с нея. Нищо чудно, че всички я мразеха толкова.

— Не знам какво да кажа — промълви сякаш на себе си тя, изумена и отвратена. — Ще ми отговориш ли на още един въпрос,

Джес?

— Зависи, но все пак опитай.

— Всички ли ме мразеха?

Това го накара да се разсмее и то от своя страна предизвика тръпки на ужас по гръбнака ѝ.

— Няма значение — рече тя. — Струва ми се, че нямам желание да чуя отговора.

Младият мъж стана, като същевременно я хвана за ръцете и я издърпа да се изправи на свой ред. Всяко мускулче в тялото му, от силните челюсти и мускулестия врат до мощната му гръд и бицепси, се вълнуваше от някакви неопределими емоции.

— Напротив, скъпа. Мисля, че отговорът на този въпрос ще ти хареса много.

Обгърна я през кръста с едната си ръка и я притисна плътно до себе си, така че тя усети излъчващата се от кожата му топлина през тънката материя на нощницата си, чак до зейналите дънки. С другата си ръка повдигна нагоре лицето ѝ.

— Не и мъжете, Лейс — заяви той, ниско и с напрежение. — Не познавам мъж, който да не те е пожелал в мига, в който те е видял — засмя се. — Боже Господи, дори на собствения ми брат му беше трудно да стои далеч от теб. Ти обаче предизвикваше най-вече момчетата, които работят при нас. Неведнъж се налагаше да ги заплашвам, че ще ги уволня до един. Всеки път, когато излезеше да поядиш Черния Били, прекрасния скопен жребец, който ме помоли да ти купя като сватбен подарък, те преставаха да работят, за да те наблюдават.

Дишането на Лейси се бе учестило, сърцето ѝ препускаше. Той се бе ядосал отново — този път поради събудената ревност — но бе също така и възбуден. Усещаше го по горещия му дъх в лицето си, ускорен и неравен като нейния собствен, и по потта, която изби по корема му, а след това навлажни и нейната нощница. Чувстваше го и по пулсиращата подутина на слабините, скрита от панталоните, която бе притисната в корема ѝ и събуждаше у нея приятно усещане на желание и агония.

Последната конфронтация бе предизвикала гнева му. Изгарящото желание го превръщаше в предизвикателство, от което нямаше да могат да се спасят, ако не му сложеше край още сега.

— Добре ли яздех? — попита тя.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джес бе известен с това, че не е избухлив. Беше хладнокръвен и никога не позволяваше на гордостта да диктува самоцелно действията му. Не само физическата сила, ами и характерът му бяха доста над средното ниво. Беше мъжко момче, мечта за всяка жена, но все пак беше човек и... не беше безупречен.

Изпитваше желание и болка.

Можеше да се разсърди, ако го доведяха до крайност.

А в деня, в който бе срещнал Лейси Прайд, бе открил слабостта си.

Красивото му лице се разтегна бавно в усмивка.

— Дали яздеше добре? — отвърна той; тонът му бе едновременно смеещ се, и изпълнен със злост. — О, скъпа, беше родена за това.

И без да каже и дума повече, я прегърна така ненадейно и пъргаво, че младата жена хлъцна от изненада.

— Какво правиш? — попита тя.

— Това, което ме молеше. Ще ти помогна да разбереш точно колко добра си.

Емоциите на съпругата му сякаш се побъркаха.

Чувстваше се развълнувана. Паникьосана. Изпълнена с желание.

Страхът ѝ премина в ужас, когато той отвори с крак френския прозорец към спалнята ѝ, при което се разхвърчаха счупени стъкла и трески.

Лейси започна да се извива, за да се освободи от ръцете му. В отговор той само се засмя и я стисна още по-здраво, докато стигна до леглото ѝ. След което я блъсна върху него. Дъхът ѝ секна от грубото приземяване. Тя обаче почти не забеляза това и, без да се колебае, запълзя към другия край на леглото, с намерението да се измъкне.

Младият мъж събу бавно дънките си, като я наблюдаваше. В друг случай би изпитал срам от страха, който предизвикваше. Но не и сега. Не и този път. Измъчваха го силно желание и похот, на които не можеше да устои. Неравното, учестено дишане, повдигаше гърдите му.

Изрита дънките от краката си и посегна към единственото средство, да задоволи нуждите си.

Хвана я за глезена, при което тя извика стреснато, след това я грабна за бедрото на другия крак, и пропълзя след нея в леглото. Лейси хвърли поглед през рамо. В същия момент той сграбчи китките ѝ, обърна я по гръб и я обкрачи.

— Свали я — рече той, като отдели за момент погледа си от нейния, за да го насочи към тениската ѝ.

Младата жена не помръдна. Не можеше. Той дори не я докосваше, с изключение на местата, където коленете му се притискаха в голата ѝ плът под бикините. Погледът му обаче я приковаваше към леглото по-сигурно от карфицата, пробола пеперуда.

Джес се усмихна с истинско задоволство, хвана ръба на тениската и я повдигна над гърдите ѝ.

— Не — възкликна тя и посегна напред с намерението да смъкне отново дрехата.

Но беше закъсняла. Очите му се разшириха възбудено. Хвана в едната си длан тънките ѝ китки, с другата си ръка дръпна рязко бикините, които се разцепиха на две, измъкна ги изпод тялото ѝ и ги захвърли на пода.

— Дяволите да те вземат! — искаше да извика тя, но думите ѝ прозвучаха по-скоро като молба.

Пусна ръцете ѝ. Не бе трудно да го накара да разбере, че постъпва неразумно.

Изуми я остро разочарование, което я прободеше. Да не беше полудяла? Само допреди секунди се бе борила с него, на ръба на истерията, сега пък се чувстваше толкова нещастна, че бе на път да го помоли да довърши започнатото.

А какво бе започнал всъщност той? Онова, което бе подела тя самата!

Усети, че бузите ѝ пламват от срам, който започна да се разпространява към гърдите и корема. Беше го дразнила и предизвиквала, беше се предлагала като опитна проститутка. Беше го изкарала извън релси, след което бе побързала да излезе от играта като уплашена девица. Какво недостойно поведение! В училище се отнасяха с презрение към такива момичета. Само че този път тя не го

бе възбуждала самоцелно. Желаше го с цялото си същество и Господ ѝ беше свидетел, че не искаше той да спира.

Нямаше нужда да се тревожи. Съпругът ѝ нямаше намерение да се отдели от нея, докато не задоволи бушуващата страст, която го измъчваше вече от доста време.

Просто забави темпото. Без да отделя очите си от нейните, той наклони бавно тялото си към нея, докато коремите им се допряха. Все така вперил поглед в лицето ѝ, започна да прави бавни движения, наподобяващи танц. Пенисът му, огромен и пулсиращ, се плъзгаше по кожата ѝ и я влудяваше.

Младата жена изви гръбнак, провря длан помежду им, обхвана го и в същия момент повдигна ханш, за да го поеме.

Джес се усмихна, бавно, дяволито, и се отдели от нея, така че да не може да го достигне. Хвана китките ѝ в едната с длан и ги вдигна над главата ѝ. Този път играта ръководеше той и не трябваше да си позволи да забрави този факт дори за момент, колкото и да го изкушаваше тя, каквито и трикове да използваше.

Тъй като Лейси Джеймс-Прайд бе изкусителка, която не се нуждаеше от памет за подобни умения — тя притежаваше вроден талант, що се отнася до любенето.

— Тъх — намръщи се строго той, като учител на своя ученик. — Не тази нощ. Тази нощ ти е щастлива, тъй като аз ще извърша цялата работа. От теб се иска само да не се отказваш от ездата — обви пръстите ѝ около медните пръчки на таблата на леглото. — Дръж ги тук, да не ми се бъркат.

Лейси потръпна. В тъмните му очи забеляза студен блясък, заплашителен като остри парченца счупено стъкло; спокойният му тон ѝ прозвуча дори още по-заплашително. Чувстваше се едновременно възбудена и уплашена — като дете, готвещо се да се спусне за първи път със скейтборд.

Сравнението я смая. Като дете. Но тя не беше дете. Беше жена... жена, желаеща трескавата възбуда, която не можеше да бъде открита в никой увеселителен парк или където и да било другаде, освен тук, сред това интимно обкръжение. Нещо повече — разбираше чудесно Джес, разбираше какво иска и възнамерява да стори.

Желанието му бе да люби жената, която го вълнуваше както никоя друга. Разбираше го, защото макар да не помнеше абсолютно

нищо от съвместния им живот досега, бе сигурна, че никога никой друг мъж не бе успял да разпалва така желанието ѝ както Джес. А той възнамеряваше да го намали, да го изопачи, да го изврати, така че в него да не остане и помен от красотата на любенето, а само жалкият образ на чистото задоволяване на първични, животински потребности.

Не можеше да му позволи да направи подобно нещо. И нямаше да му позволи. Та само допреди няколко седмици двамата са били дълбоко влюбени един в друг. Никой не го беше признал, разбира се. Не с думи. Но това бе очевидно, беше събрала многобройни, макар и на пръв поглед дребни и незначителни доказателства. В стремителното развитие на връзката им, в светкавичното сключване на тайния им брак в Мексико, в скъпата кола, която му бе подарила, в прекрасния расов кон, който ѝ бе купил... и в редките мигове, когато го бе заварвала неподготвен и бе долавяла в погледа му останки от разсекретената му любов, подобни на парченца счупено цветно стъкло.

С риск да прояви неподчинение тя пусна пръчките на таблата и обгърна лицето му в дланите си, като го докосваше съвсем леко с върховете на пръстите си. Усети някои доказателства за индианската кръв във вените му: гордите, високи скули, мастиленочерните коси, тъмната бронзова кожа на врата му и гладките, твърди като камък гърди. Той не се възпротиви, дори не даде да се разбере, че е усетил неуверените ѝ милувки. Прекалено бе обсебен от реакцията на собственото си тяло при срещата с нейното след дългата раздяла, макар да я изучаваше не само с ласките, а и погледа си.

Той опипа с поглед всеки сантиметър от нея, като за момент възкреси любовта им. Достатъчно дълго, за да я сравни с омразата, която го бе разяждала през последния безкрайно дълъг месец. Възможно ли беше любовта — любовта по принцип — да се доближи поне донякъде до омразата, която не му бе давала мира денем и бе отнела съня му нощем? Която не му позволяваше да се фокусира върху работата си през деня? И го бе карала да се въздържа от безсмислени обсъждания дори с майка си, от страх, че разговорът може да се насочи към най-интимните му сърдечни тайни? И, най-лошото от всичко, да превърне „прошка“ в безсмислено понятие?

Не, любовта не можеше да съсипе по подобен начин едно човешко същество. Нито пък омразата — да задоволи страстта. В такъв случай страстта трябва да беше по-силна емоция и от двете.

Може би като я задоволеше, щеше да успее да накаже синеоката вещица, разбила живота му и същевременно да се отърве от омразата.

Джес се усмихна, спомнил си думите, които повтаряше баща му, Р. Дейвис: „По дяволите, заслужава си човек да се стреми към онова, което не му дава мира, каквото и да е то. Освен това, човек няма никакъв шанс да успее, ако не опита.“

Изражението на младия мъж постепенно ставаше все по-напрегнато и по-напрегнато. Беше дошъл моментът да изкара дявола от себе си. Започна от шията ѝ, там, където се появяваше за първи път светлосинята веничка в почти прозрачната ѝ, алабастрова кожа. Прокара устни и език по нея и тя го отведе някъде между закръглените ѝ гърди. Тогавя облиза издайнически настръхналото зърно и започна да го дразни, после затвори устни и го засмука, след това включи и зъбите си с леки похапвания, а най-накрая заоблизва отново станалото свръхчувствително връхче.

Лейси го отблъсна с длани, опитвайки да се спаси от сладкото мъчение.

— О, Боже! — изпъшка тя. — Не, Джес.

— Да, Джес — отвърна саркастично той с дрезгав шепот. И додаде, вече по-силно и грубо: — Кажи го, Лейси! Само преди две минути ме бе сграбчила. Не можеш да се откажеш сега. Така че го кажи. Признай колко силно ме желаеш. Кажи истината поне веднъж, дявол да го вземе.

Докато говореше младият мъж провря ръка под хълбоците ѝ, повдигна я, разтвори краката ѝ с коляно и прокара пръст по най-интимните ѝ части. Надигна се на лакът, взря се в очите ѝ и плъзна палец около пъпа ѝ; след него остана издайническа влажна следа.

— Тялото ти не е такъв добър лъжец като устата, Лейс.

Тя не трепна, както бе очаквал, а се усмихна.

— Грещиш, Джес. Не съм се опитвала да ти кажа, че не те желая. Просто исках да намалиш малко темпото.

И се надигна, за да прокара език по едното му тъмно зърно, надвиснало почти над устата ѝ.

Дяволите да я вземат! Младият мъж бе почти влуден от желание и чувство на безсилие. Обхвана лицето ѝ. Пръстите му се впиха в бузите ѝ, все още силно чувствителни след пластичната операция. Знаеше, че ѝ причинява болка. Видя я като проблесна в очите ѝ, преди

да ги затвори, очевидно, за да я скрие от него. Усети вина. С вината обаче можеше да живее, но не и с това желание. Трябваше да го изкара от себе си, преди да го бе изяло жив.

Разтвори широко краката ѝ с коляно и вкара пръста си в нея, като я свари неподготвена. Лейси отвори очи и хлъцна от удоволствие. Прокара пръсти през косите му, след това впи нокти в напрегнатите мускули на гърба му и надигна ханш, за да пресрещне ръката, която ѝ доставяше такава наслада. Макар да бе слял поглед с нейния, младият мъж не виждаше почти нищо, заслепен от сладострастие.

— Каж ми какво искаш, Лейс — попита с привидно безизразен глас той. — Каж как искаш да те чукам.

Сега вече пръстът му проникваше в нея с бързи, дълбоки движения. Тя го желаше, вещицата, която го бе подлудила от мига, в който я бе зърнал. Дяволите да го вземат, виждаше го по тънкия слой пот, избила по челото ѝ, както и в сините очи, които достигаха до дъното на душата му. Вкара още един пръст, като ги извиваше и разделяше един от друг, за да я разтвори още повече.

— Не казвай, че това ти стига, бейби. Не забравяй, че те познавам много добре. Чуването с пръст никога не ти е стигало. Хвани ми ръката, Лейс, както правеше преди. Опитай да поемеш цялата ми длан.

Сега вече тя се извиваше. Огънят, който бе запалил в нея с пръстите си, лумна още по-силно от възбуждащите му думи. Последва инструкциите му, сграбчи го за китката и я придърпа към себе си, като се надигаше леко, за да посрещне всяко проникване на пръстите му.

Видя триумфа в очите му, в неприкритата арогантност на усмивката и в почти животинското изръмжаване от задоволство, когато я доведе до оргазъм. И тя наистина му го даде; това бе неговият миг на превъзходство и надмощие... след което ролите им се смениха.

Обхвана лицето му в двете си ръце, надигна се към него, покри устните му със своите и провря език в устата му. Чу как съпругът ѝ си пое рязко въздух и обви с една ръка врата му, за да му попречи да се измъкне още преди да бе опитала да го направи.

Той я бутна надолу към възглавницата, сплете пръстите си с нейните и така привлече ръцете ѝ над главите на двамата им. Легна върху ѝ с цялата си дължина и разтвори краката ѝ със силните си

бедра. След това се надигна на лакти и се отдръпна за една последна, страстна целувка.

Лейси се възползва от мига. Плъзна се под него, като го увлече със себе си със своите възбуждащи целувки; той я следваше така, както живакът следва магнита. Беше спечелила битката за момента. Беше достатъчно да притисне леко с длан гърдите му, за да го накара да легне по гръб. Внезапно беше изгубил равновесие, като пияница върху люлка. Младата жена го обхвана в ръката си в същия миг, в който го възседна. С връхчето на нокътя на палеца си описа кръг върху главичката на потрепващия му член и той изпусна една капчица. След това се надигна на колене и го насочи към себе си.

Джес обхвана едната ѝ гърда, като ту я мачкаше, ту я галеше. Плъзна другата си ръка под задника ѝ, пъкна два пръста в горящия ѝ център и я разтвори. И след това издебна така мига за проникване, че да я свари неподготвена.

Дъхът на Лейси секна от изненадата и желание, но все още не беше готова да отстъпи. Не и преди да бъде напълно неин. Той не бе успял да проникне напълно в нея, когато тя се надигна.

— По дяволите! — промърмори съпругът ѝ, стиснал устни в опита си да овладее обзелата го агония. Стисна двете ѝ китки само в едната си ръка и ги задържа зад гърба ѝ. С другата насочи члена си към нея, но така и не успя да го вкара, тъй като в последния момент тя все се отдръпваше леко.

— Кажи ми какво искаш — попита го с дрезгав шепот тя същото нещо, което той не бе успял да изкопчи от нея. — Признай, че ме желаеш силно.

— Така, както те държа, мога само с едно движение да ти пречупя гръбнака — отвърна Джес.

— Олеле, колко страшно — измърка младата жена, като разпалваше още повече страстите му с непрестанните движения на тялото си. — Но тогава няма да можеш да ми припомниш колко добре яздя.

— В такъв случай ме пусни вътре преди...

— Добре — побърза да се съгласи тя, сякаш само това и бе чакала.

Постави дланта си върху неговата и го насочи в себе си. Бавно започна да се отпуска, докато го пое целия. И тогава започна

истинското мъчение. Тя престана да се движи.

Джес обхвана бедрата ѝ със силните си ръце и повдигна ханша ѝ. Свела напред глава, с разпилени около лицето руси коси, тя го гледаше право в очите, със загадъчно изражение. Беше придобила надмощие и го бе лишила от всякакъв контрол. Но онова, което го ядоса най-вече, бе привидно студената ѝ безпристрастност; прииска му се да може да проникне толкова дълбоко в нея, че да пониже сърцето ѝ. Почувствала нарастващото му несъгласие, съпругата му повдигна леко напред хълбоци и мускулите ѝ го обхванаха здраво. Сякаш пронизан от електрически удар, Джес извика дрезгаво.

Лейси се усмихна, откопчи пръстите му от бедрата си и ги сплете със своите собствени. Всичко това бе само представление. Тя самата с мъка сдържаше стенанието, което умоляваше да бъде пуснато на свобода, когато с навеждането си напред създаде такова напрежение, че за момент замръзна на място. Прехапа устна, като се бореше да запази самоконтрол въпреки сладката болка, която ѝ причиняваше огромният му член, проникнал толкова дълбоко в нея, че дори най-малката промяна в положението ѝ предизвикваше нова вълна на екстаз. Сетивата ѝ бушуваха в луд танц. Беше на път да се предаде, да признае, че не може да издържа повече на тази плътска игра на дърпане на въже.

— Лейси, за Бога...

— Ъхъ — отвърна тя; молбата му я вдъхнови за поредния триумф. Срещна погледа му, усмихна се бавно, изкусително, като повтори думите, които ѝ бе казал преди малко, само с една значима промяна: — Не тази нощ. Това е твоята щастлива нощ, защото цялата работа ще свърша аз — вдигна ръцете му над главата, както той бе направил с нейните преди не повече от десет минути, и се усмихна още по-широко. — Просто си стой на мястото, любими, защото изведнъж изпитах пълна увереност, че язденето — дори на жребец като теб — ще дойде съвсем естествено.

— Лейси... — опита отново той, но властта ѝ бе прекалено голяма и думите му се изгубиха сред приглушен агонизиращ вик, тъй като в този момент тя започна да извива ханш, все по-бързо и по-бързо, докато най-накрая го подлуди от желание. Вярна на думите си, тя го язди здраво и бързо, докато най-сетне собственото ѝ желание я

предаде; предаде я, принуди я да се приведе над него и да се вкопчи в раменете му, разтърсена от оргазма.

Джес се възползва от възможността да поеме в свои ръце положението. Завъртя се заедно с нея така плавно и без усилие, че тя разбра какво става, едва когато се озова под него. В следващия миг той вече я обладаваше със силни, все по-бързи и по-бързи тласъци, а пръстите му се бяха превърнали в хищнически нокти, впили се в хълбоците ѝ. Зъбите му хапеха шията ѝ там, където се свързваше с рамото. Лейси обаче не усещаше болката, която биха ѝ причинявали при други обстоятелства грубите му ласки.

Обвила крака около хълбоците му, тя се държеше за ръцете му и усещаше разтягането и свиването на напрегнатите им мускули. Видя промените, които претърпя красивото му лице с приближаването на кулминацията. И го обичаше все повече и повече с всеки следващ път, когато проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея.

Върху ресниците ѝ проблесна сълза — сълза, причинена от силата на чувствата ѝ. В тяхното любене нямаше никаква нежност още от първия миг, в който я бе хвърлил върху леглото. Утре тялото ѝ, което все още не бе оздравяло напълно след катастрофата, щеше да страда от последствията на сегашната им страст. Щеше да плати с всеки квадратен сантиметър от своето съществуване това, което позволяваше на Джес тази нощ, но болката щеше да ѝ донесе само задоволство.

При тази мисъл младата жена се усмихна лакомо и стегна мускулите си около него, като го задържаше, привличаше го, желаше го, все по-силно и по-силно... до мига, в който той проникна в самата ѝ душа и освободи цялата събрала се в нея любов във вид на замайващата вълна на оргазма. Дланите ѝ се плъзнаха по гърба му, ноктите ѝ се забиха в лопатките. Притисна по-силно хълбоците му между краката си, за да го принуди да поспре колкото да възвърне равновесие.

Джес обаче беше безмилостен. Продължаваше да се движи все по-бързо и по-бързо и скоро я доведе до трети оргазъм, който я разтърси едновременно с неговия.

Лейси отпусна едната си ръка върху челото, а с другата обгърна врата му. Чувстваше се слаба, почти вцепенена и задоволена

физически; желанието, което изпитваше, нямаше нищо общо със секса. Единствено с любовта.

Обърна лице към верандата и едва сега си даде сметка, че през счупените стъкла на отворените прозорци влизаше хладен ветреца. Потръпна, когато той достигна до потните им тела и се сгуши под съпруга си, от който се излъчваше горещина.

— Обичам те — прошепна тя, свряла лице във врата му.

Той мълчеше.

Младата жена въздъхна. Не беше и очаквала да ѝ отговори. Щеше да му бъде нужно време да прости ужасното зло, което му бе причинила. А и може би, но само може би, когато най-сетне успееше да си спомни какво точно е било то, щеше да успее да обясни. Единственото, което имаше значение сега, бе току-що направеното откритие. Той нямаше да го признае дори пред самия себе си. Тя обаче беше сигурна. Джес Прайд бе все още влюбен в нея... колкото и да се стараше да докаже противното. Прокара длан по главата му и въздъхна, доволна, че може да го прегръща.

Съпругът ѝ се изтръгна от обятията ѝ и стана от леглото.

— Спести си тези неща, скъпа. Ти не би могла да разбереш значението на думата „любов“, дори да те ударя по лицето с тълковния речник.

Лейси лежеше неподвижно, смаяна от внезапното възвръщане на гнева му.

— Чакай да си спомня какво точно ми каза в деня, в който си тръгна. А, да, нещо подобно: „Намерих си истински каубой. И то не какъв да е. Джес Прайд. Червив от пари, на всичкото отгоре с великолепна мутра и патка на жребец. И въпреки това той си остава глупав селяндур, който вярва в бабини деветини като истинска любов и живели много години щастливо заедно“ — взе дънките си от пода и ги намъкна, обърнат с гръб към нея. Вдигна ги вече пътъм. Преди да излезе през френския прозорец, се поколеба. — Утре ще кажа на някой да оправи тази каша тук.

— Джес, почакай...

Спря където си беше, на прага, но този път се обърна с лице към нея. Високата му, тъмна фигура, очертана на фона на луната зад гърба му, му придаваше внушителен вид. По гръбнака на младата жена пробягнаха тръпки от страх, които я накараха да премисли по-добре

онова, което възнамеряваше да каже. Съпругът ѝ обаче не бе променил намерението си да си тръгне само защото го бе помолила за това. Бе останал, защото, глупак или не, трябваше да направи още нещо.

— Никога в живота си не съм причинявал болка на жена. Поне не умишлено. И не се гордея с постъпката си. Срамувам се и се извинявам — тембърът му, обикновено нежен и гладък като кадифе, сега бе дрезгав и дращеше като зебло. — Искам да кажа, че не съм забравил колко са чувствителни все още пострадалите ти от катастрофата места. Умишлено ти причиних болка, Лейс, и сега ми се повдига от самия мен — прокара пръсти през косите си, разтърси глава и се изсмя с горчива самоподигравка. — Кълна се в Бога, не съм и предполагал, че... добре де, че ще се озовем отново заедно в леглото. В известен смисъл дори съм благодарен, че го направихме, защото през двата дена, откакто си се прибрала, неведнъж ми е минавала мисълта да ти счупя красивото вратле. Не отричам, че последствията от това щяха да бъдат по-лоши и за двама ни.

— О, каква върховна проява на кавалерство и разкаяние — възкликна младата жена, опитвайки се да прикрие със сарказъм обидата и изумлението си.

— Най-доброто, което можеш да се надяваш да получиш от мен тази нощ, красавице — заяви съпругът ѝ, обърна се и излезе от стаята.

„Не, дяволите да те вземат!“ — изкрещя цялото ѝ същество. Измъкна се от леглото и придърпа нагоре смачканата тениска, която той така и не си бе направил труда да измъкне напълно. Спусна се след него и го настигна точно пред вратата, която водеше от терасата в неговата стая. Сграбчи го за ръката, заобиколи го и му препречи пътя.

— Да не си посмял да си тръгваш така от мен! Писна ми от проклетите ти игрички!

— Млъкни! — прошепна той. — Ще събудиш цялата къща.

— Глупак такъв! — повиши дори още повече глас тя. — Не ти пукаше много-много кого ще събудиш, когато ме понесе и счупи прозорците на стаята ми.

Кръстоса ръце пред гърди и застана в същата поза, в която, нямаше как да знае, преди близо месец му бе съобщила, че с брака им е свършено.

— Махни се от пътя ми, Лейси! — заяви предупредително младият мъж.

Тонът му я стресна; точно това бе и неговата цел. Онова, което накара коленете ѝ да потреперят обаче бе убийственият гняв в очите му. Но не можеше да отстъпи точно сега. Тази нощ бяха престъпили границата. Не можеше да я накара да се върне в пословичната клетка, в която я държеше като пленница със своето мълчание и намеци.

— Никога не си причинявал болка на жена ли? Това ли каза? В такъв случай си проклет лъжец. Ти ми причини болка толкова много пъти през последните няколко дена, откакто се появи в болницата, че вече изгубих бройката.

— Не съм го искал и ти го знаеш много добре — възпротиви се той.

— Обясни ми каква е разликата. Нека да изясним правилата. Може да се причинява болка, ако раните не са физически, така ли?

— Не извъртай отново, Лейс. Ти ме натика в стаята си, все едно, че бе опряла пистолет в слепоочието ми. А аз се оставих да бъда предизвикан да те нараня. Ако можех, бих върнал живота си до момента, в който се запознах с теб. Тъй като не мога да го направя, не ми остава друго, освен да се извиня за тази нощ. Това е всичко. Нищо повече не мога да сторя.

— Напротив, можеш — възпротиви се младата жена. Само че вече не беше ядосана, а отчаяна. — Можеш да ми помогнеш да разбера. Можеш да ми обясниш как така те обичам достатъчно, за да простя бруталността, с която се любехме и дори да се наслажда на споделената ни страст. Можеш да спреш да търсиш непрестанно в мен грехове, които няма да си спомня, докато не ми кажеш сам за какво са те. Можеш също така да признаеш, че колкото и да искаш да ме намразиш и да твърдиш, че се стремиш единствено да ми причиниш мъка, онова, което преживяхме в леглото доказва едно: двамата сме създадени един за друг — спря за момент, за да събере смелост, и додаде, вече по-тихо: — Ако не ме обичаш все още, как е възможно да ти вляза така под кожата? За Бога, та ти току-що призна, че желаше да ме убиеш!

Джес не отговори. Хвана я за ръката и я помъкна безмълвно със себе си в своята стая. След като затвори френските прозорци зад тях, посегна към ризата, която си стоеше върху облегалката на същото кресло със странични облегалки, върху което я бе захвърлил вечерта.

— Седни — излая той и направи жест с брадичка към същото кресло.

Закопча дънките и напъха ризата в тях, но я остави разгърдена, след това отиде да си вземе чорапите и ботите от ъгъла, в който ги бе оставил. Седна на ръба на леглото, пушна отново на пода ботите и постави чорапите до тях. После стисна длани, мушна ги между коленете си и впери поглед в пълната луна, която надничаше в стаята.

— Някога те обичах достатъчно, за да се откажа от всичко останало на света, Лейс. Веднъж ти го казах, спомняш ли си? Но вече не. Онова, което ме измъчва сега, е чисто и просто срам — въздъхна, все така без да я погледне. — Срамът прави странни неща с човека. Той го кара да пие или да търси да се скара или да се сбие. Понякога, макар и не често, може да накара човек да постъпи правилно. Например да се изправи и да признае някой грях или да поправи сторено зло. Но най-вече срамът прави човека зъл и го кара да излива гнева си върху някой друг.

— Не разбирам. От онова, което научих или подразбрах, ти нямаш причина да се срамуваш. Аз съм тази...

Млъкна, смразена от ледения му поглед, който ѝ напомни за Роуз.

Когато заговори отново, Джес сведе очи към сплетените си длани; стискаше ги толкова силно, че кокалчетата им побеляха.

— Споменавал ли съм за Р. Дейвис, откакто си се върнала? — попита той, но не изчака отговора ѝ. Той всъщност нямаше значение. Щеше да ѝ каже отново. — Най-великият човек, когото познавам — вдигна лице само колкото да ѝ се усмихне почти незабележимо, след което погледна отново надолу. — Разбира се, може би съм предубеден, тъй като той бе баща ми. Повечето хора обаче ще ти кажат същото. Доколкото знам, всички, които го познаваха, го уважаваха и ценяха много. Той обичаше да говори... предимно с усмивка на лице. Така ни възпитаваше и нас с Дилън. Като ни даваше примери. Не поучаваше, но винаги разбирахме кога ни дава урок, който се надява да научим и запомним. Стандартите му бяха високи и измерваше другите по тях.

Винаги съм се старал да приличам на него. Струва ми се, че най-вече заради това дойдох в Калифорния, когато ми съобщиха за злополуката, станала с теб. И без съмнение именно поради това те взех със себе си, щом разбрах за амнезията ти. Всичко се свежда до

стремежа ми да се меря с него и да постъпвам така, както би постъпил той. Целият му живот бе подчинен на строг етичен кодекс и призоваваше и нас с брат ми да правим същото. Да бъдем от хората, които ще се осмелят да освободят попадналия в капан вълк, дори да знаят, че след това ще им се наложи да го застрелят, задето е сдвил добитъка им. Милосърдие. Р. Дейвис — никога не му казвахме „татко“, а се обръщахме към него с малкото му име — твърдеше, че точно по това се познава истинският човек. Смелостта остава на второ място. На последно — мъдростта. Казваше, че повечето хора притежават по едно или две от тези качества, но това не било достатъчно. Само истинският човек имал и трите и те заедно образували достоен характер. Всичкото милосърдие на света не е достатъчно, ако човек не е достатъчно смел да го предложи тогава, когато е най-трудно да го даде, или пък достатъчно мъдър, за да разбере кога това просто не е възможно.

Младата жена не помръдваше. И почти не дишаше. Не беше сигурна какво се опитваше да ѝ каже Джес, но чувстваше, че ако го прекъсне сега, може би никога повече нямаше да ѝ се представи възможността да опознае мъжа, за когото се бе оженила.

От очите на съпруга ѝ се стече сълза и капна върху дланта му. „Боже мили“ — помисли си той и притисна очи с опакото на дланта си. Не беше плакал от деня, в който неговият кон Пайпър се спъна и си счупи крака. Тогава Р. Дейвис му бе подал една пушка и му бе казал къде да се прицели, за да сложи край на страданията на животното. Това бе станало в деня, преди да навърши десет години. Същата нощ Джес бе плакал, докато най-последно бе заспал от изтощение. Но никога повече не го направи, защото сълзите не бяха облекчили болката. Само я бяха удължили.

Потърка рязко лице с дланите си и се изправи. Обърна се с гръб към Лейси, пхна ръце в задните джобове на дънките, приближи се до вратата и се облегна на касата ѝ. Сълзите изпълниха отново очите му. Стисна с палеца и показалеца горната част на носа си, която се намираще между очите. Защо точно сега, след всички тези години? Не беше плакал в деня, в който погребяха Р. Дейвис. Нито когато спуснаха в гробовете малките ковчези на двете мъртвородени деца на Дилън и Сибил. Нито даже когато Лейси му бе казала...

О, по дяволите, не можеше да се справи с този спомен. Още не бе успял да помисли за него и болката го срязва като остър бръснач. Изкашля се и рече:

— Както и да е, въпросът е в следното: най-сетне реших, че вече съм достоен да го последвам. Но в действителност не съм — обърна се отново, отиде до стенния гардероб, изчезна за момент в него. Когато се появи отново, закопчаваше току-що облечената риза и носеше яке. — Няма да ти се пречкам, докато не възвърнеш паметта си и не стъпиш на крака. Единствената ми молба към теб е ти също да се опитваш да не заставаш на пътя ми.

Грабна чорапите и ботите и се насочи към вратата, която водеше към коридора, а не към верандата. Младата жена се спусна след него и за пореден път препречи пътя му.

— Няма да стане — заяви тя.

— Дяволите да го вземат, Лейси, откажи се. Аз лично се уморих. Все пак ще успя да събера достатъчно енергия да те метна на рамото си, да те отнеса до стенния гардероб и да те заключа в него, ако не се махнеш от пътя ми.

— Ще викам — заплаши тя.

— Добре — отвърна съпругът ѝ и повдигна уморено рамене. — Ти спечели. Кажи ми какво искаш.

Стояха само на сантиметри един от друг и едва сега Лейси забеляза влагата, останала все още по ресниците, и издайническата червенина на очите му.

Този силен, тих човек, за когото гордостта означаваше повече от цялото му богатство, бе плакал, и то заради нея. В този момент бе готова да даде всичко, само и само да поправи злото, което му бе причинила, да му отнеме болката. Желаше отчаяно да можеше да го пусне. Само да му каже, че съжалява много и да го целуне за довиждане. Но не можеше. Не и преди да разбере.

Събра сили и го погледна право в очите.

— Страшно съм уплашена.

— От мен ли? — попита той, повдигнал невярващо вежди. — Защо? Казах ти, че никога няма да нараня...

— Не — прошепна младата жена. И додаде, вече по-твърдо: — Не, Джес, не от теб. От самата себе си. Ужасена съм внезапно да не си припомня коя съм всъщност. Да се погледна в огледалото и да видя

безсърдечната кучка, мразена от всички. Но колкото и ужасяваща да е тази перспектива, още повече ме плаши вероятността никога да не открия начин, по който да се измъкна от тази непрогледна, бездънна пропаст, в която се е озовало съзнанието ми. Трябва да разбера какво съм ти причинила.

Съпругът ѝ отметна рязко глава и я удари в касата на вратата; като че ли с думите си му бе нанесла физически удар. Сграбчи ръката му.

— О, моля ти се, не прави така! Изслушай ме. Това е единственият изход и за двама ни. Всеки път, когато засегнем тази тема, виждам страданието в очите ти и си давам сметка, че трябва да е било нещо отвратително. Боже мой, разбери, на мен също ще ми бъде страшно трудно да го чуя. Но трябва да го направя. В противен случай нито ти, нито аз ще можем да се освободим от него — замълча за момент и си пое пресекиливо въздух. После завърши пледоарията си с три кратки думички. — Моля ти се!

Чорапите и ботите паднаха почти беззвучно върху дебелия килим и младият мъж обхвана лицето ѝ с двете си ръце.

— Защо не? — попита той. — А и трябва ли да ме интересува как ще се отрази истината върху твоето възстановяване?

Тя успя да поклати глава, макар да я държеше от двете страни за лицето.

— Ни най-малко.

— Бих могъл да те убия.

— Знам — промълви тя. — Така че, казвай.

Той я погледна право в очите и дишането му се учести наравно с обземащия го гняв. Когато най-после заговори, имаше чувството, че всяка дума разсича сърцето му.

— Ти уби нашето бебе, Лейси. Просто го изхвърли, като нежелан боклук — по бузите му потекоха сълзи, за които този път не си даваше сметка, а ръцете му затрепериха от агония и бяс, когато ги плъзна надолу по шията ѝ. — А после ми се изсмя в лицето, докато описваше всички подробности на процедурата. Почти го усетих как умира, докато те слушах. Стори ми се, че аз самият също умирам.

Младата жена не можеше да диша. Той я задушаваше. Дланите му я стискаха все по-силно и по-силно с всяка следваща сричка, която изричаше. Но тя не се защитаваше. Дори не вдигна ръце, за да го

възпре. Цялото ѝ същество крещеше, за да отрече казаното, но какво знаеше то? Нищо. Нямахше дори сянка от някакво доказателство, за да се защити от това обвинение, по-грозно от всичко, което си бе представяла.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Много по-късно Лейси седеше отново на верандата, осветена от розовата зора, обвита като пашкул в объркване, недоверие и мъка.

Не помнеше кога точно я беше пуснал Джес и бе излязъл, а тя се бе строполила на пода. Нямаше представа колко дълго бе лежала там, нито пък помнеше как в крайна сметка бе събрала сили, за да се изправи на колене. Не знаеше как се бе довлякла до терасата и как бе минала през стаята си, без да се повали върху леглото.

Спомняше си само ужасното обвинение и своя протест:

— Не! Това не е вярно! Не бих могла да направя такова нещо! Не бих могла да убия... не и нещо, което обичам. Не и бебето, което съм създала с мъжа, когото обичам.

А може би изобщо не бе изрекла на глас протестите си. Може би те бяха останали заключени в съзнанието ѝ, също като спомените. Но не и сълзите. Беше плакала дълго. За нероденото бебе, на което бе отнела живота дори още преди да бе поело първата си глътка въздух. За Джес и агонията, която го бе видяла да преживява отново, докато ѝ бе разказвал. И за самата себе си.

Когато най-последно сълзите ѝ пресъхнаха, тя се зае с неблагоприятната задача да сглоби пъзела, наречен Лейси Джеймс-Прайд — жената, която, както започваше да вярва, никога нямаше да може да си спомни.

Нямаше съмнение, че целият персонал в калифорнийската болница, я бе харесал. В деня, преди заминаването ѝ, болните деца и мнозина от сестрите и лекарите бяха дошли да я изпратят с подаръци и спомени от престоя ѝ там — някои затрогващи с грижовността си, други — предназначени да я разсмеят, за да не се разстрои от раздялата с новите си приятели, с които най-вероятно нямаше да се види повече. Две сестри дори бяха изтрили тайно сълзите си, след като си бе тръгнала.

И малкият Джони Декър. Лейси се усмихна, като се сети за десетгодишното, болно от левкемия дете, с което се бе запознала. Двамата бяха стояли един до друг в инвалидните си колички — тя,

докато чакаше да ѝ направят рентгеновите снимки, а то — за поредната процедура от ужасната, влудяваща химиотерапия. Беше го навестявала почти всеки ден в детското отделение. Последния път, когато се видяха, Джони дойде в стаята ѝ доста след приключването на приемните часове, тъй като не могъл да заспи, без да си вземе довиждане с нея. И ѝ даде нарисуваната от него несръчна скица с молив на двама им, седнали в инвалидните си колички. Направи ѝ впечатление, че в нея две неща бяха непропорционално увеличени: огромните усмивки на издължените им лица и гигантските колелета на инвалидните колички. Младата жена бе разбрала веднага какво означаваше всяко едно от тях. Прегърна го, притисна го към гърдите си и промълви:

— Аз също те обичам, Джони и вярвам, че един ден и двамата ще бъдем отново здрави и силни — надраска нещо върху лист хартия, пъкна го в ръката му и рече: — Това са телефонният ми номер и адресът в Тексас. Майка ти ми даде вашите. Така че когато и двамата се оправим, ще си направим парти, за да отпразнуваме.

Сега, като посрещаше сама тъжната зора на третия си ден у дома, Лейси стисна клепачи, едновременно натъжена и разчувствана от този спомен. Как можеше да повярва, че героинята на Джони и чудовището, за което я мислеха всички тук, са едно и също същество?

Трепна, тъй като се сети какво бе казал Джес за жестоката ѝ подигравка, насочена към Либи по време на бала на петролните барони. Можеше само да се пита какво бе казала или причинила на Сибил и Дилън, за да ги настрои така срещу себе си.

Ами обвинението, което бе чула да изрича Дилън за това, че се била омъжила за брат му само заради парите? Не, всичко това нямаше никакъв смисъл. Джес лично ѝ бе казал, че му купила „Порше“-то с личните си пари, пари, които имала още преди сватбата им.

Потърка очите си, горящи от сълзите и липсата на сън, и въздъхна. Толкова много неща нямаха смисъл. Толкова много дупки трябваше да бъдат запълнени. Като коренната промяна в отношението на Торн към нея. Според думите на другите, нейният верен приятел и защитник преди ѝ е бил отявлен враг. Но нали обикновено животните бяха постоянни в пристрастията и нетърпимостта си?

Ами твърденията на Джес, че била писателка? Не бе видяла доказателство за това, но, честно казано, не бе и мислила особено по

този въпрос. Не ѝ бе останало време, тъй като беше заета с незавидната задача да се защитава — нещо толкова лесно, колкото да се изкачи Еверест със завързани очи, особено когато към теб летят непрестанно куршуми от намеци и открити обвинения. Въпреки това ѝ се струваше, че има нещо невярно в твърдението за писателските ѝ занимания. Действително гледаше на себе си като на човек на изкуството. Но не такъв, който борави с думите. Стисна клепачи и се устреми към усещането, тъй като не разполагаше със спомени. И за своя изненада действително успя да измъкне някакви възпоминания от тайните кътчета на мозъка си.

Видя се като във филм, макар сцената да беше неясна и леко нефокусирана, подобно на домашно направен филм, гледан в прекалено осветена стая. Въпреки това бе сигурна, че е тя самата. Беше много по-млада, вероятно на тринайсет-четиринейсет години. Видя същото тъмнокосо момче, което вече си бе спомнила и преди. То се приведе над рамото ѝ и посочи към нещо пред тях. „Не е зле, Роден. Искам да кажа, изглежда също като нея, но кой ще разбере, че това е мама? Ако искаш да им вземеш акълите и да спечелиш тези състезания, трябва да скулптираш някой, известен като Майкъл Джексън или Шер. Тях всички ще ги познаят.“

Споменът избледня и се превърна в черно петно, но възбудата на Лейси нарасна още повече, когато скочи от шезлонга и се втурна в стаята си. Вдигна куклата и се взря в лицето ѝ, което бе пълно копие на нейното собствено. Вече знаеше, че тя бе нейно творение. Отпусна се върху близкия стол, постави я в скута си и прокара пръсти по порцелановото ѝ лице. Не я проряза очакваният електрически удар на спомените, докато докосваше гладките ѝ, безупречни черти. Въпреки това бе абсолютно сигурна, че именно тя е създателката на копието на загадъчната Лейси Джеймс-Прайд.

Защо тогава е било нужно да се представя за писателка? Освен ако... Но това бе пълна лудост. Кой друг можеше да бъде, освен Лейси Джеймс-Прайд? Как можеше да се е озовала тук куклата, ако не я бе донесла тя самата? Как щеше да си спомня Клей Уотърс? И, най-важното, как сърцето ѝ щеше да разпознае това, което умът все още отказваше да признае? Та тя бе дълбоко, безнадеждно влюбена в своя съпруг.

„Толкова влюбена, че премахна неговото бебе?“ — попита неумолимо умът ѝ.

Лейси скочи на крака. Така и не забеляза, че куклата падна беззвучно и без да пострада върху дебелия плюшен килим. Прескочи я — дори не я погледна, грабна няколко ката бельо от скрина, една риза, панталони и удобни обувки от стенния гардероб. Захвърли всичко върху леглото, след това се втурна към вратата на терасата, затвори я и примъкна до нея тежката табуретка, която стоеше пред тоалетката; тя трябваше да ги задържа докато поправеха счупената ѝ брава. А после се отправи към банята, като пътъом измъкна през главата си тениската.

Чувстваше се ободрена и развълнувана от откритията — колкото и нищожни и страшни да бяха те — които бе направила в мъчителните опити да си припомни коя е. Застана под топлия душ и подпря гръб в облицованата с плочки стена. За първи път, откакто бе изпъзляла по пода няколко часа по-рано, забеляза болката, която сякаш бе проникнала до всяка поричка на тялото ѝ. Чувстваше се безсилна и замаяна, усещаше силно пулсиране в тила, чак до основата на черепа. Повечето бяха остатъчни симптоми от бясната страст, с която се бяха любили и която бе изчерпала силите ѝ. Останалите бяха просто доказателство за силната ѝ умора и липса на съпротивителни сили след злополуката.

Сведе поглед към покрития с плочки под и забеляза тънката червена струйка, която се стичаше заедно с водата към канала. Едва тогава усети лека болка; нещо се бе забило в стъпалото ѝ. Наведе се и откри веднага тънкото стъкълце, което стърчеше от малкия, безвреден разрез. Извади го без проблеми с дългия си маникюр. Потрепна, по-скоро от спомена за счупените френски прозорци, отколкото от болка. Поредната бойна рана. Каква ирония; това, което кървеше, бе най-безобидната от всички рани. Пусна стъкълцето в канала и посегна към кофата и сапуна. С въздишка се намести отново под топлата струя, затвори очи и повдигна лицето си към нея. Почивката и сънят трябваше да почакаат. Прекалено много въпроси молеха за отговори, които не можеха да бъдат отлагани повече. Залогът бе прекалено голям.

Мислите ѝ се върнаха към Джес. Тъмното, красиво лице, което се появи в съзнанието ѝ, я гледаше укорително и разгневено, но Лейси отказа да отстъпи. Ако наистина бе виновна за онова, в което я

обвиняваше той, щеше да открие причината и някак си щеше да поправи стореното зло, дори това да струваше живота ѝ.

В същия момент образът на съпруга ѝ бе изместен от този на Клей Уотърс. Младата жена трепна уплашена и настръхна, но решимостта ѝ се възвърна почти веднага. Даже Уотърс и заплахата, която представляваше той — реална или измислена — нямаше да ѝ попречи да намери ключа, с който да отвори всички заключени врати в своето съзнание и да открие отговора на най-важния от всички въпроси: Как бе възможно в нея да съществуват двама толкова различни човека?

Мат Пийчър бе на път да наруши всички етични закони, в това число професионалната си клетва и брачния обет към своята съпруга Джейни. Готвеше се да прави любов с една от своите пациентки, когато телефонът иззвъня. Като проклинаше на висок глас и Бог, и Александър Греъм Бел, той се завъртя на една страна и протегна ръка в мрака към неприятно звънящия уред. При това успя да събори на пода последния брой на „Плейбой“, преобърна отвореното шишенце с аспириин и за малко не счупи вазата, в която бе поставена една роза. Едва след това успя да се добере до слушалката и да излае едно раздражено „ало“ в нея.

Когато до слуха му достигна колебливото „Пийч? Ти ли си?“, лицето му пламна. А и как иначе? Звънът го бе извадил от компрометиращия сън, в който главната действаща фигура бе същата пациентка, която му се обаждаше сега. Надигна се до седнало положение, преди да отговори, като хвърляше засрамени погледи към своята съпруга, свита в другия край на леглото, потънала в блажения сън на неведението.

— Да, Лейси, аз съм. Можеш ли да почакаш за секунда?

„Боже всемогъщи, колко ли е часът? — запита се той, като стана от леглото и погледна към светещия циферблат на часовника, на път към банята. — Четири сутринта! Какво, по дяволите, става?“

Затвори вратата след себе си и заговори отново по телефона:

— Окей, вече съм на линия. Извинявай. Не исках да будя жена си. Тя трябва да става с децата в... О, по дяволите, какво ми става? Нещо не е наред, иначе нямаше да се обадиш, а аз съм се разбърлил.

Прости ми, Лейси. Просто съм... — „в шибано разположение на духа, защото точно сънувах, че те чукам“ — довърши наум той. След което смени темата. — Няма значение. Кажи ми. Какво не е наред?

Настана дълго мълчание и за момент Мат дори се уплаши, че тя ще затвори. Точно се канеше да заговори отново, когато тя се обади.

— О, Пийч, нищо не е наред. Аз, това място, всичко — заяви тя със същия глас, който той щеше да помни до края на дните си заради музикално чистото му звучене. В него обаче се долавяше особена, нехармонична задъханост, която го преследваше.

Дори веднъж бе споменал за това пред Джейни, като го сравни с нереалните звуци, издавани от вятъра, в тресавищата на Айл ъв Скай, където бяха прекарвали медения си месец.

— Добре, Лейси, разкажи ми спокойно всичко — рече той.

— Ммм, дай ми една минутка, Пийч. Не мислех, че ще бъде толкова трудно, но... по дяволите.

Мат побърза да я успокои.

— Разполагаш с колкото време искаш.

Спомените за съня му вече се бяха разсеяли почти напълно. Въпреки това трепна, като се сети за своя дългогодишен приятел и колега Джейкъб Айвърс, който също бе взел участие във възстановяването на Лейси. Знаеше добре какво щеше да каже хитрият психолог. Тази нощ не бе първата, през която сънуваше Лейси и бе признал това пред своя приятел.

— Ето ти една толкова типична и очевидна фройдистка история, че чак ме напушва смях, Мат. Помисли само. Ти обичаш съпругата си, но тя е бременна отново и несъмнено не я интересува особено кой ще бъде отгоре. Прибави към това най-великолепната пациентка, която сме лекували и двамата и, гарантирам ти, ще получиш отговора. Ако трябва да се изразя с технически жаргон, ще кажа, че същността ти е потисната от професионалната дисциплина и предаността ти към Джейни. Това обаче не променя факта, че си едно вечно надървено копеле — последва звучен удар по гърба и злобен смях. — Съвсем просто е, Мат, твоят случай е пример за това как патката води мъжа за носа. И няма защо да се срамуваш. Дори е напълно нормално. Може и да не ми повярваш, но дори аз — най-съвършеното същество след Бога — си позволих един-два пъти да се отдам на страстни мечтания и въздишах горестно, когато двамата с теб бяхме принудени да

подпишем документите, удостоверяващи, че очарователната мисис Прайд може да напусне болницата.

Младият мъж се отърси от цялата тази похотливост и психоаналитични бръщолевения и навлече престилката на завършен професионалист. Заслиза бос по забележителното спираловидно стълбище от чист мрамор, седна на долното стъпало и подпря лакти на коленете си. След което додаде предпазливо:

— Освен ако не става дума за нещо, за което би могъл да ти помогне д-р Айвърс. Така ли е, Лейси? Затова ли се колебаеш да говориш? Искаш ли домашния му номер? Знаеш добре, че той няма да има нищо против.

— Не — отвърна тя и продължи решително. — Проблемът няма нищо общо с него. Просто...

Чу я да изпъшква и отвори уста, за да я успокои. Тя обаче го изпревари и избъбри припряно причината за среднощното си обаждане.

— Възможно ли е да съм правила някога аборт?

За първи път през дванайсетгодишната си практика като лекар д-р Матю Пийчър се почувства като поразен от гръм. Не от въпроса. Или поне — не точно от въпроса. Може би от всичко, което намекваше той или просто от онова, което не обясняваше.

— Да не смяташ, че си спомняш да си правила аборт, Лейси?

Събеседничката му не отговори.

— Затова ли си напуснала съпруга си? Възможно ли е да си го обвинявала, че те е накарал да махнеш силно желано от теб дете? — още не бе довършил последните си думи, когато я чу да плаче — тихо, безпомощно. — Лейси, не прави това. Обади ми се заради някакъв въпрос, който очевидно е от голямо значение за теб.

Младата жена подсмръкна няколко пъти, като очевидно опитваше да се овладее, след което рече:

— Струва ми се, че вече ми отговори, Пийч.

Още по-объркан, Мат потърка смутено чело.

— Нищо не разбирам. Според мен трябва да се върнем отново на въпроса. Ти ме попита дали е възможно да си правила някога аборт, нали така?

— Да — отвърна, вече по-спокойно, тя. — И предположението ти, че може би съм си припомнила случилото се, ми каза всичко.

Нужно ми е да знам истината. Ти ми каза, че никога не съм била бременна, но очевидно не е ставало дума за прекъснати бременности.

Лекарят почеса оредяващата коса на тила си.

— Окей. Аз самият се обърках окончателно, но искам да ти обясня две неща. Може би това ще ни помогне. Когато ни докарат пациент без документи за самоличност, който — поради каквато и да било причина — не може да ни помогне да я установим, ние го кръщаваме Дж. Доу, Джон или Джейн, в зависимост от пола. След това се предприемат някои рутинни стъпки с цел идентифициране на пациента. Позволяваме на полицията да вземе отпечатъци и да му направи снимки, за да бъде сравнен с онези на липсващите хора, дадени за издирване. В твоя случай снимането беше невъзможно. Поточно не и веднага, поради сериозните лицеви наранявания. А отпечатъците не ни отведоха никъде. Оттук нататък някоя от медицинските сестри оглежда пациента за отличителни белези като татуировки, белези или родилни петна. Измерваме килограмите и височината и определяме възможно най-точно възрастта. След това навлизаме в още по-големи подробности. Така например се правят рентгенови снимки на всичко, като се започне от зъбите и се стигне до пръстите на краката. Случва се името на нашия Дж. Доу да бъде открито именно чрез сравняването на тези снимки със снимките, правени при някое предишно счупване на кост. Или пък при сравняване на настоящата картина на зъбите с описанието в здравния му картон. В твоя случай при всеки опит се оказвахме с празни ръце. Ти беше порядъчно начупена, но не виждахме следи от никакви предишни счупвания или проблеми със зъбите. — Мат спря да говори в продължение на няколко секунди, за да ѝ даде възможност да му зададе някакъв въпрос, ако имаше такъв. Тъй като единствената ѝ реакция бе продължителна въздишка на раздразнение, той продължи: — В такъв случай сменяме тактиката и се насочваме в друга посока. Правим щателен оглед на половите органи, за да решим дали нашата пациентка е девствена или не, дали е раждала и т.н. — изкашля се. — Понякога успяваме да установим даже някои по-особени сексуални привички, които ни помагат да добием доста точна представа за наклонностите на нашия Дж. Доу.

— Разбрах, Пийч — прекъсна го нетърпеливо Лейси. — Благодаря. Вече те пускам. Извинявай, че те събудих — смехът ѝ

прозвуча празно и тъжно, с нотки на безвъзвратност. — Помниш ли като ме обвини, че съм била много нетърпелива? Както виждам промяната на обстановката не ми е помогнала да придобия тази добродетел.

— Лейси, почакай. Тук има нещо, което не разбирам. Каза, че съм отговорил на въпроса ти дали си правила аборт. Това не е вярно. Не мога да ти отговоря, защото не знам.

Беше готов да се закълне, че усети лек удар от електрическата енергия, която протече по телефонната линия чак от Тексас.

— Как е възможно това, Пийч? Как може да не знаеш? Ако сте търсили доказателства...

— Една прекъсната до шестата седмица бременност може да не остави забележими следи и следователно да не бъде установена. Доколкото си спомням ти казах, че според установеното от прегледа не си девствена и не си износила докрай бременност. С други думи, очевидно беше нечия любовница или съпруга, но не и майка. Не си спомням да съм споменавал за наблюдавани изменения в шийката на матката, говорещи за прекъсването на бременност в съвсем ранен етап. Още тази сутрин ще прегледам картоната ти, за да видя дали съм правил някакви проучвания във връзка с това, но съм почти сигурен, че не съм. Това нямаше да бъдат сред доказателствата, които щяха да ни помогнат да те идентифицираме, тъй като резултатите от гинекологичните прегледи са доста уклончиви. Освен това състоянието ти беше доста критично и не искахме да поемаме подобен риск. Не бих си губил времето с тях, при положение, че беше все още доста слаба физически.

— Но все пак измененията в шийката на матката, причинени от аборт, направен дори през първите седмици на бременността, могат да бъдат установени, така ли? — попита младата жена.

Доктор Пийчър долови вълнението в гласа ѝ и се усмихна, тъй като се сети за надеждата, която бе усетил в нея само преди малко повече от седмица, когато бе научила, че има име, съпруг и дом. Усмивката му обаче изчезна почти веднага, когато си спомни твърдението ѝ в началото на разговора, че всичко се било объркало. Съзнанието му се изпълни с десетина въпроса, но той ги пропъди, за да отговори на нейните.

— Бих казал, да. Определено.

— Добре тогава — заяви тя, вече по-уверено. — Остава само да си намеря лекар — и изведнъж, съвсем неочаквано, се разсмя. Този път щастливо. — Колко лошо, че си толкова далеч, Пийч. Само след минутка вече щях да съм при теб. Ти си най-добрият.

— И ти не си чак толкова лоша — усмихна се той.

Не разбираше какво бе станало. Нито какво в думите му бе предизвикало тази промяна. Може би ако поговореха още малко, тя щеше да му даде някакво обяснение, да сподели с него нещо от онова, което бе научила за себе си, за своя живот като съпруга на Джес Прайд и причината да бъде толкова отчаяна и нещастна.

— Благодаря, Пийч — заяви припряно неговата събеседничка. — Обичам те, наистина.

Щракването обяви края на странния, тайнствен разговор.

— Да, аз също — промърмори той и натисна бутона на безжичния телефон в ръката си.

Не беше чул Джейни да слиза по стълбите, но усети присъствието ѝ даже преди да бе достигнала до стъпалото, за да седне до него.

— Звучеше доста жално. Нещо сериозно с някой от пациентите ти? — попита тя, като се прозя сънено и отпусна глава в скута му.

— Бивша пациентка, да. Но не знам доколко сериозно. Мистериозно е най-точното определение.

— Какво значи това?

Мат сви рамене.

— И аз самият не знам.

Съпругата му протегна ръка и разроши косите му.

— Ако не желаеш да обсъждаш това от страх да не нарушиш лекарския кодекс за запазване тайните на пациента, просто ми кажи — рече тя. — Знам как да си гледам работата... стига въпросната бивша пациентка да не е безсрамната друга жена, от която се страхуваме толкова ние, съпругите домакини.

Младият мъж прибра самуреночерните коси от лицето ѝ и отвърна честно:

— Беше Лейси Прайд. Моята Джейн Доу допреди няколко дена. Сещаш ли се?

Усети усмивката ѝ в крака си.

— Има ли жена, способна да забрави друга толкова красива жена, Матю? Помниш ли като ви срещнах двамата с нея в болничния коридор?

— Разбира се. В деня, в който свалиха превръзките от лицето ѝ.

— Тя имаше патетичен вид — продължи Джейни. — Но красотата ѝ се виждаше дори под подутините и червенината, готова да излезе. Добре, че не съм ревнива, в противен случай щях да започна да те ревнувам от нея. Та как се справя тя в Тексас? Явно не особено добре, щом ти се обажда вкъщи и то в такъв час.

— И аз така мисля.

— А, виждам, че този разговор няма да ни доведе никъде.

— Причината не е в поверителното съдържание. Не и този път. Наистина не разбирам какво става — потупа я по задника. — Хайде, да се връщаме в леглото и да се възползваме от последния час и половина, преди да е дръннал проклетият будилник.

Докато се изкачваха бавно, всеки обвинил с ръка кръста на другия, младата жена попита:

— Наистина ли нямаш представа?

— За причината на телефонното обаждане ли? — Мат поклати глава и въздъхна тежко. — Не, скъпа, наистина не знам. Отговорих на няколко въпроса във връзка с някои от направените изследвания и точно се готвех и аз на свой ред да задам един-два въпроса, да разбера дали има някакво положително развитие в амнезията ѝ и как се приспособява към новия си живот, когато тя затвори.

— Не съвсем — поправи го Джейни, когато стигнаха спалнята си и се разделиха, като всеки тръгна към своята част от голямото легло. — Първо тя каза нещо, на което ти се усмихна глупаво като малкия Мат, когато разказва за заниманията на Синди в детската градина.

Доктор Пийчър потупа няколко пъти възглавницата си, за да бухне, и се намести върху ѝ.

— Ако опитваш да разгадаеш нещо по изражението ми, според мен само си губиш времето. Просто ми беше приятно да я чуя, това е всичко. Освен това то даже не беше истинска усмивка. Мисля, че приличаше по-скоро на гримаса. Събуждането посред нощ не е сред най-приятните ми преживявания.

Джейни се примъкна към неговата част на леглото и се сгуши върху сгъвката на ръката му.

— Да — промърмори тя, доволна и вече полуунесена. — И това вероятно обяснява полуизмъчената ти физиономия, когато я сънуваш. Но не се притеснявай. Не се чувствам заплашена. Жените непрекъснато се влюбват в своите лекари. Това е същото прехвърляне на чувствата, за което говори Джейкъб. А всеки мъж, който срещне Лейси Прайд, няма как да не я хареса, тъй като тя олицетворява всичко, за което е мечтал в момчешките си фантазии.

Мат се изхили.

— Радвам се, че Лейси се обади. В противен случай може би нямаше да науча толкова много за теб. Признавам, вече знаех, че съм женен за умница, но не и че притежава способности на медиум, който интерпретира сънищата дори още преди да е научил за какво се отнасят. Това наистина е нещо ново — завъртя се на една страна. — И, само за да ти спестя страховете, които така или иначе не изпитваш, знай, че не съм сънувал Лейси Прайд — след тази благородна лъжа той я обхвана през кръста и я привлече към себе си. — Доволна ли си?

— Разбира се. Докато все така не можеш да лъжеш, винаги ще бъда доволна.

— Какво те кара да мислиш, че лъжа? — попита Мат и се привдигна негодуващо на лакът.

— Защото произнасяше името ѝ в съня си и...

— И това доказва, че съм се любил с нея насън?

— ... и издаваше същите глупави звуци, както и когато го правим двамата — довърши съпругата му. — Така че, не си прави труда да го отричаш. Прекалено добре те познавам. Освен това, тя може да олицетворява всичко, за което мечтаят момчетата, но аз съм тази, която имаш и с която си обвързан.

Младият мъж не можеше да не се разсмее.

— Значи изобщо не ревнуваш?

— Ни най-малко. Но ми се спи, затова да млъкваме, скъпи.

Той не каза нищо повече. В продължение на цели две минути. След което не издържа.

— Защо?

— Божичко, Матю. Какво защо?

— Защо не ревнуваш? Нима съм толкова безинтересен, че никоя друга жена не би ме погледнала втори път?

Този път бе ред на Джейни да се засмее.

— Разбира се, че не, глупчо. Просто знам със сигурност колко много ме обичаш. А също, че колкото и да предпочитам селската къща пред тази чудовищна сграда, която са ти оставили вашите, ти би дарил по-скоро левия си тестикул, вместо да рискуваш да я изгубиш.

— Това заплаха ли е?

— Определено. Бременна съм в четвъртия месец с четвъртото ти дете, забрави ли?

— Боже, колко обичам, когато заговори мръсницата в теб.

— Мммм. Знам. И така, заспивай и сънувай Лейси.

— Сещам се за нещо по-добро от това да сънувам друга жена.

— Тъхъ. Според неписаните Божии закони сега е време за порядъчно държание. Аз си свърших моята работа. Сега ми остава само да спя и да надебелявам — надигна се, погледна часовника и се отпусна със стон върху възглавницата си. — И да стана след час, за да храня тримата малчугани, които вече имаме.

— Добре, де, спечели. Ще сънувам. А ти спи.

И тя наистина го направи. Той обаче не сънува. Вместо това лежа буден и разтревожен. Телефонното обаждане на Лейси го бе смутило повече, отколкото предполагаше. Може би трябваше да намери време да се обади на детектив Дейли. Само за да разбере дали не са научили нещо ново за тайнствената злополука, чийто извършител бе избягал. Вероятно бе глупаво от негова страна. Внезапно обаче през тялото му премина тръпка и кожата му настръхна. Стомахът му се бе свил още в момента, в който бе взел слушалката и чул гласа ѝ. Беше се обадил професионалният му лекарски инстинкт, на който се бе научил да вярва във всяко отношение. Усещаше го и сега, чак до върховете на пръстите си. Най-незабравимата Джейн Доу в неговата практика имаше сериозни неприятности.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лейси беше взела решението си. Нямахше намерение да си търси неприятностите, но не възнамеряваше и да бяга от тях. Разговорът с Пийч ѝ бе помогнал да си изясни някои неща. Подробното претърсване на съдържанието на стенния гардероб, скрина и кутиите бе уточнило други.

Първо, вече бе напълно сигурна, че никога не бе писала нещо, което дори да напомня роман. Стигна до това заключение, след като се натъкна на кутия, пълна с литература, посветена на книгоиздаването; тя ѝ се стори подозрително недокосната и непрочетена. Не бе открила никакво друго доказателство за претенциите си, че се стреми към писателска кариера. Освен това вече бе някак си убедена, че в действителност беше скулпторка, създателка на вид кукли... портрети от порцелан.

Защо тогава бе тази лъжа за писането?

Младата жена поклати глава. Това просто нямаше никакъв смисъл.

Ами аборта, който била правила според Джес? Всяка клетка от нейното същество отричаше подобна възможност! Особено след разговора с Пийч. Не, че той ѝ бе дал конкретно доказателство. Но ѝ бе внушил причина да се съмнява. Това ѝ беше достатъчно. Сега вече щеше да намери своя лекар и да се сдобие с неопровержими доказателства за своята лъжа, за да ги каже на Джес.

Лейси поклати глава. Ето пак — поредната лъжа. Защо, за Бога, ще казва, че е направила аборт, ако не е било истина? Защо да говори една толкова грозна и разрушителна лъжа? Нямахше никакъв смисъл. Освен ако...

Ами ако се е нуждаела от извинение да си тръгне? Това нямаше ли да бъде най-добрата постъпка, която да я очерни завинаги в очите на съпруга ѝ? Не беше ли това най-сигурното средство, че той няма да я последва?

Образът на Клей Уотърс изплува в съзнанието ѝ за миг, преди да го прогони. Пръстите ѝ трепереха, когато се приближи до огледалото

на своята тоалетка, за да си сложи молив за очи. Наложил се да почака, докато ръката ѝ се поуспокои. Нямаше да мисли за този човек. Нито за страха, който ѝ навяваше всеки път, когато се сетеше за него. Но не можеше да се избави напълно от чувството, че именно той е бил причината да напусне дома си.

Сърцето затупка лудо в гърдите ѝ и тя се подпря на ръба на тоалетката. Толкова много въпроси и всеки един от тях предизвикваше поне още един... като например кой би наел убиец, за да я премахне?

„Едно по едно“ — напомни си тя. Първото, от което се нуждаеше сега, бе храна. Не само бе прекарала цяла нощ без сън, ами и бе преодолявала препятствия, достойни за тренировка на новобранци от военноморския флот. Трябваше да подкрепи с нещо силите си, за да премине успешно предстоящия ден.

Довърши гримирането на очите си... очите, които сякаш бяха поръсени със ситен пясък, а след това изплакнати със солена океанска вода. Посегна към едно от чекмеджетата и взе ластичето, което бе открила в него по-рано, докато преравяше всичко за някакво доказателство за предишния си живот. Не се изненада особено, когато не откри почти нищо. Очевидно не бе планирала да се връща в „Южна звезда“. Може би беше възнамерявала да ги получи, след като се настани. Но със сигурност не би оставила важни документи като свидетелството си за раждане, паспорт или дипломи. Очевидно бе взела дори албумите със снимки отпреди брака си с Джес, тъй като не бе открила нищо друго, което да я свързва с него или неговия дом, освен снимката, направена в сватбения им ден, която той вече ѝ бе показал в самолета.

Набърчи чело, докато завързваше късите си коси на жалка опашчица, дълга не повече от пет-шест сантиметра. Това определено не беше прическата, която ѝ отиваше най-много.

Това нямаше значение. За днес беше достатъчно. Беше прекалено уморена, за да се старае повече. Можеше да навие около опашчицата някой шал, само не и червен; вече ѝ се повдигаше от този цвят. И двете семпли златни халки... и малко червило. Така.

Отстъпи няколко крачки от огледалото, за да се огледа за последен път. Крайният резултат не беше чак толкова лош за едно създаване само от кожа и кости, със зачервени от липса на сън очи и дребни болезки по цялото тяло като някоя баба.

От горния край на шкафа край срещуположната стена на стаята я гледаше снимка на Джес, поставена в рамка. Направи му физиономия, но устните ѝ се разтегнаха в усмивка още преди да беше излязла от стаята си. Снощи в леглото го беше предизвикала прекалено и сега си плащаше за това. Е, не можеше да се каже, че съжалява.

Добре, може би Джес нямаше да нарече любене онова, което бяха направили, но се съмняваше, че би бил способен да я погледне право в очите и да отрече преживяното от двама им блаженство. Трепна, когато погледна към вратата на стаята му, тъй като си спомни какво се бе случило след това. Мили Боже, той беше плакал!

Щом стигна стълбите, се вкопчи в перилата. Пое си дълбоко въздух няколко пъти. Това, съчетано с известна доза решителност, свърши работа и тя възвърна хладнокръвието си.

Не, каквото и да се бе случило — обидата, сълзите, разкритията — то е било необходимо. Сега поне знаеше откъде да започне. И, каквото и да станеше, щеше да пази спомена за това, как бе лежала в обятията на Джес и как се бяха любили, както и абсолютната увереност, че на Земята не съществува друга жена, която би задоволила страстта, усетена в него предишната нощ. Може и да я мразеше, но все още не беше прекалено късно за тях. Все още. Тъй като Джес Прайд не ѝ беше вече съпруг само на книга. Той отново ѝ беше любовник.

Роуз и Дилън седяха сами край кухненската маса. Както изглежда не забелязаха появата на Лейси на прага. Или поне Роуз искаше да създаде такова впечатление, когато остави със замислено изражение чашата си с кафе и, набърчила леко чело, заяви:

— Джес замина за Далас. Обади се да каже, че не е сигурен кога точно ще се прибере. Не по-късно от събота, разбира се. Аз пък мислех да го питам дали не е чул пантерата снощи — взе отново чашата с кафе и обви пръстите си около нея, сякаш ѝ бе приятно да усеща излъчващата се от нея топлина. — Такъв неестествен звук. Подобен на женски вик. Почти не съм мигнала, след като го чух. Вас със Сибил събуди ли ви? Знам, че точно това е събудило и бедния Джес и го е накарало да стане толкова рано, че вече да е пристигнал в града.

Дилън седеше с профил към Лейси, но тя забеляза червенината от смущение, оцветила лицето му. Очевидно той също бе усетил присъствието ѝ, точно както си бе помислила и тя и това доказваше за сетен път, че коментарите на свекърва ѝ бяха предназначени точно за нея.

Нейните собствени бузи също пламнаха от унижение, когато осъзна какво става. Нямаше никаква пантера. Несъмнено Роуз бе разбрала нещичко от случилото се между тях с Джес. Не смееше да мисли какво точно бе чула тази нахалница. Вероятно бе стояла с долепено към стената ухо, от мига, в който съпругът ѝ бе разбил стъклата на френския прозорец, до разтърсилия ги доста по-късно оргазъм.

Влезе в кухнята, дръпна един стол и заяви безметежно:

— Извинявайте, не съм имала намерение да подслушвам, но нямаше как да не чуя приказките ви за някаква пантера. Никога не съм предполагала, че живеят толкова близо до цивилизацията — усмихна се отново, този път на Лъз, която се приближи до нея с кана горещо кафе в ръка. Щом чашата ѝ бе напълнена с уханната черна течност и яйцата с бекон и царевичната каша, които си избра от предложеното меню — сервирани, тя насочи отново внимание към своята събеседница. — Но грешиш за Джес, майко Роуз. Той беше с мен през по-голямата част от нощта и не мисля, че някой от нас е чул виковете на котките.

„А аз пък не крещя като тях“ — довърши наум тя, като гледаше свекърва си, без да мигне. Без да обръща внимание на намека, тя от своя страна се обърна отново към сина си.

— Няма значение, предупреди хората да бъдат нащрек, тъй като в околностите явно се е появила някоя от дивите котки. Не искам да се тревожа, че някой може да пострада в мое отсъствие.

Този път не беше нужно Лейси да се преструва на заинтригувана. Изпълни се веднага с недоверие, като направи връзката с местонахождението на своя съпруг.

— Само не казвай, че Джес те е помолил да отидеш при него в Далас. Затова ли се е обадил?

Усмивката на Роуз бе покровителствена, тонът ѝ — развеселен и снизходителен.

— Глупаво момиче. От първия ден, в който се запознахме, винаги си ме чувствала като заплаха към себе си. Все се тревожиш, че по един или друг начин ще застана между вас с Джес. Ето и сега, дори лишена от памет, пак си изпълнена с несигурност и ревност както обикновено. Интересно, нали? Човешката психика, имам предвид. Очевидно това са по-скоро вродени, отколкото придобити слабости в характера.

— Майка отива в Калифорния, Лейси — намеси се Дилън с приятелска усмивка, която ѝ се стори като бяло знаме, сигнализиращо временно примирие. — Етърва ѝ е много болна. Майка разговаря снощи с нейния съпруг и той я посъветва да отиде колкото се може по-скоро там.

— Съжалявам — произнесе тихо младата жена, като сведе очи към салфетката върху скута си и задвижи развълнувано пръсти. — Познавам ли я?

— Ема ли? — попита Роуз и се изсмя недоверчиво. — Съвсем слабо. Знаеш ли, смятам, че ти така и не разбра, че си само временно сред нашето семейство. Как да ти го обясня, та да разбереш?

— Майко... — обади се предупредително Дилън, но беше пресечен моментално.

Роуз го накара да замълчи с поглед, след което се обърна отново към снаха си, със студено и опасно изражение на лицето.

— А, сетих се. Мисли за себе си като за постоянния вятър, който духа от време на време по тези места. Не е сред нещата, на които ние, собствениците на ранчо, гледаме с леко око — той е потенциално разрушителен и определено се страхуваме от него — но никога не е нещо повече от кратковременна лудост — усмихна се и дори протегна ръка, за да потупа Лейси по дланта. — А сега, както си лишена от паметта си, ти нямаш достатъчно сили да издухаш даже няколко перушинки.

Младата жена се разсмя. Искрено, от сърце. Дали бе познавала друг с такава неуморима злост в душата? Нямахше нужда от спомени, за да си отговори на този въпрос. Краткият ѝ пристъп на срам бе излекуван моментално от обидната грубост на нейната събеседница и внезапно си даде сметка, че има причина да празнува.

Когато Лъз ѝ сервира закуската, Лейси вдигна портокаловия си сок.

— Вдигам наздравица за етърва ти. Дано болестта ѝ не я отнесе преди нейното семейство да е готово да се раздели с нея — отпи, след това остави чашата. — Знаеш ли, бас държа, че случаят е точно такъв. Ами да, ако тя е дори наполовина толкова пиперлия като теб, майко Роуз, бас държа, че ще посрещне и следващото хилядолетие. Няма ли да бъде прекрасно?

Лицето на свекърва ѝ посивя като покритото с облаци, мрачно небе навън. Дилън се задави ненадейно с нещо, което явно бе глътнал накриво.

Без да им обръща внимание, Лейси заби вилица в златистия омлет, отхапа от намазаната с масло припечена филийка, след което побърза да избърше със салфетката ъгълчетата на устата си, осенена от нова идея. Очите ѝ се разшириха; преглътна припряно и обясни:

— О, колкото до мен и праволинейния вятър, нали така го нарече, сравнението беше добро, но ми се струва, че си ме подценила. Вече научих достатъчно неща за себе си през последните няколко дни, за да мисля, че в действителност представлявам доста по-голяма заплаха. По-скоро като каучукова топка, паднала напред навалищата, която предизвиква такъв хаос, че след това никой не може да разбере какво е останало здраво. О, и още нещо, във връзка с което греших. Вече си спомних едно-две неща — отпи от сока си продължително, изнервящо бавно, после се усмихна на събеседниците си. — Разбрах, че съм казала някоя и друга лъжа на всички ви.

Роуз изви с интерес тъмните си вежди и дори Дилън, обикновено бдителен като затиснат в ъгъла койот, се бе привел напред, забравил предпазливостта си.

— Първо, аз не съм писателка. Правя кукли — сви извинително рамене. — Е, всъщност, не е нужно да бъда чак толкова скромна, аз съм доста повече от това — един изключително надарен човек на изкуството. Моите кукли не са просто кукли. Те са безупречни портрети на живи хора.

Свекърва ѝ се облегна назад и кръстоса ръце пред гърдите си. Усмихна се снизходително, като родител на дете с прекалено развинувана фантазия.

— Както ще потвърдят всички, аз нито за момент не повярвах на твърденията ти, че си писателка. Каква пък е тази нова лъжа сега?

Създателка на кукли ли каза? Това вече и съвсем умно. И оригинално. Как, за Бога, го измисли?

— Внезапно си спомних брат си. Той ме наричаше Роден. Миг след това погледът ми попадна върху куклата, която съм оставила тук, в „Южна звезда“. Знаеш ли, просто усещах как дланите ми ваят лицето ѝ, а след това го изрисуват, докато се наблюдавам в огледалото.

— Хмм, колко интересно. Аз обаче си спомням като ни каза, че си единствено дете, без никакви братя и сестри. Ти помниш ли, Дилън? — попита натъртено Роуз.

На Лейси ѝ дожаля за девер ѝ, който отчаяно се мъчеше да насочи разговора в по-неутрална посока. Затова побърза да признае вината си, така че да не му се налага да се включва в нежеланата от него словесна схватка.

— Добре. Ти сама го забеляза! Нали преди малко заявих, че съм лъжкиня? Несъмнено е точно така. Както откривам, излъгала съм ви за доста много неща.

— Е — произнесе свекърва ѝ и се изправи. — Не ми е неудобно да призная, че ме сварваш напълно неподготвена за новата си тактика и че не мога да проумея каква е целта ти. Трябва обаче да приключа с приготвянето на багажа. Ранди Хокинс ще докара колата отпред след трийсет минути.

И обърна гръб на младата жена, за да даде последни инструкции на големия си син, като я игнорира като циркаджия, чийто номер първоначално я бе заинтригувал и същевременно — отвратил, а сега само я отегчаваше. Поне това впечатление се бе постарала да направи. Лейси не се заблуждаваше. Тя бе спечелила тази битка с изненадващата си капитулация и бе сварила свекърва си неподготвена. Доволна от изхода на този мач, в който изобщо не бе желала да участва, младата жена похапваше и отпиваше спокойно от силното си кафе, почти без да обръща внимание на разговора между роднините на съпруга си, докато не чу неговото име. Роуз бе споменала, че трябвало да се прибере навреме за съботното парти. Сега пък каза на Дилън да провери при Мати дали е довършила поставянето на мънистата по официалната ѝ рокля.

Очевидно в събота беше рожденият ден на Джес и според обичая щяха да дадат прием в негова чест. Лейси реши да провери съдържанието на огромния си гардероб, за да избере някой подходящ

тоалет. И това нямаше да бъде проблем, стига да не се окажеше, че абсолютно всичките ѝ дрехи са червени.

В момента обаче имаше да мисли за по-сериозни неща. Излезе във фоайето и застана зад гърба на свекърва си, готова да ѝ нанесе още няколко удара.

— Ако ме извините, аз също трябва да тръгвам. Отивам да си измия зъбите и да си освежа грима, тъй като трябва да тръгвам за града. Налага се да проследя още една лъжа, да разбера защо съм я казала. Това ще ми помогне да си оправя отношенията с моя съпруг.

Думите ѝ привлякоха вниманието и на двамата и те я погледнаха.

— Може ли да те помоля за нещо? — обърна се към своя девертя, сякаш забравила напълно за свекърва си. — Възможно ли е да ми заемеш няколко долара? Джес ми каза, е съм имала собствени пари някъде. Щом възстановя напълно паметта си, ще се сетя къде съм ги оставила и ще мога да ти се издължа — усмихна се; дори тя самата бе изненадана, че се забавлява толкова. — Разбира се, като се има предвид каква лъжкиня се оказах, няма причина да ми вярваш.

Дилън се засмя, поклати глава и извади портфейла от задния си джоб.

— Не, не мисля, че ще чакам със затаен дъх да ми върнеш парите — извади три двайсетдоларови банкноти. — Това би трябвало да ти стигне за днес.

— Благодаря — отвърна младата жена и прие парите без колебание. — Приятно пътуване, майко Роуз — заяви през рамо тя, като мина покрай нея. Щом стигна до стълбището, спря и погледна назад. — Току-що си спомних още нещо. Странно, това са любимите думи на майка ми: „Всеки път, когато забравиш нещо, което си смятал да кажеш, спестяваш една лъжа.“ Не е знаела в какъв разказвач на истории ще се превърна, нали?

— Странно, но никога досега не си споменавала за майка си — рече Роуз.

— Сериозно? Но сигурно не съм разправяла, че съм се родила от морска раковина.

Свекърва ѝ не отговори на този въпрос. Вместо това предпочете да отвърне на въпроса, оформил се в собствената ѝ глава.

— След като стана дума за многобройните ти измислици, Лейси, коя от тях се надяваш да докажеш като невярна с ходенето си в Рустър

Корнър? Най-любимите ти лъжи бяха свързани с времето преди Джес и Тексас.

— И аз така си мислех. Джес обаче не може да не ти е казал за ужасията, която съм му наприказвала в деня, преди да си тръгна оттук миналия месец — изчака, макар да бе убедена, че няма да получи отговор. Наблюдаваше внимателно лицата им; очевидно се усъвършенстваше в предричането на реакциите им. За момент се уплаши, че е сгрешила, че немигащите им погледи доказваха абсолютната им убеденост в нейната вина. — Говоря за аборта, който не съм направила — уточни тя.

Дилън я изненада с гневното си избухване.

— Не знам какво, по дяволите, става тук, Лейси. Не знам нищо за това доколко си била писателка или майсторка на кукли. Или за майка ти и брат ти, след като винаги си ни казвала, че си била отгледана от баба ти. Но знам какво причини на Джес, когато уби неговото бебе. И това не беше лъжа. Никой, който притежава поне капчица почтеност не би лъгал за нещо толкова важно. Нещо повече, не мога да повярвам, че би причинила такова нещо на Сибил. Не и след като знаеше какво значеше за нея да погребва бебетата, които бе носила в продължение на почти девет месеца — гласът му потрепери и секна за секунда. — Не искам да кажа, че не заливаше непрестанно всички ни със злобата си, но ти беше мъчно за Сибил. Виждах го всеки път, когато мислеше, че не те гледам. Така че, говори каквото си щещ, по дяволите, прави каквото щещ, само не казвай, че си излъгала по повод на нещо, което би ни съсипало всичките, повече от която и да било друга твоя постъпка.

Лейси погледна към пода. Девер ѝ излетя от стаята и дори се блъсна в нея, но въпреки това не забави крачка. Видя сълзите в очите му и усети познатия срам. Наистина се усъвършенстваше все повече и повече. Само през последните два часа бе успяла да накара двама мъже да заплачат.

Вдигна поглед с намерението да се сбoguва набързо със свекърва си, но думите заседнаха в гърлото ѝ от онова, което видя в очите ѝ. Страх. Решителността взе връх над емоциите и тя кръстоса ръце.

— Точно така, не се предавам. Все още не притежавам достатъчно части от пъзела, за да го сглобя, а онези, които съм открила не си пасват. Аз обаче ще се справя, тъй като, каквато и да съм била

преди, каквито и да си били мотивите ми, сега съм най-вече жената, която обича Джес Прайд и още по-важното, която и той самият обича — кимна, като видя несъгласието в широко отворените очи на Роуз. — Вярвай ми, истина е. О, да, ти имаше право — той ме мрази. Но помисли за следното. Понякога любовта и омразата са толкова близки една до друга, че е трудно да бъдат различени. Знаем, че разбираш какво искам да ти кажа. И ти не си чак такава светица. Готова съм да заложа шейсетте си долара, че Р. Дейвис понякога ти се е ядосвал много и дори си започвала да се тревожиш, че те мрази, макар дълбоко в себе си да си била уверена в любовта му.

Събеседницата ѝ хлъцна, но младата жена нямаше представа какво точно означаваше реакцията ѝ. И, без да обръща внимание на неудобството, което усещаше до върховете на пръстите си, продължи:

— Ако съм права и в сърцето на Джес е останала дори искрица от любовта му към мен, в мен все трябва да има нещо, което заслужава да бъде обичано. Така че отивам да се боря за него, Роуз — приближи се до нея, но тя не се обърна. — Може би когато се прибереш вкъщи за рождения му ден, ще можем да започнем всичко отначало.

— Надявам се — отвърна глухо свекърва ѝ.

На Лейси поне ѝ се стори, че е чула това. Но беше напълно възможно да не бе казала нищо. Може би само ѝ се искаше да го бе казала.

Когато заизкачва отново стълбите, изведнъж се почувства така изтощена, че за момент се запита дали ще успее да стигне догоре. Влезе в стаята си и разбра, че посещението ѝ в Рустър Корнър щеше да бъде отложено отново. Засега. Поне за два часа, докато си починеше и възстановеше силите и равновесието си.

Заспа почти веднага, щом легна, но точно преди да потъне в дълбок сън ѝ се стори, че чу някой да се движи в другия край на спалнята. Впечатлението изчезна почти мигновено, заменено от появата на пантера, чиито очи бяха толкова черни, колкото и козината ѝ. Към нея се присъедини втора, толкова слаба, че ребрата ѝ стърчаха, само че нейната козина не беше черна, а червена като пламък. И тогава към двете котки се присъединиха още няколко. Те се приближаваха една по една, като образуваха кръг и ето, че тя се оказа заобиколена от шест неспокойни, непрестанно движещи се животни. Разпозна ги всичките: Роуз, Сибил, Дилън, Либи, Джоуи и най-накрая — Джес. Те

не ръмжаха, нито пък се зъбеха, както можеше да се очаква. Вместо това мъркаха тихо, ритмично, хипнотизиращо. Знаеше, че това е трик, с цел да спечелят доверието ѝ. Беше сигурна, че е само въпрос на време, преди да се приближат и да я убият. Но, странно, близостта на смъртта не я плашеше. Нито пък перспективата за непоносимата болка, която я очакваше, когато щяха да впият в нея острите си нокти и зъби и кръвта ѝ щеше да потече от челюстите им. Изпитваше благоговение към тяхната смелост и целеустременост. Беше напълно справедливо да плати за лъжите си. И тогава го видя, застанал над всички тях, върху гранитните скали край водопада. Клей Уотърс. Прииска ѝ се да изкрещи. Не! Не беше честно! Тя имаше да отговаря пред тях, не пред наетия си от тях убиец!

И тогава се разкрещя, а звукът наподобяваше точно виковете на заобиколилите я котки.

ЧАСТ ВТОРА

„Приближи се един паяк и седна до нея.“

Малката мис Мафът

Детектив Андерсън си бе позволил петминутна почивка. Кръстосал крака върху бюрото, той се бе вторачил в отсрещната стена, някъде между портретите на президента на Съединените щати и директора на ФБР. Усмивката на лицето му наподобяваше акордеон, който се разгъва и свива, докато мислеше за шестимата си внука. Те бяха източникът на най-голямата му радост. Те бяха същевременно и основната причина да се тревожи толкова много заради нарастващата престъпност. След три години щеше да се пенсионира. И тогава щеше да може да посвещава цялото си свободно време на онова, което му доставяше най-голямо удоволствие: да ги глези всичките. Надяваше се само обществото да помъдрее поне наполовина за тях. Прокара с въздишка пръсти през сивеещите си коси. Понякога просто не знаеше какво да мисли.

Свали крака на пода, изправи гръбнак на стола си и го придърпа по-близо до бюрото. Премести незабавно поглед към семейната фотография, направена само преди няколко седмици. Борбата срещу престъпността може да беше изключително трудна. Може би дори те даже започваха да губят, но тези хора — съпругата му Джуди, децата им и тези красиви бебета — определено бяха достатъчно основателна причина, за да продължава да се бори.

Насочи вниманието си към купчината папки върху бюрото си — всяка съдържаеше някой от текущите случаи, които бяха нерешени — избра една от тях и я измъкна. В същия момент някой почука на вратата. Погледът към стенния часовник вдясно обясняваше защо прекъсването не бе дошло директно чрез неговата секретарка или по интеркома. Дванайсет и двайсет и пет. Бека бе все още на обяд.

Покани неизвестния си посетител, докато пъхаше обратно папката, която така и не успя да отвори. Един след друг влязоха агентите Гари Малц и Франк Мандел.

Шефът Андерсън насочи вниманието си към Гари, по-младия от двамата, който обаче премина пръв през вратата, като, освен това, носеше издйническият жълт лист на факс съобщение.

— Какво носиш? — попита той.

— Вести от нашия човек в Рустър Корнър за нашата...

Андерсън махна с ръка и довърши вместо него:

— Нашата свидетелка Лейси Джеймс-Прайд. Да, това вече го знам — рече той и потупа досието, което току-що бе оставил. — Точно се запознавах с неприятностите, изсипали се върху главата на нашето момиче преди няколко седмици. Та така, кажи как е нашата незабравима Лейси Джеймс-Прайд?

— Ами, според това тук, тя се справя много добре. Доколкото успял да разбере нашият агент, тя все още не си била възстановила паметта и може би точно това обяснява защо човекът, нает от Сами Уайът, все още не е повторил опита си да я премахне. Евентуално — додаде Гари и потупа хартията с опакото на дланта си. — Другата причина е, че наемникът на Уайът просто не е имал такава възможност. Откакто се е върнала, тя била непрекъснато в хасиендата или със своя човек.

— Т.е. искаш да ми кажеш, че се въртим в порочен кръг — отбеляза шефът. — От една страна трябва да сме благодарни, че засега тя е в безопасност. От друга — знаем, че няма да получим онова, което желаем, докато не възвърне паметта си.

Агентите седнаха точно срещу бюрото на своя началник. Агент Мандел поклати глава и се облегна. Спокойствието му бе отражение както на по принцип безметежната му личност, така и на зрелостта, придобита в резултат на годините, прекарани в законозащитните органи. Единствено странните му светли очи, които изглеждаха с цяло столетие по-стари от младежкото му лице, издаваха възбудата му с необичайния си блясък.

— Не, сър, това не е съвсем точно. Ако питате мен, нещата ще изгърмят всеки момент.

Агент Малц пое топката. За разлика от своя партньор обаче той седеше на ръба на стола.

— Франк е прав, шефе. Рано тази сутрин — имам предвид, преди още слънцето да се бе сетило да изгрее, Джес Прайд напуснал ранчото и се насочил към Далас. По-късно — спря, за да направи справка с часовете, посочени в получения факс, и продължи: — в осем и половина, майката на Джес, Роуз Прайд, заминала с карана от шофьор лимузина за Далас. Двайсетина минути по-късно Либърти Амброуз и съпругът ѝ, Джоуи Вонг, също потеглили за Далас.

— Изглежда там ще става нещо голямо — обади се Уорън.

— Не, сър — отвърна Гари, като поклати глава. — Доколкото знаем, чисто съвпадение.

— Джес обаче се обадил в ранчото в шест сутринта, за да уведоми майка си, че ще ръководи бизнеса от офисите на „Южна звезда ентърпрайзис“. Тя на свой ред обявила, че заминава за Калифорния, за да посети фатално болната си етърва в Санта Барбара. Казала, че току-що разговаряла по телефона с девер си, който я помолил да отиде.

Андерсън усети „но“-то по повишаването на интонацията в края на изречението и повдигна въпросително вежди.

— Продължавай.

— Никой, нито девер ѝ, нито който и да било друг, не се е обаждал преди Джес. Нито пък мисис Прайд-старша се е обаждала до „Американ еърлайнс“, за да направи резервация за някой от полетите до Лос Анджелис.

— А той, по някаква случайност, се оказал същият, с който потеглили мистър Вонг и миз Амброуз — вметна Франк. — Те трябва да се приземят след около час.

Началникът изглежда един след друг двамата си агенти и потърка замислено брадичка.

— Добре, струва ми се, че знам, накъде се е запътила Роуз Прайд. Трябва да внимаваме. Уайът би се зарадвал много, ако има някакво извинение да се разкрещи, че са нарушени гражданските права, гарантирани му от конституцията. В заключение, не можем да направим абсолютно нищо, освен да посъветваме всички да бъдат нащрек, в случай, че мистър Готин се изтърве и измърмори на глас нещо, което да ни помогне да се заловим отнякъде — смръщи още по-силно чело. — Ами другите? Те пък защо са тръгнали със самолета?

— Вонг подготвя грандиозен прием за Брус Уилис и неговата Деми Мур. Някаква важна годишнина или нещо от тоя род — обясни Малц. След това изцъка с език, повдигна масивните си рамене и продължи: — Либърти Амброуз. Не знаем нищо за нея. Ангажиментът на Вонг се знае от няколко седмици. Доколкото имаме сведения, Амброуз се наслаждава на голяма почивка, прекъсната единствено от снимки в Париж преди две седмици и в Биг Апъл преди седем-осем дена. И изведнъж тази сутрин тя си запазила по телефона двупосочен билет за първа класа. Вероятно просто е решила, че не може да понесе да се дели с новия си съпруг. Запазеният обратен полет обаче е за петък вечерта, а не за събота, когато ще се връща нейната половинка.

— Имаш ли хора, които да ги следят? — попита Андерсън.

Двамата агенти се спогледаха, след което погледнаха отново шефа си.

— Не, сър — отговори Малц. — Доколкото знам нарежданията бяха само да следим пристиганията и заминаванията на обитателите на „Южна звезда“. Ако искате някой да тръгне подир тях двамата, ще трябва да побързаме.

Уорън поклати глава и махна с ръка, в знак, че се отказва от предложението си.

— Не, забравете това. Нека да продължаваме да съсредоточаваме вниманието си върху умната мисис Лейси Прайд. Тя все така ли не се отделя от ранчото?

— Ами, тя спа през по-голямата част от сутринта. Едно от нещата, които съпругът ѝ казал на майка си, когато се обадил от Далас било, че вратата към нейната стая, тази откъм верандата, била счупена. Поискал да изпрати някой да я поправи — усмихна се. — Сетете се кого е изпратила горе да огледа пораженията?

Шефът се усмихна за момент.

— Уотърс. Да, добре. И така, какво ти каза той? Как се счупила тази врата?

— Кой може да знае, по дяволите? — възкликна Малц.

Андерсън впери поглед в ръцете си. Бе сплел пръсти, с изключение на палците, които се въртяха трескаво един край друг. Това бе единственият издайнически знак за вълнението му. Когато заговори отново, гласът му бе спокоен, дори замислен.

— Тя си е легнала да спи в леглото, следователно това не прилича на нашествие с взлом. В противен случай щеше да бъде или прекалено притеснена, за да спи, или поне скрита в друга стая.

Гари Малц се засмя.

— Ако питате мен, счупила го е тя самата при някое от прочутите си темпераментни избухвания. Не смятам, че гневливостта ѝ се дължи на загубата на паметта.

— Нещо друго? — попита Уорън.

— Ами, май че има — Франк измъкна сгънат лист хартия от вътрешния джоб на самото си, разгърна го, приглади го и го подаде през бюрото. — Не ни върши кой знае каква работа, но все пак е интересно и освен това е доказателство, че лосанджелиската полиция най-сетне е решила да ни сътрудничи.

Очите на Андерсън се разшириха, когато прочете първия ред.

— Намерили са колата ѝ — обяви той и, нещо наистина рядко, в гласа му прозвуча изненада.

— Точно. На някакъв третокласен път, изтърбушена и изгоряла.

Шефът остави листа и премести поглед към по-младия агент. Защо трябваше да чете, след като момчето можеше да му съобщи същото за двойно по малко време?

— Някакви отпечатъци?

— Да, сър. Два вида. Проверили са ги. Едните са на нашето момиче и в това няма нищо изненадващо. Другите обаче не съвпадат с нито едни от онези, с които разполагаме.

— Откъде са ги взели? — попита Андерсън. — От мястото на шофьора? Или до него?

— И от двете — и на пасажера, и на шофьора. Нейните също. И двата отпечатъка са били и от двете страни.

— Какъв е изводът на полицията на Ел Ей за това? — попита Уорън.

— Същият като на нас с Франк — отвърна Малц, след като хвърли поглед към своя партньор. — А вашият?

Шефът забарабани с пръсти по купчината папки в продължение на няколко секунди, през които размишляваше, без да отделя очи от лицата на шестимата си внуци от снимката върху бюрото.

— Хм! — промълви най-сетне той. — Появил се е някакъв паяк, който е седнал до нея, това смятам. А вие, момчета? Какво е вашето

мнение?

И двамата агенти са засмяха.

Обади се отново Малц:

— Е, ние не мислехме точно посредством детски стихотворенийца, шефе.

— Майка ми гъската, Гари. Човек трябва да чете творбите ѝ понякога. Тя успява да достигне точно до сърцевината на проблема.

Агентите станаха от местата си. Този път от името на двамата заговори Франк:

— Иска ми се да имахме малко повече информация, сър. Защото, честно казано, ако Уайът е наел да я премахне човек, когото не можем дори да проследим, значи не става дума за аматьор. А това означава, че въпросното лице е внесено отвън.

— Може да бъде така, а може и да не е. Правили сме проверки на абсолютно всеки, който се е появил в Рустър Корнър през последните шест месеца. И знаем и кътните му зъбки.

— Но нападението върху нея не стана в Рустър Корнър — обади се Франк. — Удариха я тук, буквално под носовете ни. Възможно е извършителят да е знаел, че не може да се приближи до нея там и някак си да е успял да я подмами в Калифорния.

— Да — съгласи се Андерсън, като поклати одобрително глава и се замисли върху основателната забележка на ветерана. — А може да е бил там през цялото време и ние просто да не сме го идентифицирали... за разлика от нея. Това обяснява и ненадейното ѝ заминаване, в резултат на което всички останахме с палци в задниците. Помните ли как не можехме да проумеем нищо? Тя желаше да се измъкне от своето минало и да навлезе в новия си живот достатъчно силно, за да рискува всичко заради това. Защо тогава един ден изведнъж да се откаже от всичко, подобно на човек, който се кълне, че няма да вкуси повече шоколад?

Никой не му отговори. А и какво можеха да кажат? Ако притежаваха шейсет и четиридоларовият отговор на този проблем, сигурно щяха да го разрешат.

Почти бяха стигнали до вратата, когато началникът им ги спря.

— Искам да я наблюдават отблизо, в мига, в който излезе от къщата, за да се поразходи с онова куче, Годзила или как му беше името там.

— Разбрано — отвърна Малц, натисна дръжката и отвори вратата.

— Почакайте! — додаде Андерсън. — Мандел, прибирай се у дома и си вземи някои неща. Искам утре сутринта ти да отидеш в това ранчо. Аз ще уредя въпроса.

— Аз ли? — попита Франк и гласът му се повиши с цяла октава от изненада. — Окей, разбира се, но мога ли да попитам защо?

— Ти беше този, който я изпрати до летището, когато тя влезе в програмата, нали така? И пак ти летя с нея със самолета, който я отведе до Тексас, нали?

— Да, така е, сър, но...

— В такъв случай може би някой струна от паметта ѝ ще реагира положително, като те види — щракна с пръсти. — Сетих се. В събота ще правят парти в чест на съпруга ѝ. Ще ти помогна да влезеш в къщата. Ще работиш за онзи Вонг. Докато старата дама отсъства, можеш да се промъкнеш като мишка и да започнеш играта. Ще трябва да разрешим този въпрос през следващите няколко дена или ще изгубим и нея, и всичко останало. С всичкото останало как да е ще се примиря, но никога досега не съм загубил нито един от свидетелите, които съм вкарал в програмата. Не мисля да започвам точно сега, когато ми остават само три години, преди да върна служебната си значка.

— Да, сър — произнесоха в унисон двамата мъже; израженията им бяха също толкова сериозни, колкото и неговото.

Щом излязоха от кабинета на своя шеф, агентите се спогледаха мълчаливо. Бека, секретарката на началника на отдела, отново седеше пред своето бюро, така че никой от двамата не проговори, преди да напуснат сградата. Пътьом се отбиха в тоалетната, провериха дали са им оставили някакви съобщения върху бюрата и изтърпяха дългото пътуване в летаргичния асансьор.

Едва тогава Гари наруши пръв наложеното мълчание.

— Боже мой, детски стихотворенийца! Той или се е побъркал, или е толкова умен, че ми разправя неща, които не мога да разбера.

— Кое от двете е според теб? — попита Франк и измъкна пакет „Кемъл“ от джоба на ризата си. Запали цигара и дръпна дълбоко няколко пъти, преди да продължи: — Той е дотолкова прав, че чак се плаша. Помисли си само за историята с паяка. Кой знае как някой не

само се е промъкнал до нея в колата ѝ, ами е успял да застане даже зад кормилото, след което я е подмамил да излезе и я е блъснал. А сега ти ще ми кажеш дали това е просто стихче от някое проклето бебешко стихотворение или шефът е улучил проблема право в същината.

— Да — съгласи се неохотно Гари. — Мен пък знаеш ли кое ме сбърка? Като спомена за кучето. Как, по дяволите, си спомни това? Споменавал ли е изобщо някой за съществуването на чудовищното псе в ранчото?

— Казвам ти, той е Човекът — рече по-младият, — тъй като никога не пропуска нищо. Чак нервите ме хващат. Винаги съм си го признавал.

— Окей, значи не става дума за проява на старческо слабоумие. Но и не мисля, че той е просто Човекът. Държи се по-различно във връзка с тази свидетелка. Сякаш знае наизуст и най-малките подробности от досието ѝ. И ако питаш мен, тук става дума за нещо повече от това да я запазим жива или да я следим, докато ни отведе до съкровището. Мисля, че нашият безстрашен предводител има слабост към нея, от която не може да се отърве.

— Чакай, чакай, Малц. Той е толкова предан на съпругата си, че до него Джими Картър изглежда най-големият развратник, задето понякога е таил похотливи мисли. Да не забравяме и религията му. По дяволите, той е някаква важна клечка в църквата на мормоните. И, за Бога, дори Бека гледа да се спаси някъде, когато го види да се насочва към нея с поредната нова снимка на внуците си — дръпна нова порция дим, издуха го през ноздрите и добави последното си доказателство. — Във всеки случай, сам го чу. Остават му само три години до пенсия.

— Точно така. И какво става, когато един мъж усети, че старостта го гони по петите? Започва да се оглежда и да търси начин да докаже, че все още го бива. И преди човек да разбере какво става, започва да се облизва по някое страстно младо парче като нашата Лейси Прайд.

— Или — възпротиви се Франк, — ако е толкова умен, колкото е нашият шеф Андерсън, просто приема неизбежното. Енергичността придобива нов отдушник и страстите се пренасочват към децата и внуците.

— Не, сега пък ти не виждаш очевидното. Жените си падат по него, откакто го познавам. Слепоочията му вече може и да са

посребрени, но това не означава, че оловото в химикалката му е намалало. По дяволите, разбира се, че не е! Освен това нашата свидетелка не е някоя обикновена сладурана. Тя е истински оранжерийен специалитет и дори един евнух може да се надърви, докато я гледа — направи пауза колкото да накара Франк да отвори уста, за да се възпротиви, след което продължи: — Истинска заплаха за мъжкото съсловие. От предизвикателствата, способни да обсебят скъпото ни старо деди.

— О, голям мръсник си — възкликна Франк, хвърли фасата на улицата и го смачка с върха на обувката си.

— Хей, не съм толкова глупав, та да не знам, че тези неща ще те убият.

Франк се засмя, без да се разстрои ни най-малко от поредната лекция, посветена на вредата от цигарите. Чуваше я всеки път, когато запалеше някоя от тях, т.е. всеки път, когато се озовеше на място, където пушенето не е забранено. Правителствената тактика, основана върху сплашването на населението, не му влияеше. Знаеше от собствен опит как действаше това. Обичаше да повтаря на съпругата си, че Големият брат ще навлезе дотолкова навътре в задника на всеки американски гражданин, че ще дава сигнал за ходене по голяма нужда дори преди червата да са разбрали, че идва моментът. Т.е., ако първо с тях не се справеха смогът, терористите или Армагедон. Цигарите определено бяха в края на списъка с нещата, които го тревожеха.

Гари го тупна по гърба.

— Давай напред. Не се отказвай, приятелче. Ще ти изпратя весела картичка с благопожеланията си, когато влезеш в онкологичното отделение, за да лекуваш рака на белите дробове, който със сигурност ще си докараш.

— По дяволите! — възкликна Франк, споделяйки кошмара, с който живееше през последните пет години, откакто бе станал федерален агент. — Аз съм си обречен от самото начало. Името ми ще виси на стената: Франк Мандел, убит при изпълнение на служебния си дълг. Можеш да бъдеш сигурен в това. Някой побъркан ще ми свети маслото в работно време.

„Убит при изпълнение на служебния си дълг.“ Това не беше повод за шеги. Не и за мъжете и жените, които се събуждаха всеки ден, за да видят, че смъртта ги е зяпнала право в лицето. Гари не се засмя.

Дори внезапно стана съвсем сериозен, също като свещеника, пред когото Франк бе споделил страховете си едва миналата седмица.

Мандел се изсмя и извади от джоба си нова цигара.

— Свести се, човече. Аз просто духам димни облачета — засмя се отново. — Хей! Духане на дим! Добре ли звучи? Прекалено умен ли съм, що ли? Във всеки случай, това бе просто една глупава защита срещу фанатичните реторики в защита на кампанията срещу пушенето.

— Добре — отвърна тихо Малц. — Но ако се превърне в нещо повече, иди да се видиш с д-р Анколи — усмихна се. — Може би няма да бъде чак толкова лоша идея да се качиш веднага, за да поговориш с него, преди да тръгнеш за Тексас.

— Какво? И да разчовърка всичките ми фобии, за да започнат да ме тормозят наистина? В никакъв случай. Освен това аз си падам мазохист. Приятно ми е да живея в страх, на ръба. Същото е при секса.

Малко по-късно, след като си взеха довиждане, Франк проследи с поглед партньора си, който се настани в пепелявосиния си автомобил с четири врати. На свой ред той влезе в подобна кола и се насочи към дома си. Може би не трябваше да казва на Малц нищо за онова нещо вътре в него, което го бе събудило посред нощ и което бе причината за избиването на капчиците пот по горната му устна в мига, в който го бяха командировали по служба.

От друга страна, този случай събуждаше особено лоши чувства в него и той със сигурност не можеше да ги сподели със съпругата си Дениз. Особено сега, когато бе преполовила осмия месец от бременността с тяхното първо... и както се бе оказало — второ дете. Близнаци. Божичко, разбираше много добре гордостта на шефа. За Франк обаче това бе много повече от факта, че щеше да стане баща. Бе свързано с късмета да го обикне съкровище като Дениз, когато останалите винаги бяха виждали в него единствено грозноватостта. И изведнъж, когато на трийсет и осемгодишна възраст вече се бе примирил със съдбата си на ерген, тя се появи в живота му. Отива си на работа един ден и гледа — нова секретарка. Преди да разбере какво става, започнаха да се срещат, и миналата година застанаха заедно пред олтара. А сега пък това. Почти четирийсетгодишен и бременен... е, нещо като бременен. Колко още щастие можеше да очаква човек? Сърцето му прескачаше само при мисълта, че щеше да стане баща. Та,

за всеки случай, ако късметът му изневереше... трябваше да го каже. Само при положение, че нещата не тръгнаха както трябва, беше добре някой да знае и да свидетелства в полза на инстинктите му.

Запали поредния „Кемъл“, включи радиото на любимата си станция и свали стъклото на прозореца. Улови отражението си в огледалото за обратно виждане и потърка рязко темето си. Сега вече шансът бе на негова страна, това бе абсолютно сигурно. Беше забравил най-сигурното правило: „Гаранция за късмет е да потъркаш косите на червенокос човек.“

Добре! Сега вече никой не можеше да го спре! И се радваше, че бе казал на Малц. Това бе застраховане за всеки случай. Вече можеше да се съсредоточи спокойно върху поставената задача: да се приближи до свидетелката, която се бе нарекла с името „Лейси“, защото бе достатъчно красива, за да го носи и защото прикриваше всичко грозно и безобразно под себе си.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Лейси се събуди от някакви приглушени гласове и тъпи, настойчиви удари. Премигна, за да прогони съня от очите си, изправи се до седящо положение и опита да се съсредоточи.

Първото, което бе забеляза, бе циферблата на часовника върху нощната си масичка. Дванайсет и четирийсет! По дяволите! Беше проспала цялата сутрин.

— Извинявайте, миз Прайд — дочу се глас откъм верандата. — Не искахме да ви събуждаме.

Бавно я обхвана тревога, докато, все още сънена, се мъчеше да идентифицира гласа. Тежките буреносни облаци и силният дъжд бяха превърнали света в размазани линии и неясни силуети във всевъзможни нюанси на сивото. Младата жена започна да ги разделя един по един, докато най-сетне различи формите на двама мъже.

Първият, коленичил в профил към нея, придържаше единия от френските прозорци, докато другият, прав, действаше с отвертка в ръка. Несъмнено поправяха счупения прозорец, но сърцето ѝ заби трескаво, когато позна правия. Клей Уотърс. Защо точно той? Съвпадение ли беше, че бяха изпратили именно него в стаята ѝ, или това имаше друг, доста по-мрачен смисъл? Може би беше тест, за да разберат дали ще го познае? Напомняне, че за него не беше проблем да ходи където пожелае из обширното имение, дори в собствената ѝ стая?

Дали не беше специално послание до нея, което гласеше: „Мога да направя всичко с теб, по всяко време, на всяко място, лесно е като да преброя до три.“ Но не и в леглото ѝ, като жертвено агне или пък страхливо свита в ъгъла като загащена мишка!

Изправи се, наложи си да се усмихне уверено. Погледна от Уотърс към другия човек, когото не познаваше.

— Вие сте Клей, нали така?

Той я погледна изненадано.

— О, да, мадам. А това е Джони Голайт — изхили се, почеса небръснатата си от два-три дена буза и приглади дългия си мустак с

пръсти. — Но той работи тук по-дълго от мен, тъй чи трябва да го знаете по-добре от мен.

Лейси поклати глава.

— Всъщност, не, съжалявам. Аз... Много неща не си спомням, много хора не мога да позная.

Мъжът, наречен Джони, се засмя и показа изпочупените си зъби.

— Хей, няма нищо. Пък и аз съ появявам за пръв път във ваш'та стая. Иначе съм все в обора. Грижа съ предимно за добитъка. Ранди помагаше на Клей да поправи тоз' прозорец, ама миз Роуз го извика да я откара в града.

Младата жена си припомни внезапно странния си сън и впечатлението, че някой се движи край стаята ѝ, което бе имала непосредствено преди да се унесе.

— Бяхте ли тук, когато се качих след закуска?

Клей сведе поглед към върховете на прашните си обувки и на нея ѝ се стори, че лицето му потъмня от неудобство, но не можеше да каже със сигурност, толкова тъмно беше в стаята.

— Ммм, да, мадам. Съжалявам. Точно свалях прозореца от пантите, когато ме изненадахте, като влязохте. Плъзнах се безшумно като мишка в мига, в който легнахте.

— Но се върна, преди да се събудя. Защо?

Сега вече и Джони се беше изправил. Двамата с колегата му се спогледаха, преди да отговори вместо него.

— Страхувам се, че вината е моя, миз Прайд. Обади ми се прозорецът да бъде оправен преди прибирането на Джес таз' нощ. Затуй, когат' Клей ми каза, че спите, рекох да опитаме да измъкнем прозореца и да го изнесем, за да го опраим. Напраихме го, без да ви събудим и сега точно го връщахме на мястото му.

Лейси кимна. Вече не ѝ пукаше, дори всички работници в проклетото ранчо да бяха в спалнята ѝ. Джес се прибираше тази нощ! А от майка му бе останала с впечатлението, че възнамерявал да остане в града поне до партито в своя чест в събота.

— Миз Прайд? — обади се угрижено Джони и върху обветреното му лице се появиха хиляди бръчици.

Тя се усмихна.

— О, всичко е наред. Давайте, довършете си работата. Аз и без това излизам.

— Добре ли сте? — попита Клей. — Ами, въъ, ако нямате нищо против ще ви кажа, че ми се струват странна, сякаш още не сте се събудили напълно.

Лейси поклати глава и отговори, вече на път към вратата.

— Добре съм. Просто съм разсеяна. Не трябваше да спя толкова много. Имам да свърша някои неща преди Дже... съпругът ми да се прибере.

И, без да им обръща повече внимание, тя се приближи до огледалото, за да освежи отново грима си и да си приглади косите. Очите ѝ все още изглеждаха подути и заспали. Във всяко друго отношение външността ѝ бе напълно подходяща за това, което ѝ предстоеше да свърши в Рустър Корнър. Грабна ключовете от тоалетката и се насочи към вратата. Спря рязко и изпищя стреснато, когато Клей постави длан върху рамото ѝ.

— Съжалявам — рече той и печалната усмивка, която съпроводи извинението, го превърна в малкото момче на съседите. — Или сте доста напрегната, или започвам да добивам навика да ви плаша, без да искам.

Младата жена съзерцава продължително лицето му, преди да се откаже. Изражението му бе безхитростно като на малко дете. Интересно какво беше очаквала? Някоя отявлено заплашителна мутра ли? Един хладнокръвен убиец би трябвало да е овладял изкуството да прикрива истинската си природа зад някоя приемлива маска.

— Сигурна съм, че причината е единствено в мен, Клей — отвърна тя, малко прибързано. И успя да се усмихне едва-едва. — Просто бързам, това е. Какво искаше?

— Е, точно за това става дума. Толкова сте припряна, а на всичкото отгоре навън вали като из ведро, та реших, че може да поискате да ви закарам аз. А после ще ви изчакам, докато си свършите работата в града.

„Как не!“ — помисли си Лейси и изпита гордост от безгрижния тон, с който отговори:

— О, Боже, благодаря ти. Наистина много мило от твоя страна, но трябва да изляза сама. Освен това знам, че Джес искаше прозорците да бъдат поправени днес, а аз трябва да свърша доста неща и ще се забавя.

Вдигна ръка, махна на двамата мъже, спря колкото да вземе дамската чантичка, в която вече бе пъхнала шофьорската си книжка, гилза червило и електронното дистанционно устройство за отваряне на вратата на гаража, което ѝ бе дал съпругът ѝ. С тъгълчето на око си зърна трите смачкани двайсетдоларови банкноти, които ѝ бе дал Дилън. Бяха оставени на леглото, до мястото, където бе заспала. Взе ги, сложи ги в чантата и отстъпи заднишком към вратата.

— Благодаря отново, Клей. На теб също, Джони. Довиждане.

Спря едва, когато се озова пред стенния гардероб във вестибюла. Дяволите да го вземат! Та тук висяха повече от десет сака и якета. Вероятно поне едно от тях беше нейно, само че не знаеше кое точно. Най-сетне се спря на едно леко, три четвърти яке в цвят каки. Беше прекалено малко за Роуз, реши тя, докато го навличаше. Нищо чудно да беше на Сибил. В такъв случай щеше да ѝ се извини по-късно. Трепна, когато се сети за гневното избухване на Дилън по повод уж направения от нея аборт и думите му за неговия ефект върху неговата съпруга.

„Не сега“ — заповяда си твърдо тя. Щеше да мисли по-късно за това. Засега трябваше да се съсредоточи в едно — да докаже, че твърдението за направения аборт е лъжа. Каквито и да бяха последствията от нея, щеше да се справи с тях по-късно, след като успееше да убеди Джес, че това е самата истина.

Възвърнала решимостта си, Лейси спря пред масичката с телефона в кухнята. Прелисти нетърпеливо азбучния указател, откри номера, който търсеше, откъсна страницата и я пъхна в джоба си. След това излезе забързано през задната врата на къщата, покри косите си с качулката на якето, за да ги предпази от силния дъжд и хукна към гаража. Тършува в продължение на няколко секунди в чантата си, докато открие дистанционното устройство и го насочи към онази от вратите, където Джес бе казал, че се намира поршето. Без да губи и секунда, се пъхна вътре.

Миг по-късно вече закопчаваше предпазния колан и пъхаше ключа в таблото. След това стисна кормилото и си пое дълбоко въздух.

Насочи се на юг по магистралата, в посоката, в която се бяха движили Ранди и Клей преди два дена, когато се бе срещнала за първи

път — и същевременно — отново — с тях. Бяха казали, че отиват в града. Надяваше се, че пътят беше все направо или поне бе маркиран добре със съответните пътни знаци и указателни табели. Чистачките на малкия автомобил се бореха геройски с дъжда. През първите няколко минути Лейси караше бавно, като оглеждаше предпазливо пътя за неочаквани завой или наклони и внимаваше да не изпусне някой знак. Скоро обаче се отпусна достатъчно, за да започне да изучава имената върху откъснатия от телефонния указател лист, който извади от джоба си, приглади и постави върху кормилото. Лекарите, които практикуваха в Рустър Корнър, бяха само трима: единият специалист по вътрешни болести, другият — педиатър и третият — по ветеринарна медицина. Хвърли поглед върху улицата, а след това отново върху името на избора, който се налагаше от само себе си — д-р Раул Трахильо.

Запамети адреса, след което захвърли листа върху съседната седалка. Стисна по-силно волана и погледна в ретровизьора. Решителност. Това видя както в очите, така и в леко прехапаните си устни.

В огледалото ѝ се отразиха фарове и отзад, с главоломна скорост, се зададе някаква кола. Само след секунди тя профуча край нея, надула клаксон, със святкащи червени светлини и я принуди да набие спирачките, като заля предното ѝ стъкло с истинска вълна от дъждовна вода.

Младата жена я проследи с поглед, докато изчезна зад пелените от дъжд в мрачния ден. Беше ѝ нужно известно време, за да възвърне равновесието си. Изпусна дълго задържания в дробовете си въздух. Едва тогава си даде сметка, че пикапът, който ѝ бе изкарал акъла, беше подобен на този на Джес.

През следващите няколко минути още две коли я задминаха със същата шеметна скорост, като всеки път обливаха предното стъкло на поршето и ѝ опъваха нервите. Нима всички в Тексас караха като побъркани?

Този път фаровете си появиха сякаш от нищото в отсрещното платно. Разминаха се само след секунди. Заля я синя светлина, а червените му задни светлини изчезнаха почти в същия момент, в който погледна в огледалото за обратно виждане. Е, това беше достатъчен отговор на въпроса ѝ. Очевидно „бързо и разпуснато“ бяха две от

качествата, които бяха характерни в по-голяма степен за тексасците, отколкото за всички други.

Най-после видя табелата, която обявяваше, че влиза в Рустър Корнър с население 6 290 човека, а след още няколкостотин метра — и воднистите очертания на сградите и уличните светлини, запалени доста по-рано поради мрака, причинен от внезапната лятна буря.

Лейси, която и без това едва пълзеше с двайсет и пет мили в час намали още, на петнайсет и започна да оглежда табелите, търсейки адреса, който си бе поставила за цел да запомни. Бяха й необходими само няколко секунди, за да си даде сметка, че бяха осветени само улиците, а прозорците на сградите бяха тъмни. Да не би да бяха спрели електричеството? И тогава ги чу. Някъде наблизо виеха сирени, а към и без това потъмнялото от бурята небе се носеха гъсти кълбета дим.

Младата жена паркира в единия край на пустата улица, изключи мотора и изскочи от колата. Сърцето биеше лудо в гърдите й. Хукна по тротоара, като се бореше с вятъра да запази контрола върху качулката на якето. Дъждът я шибаше през лицето и скоро дънките й натезаха, измокрени безмилостно. Лейси продължаваше да тича, като прикриваше лицето си.

Очевидно огънят се вихреше, въпреки валящия като из ведро дъжд. Започна да го чува, когато зави покрай ъгъла, а щом стигна до следващата пресечка, видя пламъците, които лижеха небето, сякаш от него се сипеше не дъжд, а петрол.

Воят на сирените вече бе престанал, но бе заместен от стотици гласове.

Бодешите отляво я накараха да забави стъпка и тя се приближи с вдървена, леко подскачаща походка до кръстовището на „Секънд стрийт“ и „Сан Криста“. И спря рязко. „Сан Криста“. Точно тази улица търсеше — улицата, на която се намираше кабинетът на д-р Трахильо.

Беше се струпала внушителна тълпа. Някои от хората стояха на групички, като се прегръщаха и плачеха, други се открояваха, самотни и обзети от ужас, трети пък се бореа с пламъците, които излизаха от прозорците и покрива на онова, което, както изглеждаше, само допреди малко е било красива, бяла двуетажна къща. Дори от мястото си, отдалечено на няколкостотин метра, Лейси усещаше горещината от огъня в лицето си. Димът щипеше очите и гореше дробовете. Избърса

неволно потеклите сълзи, закашля се и усети как по гръбнака ѝ пропълзвява страх.

Някой изви жално, когато два големи стълба се строполиха под главната веранда. Трима мъже се втурнаха веднага и помъкнаха или по-скоро — понесоха същата жена и я повериха на грижите на група хора, застанали само на няколко метра от Лейси.

— Не я пускайте, по дяволите! Няма какво да направи за него, нито пък смъртта ѝ в огъня ще помогне с нещо.

— Сигурен ли си, че е още вътре? — попита един от мъжете, който държеше изпадналата в истерия жена, за да ѝ попречи да се хвърли обратно към горящата сграда.

— Нямам представа! Знам само това, което твърди тя!

С почернели от дима и саждите лице и коси, жената се извиваше и опитваше да се изскубне. Лейси се обърна, отвратена от безпомощността си.

— Дръж се, Ленора — обади се възрастният мъж, който стоеше до Лейси. — Ако той е наистина вътре в този ад, значи сме го изгубили, но страданията му вече са приключили и сега се намира на по-хубаво място. Дръж се, момиче, той би искал това.

Другите, и мъже, и жени, се обръщаха едни към други, като едновременно търсеха и даваха утеха в обятията си, ридаеха и бръщолевеха безсмислици, опитвайки да облекчат своята мъка.

Лейси се чувстваше като воайор. Беше изпълнена със симпатия, но не беше свързана с тях и тяхната трагедия. Обърна отново поглед към пламтящата къща и се помъчи да съсредоточи мислите си там. Това бе истинско нещастие, но не беше нейна работа.

— Не разбирам — обади се някакъв глас непосредствено зад нея.

Обърна се към младежа, който бе проговорил току-що. Беше облечен в мръсна фланелена риза, разгърдена и подгизнала от дъжда, и опръскан с кал комбинезон, съдран на коленете, с прави, дълги до раменете коси, залепнали върху челото. Възрастта му беше не повече от шестнайсет-седемнайсет години, макар да подръпваше от прикритата в дланта си цигара без филтър с вид на закоравял пушач, а светлосивите му очи, в които се отразяваха неверие и тъга, гледаха със странно безразличие.

Лейси се обърна отново към пожара с впечатлението, че младежът гледаше на него като на поредната жестока жизнена

трагедия; тя можеше да се прибави към и без това дългия списък, от който самият той бе преживял вече доста.

Когато заговори отново, гласът му бе толкова тих и лишен от всякакви емоции, че на младата жена ѝ бе нужно известно време, за да осъзнае какво казва.

— Хората говорят, че е убит. Но кой и защо би искал да убие човек като д-р Трахильо, който помага на всички, а след това да изгори до основи къщата му. Отговорете ми на този въпрос.

Лейси се извъртя рязко и го сграбчи за ръката.

— Д-р Трахильо ли казахте? — попита тя.

— Да — отвърна той, издърпа ръката си и захвърли угарката в една локва. — Кой, по дяволите, мислите, че е?

Лейси го проследи с поглед, докато се отдалечаваше. Струваше ѝ се, че е пуснала корени и не може да помръдне. Опитваше да се пребори с обземащия я ужас. Притисна с длан уста, за да задуши надигащия се в гърлото ѝ вик. Приблужи се, залитайки, до една от съседните сгради, и се подпря на гипсовата ѝ стена. Тези сълзи вече нямаха нищо общо с пушека; в сърцето ѝ бе зейнала нова рана.

Боже милостиви! Д-р Раул Трахильо мъртъв. Убит. И горката жена, която измъкнаха от горящата къща, съпругата му ли беше? Разбира се, че е съпругата. О, Боже! И защо, Господи, защо?

Не смееше обаче да се задълбочава в този въпрос. Не сериозно и не сега.

Съсредоточи се над по-значимите последствия от ужасната трагедия, на ефекта ѝ върху нея самата. Това несъмнено ѝ бе нанесло огромен удар. Беше дошла да търси реабилитация, но сега може би никога нямаше да я получи.

О, Боже, как можеше да мисли за себе си? Един човек бе убит, а съпругата му бе останала бездомна вдовица. Що за егоцентрична кучка беше, щом можеше да се тревожи в такъв момент за своите доказателства срещу лъжата, която бе казала на Джес, когато бе изгубено толкова повече? Закри очи с длани, а после, в мига, в който ги отдели от лицето си, от устните ѝ се отрони нисък стон. Поклащаше се встрани, изпълнена с тревога, със срам и недоверие.

Внезапно хората се развикаха и тя усети как земята затрепери под краката ѝ, когато се разтичаха.

— Бягайте!

- Махайте се оттук!
- Пожар... пропан!
- ... Ще избухне!
- Бягайте, дяволите да го вземат!

Лейси се присъедини към истеричната тълпа, тичаща да спаси живота си. Отмина улицата, където бе паркирала колата си, покрай някаква църква, заобиколена от плачещи хора. Бяга дотогава, докато се озова съвсем сама в някакъв училищен двор, изоставен на дъжда в лятната ваканция. Като поемаше въздуха на големи глътки, тя се отпусна върху железопътната траверса, поставена край игрището. Обгърна с ръце кръста си, стисна клепачи и се заслуша в бученето на кръвта в ушите си. Секунди по-късно експлозията разтърси земята и я накара да изпищи.

Последва втора, по-слаба експлозия, а след нея — трета. Младата жена стоя напрегнато още известно време, в очакване на нови избухвания. Най-сетне отпусна рамене. Не смееше да мисли какво бе станало на мястото на ужасната трагедия. Прегърна глезени, зарови лице в коленете си и заплака.

Плачеше за убития лекар, за себе си и за целия свят, който беше толкова грозен, зъл и объркан, че надали някога можеше да бъде оправен.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Е, дяволите да го вземат, миси, това определено е последното място, където съм очаквала да ви намеря.

Гласът прозвуча изневиделица и я стресна не по-малко от предходните експлозии.

Лейси подскочи уплашено и едновременно с това вдигна глава.

Някаква жена, напомняща сумист заради грандиозните си пропорции и лъскавата си, въгленовочерна коса, издърпана назад и увита строго, бе коленичила пред нея. Лицето на непознатата се разтегна в добродушна усмивка. Чертите ѝ се преобразиха незабавно. Червендалестите ѝ бузи се превърнаха в пухкави малки топки с цвят на череша. Подобните на стафидки черни очи заблестяха. Устата, допреди малко скрита почти напълно под гънките излишна плът, претърпя впечатляваща метаморфоза под влияние на очарователната усмивка, благодарение на която сега можеха да се видят бонбонено червени устни и ослепително бели зъби, достойни за рекламирането на някоя паста. Безбройните бръчици, които наобиколиха устата и очите, свидетелстваха за склонността ѝ да се смее.

Забравила мизерията си за момент, Лейси отвърна несъзнателно на усмивката ѝ.

— Познавате ли ме? — попита тя, но осъзна веднага колко глупав бе въпросът ѝ. Очевидно жената я познаваше, откъде иначе щеше да смята, че тук е последното място, на което би могла да я открие. Освен това, макар всички да ѝ бяха непознати, повечето жители на малкия град вероятно я познаваха, най-малко по външен вид. — Няма значение. Беше глупаво от моя страна. Разбира се, че ме познавате. Казахте го още в началото. Само дето...

— Вие не ме познавате — довърши вместо нея непознатата. — Всичко е наред, миси. Чух за тази амнезия. Всички вече знаят за това ви твърдение — отново на лицето ѝ се появи усмивката, способна да стопли пръстите на полярна мечка, стъпила върху айсберг. — Но сега се убедих лично, че това не е някакъв евтин трик, с чиято помощ искате да възвърнете удобния живот, който сама съсипахте.

Грубоватата откровеност накара Лейси да трепне, но простотата, която долови в тона на непознатата, я накара да омекне веднага. Очевидно думите не бяха замислени като атака. Жената протегна ръка към нея.

— Ето, помогни ми да стана. Вече не съм така пъргава като преди. Вървенето по нанадолнище е все още любимото ми упражнение, но изкачването е съвсем друга работа. Аз съм Куки Кончита — заяви тя, когато двете вече бяха прави. — Имам малък бар и ресторант за тексаско-мексиканска кухня три преки по-нататък. Сестра ми, Нола, отваря, аз пък стоя до затварянето. Днес отивам два часа по-рано, за да огледам пораженията — погледна събеседницата си. — Разбра ли за огъня и бедния д-р Трахильо? — когато Лейси кимна, додаде: — Та Нола ми се обади. Каза, че експлозията счупила само няколко стъкла на прозорците и пукнала една кана за кафе. Аз обаче никога не съм можела да се доверявам на думите на другите. Винаги трябва да се уверя лично — както впрочем и с историята за загубата на паметта ти — така че тръгнах по-рано. И добре съм направила. Бурята отмина, но както виждам, ти си попила в дрехите си по-голямата част от проклетия дъжд. Ще ти дам да се избършеш и да облечеш нещо сухо.

— Благодаря — промълви неуверено Лейси.

Куки долови съмнението в гласа ѝ и от гърлото ѝ бликна смях, подобно на лава от кратер на вулкан.

— Хей, това ми хареса. Все забравям, че не помниш нищо. Не си спомняш и Нола и мислиш, че и тя е дебела като мен. Ха-ха! Това наистина беше добро. Не се тревожи, тя прилича на баща ми, който беше кльошав и дребен ирландец. Аз обаче имах късмет. Наследих гените на майка си — гръцка богиня с кралски пропорции. Толкова мека, че един мъж би могъл да се изгуби в нея. И в повечето случаи очевидно точно това и ставаше, тъй като никога не ги виждахме повече, след като прекарваха една нощ с нея — засмя се отново. — Същото важи и за мен. Истинска амазонка. Нола обаче е като комар, досущ като теб. Изводът е — дрехите ѝ ще ти станат, а в шкафа ѝ винаги има няколко ката чисто бельо.

Лейси погледна към небето; не беше усетила кога бе спряло да вали. Запита се също така как една жена, наполовина ирландка, наполовина гъркиня, можеше да се казва Куки Кончита. И най-вече се

питаше дали съществуваше някаква връзка между смъртта на лекаря и собствените ѝ издирвания на доказателство, че в действителност не е имало никакъв аборт. О, Боже, надяваше се да не е така. Колко грехове можеше да побере една душа?

— Пристигнахме — обяви Куки, когато се озоваха на пресечката, до един „Шевролет Импала“ в бяло и тюркоазнозелено, който изглеждаше така, сякаш бе излязъл току-що от магазина, макар задната решетка и изключителната му дължина да говореха, че е на не по-малко от три десетилетия. Кончита посочи към предната дясна врата. — Отключено е. Качвай се. Тази принцеса е мечтата на колекционера. Седалките са покрити с найлон, а върху оригиналните рогозки съм поставила книжни за еднократна употреба, за да не се притеснявам, когато се наложи да влизам мокра.

Пет минути по-късно „принцесата“ бе паркирана на частния паркинг зад ресторанта. След като бе представена отново на Нола Апълбий, стройната като тръстика червенокоса сестра на Куки, Лейси се настани на една табуретка пред бара и започна да смуче ябълково вино през сламка. Бе облечена с взета назаем карирана риза и дънкова минипола с капси. Застанала зад бара, Куки инвентаризираше оцелелите стъклени съдове.

— Ти познаваше ли ме? — попита Лейси.

— А? — измърмори Кончита, като погледна разсеяно през рамо. Но когато въпросът привлече вниманието ѝ, тя се обърна с лице към единствената си клиентка. — Мислех, че вече обсъдихме това. Разбира се, че те познавах.

— Не, питам дали си ме познавала наистина. Дали сме разговаряли? Разказвала ли съм ти за себе си?

— Да, аз всъщност те познавах не по-зле от всеки друг. Може би дори по-добре от Джес, защото ти ми се доверяваше.

Ура! Най-сетне бе открила някого, с когото можеше да поговори. Някого, на когото можеше да се довери. Младата жена притвори клепачи, за да задържи благодарствените сълзи, напираци да потекат. Сърцето ѝ бе разпознало веднага единствената приятелка, която бе имала в Рустър Корнър. Долната ѝ устна потрепна, когато опита да се усмихне.

— Знаех си.

Куки остави бележника и химикалката и се приведе напред, като пренесе част от тежестта върху ръцете си.

— Спомняш ли си изобщо нещо?

Лейси поклати глава; все още се бореше с емоциите, възбудени до крайност от последните събития.

— Не... искам да кажа, да, някои неща. Една кукла, въъ... — направи пауза и избърса непокорната сълза, прокраднала се, въпреки усилията, изпод клепачите ѝ. — Няколко разбъркани спомена от детството...

Кончита я потупа по дланта.

— Хей, успокой се. Поставих на входа табелата „Затворено“. Ще я обърна чак когато реша и това няма да стане, преди да съм напълно готова. Нола пече овнешко фахитас. Ще поговорим, докато ядем. Започни с лесното. Излей си душата за това, което те мъчи. Как ти се струва?

Това довърши Лейси. Бентът се отприщи и водите рукнаха. Младата жена се чувстваше унижена, че плаче като тригодишно момиченце пред една напълно непозната. Беше очаквала и се бе страхувала от очевидното — мощна прегръдка между наподобяващите възглавници масивни гърди на Куки — но стана точно обратното: нищо.

Събеседничката ѝ я остави на мира, докато сълзите ѝ пресъхнаха; вече започваше да се чуди дали сестрите не я бяха забравили и не си бяха тръгнали. Точно се готвеше да надникне в кухнята, когато летящата алуминиева врата се отвори внезапно и се появи Куки с поднос на ръце, обсипан с пълни чинии. Рязко кимване с глава и „ела да хапнем“ бяха достатъчна покана за Лейси; тя се плъзна от високата табуретка и се настани пред отрупаната маса.

Минути по-късно младата жена завъртя очи и преглътна огромна хапка от сместа, която бе приготвила под указанията на Кончита — тортила, парче филе, лук, домати, гуакамоле и заквасена сметана.

— Ммм, превъзходно е.

— Опитай боба — нареди приятелката ѝ.

— Направих го. Страхотен е. Всичко е супер.

Известно време се хранеха в приятелско мълчание. От грамофона автомат се носеше музика, а Кончита ставаше от време на време, за да донесе още чипс и кетчуп. Нола се беше прибрала вкъщи,

така че умиротвореното им уединение бе нарушавано единствено от звъна на телефона, който, както заяви Куки, засега трябвало да се задоволи с телефонния секретар.

Най-накрая, с усещането, че всеки момент ще се пръсне, Лейси се облегна назад на стола. Протегна крака и изпъшка:

— Беше толкова вкусно, че не можех да спра, но нямам повече място дори за глътка вода.

Куки довърши последните няколко хапки в чинията пред себе си и посегна за друга чиния — тя пък с някакво ястие от червени чушки.

— В такъв случай остави храната да се слегне малко, след което ще можеш да хапнеш още.

Лейси се засмя.

— Май често съм идвала тук, а?

Тъй като устата на Кончита бе пълна, тя успя само да кимне.

— Обясни ми историята за името си. Как така са те кръстили Куки Кончита? — тъй като събеседничката ѝ посочи пълната си уста, младата жена се изхили отново. — Окей, като свършиш.

Куки отговори, когато се запъти към бара, за да вземе бира, но Лейси ѝ отказа с клатене на глава.

— По дяволите, разказвала съм го толкова пъти. Ще взема да променя нещичко, за да не умра от скука. Така, чакай да помисля. Когато станах на петнайсет, отидох да работя в малко заведение в Сейнт Чарлс, Делински. Собственикът се казваше Фред Делински. Истинското ми име е Кортни. Но мооля те, смяташ ли, че ми подхожда? И така, Фред ме нарече Куки. Осемнайсет месеца след като започнах работа в неговото ресторантче, ние се оженихме. Нола, която е по-голяма от мен, вече беше омъжена и имаше две деца. Фред я нае на работа, когато съкратиха съпруга ѝ от тамошния завод на „Форд“. Както и да е, скоро се превърнах в „Куки“ за всички.

Четири години по-късно Фред получи инфаркт и почина. Нола и Бари — така се казваше мъжът ѝ — се преселиха в Хюстън и след няколко месеца аз продадох заведението и последвах по-голямата си сестра в Тексас. Започнах работа като сервитьорка, естествено. Какво друго можех да правя, това бе единственото, което знаех. Този път шефът ми беше секси мъжле на име Хулио Ернандес. Той започна да ми вика Кончита. Оженихме се на следващата година и имахме най-добрия малък бизнес и най-страстната любовна афера в цялата

история на Южен Тексас. Когато десет години по-късно се разболя от рак на простатата, често се шегувахме с твърдението на всички специалисти, че този вид рак се причинявал на първо място от липса на сексуална активност. Но иначе не беше смешно. Хулио си отиде шест месеца по-късно, а аз напуснах мястото така скоропостижно, че почти не си спомням кога и как го направих. Тръгнах да се връщам в Мисури, когато колата ми се развали две мили преди да вляза в Рустър Корнър. Обадих се на Нола от мотелската си стая, за да ѝ кажа какво се бе случило. Тогава тя ми каза, че вече били намерили купувач за нашето заведение. После видях тази сграда, тогава беше празна, реших да се установя на едно място и ето ни, двайсет и две години по-късно, седнали в заведението на Куки Кончита.

— Не се ли омъжи повече?

— О, по дяволите, омъжих се. Още четири пъти. И сега си търся съпруг номер седем. И винаги им казвам: „Аз няма да ти донеса кой знае какъв късмет, ако се свържеш с мен, но съм абсолютно убедена, че годините, които ще прекараш с мен, със сигурност ще бъдат най-хубавите в живота ти.“ И засега все още никой не е изразил несъгласие с мен.

Усмивката на Лейси се задържа няколко секунди, преди да изчезне.

— Доколкото разбирам — рече тя, — моят стил е по-скоро „обичай ги, а след това ги изостави“.

— Вече приближаваме към това, за което искаше да ми говориш, така ли? — попита Куки.

Младата жена очерта кръг върху покривката с един от зъбците на вилицата си, докато обмисляше дали вече е готова. И след това кимна:

— Да. Готова съм.

Куки се облегна назад и скръсти ръце, но без да изпуска гърлото на бирената си бутилка.

— Тогава карай направо. Каж ми какво знаеш. Питай за това, за което не си сигурна.

Лейси се поколеба, колкото да помисли откъде да започне. Реши да се хвърли с главата напред.

— Лекарят, който умря в пожара днес, същият ли е, при когото уж съм направила аборт?

— Ха! Значи си го разбрала, така ли?

Думите я объркаха. След което разбра.

— Че никога не съм била бременна, искаш да кажеш?

Когато събеседничката ѝ кимна над бирената бутилка, Лейси едва не припадна от облекчение.

— Но не знам защо — промълви тя. — Нима съм била толкова жестока? Толкова отчаяна? Толкова... толкова побъркана? Кое?

— Всичко от изброеното, струва ми се.

— По дяволите! — възкликна младата жена, разстроена от поредната игра на думи. — Просто ми кажи.

— Аз не знам всичко. За Бога, дори не мога да докажа, че е било лъжа... за бебето, имам предвид. Знам само, че един ден ти дойде тук, издърпа ме отзад и ми каза, че си тръгваш. Изглеждаше потресена от нещо, трепереше. Каза, че идваш от кабинета на Раул. И че си му платила двайсет хиляди долара, за да те отърве от нежеланото бебе.

— Но ти току-що каза, че не...

— Почакай! — отвърна Кончита; за първи път гласът ѝ прозвуча остро и нетърпеливо. — Казвам ти какво стана, така че няма място за спор, разбра ли?

— Извинявай, продължавай — заяви Лейси, кръстосала крака, като мятеше горния нервно напред-назад, като весло в лодка.

— Не издържах. Не защото беше смешно, а защото бе смехотворно! Заявих без заобикалки, че никой няма да повярва. Как не, двайсет хилядарки за аборт, направен през първите три месеца от бременността, за който никъде няма да ти искат повече от няколко стотин. Ти отвърна незабавно, че би го направил, ако от това зависи животът му. Едва тогава разбрах. И рекох нещо подобно на: „Открил те е и е наел убиец“, или „Научил е къде се намираш и е изпратил някой да те убие“. Не помня точните си думи.

— Кой? — извика Лейси. — За кого си говорила? За Клей Уотърс ли?

Куки премигна.

— Клей ли? По дяволите, не, не за Клей. Поне аз не съм имала предвид него. Мисля, че ставаше дума за човека, изпратен от твоя приятел — взря се замислено в етикета върху бутилката в ръката си, след това вдигна поглед. — Възможно е той да е наемният убиец. Появи се около месец преди ти да си тръгнеш. Но... не, Клей е от добрите, почти съм готова да се хвана на бас.

— Според мен ще изгубиш — отвърна младата жена унило. Приказките на Куки за някакъв приятел бяха убили и последните ѝ надежди. Притисна треперещите си пръсти към слепоочията и опита да събере мислите си. — О, Боже! Кажете кога имаш предвид и защо остана с впечатление, че лъжех за аборта.

— О, миси, ако желаете да ви кажа всичко, ще трябва да седите и да слушате. Окей?

И Лейси се подчини и заслуша. Отвратена. Шокирана. Смазана. И в крайна сметка — вцепенена от смразяващата, отблъскваща същност на истинската Лейси Джеймс-Прайд.

Така научи за десетгодишната си връзка с криминалния престъпник Сами Уайът; за това как бе свидетелствала срещу него, а после се бе преселила в Южна Калифорния под защитния чадър на ФБР, след като любовникът ѝ бил осъден за убийство.

Тонът на Кончита стана особено суров, когато повтори хвалбите на Лейси за това, как си набелязала Джес още преди да завъртят ключа на килията на бившия ѝ приятел, и го омотала в мрежите си, по-здрави от белезници, още щом стъпила от самолета на тексаска земя.

— Спомням си, че каза: „Бедничкият нямаше никакъв шанс. Беше мой преди още да разбере, че е за продан; трябваше само да протегна ръка и да го взема.“

През първите няколко минути от разказа Лейси се поклащаше назад-напред, като утешаваше ридаещата си душа така, както майката успокоява плачещото дете. Скоро обаче се почувства смазана до такава степен, че просто стоеше, приемаше ударите и кървеше вътрешно.

Погледът на Куки проблясваше ледено, а тонът ѝ бе остър като бръснач. Но това бе само фасадата, която не успяваше да прикрие вродената ѝ мекота и нежност и през пролуките на стоманената ѝ ризница се прокрадваха съчувствие и обич.

Лейси вдигна очи към ръцете ѝ, стиснати и отпуснати в скута и изведнъж разбра. Тази жена я бе обичала! Но защо? И как?

Сякаш прочела мислите ѝ, Куки отговори на въпроса, който не бе задавала на глас.

Обясни как Лейси се озъртала непрестанно през рамо, защото се страхувала, че Сами все някак си ще успее да я открие. И че Лейси признала най-накрая истината пред нея, тъй като Кончита узнавала винаги всичко в радиус сто мили от Рустър Корнър пет минути, преди

да е станало. Ако се появил някой непознат, който се интересувал от Лейси, Куки щяла да бъде първата, която щяла да разбере.

Лейси й казала, че ще се върне в „Южна звезда“ само колкото да си събере част от вещите. И си тръгнала. Завинаги. И тогава Куки осъзнала напълно истината за мнимия аборт. Запитала се защо младата жена се занимавала с него точно тогава, в този ден, когато се страхувала толкова много да не я открият, след като можела да прекъсне нежеланата бременност където и да е другаде, вече в безопасност.

— А аз какво казах? — попита Лейси; прекъсваше я за първи път през последните няколко дълги минути.

— Ти каза: „Защото Джес ще ме намрази. Само така мога да го спра да не тръгне след мен.“

Младата жена се изненада от сълзите, изпълнили внезапно очите на по-възрастната си събеседничка.

— Куки?

— Извинявай — промълви тя, като попиваше влагата с ъгълчето на носната си кърпичка. — Но сега, като виждам какво ти е причинил този негодник Уайът... белезите. Така всъщност стана злополуката, нали? Открил те е и те е блъснал с колата си. Знаех си!

Очите на Лейси се разшириха. Никога досега не й бе минавало през ума, че автомобилът, който я бе блъснал, може би е бил управляван специално с цел да я убие. О, Боже! Но сега не можеше да мисли за него. Трябваше да се увери, че историята за аборта бе точно това — измислица, създадена да накара Джес да я намрази.

— Забрави за това, Куки. Да се върнем към аборта. Все още не си ми обяснила защо си толкова сигурна, че не е бил нищо друго, освен лъжа.

Мощните рамене на Кончита увиснаха.

— Не беше трудно. Ти сама го призна. След като чух думите ти за Джес, аз рекох: „И така, сега истината ще излезе наяве. Не е имало никакъв аборт. Това е само една лъжа, за да отблъснеш Джес, а сега си дошла тук да се застраховаш, като ми се довериш, тъй като съпругът ти знае, че ми се доверяваш. Раул ще се оправдае със запазването на лекарската тайна, но Джес ще го убеди да признае, че изпълнил процедурата точно така, както го каза и ти. После ще дойде право при мен, тъй като те познава достатъчно, за да знае, че няма да напуснеш

града, без да се сбогуваш с мен, а аз пък от моя страна няма да те пусна, преди да съм разбрала защо си тръгваш.“

— Значи просто така — щракна с пръсти Лейси. — Благодаря ви, мадам, аз изчезвам — додаде тя, очевидно объркана.

— Изчезвам ли? Ти? Ха! Не съвсем точно. Бяхме в кухнята, както казах. Ти взе един касапски нож и с него ме притисна към фризера. Заяви, че ако издам истината пред някого, най-добре да си прочета молитвата и да се надявам хората на Сами да си свършат работата, тъй като в противен случай си щяла да се върнеш и да ми отрежеш езика.

Младата жена притисна пръсти към слепоочията си, като клатеше глава наляво-надясно.

— Не мога да повярвам! Нищо от това няма смисъл. Не виждам защо д-р Трахильо би се съгласил да извърши нещо толкова неетично. Ами ти, Боже мой, защо, след като си ми била приятелка, ще те заплашвам и защо ще ми помагаш да нараня човек като Джес?

— Помисли малко. В това няма нищо сложно — отвърна Куки, като се надвеси над масата и се надигна от стола си. — Ще ми подадеш ли още една бира? Искаш ли нещо?

Лейси не обърна внимание на въпроса ѝ.

— Обясни ми го ти, тъй като аз не се сезцам.

Кончитата отвори с рязко движение бирата и я долепи до устните си. Миг по-късно се отпусна тежко на мястото си.

— Раул беше добър човек — мир на бедната му душа — но все пак беше човешко същество и следователно не бе по-различен от всички останали обитатели на Рустър. По един или друг начин, всички сме задължени на семейство Прайд. В това число и Раул. И той може би им беше по-задължен дори от другите.

Младата жена се облегна върху масата и насочи показалец към своята домакиня.

— Значи той е задължен на Джес. И е бил добър човек. Аз обаче се появявам в кабинета му, предлагам му дващест хиляди долара, за да ме подпомогне в осъществяването на плана за мнимия аборт и той моментално забравя верността си към Прайдови и лекарската си клетва и приема парите ми. Да, той ми прилича на истински принц.

— Точно такъв беше. Мил, любящ принц. Той обаче има дъщеря, заключена в много скъпа кула от слонова кост, наречена

Брукхейвънски санаториум. Казва се Мариса. Тя е умствено болна и Раул плаща солидни суми, с помощта на Прайдови, за престоя ѝ в частното заведение, вместо да я премести в някоя държавна институция. Преди няколко години обяви за продан своята практика, но свекървата ти го убеди да се откаже. Тя плаща по-голямата част от болничните сметки за Мариса в замяна на медицински услуги като профилактични медицински прегледи два пъти годишно за работещите в „Южна звезда“.

— Това все още не обяснява защо ще рискува да си навлече гнева им. Искам да кажа, възможно ли е тези двайсет хиляди долара да се сравнят с онова, което му е плащала тя?

— Ами ако тя е окуражила съдействието му? — попита Куки.

Очите на Лейси се разшириха. О, Боже, сега вече всичко ставаше пределно ясно и смислено. Той сигурно се е обидил на Роуз веднага, след като му е предложила да подкрепи твърдението ѝ за прекъсването на несъществуващата бременност! И, разбира се, Роуз е била повече от щастлива от тази прекрасна възможност да се отърве веднъж завинаги от омразната си снаха.

— Попитях те дали си убедена в мълчанието на Раул и точно тогава ти ме изуми до дъното на душата ми. Грабна дамската си чанта от бара, където я бе захвърлила, и измъкна от нея две дебели пачки банкноти — по една във всяка ръка. „Двайсет хиляди долара, Куки — рече ти. — Колкото платих на д-р Трахильо. И имаш право. Парите не са за това, да ми помогне да се отърва от едно нежелано дете. Аз съм достатъчно предпазлива, за да не допусна такова нещо да ми обърка живота. Това бе цената, осигуряваща вписването в медицинския дневник и картоните на аборта, в случай, че Джес настоя да направи справка. Сега плащам втората застраховка, за да бъде сигурна, че целият град ще научи за каква безсърдечна кучка се е оженил.“

— И ти значи прие парите и запази мълчание — промълви Лейси, по-скоро на себе си, отколкото на своята събеседница.

Тъй като сълзите бяха пресъхнали отдавна, сега вече мощното тяло на Кончита се разтърси от глава до пети от смях.

— Н-не, по дяволите! — свиваше пръстите си и така създаваше истински калейдоскоп от цветове, тъй като бляскавите скъпоценни камъни по ръцете ѝ затанцуваха и засвяткаха. — Първо на първо, нима ти изглеждам толкова корумпирана, че да приема подобен подкуп? — и

додаде, вече по-тихо и укорително: — И второ, може би дори още по-важно, което очевидно не си спомняш. През няколкото месеца на престоя ти тук аз те обикнах, момиче.

Младата жена не искаше да чуе такова нещо.

— Но защо? Как? — възкликна тя и покри лице с длани, разтърсена от безкраен ужас и недоверие. Ръцете ѝ натежаха внезапно и тя ги отпусна отново в скута си. — Никой не ме е харесвал. А аз на всичкото отгоре съм размахала нож пред лицето ти. Куки!

Кончита не отговори веднага. Вместо това насочи поглед към лицето на своята събеседничка. След това се вгледа в стената, точно над рамото ѝ и тъмните ѝ очи, внезапно придобили безжизнен, стъклен блясък като водите на езеро сред нощната тъмнина, казаха всичко дори още преди тя самата да успее да отговори с типичната си искреност.

— Беше толкова красива, невероятно красива. И умна. Носеше вълнение със себе си — засмя се. — Какво вълнение само! Точно то ми действаше така освежаващо. Ти вдъхна нов живот на това градче, което, кълна се в Бога, умираше от скука; дотолкова предсказуемо бе всичко, което ставаше в него. Семейство Прайд са нашата забележителност, знаеш ли? И ти направи така, че дори всички те — с изключение на Джес, естествено — да изглеждат най-обикновени. Влезеше ли в някое помещение, всяка жена искаше да бъде на твое място, а всеки мъж — да те изучука. Божичко, все едно, че беше Шарън Стоун или нещо подобно. Всички се стараеха да привлекат вниманието ти, не знам, може би, за да им се усмихнеш ослепително или да направиш нещо още по-интересно, ако разбираш какво искам да кажа, но ти избра именно мен. Мен! Онази, с която всички в Рустър Корнър се шегуваха.

— Недей — промълви Лейси. — Не се подценявай така.

— Мислиш, че се подценявам аз самата ли? Скъпа, тук съществува неофициален клуб за избиране на виц на месеца, свързан с Куки Кончита — щом видя скептичния поглед на своята събеседница, тя тупна раздражено по масата. — Кълна се в Бога! И става така, че победителят получава вечеря тук, в моето заведение. А загубилите го черпят. Този месец само съм чула цели три вица. Искаш ли да узнаеш кой ми е любим? — попита тя, като вдигна края на широката си като покривка престилка, за да избърше сълзите, потекли от очите ѝ.

— Не — отвърна Лейси, като се протегна и постави длан върху ръката на своята приятелка.

Но Куки я отърси от себе си и продължи:

— Знаеш ли коя е треньорката на Отбора на шестимата? На шестимата мъртъвци? На шестимата ми мъртви съпрузи?

— Но това е ужасно! — възкликна младата жена и очите ѝ се напълниха със съчувствени сълзи.

— И, има още. По-лошо. Понякога наистина ме заболява. Но най-често се преструвам, че ми е забавно и се смее с останалите. Така или иначе, ей затова те обикнах. Ти беше егоистка, тцеславна и лишена от съдържание, но беше толкова красива, че изпълваше всички със страхопочитание. И когато виждаха как идваш да си говориш с мен тук, те започнаха да гледат на мен с други очи — сълзите ѝ бяха пресъхнали и Кончита потърси отново погледа ѝ. — Не ме разбирай неправилно, не съм си правила илюзии дори за секунда. Знаех, че ме използваш. Първо, за да се добереш до Джес, после пък — за да се информираш за всичко, което става в града. Но това не ме интересуваше, защото имах нужда от теб. Предполагам, че същото се отнася и за Джес. И все още се отнася, както и за мен.

Лейси поклати глава.

— Не те разбирам. Какво искаш да кажеш?

Куки се разсмя.

— Кой би предположил? Умната интригантка Лейси Джеймс-Прайд — по-голям светец от папата.

Младата жена не обърна внимание на хапливите думи, макар да я засегнаха дълбоко.

— Обясни какво имаше предвид, като каза, че същото се отнасяло и за Джес.

— Спомняш ли си нещо от митологията? — попита събеседничката ѝ, въпреки че, очевидно, въпросът беше реторичен, тъй като продължи, без да изчака отговор. — Не съм съвсем сигурна, че това, което знам, е точно така. Но винаги съм си мислила, че си като една от сирените, които привличали моряците с неземните си песни. Ти правиш същото, само че с прелестното си лице. Използваш го, за да привличаш хората, а след това обсебваш душите им. Използваш ги, дяволите да го вземат, тормозиш ги, но те не се оплакват, защото колкото и да ги боли, ги боли дяволски хубаво. Така че, когато вдигна

касапския нож срещу мен, сигурно щях да те оставя да ми прережеш гърлото, така както Джес ти позволи да му разкъсаш сърцето с твърдението си, че си унищожила нероденото му бебе.

На Лейси ѝ се догади. Притисна уста с длан, скокна от стола си и хукна към банята, където се бе преоблякла преди два-три часа.

Малко по-късно, вече с изпразнен стомах и преминало желание да повръща, все още се чувстваше прекалено отвратена и изтощена, за да помръдне. Легна на пода на банята, пристисна буза в прохладните плочи, ужасена от всичко, което бе научила за себе си. Беше отворила забранената врата с въпросите си и сега трябваше да живее с последствията.

Стана и се приближи, залитайки, до мивката, за да си измие лицето и устата. Погледна към разрошеното си отражение в огледалото. Как щеше да понася вида на жената, която вече знаеше, че представлява в действителност?

Освен ако...

Върна се в залата на заведението и се плъзна на стола до своята приятелка, вместо да седне на предишното си място насреща ѝ. Само преди малко срамът, който чувстваше увиснал помежду им като мръсен чаршаф, не ѝ позволяваше да я погледне в лицето. Сега обаче положението се бе променило рязко. Протегна двете си ръце и стисна между тях дланта на Куки.

— Благодаря ти, Куки. Отвратена съм от всичко, което ми каза. Не, отвращение изобщо не може да опише онова, което изпитвам, но не мога да променя нищо. Все пак се радвам, че аборт не е имало. Наистина не бих могла да живея с подобен факт — изправи се и се приведе, за да целуне леко своята домакиня по бузата. — Трябва да тръгвам. Имам да оправям доста сторени от мен злини и се боя да не стане късно.

Кончита се изправи с известно усилие, без да отделя поглед от лицето на младата жена.

— Първият път не успя да ме заблудиш нито за момент, миси...

Лейси поклати глава.

— А сега изобщо не се опитвам да те заблуждавам. Почакай и ще видиш.

Куки се насочи към бара, където бе поставила найлоновата торба с мокрите дрехи на своята приятелка и ѝ ги подаде, вече на вратата.

— Благодаря — рече младата жена, като пое найлоновия плик. — За всичко. Особено за честността. Тя ми причини болка, но поне сега вече знам какво мога да очаквам във връзка с Джес.

Кончата повдигна скептично вежди.

— Не знам дали тази амнезия те е променила наистина или този път действително успя да ме заблудиш, но, каквато и да е причината, не искам да ти се случи нищо лошо. Затова, просто се прибери у дома и не се отделяй Джес. Според мен грешиш, като смяташ, че наетият от Сами Уайът човек е Клей Уотърс, но който и да е, той несъмнено ще направи нов опит при първа възможност или ако положението стане безнадеждно за него — огледа припряно улицата, след което се приведе напред и прошепна забързано: — Както трябва да е било днес, когато е убил Раул и е изгорил къщата, за да ти попречи да се добереш до истината.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Лейси кара почти през целия обратен път смръщила чело. Прощалните думи на Куки не е й даваха мира. Нима бе действително възможно да са убили лекаря, за да й попречат да разговаря с него? Не можеше да отрече смущаващото съвпадение във времето, но във всяко друго отношение това нямаше никакъв смисъл. Какво го интересуваше някой дали тя самата щеше да научи за мнимия си аборт?

„Отговорът е съвсем прост, глупачке. Никой не те желае тук, но ако Джес ти прости, той просто може да не те пусне да си отидеш.“

Цялото й тяло изтръпна от страх, чак до върховете на пръстите. Стисна още по-здраво кормилото. Не! Хората не убиваха просто защото не им допада някой и тя не възнамеряваше да размишлява повече по тази тема. Колко много неща беше научила днес! Прекалено много. И прекалено ужасни за възприемане. Виеше й се свят от зловещите подробности; главата й бучеше като водовъртеж, затлачен от отломки. Отслаби натиска върху педала за газта и кормилото и се облегна върху меката кожена седалка, за да си наложи да се отпусне и умствено.

Скоро мислите й започнаха да се подреждат и младата жена успя да пресее фактите, които бе научила за себе си. Повечето бяха възмутителни и потвърждаваха каква първокласна мръсница е била. Като например лъжата й пред Джес за аборта. Само едно чудовище би могло да постъпи така жестоко, след като знае какъв убийствен ефект ще имат пъклените му планове. Ами за това, как заплашвала Куки с ножа? Боже мили, и на всичкото отгоре, доколкото бе разбрала, тя бе единствената й приятелка. Чудесно й се бе отплатила!

О, Господи, ами Сами Уайът? Гангстер, осъден за убийство. Неин любовник! Нима бе възможно жената, поддържала почти десетгодишна връзка с един престъпник да е същата, в която се бе влюбил почтен, честен човек като Джес? Това не можеше да го приеме. Беше абсурдно и невъзможно и отказваше да мисли повече за него. А и не беше нужно. Сега, след като вече знаеше с абсолютна сигурност, че не е имало никакъв аборт, всичко останало, дори най-мръсните

подробности от живота ѝ, преди да срещне Джес, можеха да си останат заключени в миналото, където им беше мястото. Ако положеше достатъчно големи усилия можеше даже да види напред в бъдещето щастливия живот, който щеше да води с мъжа, когото обичаше. Освен това, каквото и да ѝ е казала Куки, единствената реалност бе онова, което си спомняше и засега беше невинна, тъй като греховете ѝ бяха пречистени от амнезията. Можеше да вярва всичко, каквото си поиска. Можеше дори да прави каквото си поиска... дори евентуално да се погледне в огледалото.

След като вратата на гаража се затвори бавно след нея, младата жена остана известно време абсолютно неподвижна като статуя. „Южна звезда“ ѝ се струваше някак си изоставена. Царяха необичайна тишина и спокойствие, които не бе усетила през трите дена от завръщането си. Не се чуваха смеховете и псувните, подвикванията и приказките от пасбищата и разпръснатите домакински постройки, докато каубоите изпълняваха ежедневната си, физически изтощителна работа.

Ограденото място на юг от къщата, където стояха кобилите със своите жребчета, сега бе празно. Огромният прехвален бик, вечно затворен в близкия обор, който преживяше спокойно или пръхтеше и мучеше по посока на пасящите няколко мили по-нататък крави и юници, също не се виждаше. Дори Торн, който се люшкаше между противоречивите си длъжности на пазач и служител на рецепцията, не се втурна към нея иззад ъгъла на къщата, с разлетяла се козина и хлъзгащи се при острия завой крака.

Часовникът показваше няколко минути след шест; може би вече всички се бяха оттеглили за почивка. Това имаше смисъл. Но ѝ се струваше неубедително, за да се чувства по-малко заплашена в заобикалящата я тайнственост. Лейси ускори леко крачка, като с усилие се съпротивляваше на дивото си желание да хукне през глава към къщата и да закрепси. Ръцете ѝ трепереха, когато се вмъкна вътре и затвори вратата след себе си. Въздъхна с облекчение като разбра, че нереалната тишина я беше последвала и вътре. Единствената лампа в кухнята хвърляше слаба светлина, но помещението беше празно;

липсваше даже постоянната апетитна миризма, носеща се от приготвящото се върху печката ядене.

Лейси тръгна, като викна по пътя си едно плахо „ехо“. Всички стаи тънеха в полумрак и имаха същия негостоприемен вид като примитивната кухня, откъдето бе започнала издирването на Лъз, Сибил, Дилън... изобщо на някоя жива душа. Най-сетне се отказа, върна се във вестибюла и заизкачва стълбите. Щеше да смени плътно прилепналите дрехи на Нола с нещо свое, по-удобно. После, ако все още не се появише никой, щеше да си направи салата или сандвич и да се качи да ги изяде в стаята си. Може би дори щеше да погледа телевизия, да забрави...

— „... до пазара, да си купи добре охранена свиня, а после да се върне отново у дома, у дома.“

Лейси позна етърва си по неясния начин, по който изговаряше думите, но в първия момент почти подскочи от уплаха. Завъртя се на пети и я видя. Кръстосала крака в глезените, Сибил се бе подпряла нехайно на стената край един от арковидните входове към огромния, величествен вестибюл.

— Дявол да го вземе, Сибил, изкара ми акъла! Пребродих цялата къща, виках, за да разбера дали има някой. Защо не ми отговори, вместо да се промъкваш така зад гърба ми?

Отговорът не дойде откъдето го очакваше, а от големия стенен часовник, който пропя в този момент, за да отпразнува събирането на двете си стрелки в шест и половина. И всичко отново потъна в тишина; изключение беше тиктакането на часовника. Младата жена стисна перилата, опитвайки да запази последните остатъци от самообладанието си.

Сибил надигна стъклената чаша в ръката си към устата и при това движение в нея издрънкаха парчета лед. По брадичката ѝ потече някаква прозрачна течност и тя я избърса с опакото на дланта си, като гледаше етърва си право в очите, без да премигне.

— Няма значение — рече Лейси и се обърна с намерение да продължи да се изкачва нагоре.

— Сега си облечена като жената, която всички в Рустър Корнър познават и мразят.

Лейси завъртя очи, пусна върху стъпалата найлоновия плик и дамската си чанта и ги последва.

— Окей, Сибил, давай. Кажи каквото имаш да казваш.

Етърва ѝ разклати напитката си, смръщила замислено чело, като приличаше по-скоро на философ, търсец думите, с които да обясни сложността на човешката природа, отколкото на пияница, опитваща да сглоби поне едно смислено изречение.

— Точно се питах коя си ти всъщност — изрече най-сетне тя. — Пачавра? Златотърсач? Най-голямата измет на обществото? Актриса? Или всичко заедно — надигна чашата си с плътен гърлен смях, присъщ само за най-наквасените с алкохол. — Да стане истинската Лейси Джеймс-Прайд!

В същия момент входната врата се отвори и отвлече вниманието ѝ от жестоката шега — беше Джес. Носеше други дрехи, не тези, с които бе напуснал спалнята си в ранните утринни часове. Облечен с кремав костюм в стил „уестърн“ — с джобове без капаци и външни шевове в цвят „мока“ — със седефени копчета, светлосиня риза, сребриста вратовръзка, той бе олицетворение на богат наследник на тексаска династия и толкова красив, че сърцето на Лейси изпърха. Стиснал елегантната си кафява шапка в ръка, той прокара разсеяно пръсти през гъстите си черни коси, като местеше поглед ту върху снаха си, ту към своята съпруга.

Вълнението, което бе изпитала Лейси при появата му, се разсея мигновено, когато той насочи първите си думи към Сибил.

— Къде е Дилън?

Тя сви рамене, след което избъбри неясно:

— Не знам. В града, предполагам, помага да почистят след пожара — внезапно очите ѝ се разшириха, сетила се, че девер ѝ може би не знаеше новината. — Чу ли за д-р Трахильо? Някой...

— Чух — прекъсна я безцеремонно младият мъж. — Цял следобед говорят за това по радиото.

Искрицата, проблеснала за секунда в очите на Сибил, изгасна.

— О! Е, предполагам, че брат ти е точно там — надигна чашата си, сякаш вдигаше наздравица със следващите си думи. — Дявол да го вземе, там са всички, всички работници се втурнаха там заедно с гордите пожарникари доброволци, на които толкова се възхищаваме и които обичаме — отдели се от стената и се тръгна към потъналата в мрак част на помещението. — Само че това няма да помогне с нищо на нашия уважаван лекар. Той е мъртъв като...

Думите ѝ заглъхнаха по-нататък във вестибюла.

Двамата останаха насаме и Лейси внезапно се почувства неспокойна. Стиснала отпуснатите си в скута длани, тя впери поглед в ботите му от змийска кожа, изгаряща от желание да се спусне надолу по стълбите и да му разкаже всичко, което бе научила днес от Куки. Но без доказателства... не, нищо нямаше да излезе. Джес нямаше да ѝ повярва. По-добре беше да почака. Утре щеше да отиде при друг лекар, при специалист. Още тази вечер щеше да се обади на Пийч, за да ѝ даде името на най-добрия акушер-гинеколог в Тексас. Засега щеше да си мълчи и да благодари на Бога, че съпругът ѝ си беше у дома.

Вдигна очи към лицето му и се усмихна неуверено.

— Радвам се, че се прибра.

Джес захвърли пътьом шапката си върху поставката за шапки и дори не се обърна да види какво е станало, очевидно напълно сигурен в резултата. И имаше защо — шапката политна и се приземи с невероятна точност на желаното място. След това се облегна на перилата, постави единия си крак върху първото стъпало и бръкна в джоба на дрехата си. Измъкна оттам някакъв плик и го захвърли в скута на младата жена.

Тя премести неуверено поглед от загадъчната усмивка на лицето му към тайнствения плик, който стискаше в треперещите си ръце.

— Хайде, отвори го — окуражи я той. Тя се подчини, а в това време той додаде: — Между другото, не отричам, че знаеш всички тънкости на занаята — как да подлудиш един мъж, когато си в леглото му. Но докато става дума за моето легло, не искам да изглеждаш като някоя проститутка. Не желая да те намирам и друг път, облечена по такъв начин.

Лейси извика възмутено и скочи на крака, при което съдържанието на плика — малка синя книжка и пластмасова карта, се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода.

Без да обръща внимание на реакцията ѝ, Джес вдигна банковата книжка и кредитната карта от земята и ѝ ги подаде отново. Тя ги погледна, като се мъчеше да се съсредоточи върху онова, което ѝ казваше.

— Хайде, вземи ги — рече той. — Твои са. В банковата книжка внесох сто хиляди на твое име. Другото, както виждаш сама, е

Америкън Експрес. Не беше много лесно да бъде издадена и да я получа само за няколко часа. Така или иначе, лимитът на кредитната карта е двайсет хиляди долара, но ако ги свършиш, просто трябва да ми кажеш.

— Защо? — прошепна тя; не беше способна да каже нищо друго с обгореното си, от с мъка сдържани, сълзи гърло.

Входната врата се отвори отново, но нито младият мъж, нито съпругата му забелязаха.

— Защо? — повтори Джес; в тона му имаше толкова сарказъм, че тя потрепна от намека, който подразбра. Въпреки това той не й спести истината. — Защото си си ги заслужила, скъпа. Почти бях забравил колко си добра; при теб това е вид изкуство. И друго, сладурче, не знам колцина още си радвала с изключителните си таланти, но аз лично съм повече от щастлив да си платя за подобно обслужване.

Лейси не се поколеба нито за секунда. Зашлеви го през лицето, завъртя се на пети и хукна колкото може по-бързо нагоре по стълбите. Затръшна вратата на стаята си с такава сила, че шишенцата с парфюм върху тоалетната ѝ масичка затанцуваха, а оригиналната картина на стената над леглото ѝ се килна на една страна. Облегна се на вратата, като опитваше да възстанови равновесието си, макар да нямаше намерение да позволи на гнева си да отлети. Ръката ѝ пулсираше от китката до рамото, дланта ѝ гореше и я сърбеше, сякаш е била замръзнала... Не беше изключено, като се има предвид студенокръвното копеле, което бе ударила с нея!

Най-сетне болката, която се разпростираше от пръстите до врата ѝ, започна да отслабва, но нищо — нито жест, нито балсам, нито дори волята — не бе в състояние да усмири гнева ѝ.

Вече цял един ден... не един ден, по дяволите, цяла седмица, откакто се бе върнала към предишния си живот, се бичуваше, задето е била такава кучка, докато всички пък изпитваха огромно удоволствие да ѝ го казват. Добре, беше приела присъдата им, а сега бе достигнала до няколко собствени заключения.

Кръстоса ръце пред гърди, като движеше развъълнувано пръсти. Онова копеле я бе нарекло проститутка. Е, какво говореше това за него самия? И за брака им? Да не се окажеше, че е класически пример за търкулването на гърнето, което си намерило похлупака? За краставите кучета, които се надушват и през девет баира? Или дренките от един

дол? Негодникът имаше абсолютно право — тя си бе заслужила парите, както и всичко останало, което пожелаеше да ѝ даде!

Отдръпна се и отвори рязко вратата в същия миг, в който Дилън, вдигнал ръка, очевидно се канеше да почука на нея, като в устрема си едва не я удари по носа.

И двамата отстъпиха изненадано, след което се извиниха в унисон.

— Добре, и двамата съжаляваме — заяви в обобщение Лейси, като се усмихна напрегнато, насила. — А сега, ако обичаш, имам да довърша нещо долу.

Девер ѝ я хвана за китката, но я пусна веднага, тъй като тя надигна другата си ръка, стиснала юмрук.

— Хей, по-кратко! Ти си прави каквото си намислила. Искан само да ти дам това.

И ѝ подаде банковата книжка и кредитната карта.

Младата жена ги грабна и веднага след това тръгна нататък по коридора. Бе изминала само няколко крачки, когато спря рязко. Беше прекалила. Извъртя се рязко и тръгна в обратната на досегашната посока, но вече в по-умерено темпо. Каквото и да бе отношението ѝ към семейство Прайд като цяло, Дилън никога не се бе държал лошо с нея.

— Виж, извинявай. Ядът ми не е насочен към теб. Благодаря, че ми ги донесе.

— Няма защо — отвърна той. — Но, Лейси, може ли да ти кажа само едно нещо?

— Не — отсече тя, алармирана от предпазливия му тон. — Не, ако става дума за Джес. Той ти е брат и ти го обичаш, така че разбирам защо го защитаваш. Но трябва да разбереш и защо аз пък няма да те изслушам.

Девер ѝ вдигна ръка, в знак, че се предава.

— Добре.

Лейси се обърна отново и тръгна към стълбището, но точно когато стигна до него, любопитството ѝ надделя. Спря, прокара пръсти по студените перила от ковано желязо, подканяйки го да говори, все така обърната с гръб към него.

— Давай. Кажете каквото имаш да казваш.

Чу го да се приближава, така че не се изненада, когато усети дланите му върху раменете си.

— Веднъж освободих един вълк от капана. Щеше да умре, ако не бях минал оттам. Той също го знаеше и дори не се озъби, докато освобождавах лапата му. Но това не промени факта, че той обвиняваше мен за капана и ми се сърдеше, че му помогнах. В мига, в който го освободих, той се нахвърли отгоре ми.

Младата жена се обърна и повдигна лице.

— Разбрах те.

— Наистина ли? — попита Дилън; начинът, по който бе извил глава говореше по-ясно за съмнението му, отколкото тонът му.

— Разбира се. Джес не е искал да ми причини болка. Това просто е време за разплащане на стари сметки, а в моя случай те са истински ужас. Виждаш ли колко бързо уча... и то при положение, че половината ми мозък е бял и гол като платно. Направо смайващо, а?

Събеседникът ѝ се ухили.

— Да, мадам. Честно казано аз винаги съм бил на това мнение. Истината обаче е, че разбра само половината. Не всичко. Не схвана най-важното. Братчето ми страда и вини теб за капана, който, както вярва непоколебимо той, си му погодила снощи, това трябва да ти е ясно. Но онова, което не разбра, е, че преди малко той те ухапа долу на стълбите — и това обяснява самата същина на нещата, така че обърни специално внимание — той те ухапа, точно както постъпи и вълкът с мен, не защото ти се разплаща. А защото е все още влюбен в теб, Лейси, и тази мисъл му е непоносима. Затова е намерил начин да те накара да стоиш по-надалеч от него.

— Боже, мерси. Точно това ми беше нужно — още един, който да ми напомни, че заслужавам всички ритници, които получавам — заяви тя, отпусна се на пода и придърпа колене към гърдите си.

Дилън клекна пред нея и опита да се усмихне със симпатия.

— Хей, нищо или почти нищо не си разбрала. Просто не съм достатъчно умен, за да ти го обясня както трябва. Работата е в следното. Никак не одобрявам онова, което причини на Джес, начина, по който избяга от него, но се радвам, че се върна и се надявам в крайна сметка нещата между вас да се оправят.

— Защо? — попита младата жена.

Раменете на девер ѝ увиснаха.

— Не знам. Защото обичам брат си, а той обича теб — това е достатъчно основателна причина да се надявам, че ти също ще го обикнеш. Или защото всичко между майка ни и Р. Дейвис се развали до такава степен, че така и не успяха да го поправят. А сега вече е прекалено късно и за нас със Сибил. Затова ще ми бъде особено приятно да видя, че поне един от Прайдови може да се надява на малко щастие в залеза на живота си.

Събеседничката му поклати глава.

— Недей, моля ти се. Не говори подобни неща, само за да ме накараш да се почувствам по-добре. Не знам коя съм, но вече придобих доста добра представа за жената, която сте познавали, за да знам колко са малки шансовете ни с Джес. Ти се опитваш да бъдеш мил с мен и аз ценя това, но така само се чувствам още по-зле.

Дилън повдигна брадичката ѝ с показалеца си, за да я принуди да го погледне в очите.

— Хей, всеки заслужава малко доброта. Дори такива като нас, които нямат нищо общо със светците. Не отричам, че съсипа братчето ми, като... е, струва ми се, че вече го обсъждахме. Не е нужно да ти го припомням отново. Искам само да ти кажа, че Джес не споделя почти нищо с никого. Ние сме братя и той никога не е разкрил душата си пред мен. Нито пък пред майка ни. Той обича и двамата ни, предполагам. Уважава я, това е абсолютно сигурно, и има ясното съзнание и отговорност пред нестavaщата на вода кръв, която ни свързва. Но с изключение на теб, единственият друг човек, когото брат ми е обичал толкова, че да страда заради него, беше Р. Дейвис... баща ни, нали знаеш?

Тя кимна и той продължи.

— В деня, в който ти си тръгна, имах чувството, че се повтори отново нощта на неговата смърт. Само в тези два случая съм виждал Джес толкова съсипан. И двата пъти се затвори в кабинета си на партера с бутилка скоч. И изпрати Лъз за още, когато пресуши първата. Унищожил всички снимки на Р. Дейвис; направи същото и с твоите, когато ти го напусна. И двата пъти пиеше до загуба на съзнание, а когато идваше на себе си продължаваше да се налива. Никога не сме предполагали, че е способен на такъв гняв до нощта, в която Р. Дейвис... Е, така или иначе, няхахме представа как да се справим със ситуацията. Всички опитахме да поговорим с него, но каквото и да

казвахме с майка ми и Сил, не можехме да го убедим да излезе. Първия път се появи едва след третия ден, защото трябваше да дойде на погребението на Р. Дейвис. Но, бас държа, и до днес му е толкова сърдит, че ако имаше възможност, би го заплюл в лицето. Но когато ти си тръгна, Боже мой, стана десеторно по-зле. Пиянството му продължи повече от седмица без прекъсване. След това се овладя и никой повече не спомена името ти до деня, в който полицията се обади от Калифорния, за да съобщи, че се намиращ в болницата. Нямахме представа какво да очакваме, но не сме и предполагали, че ще те доведе отново тук, след като ти го предаде така.

— Чакай малко — обади се Лейси, сбърчила объркано чело. — Не разбирам нещо. Баща ти е умрял, не го е изоставил.

Дилън сви рамене.

— Джес смята, че го е изоставил. Никой не говори за това, тъй като нямаме конкретни доказателства, но всичко навеждаше на мисълта, че Р. Дейвис се е самоубил. Майка убеди съдебния лекар да представи случая като нещастен инцидент. Истината обаче е, че Р. Дейвис излезе от къщи в полунощ. Джес го откри на следващата сутрин, след като той не се прибра цяла нощ, изхвърлен на брега само на няколко метра от водопадите. Вярно, че Р. Дейвис беше пиян, когато излезе; всички обаче знаеха, че никакви количества алкохол не можеха да го накарат да се приближи до този водопад в подобна безлунна нощ, освен ако не е имал намерение да скочи.

Лейси прикри уста с длан, обхваната от съжаление. „Той беше най-великият човек, когото познавам.“ Точно така бе описал баща си Джес предишната нощ. Какъв ужас, че е трябвало да го намери точно той. И колко съсипващо да вярваш, че човекът, когото си обичал така дълбоко, е бил дотолкова обезверен, та да посегне на живота си.

— Нима е невъзможно нещо да го е привлякло край водопадите и просто да се е подхлъзнал или изгубил равновесие?

— Разбира се, че е възможно — повдигна едва забележимо рамене Дилън. — Всичко е възможно. Но има и друго. Първо, беше променил завещанието си същата сутрин, беше преразпределил богатствата си.

— Но това все още не доказва...

— Имаше също така и писмо, Лейси. Оставил го за брат ми в кабинета си. Той го откри на следващата сутрин. И именно затова

хукна да го търси.

— Все още не разбирам. Ако е оставил писмо...

Събеседникът ѝ се изправи и започна да приглажда гънките на джинсите си.

— Не го беше изписал черно на бяло; не беше заявил ясно и точно, че има намерение да се самоубива. Беше доста по-загадъчно; по-скоро намеци, отколкото определени мисли.

Младата жена се изправи на свой ред, като с едната ръка се хвана за перилата, а с другата прие предложената от Дилън помощ.

— Не ми казвай. Струва ми се, че няма да го понеса.

Девер ѝ се вгледа в лицето ѝ, присвил очи.

— Това е истина, нали?

— Кое? Амнезията?

— Не, за нея съм сигурен. Говоря за тази част от теб самата, която се измъчва заради него и не може да понесе да слуша за неговите страдания.

— Аз го обичам, Дилън — призна тихо тя, след което се насочи отново към стаята си.

— Лейси?

Спря и погледна през рамо, в очакване.

— Знам, че не желаеш да чуеш какво е написал Р. Дейвис на брат ми и, честно казано, на мен също не ми се иска да се връщам към това. Но все пак трябва да знаеш едно — причината, поради която му бе писал. Искал е да го предупреди.

Тук младият мъж спря да говори и притисна частта на носа си, която се намиреше между очите, сякаш се мъчеше да се овладее. Етърва му действително не разбираше, но явно това не бе единственото, което не разбираше.

— Няма значение, Дилън.

— Не, важно е. Просто съм малко повече развълнуван, това е всичко, тъй като се връщам от града, след като открихме тялото на д-р Трахильо, а сега пък говоря за баща си.

— Окей — съгласи се неговата събеседничка. — Казвай.

— Аз, въъ... — спря, за да се изкашля, преди да продължи отново. — Просто искам да знаеш, че не само ти си виновна... за начина, по който тръгнаха отношенията ви с Джес, искам да кажа. Това

се дължи и на склонността на нас, мъжете от семейство Прайд, да се влюбваме в неподходящата жена.

— За това ли баща ти е предупреждавал Джес? Да не се жени за неподходящата жена? — попита Лейси.

Събеседникът ѝ се бе вторачил в изрисуваните върху килима рози пред краката си. Най-сетне вдигна поглед.

— Мм? О, писмото. Не. До този извод достигнах сам, след като ти си замина. Изведнъж видях ясно какво бе направил от Сил съвместният ни живот. Поставих този факт до начина, по който ти избяга оттук и осъзнах, че Р. Дейвис не е бил прав.

— Какво е казал той?

— Предупреждаваше го за майка ни. Пишеше, че всичко, до което се докоснела Роуз, се покварявало и загнивало. Пишеше, че било твърде късно за нас със Сил. Настояваше брат ми да се измъкне оттук, преди да е унищожила и него, но след като видях какво се случи с вас двамата, разбрах, че не е бил прав. Онова, което не е било наред, трябва да е било в Р. Дейвис и сега — в неговите потомци. Майка ми е силна и твърдоглава, понякога дори жестока, но не е толкова зла и порочна, както твърдеше той.

Лейси потрепери, обхваната от тръпки. Макар засега да разполагаше с повече въпроси, отколкото отговори, знаеше колко прав е бил Р. Дейвис относно своята съпруга. Роуз Прайд беше олицетворение на злото.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Не може да се каже, че затворническият живот допадеше на Сами Уайът, но не му и беше омразен. Разбира се, за някои това бе истински ад. Те си нямаха никого отвън, който да се грижи за подкупите, а благодарение на тях животът вътре ставаше по-лек. Повечето живееха в постоянен страх, че ще бъдат наръгани или изчукани в задника. И последното бе най-лошото, тъй като никога не ставаше дума само за една нощ. Поне когато на някой му прережеха гърлото, той обикновено не оставаше жив и нямаше опасност това да се повтори. Опасността обаче бе съвсем малка някой да наръга Сами с нож и абсолютно никаква — да го изръга с патката си. Той имаше „ястребов поглед“, както казваха в затвора. Притежаваха го ветераните от Виетнам, оцелели, въпреки влудяващите, мъчителни хитрини на противника. Както и Сами Уайът. Той никога не бе ходил във Виетнам. Не можеше да различи виетнамец от шимпанзе. Но знаеше всичко в най-големи подробности за системата за отглеждане на изоставени деца и смяташе, че нямаше по-големи майстори в гаврата с душата на хората от онези, които го бяха отгледали. Беше достатъчно да погледне онези в затвора веднъж, за да разберат: никой не можеше да се ебава със Сами Уайът.

Разбира се, имаше някои неща в наказателната система, които би променил. Храната например. Не, че трябваше да се оплаква от нея. В крайна сметка, „Ломпок“ беше държавен пандиз и те получаваха по-добра кльопачка от колегите си из щатските затвори. От друга страна, точно установеният строг ред му се отразяваше прекрасно. Уайът беше типична дева — спретнат, педантичен, маниак на тема чистота. Иронично, но тези качества му вършеха чудесна работа в затвора.

Вгледа се в отражението си в огледалото и бавно приглади коси, като се наслаждаваше на реда в тази семпла, рутинна процедура. Първо се реше с гребена право назад, после се приглажда с дланта. Гребен. Длан. Гребен. Длан... докато... ето, чудесно! Всеки косъм на мястото си.

След това разкопча ципа на панталоните и се разкрачи леко, за да не се плъзнат надолу по тесните му бедра, докато напъхваше краищата на ризата си. Нямаше значение, че сега носеше дрехи в цвят какви — униформата на обитателите на „Ломпок“ — вместо копринените костюми по за хиляда и двеста долара отпреди няколко месеца. Сами се гордееше с вида си.

Донел Джонсън, надзирателят с тихия глас, който чакаше пред килията, за да го съпроводи до долу, вече започваше да губи търпение.

— Хайде, Уайът. Времето за посетители изтича в три.

Сами се засмя. Едва минаваше девет.

— Трябвало е да станеш комичен актьор, Джонсън. Жалко, че не сме се засичали преди това, навън. Можех да те включа в програмата на някой от нощните си клубове във Вегас.

Донел, млад чернокож мъж с измамно слабават вид — Сами го бе видял как поваля сто и двайсеткилограмов затворник, без дори да се озори — се усмихна приятелски.

— И да свърша в дрехи с цвят какви като теб? Не, сър, благодаря. Прекалено много от моите братя са ги носили и знаеш ли какво съм забелязал? Изобщо не подхождат на цвета на кожата ни. Сещаш ли се откъде съм? — сведе поглед към своята униформа, състояща се от бяла риза, морскосиньо сако и сиви панталони. — Но затова пък изобщо не се съмнявам, че изглеждам превъзходно в това си облекло. Ами да, още щом си подам носа навън в тази униформа, и сладураните започват да се препъват в бързината да се доближат до мен.

След като хвърли последен поглед към огледалото, Сами излезе от килията и се озова до пазача.

— Май имаш право, Джонсън. Трябва да е заради униформата, тъй като определено не си Дензъл Уошингтън.

— Аха. А ти за кой се смяташ? Може би за Майкъл Дъглас? Сигурно точно затова единственото пиленце, което те посещава, е онази индианска кучка с каменното лице.

Роуз седеше в стаята за посетители в държавния затвор „Ломпок“, изправила гръбнак, като си играеше неспирно с меките кожени дръжки на луксозната си дамска чанта.

Беше изтощена, но нямаше търпение да приключи с работата, наложила да измисли лъжата за болестта на етърва си, за да оправдае внезапното си пътуване до Калифорния.

Беше пристигнала в Ел Ей в късните утринни часове на предишния ден, бе наела кола и бе карала повече от триста мили до Санта Барбара. Двайсет минути след пристигането си в красивия крайбрежен град бе наела стая в един скромен, но порядъчен хотел с изглед към Тихия океан и малко по-късно, след като разопакова багажа от единствената си пътна чанта, тя си позволи няколко минути в шезлонга на балкона. Както при последното ѝ идване тук преди два месеца, панорамната сцена на гладкия като стъкло океан, осеян с яхти и платноходки, започна отново да я омагьосва, да успокоява опънатите ѝ нерви и да съживява уморения ѝ дух.

Както тогава, и сега почти ѝ се прииска да остане тук завинаги, анонимна и недостижима. И нещо наистина рядко, на лицето ѝ се появи изпълнена с копнеж усмивка, която бе изтрита само след секунди от тежка въздишка. Хвърли последен поглед към мирната картина и се върна в стаята си, за да се обади у дома.

Трябваше да изчака шест-седем позвънявания, преди Лъз най-сетне да вдигне слушалката. Сърцето ѝ спря да бие за момент, когато чу сълзите и вълнението в гласа на прислужницата. Разбра, че се е случило нещо ужасно. „Моля те, Боже, само не с Джес, моля те!“

Лъз говореше несвързано, хълцаше и дърдореше на някаква странна смесица от испански и развален английски, докато най-накрая Роуз не я прекъсна твърдо.

— Престани с това, Лъз! Кажи какво е станало и говори така, че да мога да те разбера. Нямам време за твоите истерии. Можеш да им се отдадеш, след като приключим разговора.

— Докторът, сеньора! Раул Трахильо! Muerto! Мъртъв! Някой го е убил. Някой го прострелял в главата, после изгорил къщата му!

Емоциите на Роуз полетяха от едната към другата крайност. Шок от невероятната вест, че Раул бе мъртъв. Убит! Облекчение, че истерията на Лъз нямаше нищо общо с Джес. Нова смяна на емоциите. Този път я изпълни благодарност, че бе умрял преди Лейси да научи истината за съучастието му в конспирацията с цел Джес да бъде убеден в истинността на фалшивия аборт. За малко да бе успяла!

Роуз се плесна през устата, засрамена от изпитаното облекчение и смеха, който я напушваше. Раул Трахильо, нейният приятел и довереник бе мъртъв, за Бога! Убит!

Следващата мисъл я отрезви и ужаси. Ами ако Лейси се бе срещнала с лекаря и бе научила истината, а след това го бе убила под влияние на все още силните емоции? Господи, това щеше да значи... Не! Не можеше дори да допусне подобна възможност. Но го беше правила. През цялата нощ.

Затова тази сутрин се чувстваше уморена до мозъка на костите си. Е, поне разумът ѝ се бе върнал с настъпването на деня. Вероятността Лейси да е убиецът бе толкова минимална; не знаеше как изобщо ѝ бе дошла на ума. Не, че не вярваше снаха ѝ да е способна на убийство. Точно обратното. Не беше ли бившият ѝ любовник, същият, когото Роуз бе дошла да навести тук, в затвора, осъден за убийство? Въпреки това подобно предположение не изглеждаше логично. Първо, дори Лейси да се бе срещнала с Раул и да бе научила истината, какво от това? Най-много, което можеше да ѝ е казал, бе, че му е платила, за да потвърди скалъпената от нея самата история за аборта. Това надали бе причина да убиеш някого. Второ, Роуз се бе обадила вкъщи непосредствено преди да се качи на самолета за Далас предишния ден и бе разбрала от Дилън, че Лейси спяла в стаята си. А Лъз бе казала, че лекарят бил застрелян горе-долу по същото време, по което бе излетял самолетът. Вече напълно убедена, че не съществува връзка между трагичната смърт на лекаря и собственото ѝ семейство, мисис Прайд потърка болезнените си рамене. Сега ѝ оставаше само да припомни на мистър Уайът онова, за което се бяха споразумели. Тя бе изпълнила своята част от сделката и, не можеше да отрече, той се бе постарал да изпълни своята. Но се бе провалил. Беше дошло време да подчертае какви щяха да бъдат последствията за него, ако не оправеше нещата и то незабавно.

Роуз въздъхна. Остаряваше. Цялата тази отговорност ѝ идваше малко множко. Но все още не можеше да повери другиму юздите на управлението. Притвори очи, като си припомни как някога се бе питала докъде може да си позволи да достигне, за да запази онова, което бе от значение за нея. Глупав въпрос. Не след дълго бе открила, че няма нещо, което не би направила, за да предпази любимите си същества или да осигури бъдещето на своята династия. Целта винаги

оправдаваше средствата. Дори ако се наложеше да се съюзи със самия дявол, олицетворен в този случай от Сами Уайът.

Но, о, света Дево, Божия майко, колко противно ѝ беше само това. Тя, Роуз Делорес Кахилия Прайд — да седи в някакъв си държавен затвор. Да бъде подложена на най-безцеремонно претърсване, както на вещите, така и на собствената ѝ особа. Да бъде заобиколена от ограда от остра като бръснач тел. Да бъде шпионирана от охранителни камери. Да бъде заключена в една сграда с детемъчители, изнасилвачи, касапи... и простолюдието, заедно с което се бе озовала в залата за посещения.

Бе напуснала рано хотелската стая в Санта Барбара, за да пристигне доста преди часовете за посещение, с надеждата да ги изпревари. Тя не приличаше на тези хора. Тя бе матриарх на кралство. Те бяха селяндури. Тя съзнаваше прекрасно това, но се възмущаваше, че те не съзнаваха дълбоките различия помежду им. Нямахме да им позволи да я оприличават с най-мръсната утайка на обществото. Дори онзи негодник Джоу Улф, баща ѝ, не бе успял да го стори. Даже точно обратното. Бе научила безценен урок от грешката на своята майка. И се придържаше твърдо към необходимостта от евгеничен брак. Тънките ѝ устни се разтегнаха в усмивка, когато си помисли за Джес. Какво по-добро доказателство за това от него! Усмивката увехна, когато в съзнанието ѝ се появи образът на Дилън. Той от своя страна пък беше свидетелство за това, че нищо в живота не е гарантирано. Е, затова и се бе погрижила историята да не се повтори.

Насочи вниманието си към другите ранни посетители в стаята. Гледай ги само. Едва бе минало девет часа и те, представители на вечно губещите, вече бяха тук. Живите, дишащите безполезни същества. Как само я отвращаваха.

Родителите — с крещящи и евтини като смеха си дрехи от изкуствени платове — се бяха оковали за затворените си тук чада само заради някакво си чифтосване в неподходящ момент.

Задължителната млада съпруга, обвързала се с прибързано направения брачен обет — в конкретния случай патетично слаба млада жена, която се бореше с двама свръхактивни малчугани с течаци носове, облечени в неподходящите си, окъсели дрехи на стари петна.

Приятелят — евфемизъм за всякакъв род почитатели, т.е. или мазохист, или садист; той посещава често затвора, за да задоволи някоя

своя странна, извратена наклонност.

И върховният некадърник — трийсет и няколкогодишният адвокат, беден и палец цигарите една след друга, шампион по броя на изгубените дела. Дипломантът по право, първоначално спъван от идеализъм, който запазваше години след това само защото е научил прекалено късно скъпоструващия му урок, че никой не може да се опази, ако влезе в колонията на прокажените.

Роуз наблюдаваше първите минути от срещата между затворниците и техните роднини и от разговора между осъдения и неговия адвокат. Изпита облекчение при появата на Сами Уайът. Изправи се да го посрещне, протегнала ръка с усмивка на лицето. Странно, но той не я отвърщаваше толкова, колкото другите. Всъщност дори мнението ѝ за него се бе повишило страшно много след последното ѝ посещение в затвора; той, разбира се, я привличаше в чисто интелектуално отношение. Все пак бе наистина бляскав мъж. Несъмнено груб и необработен, но в същото време очарователен и предизвикателен. Разбираше напълно защо снаха ѝ бе останала толкова дълго с него. Нещо повече, инстинктът за самосъхранение на Лейси я изпълваше с възхищение; дори бе аплодирала в себе си начина, по който бе напуснала потъващия кораб и се бе съюзила с противниковата страна точно в подходящия момент. Това естествено не означаваше, че щеше да я допусне да остане в живота на Джес.

— Как си? — попита тя, когато седнаха един срещу друг от двете страни на една маса.

— Не мога да се оплача — отвърна той с естествена усмивка, която го подмлади с цели десет години. — А ти?

Роуз отвърна на заразителната му усмивка, но когато отговори, в тона ѝ нямаше нищо приятелско.

— Всъщност, точно заради това съм тук, Сам. Имам оплакване.

— Я да видим — рече той и наклони назад стола си така, че го остави да балансира само на два крака. — Имам право на три опита и първите два не се броят.

Противно на характера си, посетителката си изхили.

— Да, така мисля.

— Не си щастлива, защото малкият ни проблем продължава да съществува — още не бе доизрекъл последните си думи, когато цялото веселие изчезна от лицето му, а предните два крака на стола му се

върнаха с трясък върху пода. — Ами ако ти кажа, че съм решил да анулирам нашия... как да нарека... нашия пакт? Ами ако съм решил да ѝ простя прегрешенията и дори да ѝ дам още един шанс?

Без да се смути ни най-малко, Роуз сви рамене.

— Вероятно ще се наложи да призная, че съм се излъгала в преценката си, но все пак случаят не ми се струва такъв. Разпознах интелигентността и проникателността ти в мига, в който те видях — сви отново рамене. — Освен това, защо ще изпращаш някой, който да я блъсне с кола и да я остави наред улицата, като я мисли за умряла, а след това внезапно ще си променяш намерението? Не би направил подобно нещо.

— Грещиш. Мога да го направя. Да се отдам на неочакваните изблици на състрадание, любов и прошка — заяви той и намигна. — Фактът обаче е, че моят човек не я е блъскал с никаква кола, Роузи. Моят човек е бил още в Тексас, когато са я блъснали. Разбрах, че той бил не по-малко шокиран от всички нас, когато научил.

Гневът на мисис Прайд избухна, но тя го укроти набързо благодарение на многогодишно практикуваната си самодисциплина.

— Чакай, чакай, не мога да разбера какви ги говориш. Аз изпълних моята част от уговорката като внесох сто хиляди долара в банковата сметка, която ми посочи. Ти обаче дори не си се опитал да изпълниш своята част.

— Не, не, сега пък отиде прекалено далеч. Аз не съм от хората, които не държат на думата си. Обещах да осигуря човек, който да се погрижи за твоя проблем, и го направих. Вече ти казах, че той беше в Тексас. И работеше по проблема, когато някой я блъсна в Ел Ей.

Вече изгубила напълно търпение, събеседничката му се приведе напред, постави двете си ръце върху масата и впери тъмните си очи в лицето му.

— Достатъчно. Знам за човека, когото си наел. Сега искам да ми кажеш какво имаше предвид, като рече, че може да решиш да ѝ простиш, да ѝ дадеш още една възможност. Аз съм ти платила за извършването на определена услуга. Ако не възнамеряваш да я направиш, уведоми ме още сега, за да наема някой друг.

Сами се ухили отново.

— И без никакви лоши чувства? Защо това ми се струва прекалено трудно за преглъщане?

— Предполагам поради същата причина, поради която аз пък не се хващам на твоята въдица. Ти си осъден на доживотен затвор за рекет, заговор за извършване на убийства и за присвояване на пари, и то само защото тази жена е свидетелствала срещу теб и е дала нужните доказателства. Защо ще ѝ прощаваш?

— Защото двамата с нея сме замесени от едно и също тесто. Ние оцеляваме на всяка цена. Тя не е направила нищо, което аз самият не бих сторил също, за да си спася задника. Разбира се, бях ѝ ядосан, ужасно ядосан. Особено като научих, че се е омъжила за някакъв богат кучи син — петролен барон. Бях готов да ѝ извия врата. Затова и се съгласих да... — спря, огледа се, за да се увери, че не ги подслушваха, убеди се, че никой не им обръща внимание, след което се приведе напред и понижи глас. — Знаеш, сделката, която ми предложи. Знаеш ли какво си помислих тогава? Защо тя да се измъкне от лайната и да се разхожда със стъклени пантофки, докато аз гния тук? Но когато чух как си е тръгнала с гордо вдигната глава и е оставила всемогъщия ти син с пръсти, заврени в десеткаратовия задник, разбрах, че го е направила, защото не е престанала да ме обича, така както и аз не успях да се освободя от нея — прокара език по устните си, сякаш само мисълта за нея бе достатъчна да възбуди желанието му. — Хей, тя все още се нарича Лейси, нали? Подхожда ѝ, какво ще кажеш? Искам да кажа, знам, че ти е приседнала, защото тя се е върнала у вас, а на теб ти е непоносимо да я виждаш с красивото си момче, но не може да не признаеш, че сигурно не си виждала по-голяма сладурана от нея. Прилича на дантела, знаеш ли?

— Идиот — озъби се Роуз. — Тя не е оставила Джес, защото те обича още. Боже мили, държеше се като разгонена кучка през всичките шест месеца, докато стоя у нас, а Джес я обслужваше като бик — видя как лицето му потъмня и, разбрала, че е улучила целта, се усмихна доволно. — Избяга, тъй като усети, че си научил за местонахождението ѝ. Беше ужасена. Трябваше да я видиш по време на закуската онази сутрин, когато си тръгна. Лицето ѝ беше бяло като тебешир, а ръцете ѝ трепереха толкова силно, че едвам удържаше чашата с кафе.

— Не ми ги разправяй тия. Няма как да е разбрала за мен, освен ако не си ѝ казала самата ти — заяви той, вдигнал вежди и присвил подозрително очи.

— Не ставай смешен — смърри го мисис Прайд и се огледа да види дали някой от пазачите или посетителите не е застанал достатъчно близко, за да ги чуе. Откри със задоволство, че единственият, който им обръщаше внимание, бе униформеният чернокож младеж, стоящ на цели двајсетина метра от тях. Подпря лакти върху масата и сплете пръстите на ръцете си. След това приведе напред глава. Сега вече имаше по-скоро вид на човек, който се моли, а не който се опитва да попречи на околните да разчетат думите му по движенията на устните. — Платих ти сто хиляди долара, за да ме отървеш от нея. За какъв дявол тогава ще отида да я предупреждавам? Очевидно е разпознала наетия от теб човек и се е паникьосала.

— Тъхъ — поклати глава Сами. — Как не.

— Защо? Аз лично разбрах кой е той в деня, в който потърси работа при нас, макар никога досега да не съм срещала някой от твоите, тъх... сътрудници. Признавам, че бях впечатлена. Кой знае защо очаквах някой по... о, не знам точно, може би по-очевиден. Но трябва да ти кажа, че той е наистина много добър. Ловък. Веднага си пасна на мястото. Всички в „Южна звезда“ го приеха веднага. Джес дори сподели по време на вечеря в нощта, преди Лейси да си тръгне, колко усърдно работел. Всъщност, сега дори си спомних как тя едва не се задави, когато Дилън се присъедини към разговора и спомена името му.

Сами не отговори. Само я съзерцаваше, сякаш главата ѝ бе на гърба или внезапно ѝ бяха пораснали рога.

— Какво има? — попита събеседницата му. — Проява на немарливост, а? Изпратил си човек, когото познава по име? Признавам, че аз самата също се изненадах. Но затова пък изпитах такава наслада като видях как кръвта се отече от лицето ѝ, щом чу името Клей Уотърс.

Младият мъж насреща ѝ не помръдваше. Остана като истукан в продължение на няколко секунди. След което с оглушителен удар стовари юмруци върху застланата с покривка маса. Дори Роуз Прайд, която никога не бе изпищявала при вида на полска мишка, възкликна изненадано.

Донел Джонсън се озова незабавно до своя повереник.

— Какво, по дяволите, ти става, човече? Да не искаш да те отведе оттук?

Уайът вдигна успокоително ръце.

— Извинявай, Джонсън. Току-що научих нещо лошо за една от приятелките си. Както изглежда я е повалила сериозна болест, достатъчно сериозна да се окаже фатална, както ми съобщи мисис Прайд. Просто се разстроих, това е. Няма да се повтори.

Джонсън постоя още доста дълго време до затворника, като местеше поглед ту към обикновено разбираня си повереник, ту към красивата му посетителка. Най-накрая се върна на поста си край вратата.

Уайът се вкопчи в ръбовете на масата така силно, че кокалчетата на ръцете му побеляха, макар лицето му да остана безизразно.

— Уотърс. Клей Уотърс ли каза, че било името му? Кажи ми как изглежда — и, без да изчака отговора й, сам даде желаното описание. — Около метър и седемдесет и пет — седемдесет и осем, слаб, червеникаво русолява коса, дълбоко поставени очи, дълъг около два и половина сантиметра белег, който слиза от единия ъгъл на устните му към брадичката?

— Не знам за белега. Има дебел мустак. Но останалото е точно така — гласът на Роуз бе не по-малко напрегнат от завързаните й на възел нерви. — Правилно ли предполагам?

— Не знам какво, по дяволите, предполагаш, миличка — процеди през стиснатите си зъби Сами. — Но аз не съм наел Клей Уотърс.

— Кой тогава го е направил?

Лицето на младия мъж се разтегна бавно в усмивка, смразяваща като синьото на очите му, което сякаш бе покрито с тънка ледена коричка. Роуз потръпна при мисълта колко много жертви на убиеца трябва да бяха усетили как кръвта им замръзва от арктичното му изражение дълго преди да се простят с живота си. Слава Богу, че ги пазеше въоръжена охрана.

Уайът я плашеше, но, разбира се, нямаше и представа за това.

— Дяволите да го вземат, Сам, кажи ми кой е той. Внесла съм сто хиляди долара на твое име, но до днес не съм получила нищо в замяна.

— Клей Уотърс е агент на Федералното бюро за разследване, мисис Пий. Скапан следовател. Сега вече ясно ли ти е какво става? Ти ми плати, за да наема играч за нашата частна игричка на дърпане на въже. Само че Уотърс е решил да се намеси в играта, но се предполага, че никой не може да го бие.

— Престани! — възкликна Роуз по-силно, отколкото бе възнамерявала. И додаде шепнешком. — Ние не играем никаква игра. Става въпрос за живота на сина ми! Така че, обясни ми какво прави в моето ранчо агент на ФБР, дегизиран като кравар?

Ръката му се плъзна по масата, докато покрие под себе си дланта ѝ. Без да отделя поглед от лицето ѝ, пръстите му я стиснаха. Изражението му не се промени, дори когато тя трепна и очите ѝ се изпълниха с неволни сълзи.

— Честно казано, мисис Пий, разчитам вие да ми обясните това.

— Откъде бих могла да знам? — отвърна тя, измъкна ръката си и я пусна в скута си, по-далеч от него. — Това е нелепо. Лишено от всякаква логика. Според документите, които открих скрити в спалнята ѝ в Рабит Пач — виличката, която нае от нас при пристигането си — ФБР я е поставило в секретната програма за защита на свидетелите. В такъв случай не е ли напълно логично да се предположи, че не биха я изложили на опасност така, като я следват... освен ако...

— Освен ако какво? — настоя Уайът.

Събеседничката му поклати глава.

— Не, това е глупаво. Щях да предположа, че са узнали някак си за предишното ми посещение тук и за нашата уговорка.

— Остави това — поклати глава Сами. — Ако бяха научили за нашата среща, вече щях да знам. Не, по дяволите! Поставят ли някого в секретната си програма, можеш да ми вярваш, все едно, че ти казват: „Адиос и се оправяй сам оттук нататък.“ Освен това Уотърс не е кой да е. Той е един от най-добрите. Може да се превърне във всичко, което им е необходимо — разтри лице с длани и продължи да размишлява на глас. — Не, това просто не върви. Влезе ли веднъж в програмата един свидетел, те не му изпращат дори пощенски картички, камо ли агенти, колкото и изкусителен и сладък да е той. С две думи, те са приключили с нея в мига, в който им е изпяла всичко, което им е трябвало.

И тогава се сети. „Освен ако не е пропуснала да им каже една малка подробност... като например, че знае къде се намират петнайсетте милиона долара, търсени от правителството.“ Парите, изчезнаха от тайните му сметки два дена преди да го сгачят онези от ФБР.

Прокара развълнуван пръсти през грижливо сресаните си коси и за няколко секунди дори забрави с кого е и къде се намира.

— Дани Лампока, дясната ми ръка изчезна безследно в същия ден, в който бяха обрани сметките ми — промърмори той. — И през цялото време досега съм мислил, че той, заедно с моите парички, се е заврял в някой южноамерикански бордей. Бях абсолютно уверен, че ме е минал той, а не Лейси.

— Чакай малко. Правиш този... този квантов скок от Дани Незнам-кой си към моята снаха само защото ФБР са пуснали своя човек, Уотърс, в „Южна звезда“?

Сами не обърна внимание на въпроса ѝ.

— При последното си идване каза, че си научила за мен от някакви изрезки от вестник, които си открила сред вещите ѝ. Какво друго намери?

Роуз разтърка слепоочия с дългите си тънки пръсти.

— Не знам. Тефтерче с адреси. Няколко снимки на двама ви заедно. Няколко писма от някой, наречен Лети, Лоти... не помня точно. Почти нищо друго.

— И никаква банкова книжка? Бележник? Нищо такова с изписана отгоре му поредица от цифри?

Мисис Прайд се замисли за момент, след което поклати глава.

— Не, аз... Чакай малко — развълнувана, седна на ръба на стола си. — Току-що си спомних. Нямахме никакъв бележник или нещо подобно, но тефтерчето с адресите ми се стори някак си... Не знам, фалшиво или мнимо като всичко останало в живота ѝ. Беше съвсем ново. Все още носеше онзи богат мирис на неизползвана кожа и в него имаше само няколко имена. Помня, че се учудих защо си е направила труда да си направи подобно тефтерче с адреси, а след това да го скрие с останалите доказателства за предишния си живот. Нямахме никакъв смисъл, но забравих за това, когато прелистих страниците му. Бях поразена от факта колко фалшиво звучаха имената и колко си приличаха. Прекалено лесни, разбираш ли, като Том Джоунс или Джейн Смит. Чакай да помисля. А, да, Боб Браун. Сю Уайт, струва ми се, и Джоу Адамс. Разбираш ли какво имам предвид? Имена, които можеш да намериш толкова много наведнъж само в буквар за първи клас. Сега се сецам, че и адресите и телефонните номера също бяха доста странни. Областен код, номер, адрес — всичко на един ред. А, и още едно смайващо съвпадение. Всички бяха от един и същи град — Скарсдейл или Скотсдейл... не съм сигурна кой точно. А може да е

било и някое трето, съвсем различно име. Никой обаче не беше от Портланд, Орегон, откъдето твърдеше, че е. Всичко това изглеждаше толкова вероятно, колкото и приказките за домашно приготвените сладки на нашата първа дама.

Сами слушаше, като потупваше с пръст по устните си и кимаше от време на време, след което лицето му започна да се разтяга бавно в усмивка и най-накрая той избухна в смях.

— Какво има? — попита Роуз, обидена в увереността си, че се смееше на нея, но без да може да разбере причината.

Вместо да отговори, той протегна ръце през масата, сграбчи лицето ѝ и я целуна буйно по устата. Пусна я, отново ухилен от ухо до ухо.

— Мисис Пий, струва ми се, че съм влюбен във вас.

— Не се вълнувай, сърце мое — отвърна с леден тон неговата посетителка. — Би ли разяснил какво казах, та да те накарам да ми се обясняваш в любов?

Уайът залюля отново стола на двата му задни крака и пак се изхили.

— Вероятно просто си падам по умни жени.

Роуз чакаше, очевидно вече изгубила търпение и всякакво чувство за хумор, като го съзерцаваше настойчиво.

— Добре, де — омекна най-сетне Сами и в същия момент пусна и предните крака на стола върху пода. — Имала си право за тефтерчето с адресите. Не само, че е фалшиво, ами и е съставено по една създадена от мен система. Само че моето тефтерче изглежда съвсем автентично. Нали се сецаш, не всички адреси са написани където трябва, между страниците са пхнати визитни картички, изрезки от пликосе и парченца хартия само с първо име и телефонен номер. Но на седем различни страници има фалшиви имена, всичките от Скотсдейл, което на моя таен език означава Швейцария — швейцарски банкови сметки. Загряваш ли?

— И то много добре — отвърна Роуз, доволна от себе си, че е открила ключа към мистериозната причина за присъствието на Клей Уотърс в „Южна звезда“.

Събеседникът ѝ я върна към предстоящата работа.

— Тя наистина прекали, мисис Пий. Бях готов да ѝ простя, че свидетелства срещу мен. Когато чух, че някакъв маниак я е блъснал с

кола и я изоставил, като мислех, че е мъртва, само дето не се разплаках. А когато научих, че била дотолкова разкъсана, че трябвало да събират отново отделните части на лицето ѝ, направо ми се прииска да убия гадното копеле. Нещо повече, прииска ми се да се свържа с нея. Дори се готвех да уредя да ти върна стоте хилядарки.

— А сега? — попита Роуз, затаила дъх.

Уайът остави известно време въпроса ѝ без отговор, докато се чешеше по врата.

— Винаги съм казвал, че няма да позволя да ми го набият отзад, но пък не съм и предполагал, че ще го направи не мъж с патка, а жена.

— Доста груба аналогия, но, струва ми се, напълно подходяща в случая — бе коментарът на неговата посетителка.

Той кимна и впери поглед през прозореца, към кулата за охрана.

— Знаеш ли какво, дай ми това тефтерче с адреси, мисис Пий, и подновяваме пазарлъка — погледна я, като премигваше често. — И, за да докажа колко неудобно се чувствам, че за малко не се отказах от уговорката помежду ни, ще ти върна парите.

Сега беше ред на неговата посетителка да се изсмее.

— Колкото и да ценя предложението ти, Сам, не мога да го приема. Винаги плащам за сторените ми услуги. Само така човек може да бъде сигурен, че работата ще бъде свършена както трябва. Страхувам се обаче, че не разполагам с оригиналното тефтерче с адреси — тъй като той се намръщи веднага, тя вдигна успокоително длан. — Но, не се притеснявай. Стана така, че ксерографирах всичките ѝ книжа, в това число и страничките на въпросното тефтерче. Ще се постарая да ги получиш до понеделник. Как ти се струва това?

— Струва ми се дяволски фантастично, мисис Пий. Ти имаш адреса на моя адвокат. Изпрати му ги по факса. Той ще се погрижи за останалото.

— Смятай, че е направено.

— В такъв случай по-добре поемай обратния път към вас, иначе ще изпуснеш фойерверките.

Роуз си пое дълбоко въздух, доволна до дъното на душата си, че бе разрешила още една семейна криза. Протегна ръка.

— Благодаря, Сам. Много съм ти благодарна.

Той пое протегнатата длан, дори я вдигна до устните си. Бяха го наричали с какви ли не имена, но никой никога не бе отричал, че Сами

Уайът притежава стил.

— Винаги сте добре дошли, мисис Пий. За мен беше удоволствие да работя с вас.

Роуз се изправи, но преди да направи първата крачка, се сети, че утре бе рожденият ден на Джес. Погледна отново към мъжа, с когото току-що бе сключила договор за извършване на убийство. Усмивката ѝ беше толкова приятна; страничният наблюдател би решил, че обсъждат нещо тривиално като например той да отиде да боядиса къщата в „Южна звезда“ след като бъде пуснат... след двацет и кусур години.

— Само още едно нещо, Сам. Можеш ли... би ли изчакал до неделя, преди да се погрижиш за въпроса? Утре ще правим парти в чест на сина ми. И без това нашата общественост вече преживя една трагедия — убийството на Раул Трахильо, единственият семеен лекар в Рустър Корнър. Това несъмнено ще се отрази на празничното настроение, но ако съпругата на Джес бъде намерена мъртва, със сигурност няма да може дори да става дума за някакво празненство, нали?

Сами завъртя очи.

— Боже, ама и вие сте странна птица, мисис Пий — пъхна палци в предните джобове на панталоните си и се приведе към нея, преди да добави: — За момент имах чувството, че обсъждаме уреждането на някакво светско събитие, а не премахването на бившата ми приятелка. Но щом искаш да стане в неделя, така да бъде. Някакви предпочитания за часа? Ако Джес обича да си поспива до късно, мога да уредя да я премахнат следобед, за да не го притесняваме.

Роуз се засмя.

— Какъв чаровник си само, Сам. Жалко, че нямам основателна причина да дойда да те навестя някой друг път. Етърва ми Ема ли? Бедната умря миналия месец и се страхувам, че все пак ще трябва да кажа на останалите членове на семейството — засмя се отново. — След утрешното парти, разбира се. Не искам да помрача рождения ден на Джес.

Приблжиха се до заключената врата, която водеше към два различни свята: от едната страна към свободата, от другата — към килия, широка два и дълга — три метра.

Уайът се засмя одобрително.

— Детето ти знае ли какви грижи полагаш за неговото щастие?

— Мъжете винаги ли оценяват по достойнство онова, което жените им правят за тях?

— Предполагам, че не — отвърна Сами и кимна към пазача. — Посещението свърши, Джонсън. Можеш да ме заведеш обратно в килията ми.

— Двамата с Покахонтас май си побъбрихте хубавичко — рече негърът, когато останаха насаме.

— Нека да речем, че беше поучително.

— О? И какво би могъл да научи умник като теб от съсухрена стара учителка като нея, Уайът?

— Две неща.

— Окей. Малко повече знания сигурно няма да се отразят зле и на мен. Така че, казвай.

— Напомни ми, че на света има само два типа хора — путки и патки.

— О! — възкликна саркастично Джонсън и даже подсвирна, за да усиле ефекта. — Никога не бих достигнал сам до подобни дълбоки прозрения. Благодаря, че ги сподели с мен.

— Хей, не бързай толкова. Помисли малко. Ти не си обратен, нали?

— Вървя само напред, като стрела — потвърди пазачът.

— Добре, значи обикновено ти вкарваш прасето в кочината. Работата е там, приятелю, че понякога човек може да си го получи изотзад и от някоя женска. Разликата е само в това, че не го ебат, ами го преебават.

Негърът се почеса по главата.

— О, стана съвсем сложно.

Стигнаха до килията на Уайът, но затворникът се облегна за момент на решетките, преди да влезе вътре.

— Е? Няма ли да ме питаш какво е второто, което научих?

Джонсън се изсмя без ентузиазъм.

— Защо да питам, като няма да ми кажеш?

— Тя ще ти хареса, Джонсън, нашата мисис Прайд? Старото й котенце започва да се свива всеки път, като произнесе името на сина си. Джес Прайд е плод на нейната утроба, но въпреки това има голям мерак за него. Гадно, нали? — влезе в килията, друсна се върху кушетката и кръстоса ръце зад главата си. — Просто доказва за кой ли

път, че на този свят няма справедливост. Не, след като такива като мен гният тук, а извратени типове като нея си живеят навън.

Донел Джонсън не отговори. Само поклати глава и тръгна нататък по коридора. Сами го спря, като извика подире му.

— Какво има пък сега, Аристотел? — попита надзирателят. — Нови философски излияния по повод несъвършенствата на планетата Земя ли?

— Трябва да се видя с адвоката си — рече Сами; в гласа му не бе останала и следа от доброто настроение.

— Ще му предам — заяви Джонсън, преди да продължи понататък.

Уайът се изправи в мига, в който заглъхнаха стъпките на пазача. Взе хартия и молив от тясната маса, която му служеше за бюро и седна отново на кушетката си, този път надвесен над листа в скута си.

Написа кратък списък с поръчки за своя адвокат.

„1. Уреди неделна служба за «Южна звезда». И се погрижи Лейси Прайд да не пропусне да се изповяда относно а) парите и б) липсващия Дани Лампока.“

Уайът се изсмя, доволен от блестящата си досетливост. Наистина беше много забавно! Неделни служби и изповеди. Ха-ха. И напълно подходящо между другото, като се има предвид, че кучката щеше да се яви непосредствено след това пред своя Създател.

Усмивката му изчезна и сините му очи се превърнаха отново в парченца лед. Започна да пише втората точка:

„2. Наеми човек, за да открие шофьора, който я е блъснал.“

Който и да бе кучият му син, трябваше да си плати, че е осакатил онова, което бе негово. Никой друг, освен той самият нямаше право да го стори.

„3. Разчисти около мисис Пий.“

Тази жена се мислеше за кралицата на сърцата, излязла направо от „Алиса в страната на чудесата“... заедно с отсечените глави! „Хак да ти е сега, мисис Пий, ще трябва и ти да се лишиш от главата си, извратена кучка такава.“

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Лейси стоеше пред поставеното в позлатена рамка огледало във фойайето. Ръцете ѝ трепереха от вълнението, примесено с остатъците от експлозивните емоции, причинени от бурния вчерашен ден. И затова поставянето на обиците се оказа доста трудна работа.

— Още няма девет часа, а вече си станала. Трябва да си намислила нещо специално за днес.

Гласът на Джес пресече мислите ѝ, така ненадейно, както и отражението му, промъкнало се нежелано в огледалото. Младата жена трепна или по-скоро подскочи и изтърва винтчето на диамантената обица, която най-после бе успяла да сложи на ухото си. Малко вероятно беше да открият миниатюрното златно парченце върху осеяния с цветни жилки мраморен под.

— По дяволите!

— Извинявай — промърмори съпругът ѝ, когато погледите им се срещнаха в огледалото.

Поразени от изумителната гледка, която представляваха един до друг — той, толкова висок, тъмен и силен и тя, толкова дребна, крехка и светла в сравнение с него — двамата не помръднаха в продължение на няколко секунди.

Джес разруши магията с подигравателната си забележка:

— Предполагам, че точно това наричат „мига на «Кодак»“. Жалко, че нямаме фотоапарат под ръка. Бихме могли да го запечатаме за спомен, за да се смеем над него през идните години.

Сарказмът му я преряза без предупреждение през гърба, като камшик и я накара да трепне силно.

Но тя го изненада на свой ред с бързото си съвземане. Обърна се с гръб към огледалото, протегна ръка, постави я на врата му и придърпа лицето му към себе си. Целуна го и задържа устните си върху неговите достатъчно дълго, за да усети реакцията му, прекалено рязкото поемане на въздух и лекия натиск на устата му, която искаше още. След което отстъпи назад.

— Ммм, много по-добре от снимка. Фотографиите са само двуизмерни. Те не могат да разкажат всичко.

Един фотоапарат например не можеше да улови онова, което знаеше сърцето. Не можеше да предаде онова, което означаваше тази целувка. Кой би разбрал по някаква си снимка, че мъжът и жената, отразени в огледалото, бяха действително двете половини на едно безупречно цяло? Лейси продължаваше да мисли за тази целувка няколко часа по-късно, докато вървеше из мецанина на търговския център в Далас, където бе отишла да купи подарък за рождения ден на Джес. Той щеше да го отвори публично на партито, което майка му организираше в негова чест.

Постави длан върху капака на чантата си и се усмихна. Вътре, върху един-единствен лист хартия, бе истинският подарък, онзи, който толкова се бе надявала да му занесе у дома.

Засмя се на глас, преливаща от щастие. Това бе специалният подарък за двама им. Подаръкът, който щяха да отпразнуват насаме тази нощ.

„А след това ще открием отговорите на останалите въпроси. Коя е причината да съм била толкова отчаяна, че да измисля такава ужасна лъжа. Защо съм скрила истината за живота си с онзи мъж Сами Уайът, а после съм избягала, вместо да ти се доверя, за да можеш да ми помогнеш, когато съм разбрала, че е изпратил Клей Уотърс да ме убие. Ще поговорим за всичко, ще го извадим пред себе си, на открито. Край на тайните. Край на лъжите. Ще сторя всичко, което мога, за да ти докажа любовта си към теб и да спася нашия брак. А после, кълна се в Бога, Джес, ще те даря с бебето, което всъщност така и не сме били създали заедно.“

Усмихна се на мъжа и жената, които се държаха за ръце и вървяха толкова близко един до друг, че бедрата им се допираха почти на всяка крачка. Младежка любов, страст, желание.

Двамата с Джес щяха да си възвърнат всичко това, обеща си твърдо Лейси и стисна решително юмруци. Имаше толкова много въпроси, останали без отговори. Щеше да помоли съпруга си да ѝ помогне да им отговори. А ако и той не можеше? Нямахше значение. Щяха да изчакат възвръщането на паметта ѝ. Но дори и това да не станеше никога, дори и да не успееше да си спомни миналото преди мига, в който Джес бе влязъл в болничната ѝ стая, какво от това?

Щеше да ѝ остане любовта, която, знаеше със сигурност, двамата с него щяха да преоткрият отново, веднъж оставили всички лъжи зад гърба си. Щеше да се наслади отново на всеки миг и да остави на Джес да пресъздаде всичко пак заради нея... живота им, любовта им.

Отметна глава и се засмя отново. Господи, колко щастлива беше!

Намести черно-бялата найлонова чанта с емблемата на „Сакс Фифт Авеню“, която носеше праметната през рамо и прехапа долната си устна, като едвам се сдържаше да не затанцува тук, наред огромния магазин, пред Господ и всички останали. Тази нощ щеше да спи в обятията на своя съпруг... след като се любят с много, много нежност. А на сутринта...

— Шелби!

Обърна се. Вече бе вдигнала ръка за поздрав и се бе усмихнала, когато застана лице в лице с мъжа, който я бе повикал и който тичаше към нея, а подметките му чаткаха по застлания с плочки под. Тези няколко секунди бяха изпълнени с неописуеми, противоречиви емоции, тъй като го разпозна. Чертите му — тъмна коса, зелени очи, усмивка, достойна за рекламите на паста за зъби и силна челюст с леко набола брада — бяха приятни, но им липсваше съвсем малко, за да бъдат наистина представителни. Беше с много години по-възмъжал от момчето, което помнеше. И въпреки това го позна. Този човек... този непознат беше брат ѝ. Само че нейното име не беше Шелби. „Моля те, Боже, кажи, че не е!“

И тогава, преди да успее да се възпротиви, тя се озова в обятията му, притисната от силната му мечешка прегръдка, с крака политнали поне на петнайсет сантиметра от пода, докато я въртеше.

— По дяволите, Шел — заяви той, когато най-сетне я пусна отново на пода, който изведнъж ѝ се стори доста нестабилен. — Нямаш представа колко се радвам да те видя! Просто не мога да повярвам! Но... о, сестричке, толкова съм щастлив, неописуемо щастлив, че най-накрая сигурно ще се проявя като глупак и ще се разрева като някое бебе!

Очите ѝ се замъглиха от сълзи, определено радостни сълзи, тъй като тя наистина познаваше тази голяма мечка, която ѝ беше брат. Алекс Сандс. Името бе изплувало в съзнанието ѝ в мига, в който я бе стиснал в мечешките си лапи. Но сълзите бяха причинени също така и от мъка. Паметта ѝ се връщаше, но на каква цена?

— О, по дяволите, не плачи — възкликна Алекс и завъртя очи. — Не мога да го понеса!

Лейси се засмя, макар това да приличаше повече на хълцащо ридание.

— Никога не си могъл. Бас държа, че Кики може да те превърне в мек пластилин в ръцете си всеки път, когато пожелае нещо, само като изкриви лице и се престори, че се готви да се разплаче.

Кики. Съпруга на Алекс вече от три години. Виждаше лицето на красивата си снаха така ясно, все едно, че стоеше пред нея. И близнаците, нейните племенник и племенничка. Малките Майк и Миси, прелестни дечица, благословени със златните коси на майка си и благия характер на баща си. Лейси беше луда по тях.

Точно се готвеше да попита брат си какво правеше тук, в един от даласките супермаркети, когато се сети, че всъщност той живееше тук. Е, добре де, в Арлингтън, което беше същото... или почти. Той беше професионален състезател по американски футбол.

Спомни си и своите родители, Джони и Ед Сандс. Бяха се преместили тук от Ла Джола непосредствено след раждането на близнаците.

Всичко се връщаше в паметта ѝ — детството, сватбата на брат ѝ с неговата училищна приятелка, Кристен Кели Килти, след това успешното му прехвърляне от футболния отбор в колежа и постепенното му достигане до професионално ниво. Спомни си дори разочарованието на баща си и едноседмичното му цупене задето Алекс не бе подписал договор с отбора на Сан Франциско.

Лейси свързваше една по една всички отделни точки и създаваше една съвсем истинска картина на своето семейство... Но какво говореше това? Къде тогава бяха спомените за живота ѝ през последните няколко месеца?

Алекс присви гъстите си вежди и се взря в лицето ѝ. Подхвана брадичката ѝ с една от големите си като чинии ръце и повдигна главата ѝ. Присвил очи се взря в чертите на лицето ѝ и тя разбра, че бе забелязал тънките като конци белези там, където сълзите бяха отмили грима.

— Окей, Шел, ще ми кажеш ли какво става? Какво, по дяволите, се е случило с теб?

Младата жена извърна поглед, но не защото не искаше да му отговори, а защото не знаеше какво да му каже.

— Хей, това съм аз, малката, твоят брат, забрави ли? Каж ми — окуражи я Алекс. Вдигна вежди и завъртя отново зелените си очи. — Божичко, ама и аз съм голям глупак, нали? Разбира се, че не искаш да ми кажеш какво става... не и пред всички тези хора. Ела, да вървим къщи. Не, още по-добре, да отидем при нашите. Те ще се зарадват страшно, като те видят.

Изкушението беше голямо, но страхът — също. Просто всичко ѝ се струваше прекалено много и прекалено строго и се чувстваше ужасена. И освен това, не трябваше да забравя Джес. Кое то всъщност бе най-важното. Не можеше да го изгуби, но усещаше, че ако се върне в онзи другия свят, сред безопасността, която ѝ предлагаше нейното семейство, никога повече нямаше да открие обратния път към него. Затова поклати глава и постави длан върху развълнуваното лице на брат си.

— Не мога, Алекс. Не мога да ги видя. Не още.

— Виж, дяволите да го вземат, идваш с мен къщи. Ако не искаш да ходиш у тях, ще дойдеш у нас. Кики вероятно все още не е приключила с покупките за рождения ден на децата утре, така апартаментът ще бъде само на наше разположение...

Рожден ден. Утре. Племенниците ѝ бяха родени в един и същи ден с Джес!

Брат ѝ продължаваше да говори, но тя не го слушаше. Молеше се, умоляваше Господ да не прави сделката, която ѝ предлагаше, както се страхуваше. Искаше Алекс, родителите си, бебетата и снаха си. Искаше спомените за предишния си живот. Но не и в замяна на Джес.

— Шелби, какво ти става? Ти изобщо не ме слушаш.

— О, Боже! — възкликна тя и прикри уста с длан. — Алекс, извинявай. Знаем колко странно трябва да ти се струва всичко това. И си напълно прав. Случиха се страшно много неща. Но не мога да дойда с теб. Не мога да говоря за това. Не още. Ще ти се обадя. Обещавам. Само ми дай време до неделя. Тогава ще се обадя и на теб, и на мама и татко. Ще се съберем и аз ще ви обясня всичко, което мога, обещавам.

Стана от каменния парапет на фонтана, праметна дръжката на дамската чанта през рамо и грабна найлоновия плик.

Алекс скочи в същия миг и я стисна, макар и не много силно, за ръката.

— По дяволите, Шел, не мога да те пусна да си вървиш така. Толкова се бяхме притеснили всички...

— Нямайте избор — заяви рязко тя. Привдигна се на пръсти, за да го целуне по бузата, а ръката ѝ остана в продължение на един дълъг миг преметната около дебелия му врат. — Извинявай. Прости ми. Обичам те, Алекс. Обичам ви всичките. Кажете им го и ми имайте доверие, моля те. Ще ти се обадя в неделя, обещавам.

Брат ѝ не спори повече с нея. Даде ѝ телефонния си номер, а след това остана неподвижно на място, докато я изпрати с поглед, истински футболен гигант, бил някога нейният герой.

Лейси се отдалечи забързано и спря да погледне назад, едва когато бе сигурна, че Алекс си е тръгнал. Той обаче беше все още там и дори от това разстояние, голямо колкото неговото игрище, успя да различи изражението му. Беше го виждала само още веднъж, на лицето на отчаяното момченце, застанало на тротоара и стиснало така силно ръката на сестра си, че тя почти бе забравила болката в собственото си сърце, докато баща им прибираше останките от тяхното кученце Доби в найлонова торба, мигове след като го бе блъснала кола.

Обратният път до ранчото беше около два часа. На нея той ѝ отне почти четири. Отчасти защото плака доста дълго на паркинга. Най-вече, защото караше изключително бавно. Не бързаше да се откаже от онова, което беше толкова близко, че можеше да го има само ако протегне ръка.

Джес трениреше с тежести в частната спортна зала в имението, оборудвана с последните достижения в тази област. Не защото денят не бе достатъчно труден и натоварен. Точно обратното. Беше отишъл в Рустър Корнър рано сутринта, като тръгна само минути след като Лейси се отправи към Далас. Както бе постъпвало семейството му още от времето, когато бе основан градът, той отиде да изпълни дълга си към вдовицата Трахильо — да изрази своето уважение, да ѝ предложи подслон, тъй като къщата ѝ бе изгоряла до основи, и да организира погребението, съгласно нейните инструкции. После бе отишъл да се види с шерифа, за да разбере дали вече разполагаха с някакви улики

или версия за причините за убийството. Върна се обезсърчен от отрицателния отговор, преоблече се и се присъедини да помага на работниците в трудната им задача да отделят телетата за дамгосване. Спряха едва след като и последното от тях се отдалечи с мучене, белязано с две големи букви: „Ю“ и „З“, изписани над звезда. Прибра се едва при залез-слънце.

От кухнята се носеше уханието на печено на барбекю говеждо и когато мина покрай нея забеляза брат си и съпругата му, седнали край масата. Той обаче нямаше желание нито за ядене, нито за разговори. Освен това, през последните два дена бе научил нещо ценно. Не смееше да се спре за повече от няколко минути. Мислите му се бяха оказали доста предателски, тъй като неизменно правеха по-голям или по-малък завой и винаги го отвеждаха до Лейси, неговата красива, невярна съпруга, която, Господ да му е на помощ, обичаше и мразеше с еднаква сила.

Затова бе прибягнал до последното възможно средство да се отърве от нея. Физическите усилия със сигурност щяха да го изтощят дотолкова, че да не може да мисли за нищо друго, освен за сън. И, дяволите да го вземат, ако дори и това не помогнеше, „Краун Ройъл“ все още съществуваше. А той неведнъж бе доказвал, че е най-добрият приятел на човека.

Дилън се обърна при познатия звук на пианска завалена реч; тя достигна до слуха му откъм библиотеката вдясно.

— Излез оттам, Сил. Ще те отнеса горе.

Жена се плъзна покрай стената и се появи на ярката светлина, която очерта ясно профила ѝ, лишен от брадичка, с червените къдрици и жълтеникавите като на болен от жълтеница бузи и очни ябълки.

— Точно се питах, миличък — започна тя. — Защо, когато заобясняваш, че отиваш да пийнеш едно, просто не си признаеш? Кажете си го открито: „Отивам в Рустър, за да чукам симпатичната курва Дайна, която ме чака.“?

Дилън пхна палци в джобовете на дънките си, отпуснал почти цялата тежест на тялото си върху единия крак, вгледал се, очевидно силно развълнуван, в своята съпруга. Някога я беше обичал. Повече, отколкото бе предполагала. А и тя си бе изгубила ума по него, нищо, че

сега отричаше. Историята с бебетата бе причината да стигнат дотук. Ако знаеше, ако можеше да види напред в бъдещето... е, нямаше никакъв смисъл да се връща отново към това. На всичкото отгоре той наистина се бе запътил точно там, където подозираше тя. Отиваше да потърси малко утеха в обятията на жена, която не искаше в замяна нищо друго, освен стодоларовата банкнота, оставена върху нощното й шкафче. Но първо трябваше да сложи Сибил да си легне.

— Хайде, скъпа. Татко ще те занесе горе и ще те завие добре...

В този момент входната врата се отвори и го удари силно по рамото.

— Кучи си... — ругатнята застина на устните му, когато зърна лицето на снаха си. Боже мили, Сибил имаше направо здрав вид, в сравнение с бледостта на Лейси. А очите й... можеха да имат такъв вид само след продължителен плач. — Хей, сладурче, не изглеждаш много добре — рече той и направи крачка към нея, но спря, тъй като в този момент брат му също се появи във вестибюла, откъм коридора зад стълбището.

— Май ти е омръзнало да се разправяш със собствената си съпруга, Дилън — заяви Джес със заплашително нисък тон.

Сибил облиза устни при вида на своя девер, с разрошени мокри коси, мощни бронзови гърди, блестящи от потта, която все още се стичаше по плоския му корем в пъпа, надзъртащ през отвора на недозакопчаните му дънки. Беше бос и изключително секси; такъв сигурно беше самият дявол, когато отиваше да изкушава светците. О, Боже, защо тя не беше светицата, която дяволът пронизваше с черните си като оникс очи тази нощ. Само дето Лейси изобщо не можеше да бъде оприличена със светица.

— Хайде, Сил, скъпа — рече Дилън, като нахлупи обратно шапката върху главата и вдигна съпругата си на ръце. — Време е да си лягаш.

Сибил се ухили, стисна бутилката в едната си ръка, другата уви около врата на мъжа си.

— Хей, Дил? — попита тя, когато той заизкачва стълбите. — Направило ли ти е някога впечатление, че майката ти е построила тази къща като маса за билиард? Където и да сме, в крайна сметка се вливаме в този ръкав. Мислиш ли, че е замислила така плана, за да може да държи под око едновременно всички топки?

— Мисля, че си пияна — отвърна той. Сега обаче, когато обърна внимание на този факт, започваше да му се струва, че в думите ѝ има известна доза истина.

Преминаването през това помещение бе наистина неизбежно и Роуз можеше да наблюдава от мястото си движението във всички посоки.

Сибил се разсмя.

— Колко сте глупави мъжете. Разбира се, че съм пияна. Непрекъснато съм в това състояние, скъпи. Само така успявам да се справя с живота.

Бяха стигнали спалнята си и той я постави внимателно върху леглото, после седна до нея. С показалеца си махна падналия върху челото ѝ дебел червен кичур.

— Съжалявам — промълви той и го мислеше сериозно, за първи път от много време.

— О, не трябва да съжаляваш, миличък. Вината не е твоя. Някога обвинявах теб.

Спря, прозя се широко, след това се плъзна върху възглавницата си и се сгуши около бутилката, която все още притискаше до гърдите си. Дилън постоя още малко до нея и когато реши, че е заспала, стана. Тя обаче проговори в същия миг.

— Знаеш ли колко ясно е всичко на дъното на бутилката, Дилън? Имам предвид всичко. Би трябвало да опиташ и някой път с мен. Ще бъдеш смаян от това, колко различно изглежда всичко. Ще бъдеш изненадан и от онова, което ще чуеш. Можеш да чуеш истината от дъното на бутилката, скъпи. Ще ти разкажа по-късно за това, съгласен ли си?

Съпругът ѝ остана изненадан от сълзите, които започнаха да парят в очите му, докато оправяше завивките ѝ. Целуна я по бузата.

— Обичам те — промълви той, изумен, че част от него все още го казваше сериозно.

Лейси знаеше как изглежда. Очите ѝ бяха подути от няколкочасовия плач и все още не беше сигурна, че няма да се разреве отново. Лицето ѝ беше бяло като хавлиената кърпа, увита около врата на съпру... на Джес. Никога не се бе чувствала по-депресирана. Беше

си припомнила много неща за своето семейство... семейството, преди да срещне Джес, и дори за жената, която беше. Шелби Сандс. Неомъжена, амбициозна, преуспяваща. Беше човек на изкуството и живееше над магазина си в малък, уютен апартамент в артистичен квартал на Лагуна Бийч, Калифорния. Създаваше кукли. Не, това не обясняваше почти нищо. Тя правеше портрети от порцелан. Кукли, представляващи почти съвършено подобие на известни личности. Беше си създала име и бе получила признание в своята област. Създателка на кукли за звездите, монарсите, богатите и прочутите или просто за егоистите.

И сега не даваше и пет пари за всичко това. Беше готова да го замени само за тънка нишка на надежда, за някакво съвсем дребно доказателство, свързващо я с Джес преди злополуката, отнела паметта ѝ, която сега се връщаше при нея на безполезни парченца.

Затова и беше плакала. Имаше право. Беше толкова нещастна. През целия път към къщи се бе борила с онова, което бе научила. А то вече бе доста повече, но не ѝ бе помогнало кой знае колко при сглобяването на отделните части на пъзела. Почти нищо нямаше смисъл.

Джес се бе омъжил за жена, която твърдяла, че е от Орегон. Която заявила пред Роуз и останалите, че няма други роднини, освен наскоро починалата си баба. И поддържала твърдението, че се преселила в Тексас, защото била вдъхновена от каубоите и всичко, свързано със Запада — музиката, облеклото, обстановката и това било изключително важно за романистка като нея. Всичко ѝ бе намирисвало на лъжа още от първата буква.

Същата тази жена се бе доверила пред Куки Кончита, че всъщност е бивша вариететна артистка, свидетелствала срещу някакъв гангстер, с когото били приятели от цели десет години и който сега се намирал на топло, благодарение на нейните показания.

Възможно ли беше тези три жени да са една и съща личност?

Единствено частта за създателката на порцеланови кукли ѝ се струваше правдоподобна. За нея вече беше сигурна, беше си я припомнила самичка, даже преди неочакваната си среща с Алекс. Нищо обаче не ѝ напомняше, че тя бе и момичето, за което се бе оженил Джес. Шофьорската книжка в чантата ѝ обаче беше издадена

на името на Лейси Джеймс-Прайд. Но как тогава бе възможно това, ако не беше тази жена?

Последната част, онази за Сами Уайът и наетия от него убиец също беше съвсем истинска. Беше познала Клей Уотърс, знаеше името му, преди да ѝ го каже Джес. В него бе видяла човека, нает да я убие.

Какво означаваха всички тези несъответствия тогава? Добре, разбираше нуждата от промяната на името си. Ако са я били поставили в държавната програма за запазване на свидетелите, съвсем естествено бе да ѝ дадат нова самоличност. Но как можеше да напасне парчетата за уважаваната създателка на кукли със загадъчната част за престъпната жена, която ѝ бе описала Куки?

Не се получаваше и въпреки това, когато и се бе представила прекрасната възможност да получи търсените отговори, тя бе избягала. Защо? Защо не бе отишла с Алекс и не бе поговорила със своите родители? По дяволите, кого заблуждаваше? Знаеше много добре защо. Не можеше да рискува да стане ясно, че не съпругата на Джес, а просто жертва на злополука, влюбила се в мъж, който изобщо не беше неин.

— Добре ли си? — попита Джес, като я изненада с нежния си тон.

Не вдигна очи към него. Беше го погледнала само веднъж, когато се прибра. И ѝ беше достатъчно. Предостатъчно. Божичко, колко беше красив, както дишаше тежко и лъщеше от пот, също като през нощта, в която се бяха любили. Стон, който отказваше да пусне на свобода, бе запушил гърлото ѝ. Преглътна го и си наложи да отговори.

— Не, Джес, не съм добре. Уморена съм, разстроена съм и... и би ли ме оставил на мира, ако обичаш?

Той не отговори, макар тя да продължаваше да се надява безнадеждно, че той ще каже нещо, ще направи нещо, което да ѝ покаже със сигурност коя е всъщност. Какво представляваха един за друг те двамата. Младата жена въздъхна.

— Отивам да си легна. Утре... не, за малко да забравя, утре е рожденият ти ден. В неделя тогава. Трябва да поговорим. Да, ще поговорим тогава... в неделя.

— По дяволите, Лейси, не можеш ли поне веднъж да излезеш достатъчно дълго от света, в който всичко се върти единствено около теб, за да помислиш и за някого друго.

Думите му ѝ причиниха болка. Все едно, че заби нож между плешките ѝ. Тя хлъцна, поколеба се за момент и заизкачва стълбите.

— Спри, дяволите да те вземат! — извика съпругът ѝ и я настигна, преди да бе изкачила и няколко стъпала.

Не улучи ръката ѝ и вместо нея сграбчи праметнатата през рамото ѝ дръжка на чантата. Тя се скъса, чантата падна и съдържанието ѝ се разпиля по стълбите. Лейси не помръдна. Внезапно се почувства прекалено уморена, за да събира вещите си. Освен това, странно, но ѝ се струваше съвсем подходящо да остави подобна следа зад себе си. Тя не беше кой знае колко дълга. Подобно на остатъците от живота ѝ, събрани заедно, те образуваха съвсем малка купчинка.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Спря колата на ъгъла и остана известно време така, загледана във върха на покрива, единственото, което можеше да види от така омразната си къща.

Малко по-късно набра цифрите на кода, за да отвори портата. Глупавата кучка дори не се бе сетила да ги смени. Не беше особено умно. Мила бабо.

Имаше също така и ключ за вратата. Можеше да я отключи сама, също като портата. Е, не и този път. Този път искаше да обявят името ѝ като на важна особа, а не просто като на завърналата се блудна внучка... нежелана. Натисна бутона на звънеца и се намръщи, когато се разнесе звучната мелодийка. Готова на всичко, сама и само да впечатли. Добрата стара превзета Лоте.

Щом чу мелодията, обявяваща появата на посетител в имението „Брентуд“, Мария Фуентес се приближи до входната врата. Невероятно красива латиноамериканка, независимо дали облечена пищно с украсени с пайети дрехи за предстоящата си среща със своя годеник Хуан, или в униформените си дънки и тениска, с които бе и сега, усмивката бе неразделна част от красотата ѝ, подобно на безупречната ѝ маслинова кожа или гъстите като четка ресници. Но когато надникна навън, красотата ѝ бе сериозно помрачена от силната омраза и гняв, изписали се на лицето ѝ.

— Кой е, Мария? — обади се стържещ глас, резултат на изпушените в продължение на десетилетия цигари.

Той идваше откъм дневната, където работодателката ѝ прекарваше по-голямата част от времето си след лекия удар, който бе получила преди месец.

Вперила тъмните си очи в познатото лице, разкривено от дебелото стъкло на вратата и отвърна под носа си:

— The puta.

— Мария! — смъмри я старицата.

Икономката отвори вратата, като същевременно обяви посетителката.

— Вашата внучка, мадам!

Докато Мария отстъпи, за да направи път на гостенката, от дневната се разнесе звукът на моторчето на инвалидната количка. След това, без да каже нито дума повече, младата жена се завъртя на пети и тръгна към задната част на къщата.

— Какво правиш тук? — попита Шарлот Даниълс още щом се показа иззад ъгъла, водещ от дневната.

— Що за глупав въпрос, бабо. Дойдох да видя как си, естествено. Старицата завъртя инвалидния си стол и го насочи обратно нагам, откъдето бе дошла.

— Е, видя ме. Сега вече можеш да си тръгваш.

— О, какво враждебност — заяви внучката, след което я последва и се тръшна върху дивана, само на няколко крачки от мястото, където бе спряла инвалидната количка. — А аз, твоята любяща, сладка...

— Любяща! Сладка! Ха! Единственото сладко у теб е натрапчивият ти парфюм. Колкото до любяща, не знам, може би понякога ставаш и такава, когато си в някакво особено, рядко разположение на духа и, разбира се, когато става дума за мъж. Но не се опитвай да разправяш на мен подобни глупости. Аз те познавам доста добре, не забравяй.

— Така ли? Наистина? Хмм, не съм уверена. Сега ще разберем. Щом ме познаваш толкова добре, кажи какво правя днес тук? Защо след всичките тези месеци благоволих да ти отделя няколко минутки от безценното си време?

Старицата измъкна цигара от една смачкана станиолова обвивка и я пъкна с треперещи пръсти между сухите си устни.

— Нужно ли е да правиш това в мое присъствие? Знаеш, че ненавиждам цигарения дим.

— Точно както и ти знаеш колко мразя да идваш тук. Това обаче не те спря, нали?

Поднесе запалка към цигарата, но преди още да успее да дръпне както трябва, крехкото ѝ тяло се разтърси от влажна кашлица.

Внучката кръстоса нетърпеливо дългите си стройни крака и прибра непокорен светлорус кичур зад ухото си. Когато пристъпът на баба ѝ започна да преминава, тя се разсмя.

— Не знам защо те обезкуражавам. Всеки път, когато те чуя да кашляш така си припомням, че всичко това — старите пари, този мрачен мавзолей, в който, благодарение на теб, е тъмно и безрадостно като в гробница, дори всичките ти прелестно безвкусни бижута — ще стане по-скоро мое. Като се замисля, единственият случай, в който не те мразя, е като се сетя колко много ще спечеля, когато направиш услугата на този свят да опънеш пословичните петала. Вече даже съм решила какъв надпис ще сложа на надгробния ти камък. „Тук лежи тя, не по-гнила, отколкото беше приживе, но много по-ценена, защото най-сетне е мъртва.“

— Очарователно. Трогната съм, че си мислила толкова много за мен. А сега можеш да си вървиш.

— О, аз не мисля така. Поне не преди да разбере какво си чула.

— Да разбереш какво? Във връзка с какво?

— Недей да играеш игрички с мен, дърта кучко. Казаха ли нещо по новините?

— О, сигурно имаш предвид бедното момиче, блъснато от неидентифициран шофьор миналия месец.

Дръпна отново от цигарата си и този път се изкашля само няколко пъти като старо гърне на кола.

— Каж ми — настоя внучката и се премести леко напред, така че сега вече седеше на ръба на дивана.

— Идентифицирали са жертвата, разбира се. Лейси Джеймс-Прайд. Но ти го знаеш. Казват, че вече си била у дома, където се възстановявала в тексаската къща на своя съпруг-милиардер.

— Където тя няма право да бъде.

— Но където е — отбеляза натъртено Шарлот; гласът ѝ внезапно бе станал силен и зъл.

— Само защото не умря, както беше предвидено.

Старата жена насочи горящото връхче на цигарата си към своята посетителка.

— Значи ти си била тази, която я е блъснала. Подозирах нещо такова. И почти напълно се убедих, когато съобщиха, че полицията открила останките от изгорялата кола на жертвата. Разбрах, че само ти може да си я накарала да ти се довери. Единственото, което не успях да си обясня бе как си я убедила просто да си стои там, за да я блъснеш.

— Както каза, тя ми имаше доверие.

Шарлот наблюдаваше, като пуфкаше и кашляше, как внучката ѝ се изправи, приглади скъпата си кашмирена пола и отметна светлорусите си коси, както я бе гледала да го прави хиляди пъти пред огледалото или преди да ѝ бъде направена снимка, дори на сцената. Това бе нейна особеност, така присъща, както жестокостта и егоизмът ѝ.

— Къде отиваш сега?

— Ами, у дома, разбира се. Само че този път ще взема онова, което си е мое по право. Джес никога не е бил неин. Той ми принадлежи. Ще взема самолет за Далас още тази нощ — ново отмятане на копирената грива. — Утре е рожденият му ден и нямам намерение да пропусна партито.

Баба ѝ я последва във вестибюла.

— Не ме попита за инвалидната количка.

— Какво да те питам? Получила си удар. Това е очевидно, нали така? За Бога, от ъгълчето на устата ти тече лига, а човек просто няма как да не забележи сбръчканата, безполезна ръка, поставена безжизнена в скута ти. Патетично. Нищо общо с несломимата кучка, която не мога да ти опиша колко силно презирах. Странно. Мислех, че ще забравя всичко, като те видя в това положение — деградирала до състоянието на стара вещица. Аз обаче все така те мразя толкова силно, колкото и преди. Само че сега ме и отвращаваш.

Възрастната жена измъкна златен медальон изпод домашната си роба и го стисна със здравата си ръка.

— Господ да ми е на помощ, създала съм истинско чудовище.

Смехът на внучка ѝ заплува наоколо като звъна на сребърни звънчета. Прекрасен, красив като безупречно изваяното ѝ лице. Вътрешната грозота обаче се процеждаше навън с всяка следваща дума.

— Господ не може да ти помогне, бедничката ми. Ти си продала душата си на дявола преди близо двацет и пет години само на трийсетина мили оттук. Спомняш си Топанга Каниън, нали? Толкова близко и в същото време — толкова далеч. Клише, ама пък съвсем на място, не мислиш ли?

Макар летният калифорнийски следобед да бе топъл и приятен, Шарлот потрепери, когато внучка ѝ излезе през вратата. Обзеха я

тръпки. Стисна за момент медальона и се отпусна в инвалидната си количка, останала без капчица сила.

Главата ѝ клюмна върху гърдите. Въпреки това усети икономката в мига, в който излезе от сянката.

— Ти си добро момиче — рече тя така завалено, че думите ѝ почти не се разбираха.

— Шшшт, *Madre mia* — прошепна Мария, приближила устни до ухото на своята господарка.

Не ги свързваше кръвна връзка, разбира се. Но обръщението бе изречено съвсем искрено, тъй като младата латиноамериканка обичаше старата дама толкова силно, колкото собствената ѝ внучка я мразеше. Като буташе инвалидния стол, вместо да включи мотора, все така приведена към ухото на Шарлот, тя продължи да нарежда:

— Сега Мария ще те сложи да си легнеш. По-късно, като си починеш, ще ти почета от някой от любовните романи, които обичаш толкова много. Може би последния на Тифани Уайт. Тя те кара да се усмихваш.

Възрастната жена не слушаше. Тя мислеше за своята внучка и онова, което трябваше да направи, преди да си поспи. Оставаше ѝ съвсем малко време, а трябваше по някакъв начин да изкупи греховете си... отпреди двайсет и пет години.

— А, ето те и теб — възкликна Джоуи, скочи и се спусна към вратата, за да помогне на съпругата си, натоварена с всевъзможни пакети. — Имаме си гост, скъпа.

Либърти проследи погледа му към червенокосия мъж, който седеше с него, приведен над някакви книжа в хотелски им апартамент. Той бе станал от мястото си почти толкова бързо, колкото и Джоуи и сега я гледаше, усмихнат смутено като момче, хванато да краде лейкопласт от лекарския кабинет.

— Виждам и сама — рече тя в отговор на ненужното обявяване на съпруга си. Приближи се до дивана, пусна товара от найлонови чанти и кутии, върху всяка от които се виждаха инициалите на един или друг прочут дизайнер. — Приятно ми е — приветства госта тя, като протегна ръка и в същото време прибра зад ухото си един непокорен кичур с другата. — Аз съм Либърти Амброуз.

Лицето на непознатия пламна в хармония с морковения цвят на косите му.

— Съмнявам се, че ще намерите и пет човека, които не ви познават, миз Амброуз. Казвам се Франк. Франк Мандел. Работя за вашия съпруг.

— Доставчик ли сте? — попита тя и погледна към мъжа си. Странно, но той й се стори не по-малко смутен от съдружника си.

— Ъъ, да. Е, всъщност не съвсем. Сега съм нещо като стажант, така да се каже.

Младата жена се усмихна и кимна, все едно, че разбира. Какво ставаше тук? Защо бяха толкова нервни и двамата?

— Страхувам се, че Франк е прекалено скромнен. В действителност той е изключително добре обучен в областта на кулинарното изкуство. Дори реших да го изпратя преди нас за Далас с тазвечерния полет, за да се заеме с подготовката на утрешното парти у Джес. Искам да бъда сигурен, че всичко ще протече гладко.

Либърти наклони леко глава на една страна, като местеше поглед ту към единия, ту към другия си събеседник. Джоуи, който винаги беше толкова уравновесен и уверен, сега бърбореше като кречетало, с риск да се заплете в собствения си език. А Франк... при него също имаше нещо странно.

На пръв поглед приличаше на два̀сет и няколкогодишен младеж, горящ от нетърпение да вкуси истинския живот извън страниците на учебниците. Нещо в очите му обаче опровергаваше впечатлението за младежка невинност. Младата жена реши да не се занимава повече с проблем, който нямаше как да разреши.

— Е, радвам се, че ще си имам компания на връщане, Франк.

— Удоволствието е мое, мисис Вонг, ъъ... миз Амб...

— Либи, ако обичаш. Така е по-лесно за всички — наведе се вдясно, колкото да целуне съпруга си леко по устата. — Оставям ви да си заговорничите, а аз отивам да се преоблека и да прехвърля покупки в багажа си.

Почти беше стигнала вратата на спалнята, когато Джоуи я изненада с неочаквания си въпрос:

— Цял ден ли беше из магазините, скъпа?

Едната й безупречно оформена вежда се повдигна.

— Горедолу — отвърна предпазливо тя. — Защо?

Съпругът ѝ извади от джоба си златната ѝ кредитна карта.

— Забравила си я в „Таларико“ днес преди обяд. Бяха така мили да изпратят човек да я донесе в хотела.

Като проклинаше невнимателността си, младата жена прекоси отново стаята и взе подадената кредитна карта.

— Ще им се обадя непременно, за да им благодаря.

— И може би, междувременно, би трябвало да провериш съдържанието на дамската си чантичка. Колкото и да ми е неприятно, ако си изгубила още някоя, ще трябва да се обадим да не приемат поръчки за нея, докато не се намери — усмихна се широко. — А това може да отнеме няколко дена.

Последните му думи прозвучаха шеговито. Либърти обаче остана с впечатление, че я изпитваше. Подобни сондирания и проучвания обаче не бяха в характера на Джоуи. Същото обаче можеше да се каже и за собствения ѝ пропуск. Възможно бе напрежението от запазването в тайна на истинската причина за идването си в Ел Ей да ѝ се бе отразило по този начин. Добре де, всичко щеше да свърши утре. Дотогава трябваше да успокои съпруга си, за да го държи в неведение, докато настъпеше моментът да му каже.

— Заявявам тържествено, че не съм посяла по пътя си други карти. Всъщност, „Таларико“ е последният магазин, в който ходих — намигна на мъжа, наречен Франк, и целуна съпруга си звучно по устата. — Ето. Това не са просто думи. Запечатах ги с целувка.

Мандел се засмя. Джоуи се намръщи.

— Къде тогава беше днес следобед?

Либи започваше да се ядосва.

— Джоуи, скъпи — рече тя, като все още продължаваше да запази сладникавия си тон. — Защо са всички тези въпроси? Никога досега не са ме изправяли пред Инквизицията и съм сигурна, че мистър Мандел се чувства не по-малко неудобно, отколкото се чувствам аз.

Франк се засмя.

— Хей, мене не ме бройте, все едно, че ме няма. Ние с моята съпруга непрекъснато имаме подобни разправии.

— Но ние нямаме — отвърна младата жена, наклонила леко глава на една страна, докато изучаваше лицето на своята половинка.

Не можеше да е открил за тайното ѝ посещение, нали?

Усмивката на Джоуи сложи край на напрежението.

— Хей, извинявай, скъпа. Не мислех, че въпросите ми ще ти прозвучат като кръстосан разпит. Просто понякога се тревожа за теб. Май се превръщам в свръхусърден, прекаляващ с покровителствеността си съпруг — прокара пръсти по дългата си синкавочерна коса. — Все заради ужасиите, които слушам по новините. Направо ме влудяват.

Либи изпита такова облекчение, че ѝ се зави свят, и се засмя.

— Хей, да не си забравил малкия пистолет, който нося навсякъде със себе си? — обърна се към Франк, за да обясни в подробности. — Е, не съм Ави Оукли, но знам как да стрелям. С нашата професия привличаме всякакви хаховци. Така или иначе, имам разрешително да нося скрито оръжие, защото спадам към така наречената от ценгетата — вдигна ръка и изви пръсти, за да изобрази нещо като кавички — „високорискова“ категория. Добре, сега отивам да се преоблека, а ти, Франк, не позволявай на моето мъжле да слуша онези предизвикващи параноя новини.

Вече беше в спалнята и разкопчаваше ципа отзад на роклята си, докато прехвърляше наум странния разговор, когато изведнъж осъзна какво в погледа на Мандел не се връзваше с младежката му външност. Той ѝ напомни за Хо Чен Вонг, пращадото на Джоуи. Беше се запознала с него, когато бяха отпътували за Китай по случай сто и петия рожден ден на стария мандарин. Помнеше много добре собствените си усещания, когато видя едновековния опит и знания в уморения му поглед. Франк имаше същия стар поглед, който можеше да бъде резултат единствено от лични преживявания и опит. А това бе неестествено и изнервящо у един толкова млад човек.

Докато събличаше роклята през главата си обаче, реши да не мисли повече за новия помощник на Джоуи. Беше прекалено уморена, за да разсъждава върху причината защо очите му не пасват с останалата част на картината. Шърли Маклейн несъмнено би обяснила това със стария дух на човека, който вече се е прераждал многократно. Боже! Единствената ѝ грижа засега бе да изкара до края възможно най-безболезнено деня.

Събу пликчетата си и седна на ръба на леглото, за да измъкне един по един краката си през тях. След като свърши, се отпусна по гръб върху огромното легло и закри лице с длани. По дяволите, това не

бе просто умора, а тепърва ѝ предстоеше обратният полет и след това — карането до Рустър Корнър. Затворила очи, протегна ръце над главата си и се усмихна. Вярно, че беше уморена, но си заслужаваше, нали? О, да! Беше успяла да свърши всичко, за което бе дошла. Сега ѝ оставаше единствено да се прибере у дома... и да си отспи добре. Утре щеше да празнува. Това нямаше да бъде просто рожденическо парти. Щеше да бъде денят, в който щеше да разлюлее света за един определен човек. Веднъж завинаги щеше да отговори на въпроса за заека и костенурката.

Грешките ѝ от миналото бяха наистина внушителен брой, но утре щеше да отнесе в дома си синята панделка.

Честит рожден ден, Джес. Много щастие занапред, Либи!

Полет 1804 на „Америкън Еърлайнс“ беше определен да започне в пет и трийсет следобед от летището в Ел Ей и самолетът трябваше да кацне в Далас по разписание в десет и двацет и шест.

Почти без изключение всички места за полетите в петък следобед се резервираха по-рано. Особено през лятото. Тази вечер обаче отделението за бизнес класа на Ел 1011 бе пълно само наполовина, а това за първа класа бе дори още по-празно. По-точно, пътниците бяха само четирима.

Роуз Прайд бе заела странична седалка на предния ред.

По-назад през един ред, но от другата страна, Либърти Амброуз най-последно бе заела мястото си до прозореца, след като бе раздала любезно автографи на екипажа и на неколцина от пътниците.

Франк Мандел се бе качил в последния момент и се бе настанил до прочутия модел.

Кати Рамона, старша стюардесата на полета, се суетеше край него, като му предлагаше възглавница и одеяло, списания, нещо за пиене... сякаш единствена тя знаеше истинската самоличност на агента от ФБР и причината да се качи в последния момент.

Роуз Прайд не им обръщаше абсолютно никакво внимание. Жената на последната редичка бе затворила очи, обърнала лице към прозореца, облегната върху възглавницата, която стюардесата бе поставила под главата ѝ. Но не спеше. Слушаше. Попиваше всичко.

Беше се качила рано — много преди останалите — заради своето състояние и инвалидната си количка. А когато кацнеха, щеше да бъде свалена последна, дълго след като другите се отправаха към... „Южна звезда“, която бе също и нейната цел. Но нямаше да пристигне преди утре. Щеше да прекара нощта в Далас. Все пак щеше да бъде неприлично да се натресе там преди началото на празненството.

Въздъхна и реши да подремне. Беше уморена след този особено тежък и изпълнен с емоции ден. Въпреки това беше доволна. Всичко бе приведено в действие. Беше тръгнала да уреди някои неща, да поправи едно голямо зло.

Освен това се забавляваше, нещо доста рядко напоследък. Отдавна се бе научила да уважава Парките, заради техните капризи и странно чувство за хумор. Почти беше забравила колко високомерни могат да бъдат, какви дяволски са номерата им понякога. Като иронията на настоящия миг: с този полет, обикновено претъпкан с пътници, сега в първа класа летяха само четирима човека. Дали бе случайно това? Не мислеше. Особено ако се имаше предвид едно друго, още по-голямо съвпадение.

Всички те имаха една и съща цел: „Южна звезда“. Вероятно най-внушителното имение в целия щат. Жената се засмя под мустак. Внушително може би, но само за останалите собственици на ранчо в района. По световните стандарти то не бе нищо особено.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Джес проследи с поглед Лейси, която изчезна нататък по коридора на горния етаж. Едва вчера бе възвърнал омразата си с цялата ѝ сила. Но тази вечер, след като я видя такава, мъката ѝ го бе трогнала. Трогнала, дяволите да го вземат. Беше го срязала като бръснач. Отпусна се на колене и започна да събира вещите ѝ. Какво бе открила в Далас, което я бе сломило така? Вземаше нещата едно по едно и ги пускаше в кожената чанта — червило, слънчеви очила, бележниче, две химикалки, карта, малко дребни пари, плик, върху който бе написано името на някакъв лекар и визитната картичка... на някой си Алекс Сандс. Футболният клуб на Даласките каубои? Алекс Сандс, същия, който играеше с номер осемдесет и шест?

Объркан, той пусна и картичката в чантата, посегна към банковата книжка, която ѝ бе дал, след това се обърна и седна на най-долното стъпало. Като въртеше книжката в ръцете си, младият мъж реши да не се измъчва повече с въпроси за играча на американски футбол и насочи вниманието си към плика. За какво ставаше дума? Да не би нещо, което ѝ бе казал лекарят? Да не би неговите прогнози за възвръщането на паметта му да са били отрицателни? И тогава го видя. Напечатаният адрес в горния ляв ъгъл. Д-р Луис М. Карул. Очите му обаче се разшириха от продължението — акушер-гинеколог.

Ръцете му трепереха, когато се взря в плика.

Секундите минаваха вбесяващо бавно, докато в главата му се блъскаха десетки въпроси. Защо бе ходила на гинеколог? Каква работа е имала там? И защо го бе излъгала, че отива при друг специалист, освен ако...

Край на въпросите. Повдигаше му се вече от тях, от намеците, от стените, които се изпречваха отпреде му всеки път, когато заобиколеше някой ъгъл или зададеше дори най-семплия въпрос. Дори Раул, нещастния, бе отказал да отговори защо съпругата му бе направила така внезапно онзи аборт. Тогава може би, но само може би, щеше да открие някакъв отговор тук, в заключението на далаския специалист.

Но ако тя бе съсипана от истината, щеше ли да може да я понесе и той?

Пусна чантата върху близкия стол и измъкна изписания лист от незалепеня плик, чийто крайче просто бе пъхнато вътре. Погледът му пробяга бързо по двата кратки абзаца, веднъж, втори път, след това още един път, вече много по-бавно, докато вече не можеше да вижда през сълзите, изпълнили очите му.

Скочи на крака и заизкачва стълбите, като вземаше две по две стъпалата. Не си направи труда да почука, когато стигна до стаята ѝ. Нахлу вътре, след което спря рязко, посрещнат от почти пълната тъмнина.

— Лейси? — извика колебливо той, изненадан от съдържания си тон, при положение, че му се искаше да крещи... да танцува, каквото и да е, само и само да освободи невероятната радост, която се бе събрала в гърдите му.

— Махай се, Джес — отвърна някъде от другия край на стаята тя.

Изглежда беше някъде между дрешника и скрина. Но това бе глупаво предположение, освен ако...

— Лейс, на пода в ъгъла ли седиш?

— По дяволите! — промърмори тя. Думите ѝ бяха последвани от тъп звук, сякаш бе ударила с юмруци по дебелия килим. Младият мъж се ухили. Беше изнервена. А това бе по-добре, отколкото да стои отпусната и да се самосъжалява. — Да не си посмял да ми се смееш, Джес Прайд! Не, не ме слушай. Смей се колкото си щещ, но излез оттук и го направи някъде другаде, ясно ли ти е?

Нямаше представа, че светлината откъм коридора го осветяваше от едната страна, така че тя можеше да го вижда, макар да оставаше за нея неясен силует.

По дяволите! Той не ѝ се смееше. Беше се ухилил до уши като глупак, защото тя беше толкова умна и... о, по дяволите. Младият мъж прекоси забързано стаята, но удари болезнено пищяла си в табуретката пред тоалетната ѝ масичка. Единствената му реакция бе изсумтяване, след което продължи да се приближава към нея, докато най-сетне успя да я види. И клекна пред нея.

— О, Боже, Лейси, обичам те. Не разбирам нищо. Толкова съм объркан, че вече не съм сигурен дали е ден или нощ. Дяволите да го

вземат, дори не знам дали всичко това не е сън. Но знам, че те обичам и в момента нищо друго не ме интересува.

Опита да я привлече към себе си, но тя протегна ръце пред себе си, сякаш за да се защити.

— Ти си полудял. Остави ме.

— Възможно е. Както казах, вече не съм сигурен в нищо. Знам само, че не си убила нашето бебе. Не ме разбирай погрешно. Част от мен желае да те разтърси силно и продължително, докато не ми обясниш какво те е накарало да ми наговориш онези противни лъжи. Истината обаче е, че не ми пука изобщо каква е била причината. След като не си се отървала от бебето, което толкова се стараех да ти направя, нищо друго няма значение.

Трябваше да му каже. Но какво по-точно? Че не е съпругата му? Не беше напълно убедена в това. Какво тогава? Че името ѝ е Шелби Сандс, а не Лейси Прайд. Но нали Куки ѝ бе обяснила, че името ѝ било сменено с предпазна цел? Но как можеше да бъде вярно всичко това? Тя не беше някоя лека жена от Лас Вегас. Беше най-обикновено момиче от Калифорния, което изработваше красиви кукли. Защо тогава някой бе наел Клей Уотърс, за да я убие?

Младият мъж забеляза паниката още щом се появи в очите ѝ.

— Какво има, Лейс? От какво се страхуваш?

Не можеше да му отговори. Изведнъж заплака отново, този път толкова силно, сякаш никога вече нямаше да може да спре.

Джес я притисна в обятията си. И започна да я полюлява лекичко наляво-надясно като бебе, като я целуваше по челото и издаваше някакви успокоителни звуци. Когато плачът ѝ се поукроти, той се изправи, понесе я към леглото и я постави върху него. След това се обърна. В същия момент тя протегна ръце към него и го сграбчи за китката.

— Не ме оставяй, Джес.

— Отивам само до банята, за да ти донеса мокра кърпа.

Съпругата му поклати глава.

— Не, моля ти се, стой при мен. Имам нужда от теб.

Той не се поколеба дори за миг. Никога нищо не ѝ бе отказвал. Винаги бе готов да бъде до нея, стига само да го желаше. Изтегна се на леглото до нея и я притисна към гърдите си, така че ударите на

сърцата им се сляха и не можеше да се каже кои звуци от кого идваха. Това бе едно сърце, както трябваше да бъде.

Младата жена продължаваше да плаче, но вече по-тихо, по-спокойно. Джес я целуна по челото, после — по очите, като вкушваше солта от мокрите ѝ от сълзи ресници. А между целувките шепнеше на ухото ѝ нежни обяснения в любов. Лейси вдигна ръце, обви ги около врата му, прокара пръсти в косите му и го целуна по шията.

— И аз те обичам, Джес, с цялото си сърце. Но трябва да обясня.

— Не — отвърна дрезгаво той; само допирът на устните ѝ до шията му бе достатъчен да събуди желанието му. — Не сега. Целуни ме още веднъж и... — не довърши мисълта си, тъй като устните ѝ, горещи и влажни, разпалиха огън, който премина от гърлото до стомаха и дори по-надолу. — О, Боже! — промълви той и я обърна по гръб.

Обкрачи я така, че бедрата ѝ се озоваха между коленете му и започна да надига сантиметър по сантиметър трикотажната ѝ рокля в прасковен цвят, над бедрата, над кръста, над гърдите. Спря тук, забравил за дрехата, тъй като дланите му обхванаха безупречните глобуси и от устните му се отрони стон, изпълнен със страстно желание. Приведе се, разтвори краката ѝ с едното си коляно и обхвана набъбналото връхче на едната ѝ гърд в устата си.

Желанието на Лейси не отстъпваше с нищо на неговото. Тя изви гръбнак, провря ръка помежду им и обхвана подутината под панталоните. Изохка, нервирана от изпречилия се на пътя на дланта ѝ груб дънков плат, който я делеше от гладката пулсираща плът.

— Свали панталона — промълви тя.

Джес се отдели за момент и мощните мускули заиграха под бронзовата му кожа. Прокара пръст от корема му нагоре до раменете, докато той разкопчаваше копчетата на дънките.

— Приличаш на красив златен жребец — прошепна дрезгаво тя и потопа ръка в отвора, който той бе направил току-що.

Обхвана го, след това го побутна с другата си ръка да легне по гръб, след което го пое в устата си.

Засмука го, пое го почти до гърлото си, след това го избута навън до връхчето, после го обхвана отново между устните си и започна да дразни с език миниатюрното отворче.

— О, Боже, Лейс.

Думите му прозвучаха като оплакване и най-вече — като молба. Лейси не го бе разочаровала. Нямаше намерение да пусне. Все още не.

И тогава дланите му откриха гърдите ѝ, закрити под роклята, която се бе свлякла отново надолу. Силните му пръсти ги замасажираха, а след това стиснаха връхчетата им и ги дръпнаха силно. Младата жена извика. Но не от болка, а от изненадващо бързия оргазъм, до който я бе довел.

Тя се изправи до седнало положение, без да го изпуска от дланта си, но доста дълго не успя да помръдне; усещаше само замайващите вълни, които я заливаха една след друга. Несъзнателно драскаше с нокът по главичката на потръпващия му член. Щом премина и последната вълна, тя се приведе напред с намерението да му достави още по-голямо удоволствие, но той я спря с коляно и пъхна показалци в ластика от двете страни на бикините ѝ. С едно дръпване ги смъкна надолу и ги захвърли на пода.

Повдигна я на колене със силните си ръце, а след това я изкомандва безмълвно с пронизващите си черни очи да не мърда.

Свали дънките до коленете си и дори не си направи труда да ги събуе напълно. Разбрала колко силно е желанието му да я има, Лейси измъкна роклята през главата си, с все така разтворени крака от двете страни на бедрата му. Младият мъж прокара пръсти между слабините ѝ, за да провери дали е достатъчно влажна. След това я обхвана през кръста, привдигна я и я постави върху наедрелия си член.

Водена единствено от интуицията, Лейси разтвори още повече колене и започна да се спуска с малки, въртеливи движения, докато усети връхчето му да прониква в нея, все по-дълбоко и по-дълбоко, докато пое цялата му впечатляваща дължина. След това започна да се движи, в началото с бавни, съвсем малки движения. После — все по-бързо, по-силно и с по-големи амплитуди. Пръстите му се впиха в хълбоците ѝ, след това се плъзнаха надолу и последваха члена, да не би все пак някакво нервно окончание в най-чувствителното ѝ място да остане недокоснато. Лейси извика, след което движенията ѝ станаха съвсем сериозни. Той беше като бик, подлуден от желание, а тя го яздеше и посрещаше с готовност грубите му тласъци до мига, в който той стисна внезапно хълбоците ѝ и я прикова към себе си във върховния миг на оргазма, когато звярът в него, пробуден от нея, изрева.

Бяха достигнали абсолютна хармония, тъй като в същия момент тя също достигна върха. И се отпусна върху гърдите му, като дишаше тежко, а мускулите ѝ, които все още го обгръщаха, потрепваха като разтърсен от буря кораб, пронизан от гранитна скала, която го държи на едно място.

Когато най-сетне успя да се раздвижи, Джес изрита дънките от краката си и след това завъртя и двамата им върху леглото така, че той се озова отгоре ѝ. Обхвана лицето ѝ между дългите си пръсти и се взря в неописуемо красивите очи, все още подути от сълзите.

— Дори не си мисли да си отидеш отново от мен, Лейс, защото няма да те пусна.

Младата жена поклати глава в безмълвно съгласие. Ако само бе сигурна, че можеше да удържи това обещание.

Утре... утре щеше да му разкаже всичко, което бе научила. Щяха да разрешат заедно загадката. Но не тази нощ. Тази нощ беше тяхна. И не мислеше да губи и секунда от нея. Във всеки случай не и за въпросите в главата ѝ, които се стремяха неуморно към отговори. Не и с Шелби Сандс, със Сами Уайът или невярната му приятелка. Нито пък с Клей Уотърс, наемния убиец, който работеше в „Южна звезда“. Дори не с ужасяващата възможност, че щом откриеха веднъж истината, той може би повече нямаше да я желае. Особено не с последното.

— Прегърни ме, Джес.

— До края на света.

Тя се усмихна, притиснала лице в гърдите му.

— О-о!

Сега бе негов ред да се усмихне. Двамата бяха единодушни, че това бе „много, много дълго време“.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Наближаваше два сутринта, когато колата, карана от Ранди Хокинс, спря на алеята точно пред къщата.

Франк Мандел вече бе скокнал от мястото си и вече отваряше вратата пред Роуз Прайд, когато Ранди започна да се плъзга иззад кормилото.

Макар да бе уморена, Роуз не позволи това да се отрази на царственото ѝ поведение, когато прие предложената от вежливия доставчик ръка и дори го дари с една от редките си усмивки.

— Ами благодаря ви, мистър Мандел — погледът ѝ загрубя, когато го обърна към по-мудния Хокинс. — Може би, тъй като тази вечер си доста пипкав, мистър Мандел ще ми помогне за багажа, докато ти закараш нашата Либърти до Рабит Пач — погледна към Франк. — Имате ли нещо против?

— Ни най-малко — отвърна той, обърна се към шофьора и вдигна ръце като кечър. — Хвърли ми ключовете, Ранди. Ще извадя нещата ѝ от багажника. Синият куфар и чантата в същия цвят, това бяха вашите неща, нали?

Роуз кимна и насочи отново вниманието си към Хокинс.

— Знаеш ли, никога не съм забелязвала колко бавен си всъщност. Изглежда съм свикнала до такава степен да разчитам единствено на местните хора с техните неудачни кръстоски, нещо, насаждано от поколения насам в нашето семейство, че съм забравила за съществуването и на други хора, притежаващи едновременно пъргав ум и здраво тяло. А аз вече започвах да мисля, че Джес е последният представител на изчезващ вид. Между другото, като стана дума за поколения, съпругата ти Сюзет каква ти се пада? Втора или трета братовчедка?

Ранди усети, че лицето му пламна, когато подхвърли ключовете на издокарания като кокона доставчик. Първо бе дошъл скапаният китаец и бе отвел една от жените им. Всички други може вече и да бяха забравили, че малката Либърти бе местно момиче, да не говорим, че бе и първата му любов, нещо, което той не смяташе да признае в

никакъв случай. А ето, че сега се бе появил още един. Приличаше малко на Опи Тейлър, но Ранди бе готов да се хване на бас, че бе един от извратените типове, на които им става само като наблюдават малки момченца. Очите му не спираха да шарят насам-натам, сякаш сканираше с тях околностите, също като филмите, в които разни побъркани отвличаха самолети. Имаше същия луд поглед. Непрестанно в движение. Неспирно. Странно.

Роуз щракна с пръсти пред лицето му.

— Престани да зяпаш мистър Мандел и тръгвай. Либърти е уморена и несъмнено иска да се прибере у дома, за предпочитане преди да се е зазорило.

Дланта буквално го засърбя и той я потърка в изтритите дънки на задника си. Така го сърбеше, само когато някой го нервираше и си заслужеше боя. Старата кучка имаше късмет, че в момента го вълнуваха по-важни неща от това да се впечатлява от нея или някакъв си издокаран готвач. В противен случай щеше да ѝ даде да се разбере с нейните зловни приказки за кръстоските. Местните хора поне знаеха да се пазят от кръстоски с индианците, нещо, което нейната майка не бе успяла да стори, като бе оставила онзи Улф да я изучука. Трябвало е поне да удави копеленцето веднага, след като се е пръкнало, както се прави с кученцата. Щеше да направи огромна услуга на света, като го спаси от тази стара кучка.

Заобиколи колата изотзад, затръшна капака на багажника и грабна ключовете от ръката на Мандел.

— Ще бъда тук утре, в случай, че ви потрябвам за нещо, миз Прайд.

— Всъщност, аз още не съм свършила с теб за тази нощ, Ранди. След като закараш Либърти, те искам отново тук, за да заведеш Франк до бараката за работниците. Той ще спи там до понеделник, когато ще се върне в Калифорния.

Хокинс изскърца със зъби, но все пак успя да изобрази на лицето си нещо, което да напомня, макар и слабо, усмивка.

— Разбира се. Връщам се след малко, приятел. И веднага ще се погрижа за теб.

Франк кимна.

— Благодаря ти и ценя този жест.

Тъкмо постави единия си крак в колата и отпусна задник върху богатата кожена седалка, Роуз го извика отново. „Виж к’во, дърта индианко, това вече е прекалено. Направи го още веднъж и ще трябва да си търсиш някое друго момче за всичко, което да разкарваш за топките.“ Усмихна се, застинал в очакване... сякаш не желаше нищо повече от това, да целува плоския ѝ задник.

— Още едно нещо. Сутринта пусни Торн от колибката му. Сигурна съм, че няма да има търпение да потича — тръгна към къщата, но в последния момент спря и погледна назад през рамо. — Не е пускан извън неговото оградено пространство откакто тръгнах, нали?

— Хей, та нали го наредихте, следователно вече е факт. Можете да разчитате на това.

Усмивката, с която посрещна думите му, бе наистина топла.

— Ами, благодаря ти, Ранди. Ценя поведението ти.

Той докосна шапката си, след което влезе в колата. Срещна за момент втренчения в огледалото за обратно виждане поглед на Либърти, преди да изгаси светлината, като затвори вратата.

— Хубава нощ да се прибере човек у дома. Тук валя като из ведро, докато те нямаше. Очакват да започне отново утре вечер.

— Е, може би ще почака до края на партито.

— Да, възможно е — отвърна Ранди, като отметна назад глава и праметна ръка около облегалката на седалката. — Струва ми се обаче, че на повечето няма да им е до празнуване, при положение, че утре сутринта ще погребват доктор Трахильо.

Либи се плъзна напред, на ръба на седалката, като същевременно полагаше усилия да води безобиден разговор.

— О, ужасна трагедия. Разбрах, чак когато срещнах Роуз на летището. Какво казва шерифът? Заподозрели ли са някого? Някакъв мотив?

Хокинс сви рамене.

— Аз поне не съм чул. Естествено няма да кажат първо на мен, нали така? Сигурен съм, че твоят високопоставен и властоимащ приятел Джес Прайд ще научи преди всички останали.

Младата жена постави длан върху ръката му.

— Не се дръж така, Ранди. Не с мен. Двамата с теб бяхме приятели много преди... добре де, преди нас с Джес. Освен това, тук е Рустър Корнър и всички сме като едно семейство.

— Е, кажи го на банката; тя отказа да ми даде заем за къщата, която исках да купя. Или, още по-добре, извикай „брат“ Джес и го попитай за повишението, което поисках миналата година. Може би на теб ще успее да ти обясни.

Либи се облегна назад. Горчивината и обидата ѝ бяха до болка познати, затова не бе възмутена от гнева на Ранди. Просто беше прекалено уморена, за да се занимава с неговите проблеми. Така или иначе, цялата симпатия на Земята не би променила начина, по който се чувства един човек, ако той самият не е готов за тази промяна. Тя самата бе получила няколко удара, преди да достигне до този извод. Да, Ранди трябваше да научи всичко това сам. Въздъхна и промени темата на разговор:

— Клей погрижи ли се за конете и котето ми?

— Ами да, така и направи. Както все повтарям на шефката, нашата цел е да доставяме удоволствие. И тъй като с теб не се познаваме от вчера, аз ще ти обясня как точно стоят нещата. Вие трябва само да си изперчите високопоставените си задници, а ние, обикновените момчета, имаме грижата да ги целуваме.

— Майната ти! — възкликна младата жена, като се отдръпна от него и затвори очи.

— Хей, правила сме го и преди, забрави ли? И ти никога не си се оплаквала, доколкото си спомням. Само дете не бях толкова висок, та да те извадят от калта, в която бе родена. Ти имаше нужда от някой високопоставен като Прайд или с дебели връзки и важни познанства като китаеца, за когото се омъжи.

— Млъкни, Ранди, или, кълна се в Бога, ще...

Хокинс удари рязко спирачките, освободи от скорост, обърна се на мястото си и се взря в своята събеседничка.

— Или какво? Ще се оплачеш на шефката или ще отидеш право при мистър Джес Прайд, самия велик човек? И какво ще направят те? Може би ще ме понижат? Ще ме лишат от удоволствието да работя повече от всеки друг, за да имам възможността да ме ритат два пъти по-често по задника, а? Или пък ще ме уволнят? О, ей това вече ми изкара ангелите от страх — едва различаваше чертите ѝ в мрака, както бе седнала на задната седалка, но забеляза, че очите ѝ се разшириха. Беше я уплашил. При друг случай грубиянинът в него щеше да изпита задоволство от този факт. Кой знае защо, тази вечер това го накара

само да се почувства толкова жалък и презрян, колкото изглеждаше най-вероятно и в нейните очи. Изруга сподавено, обърна се напред и потегли отново към Рабит Пач. — Някои неща вие, които живеете в кулите от слонова кост, не ги разбирате, Либ. Повалиш ли веднъж един човек, не е нужно да го риташ повече. Не можеш да го накараш да падне по-ниско, тогава какъв е смисълът?

Десет минути по-късно Либи седеше пред прозореца на общата им спалня с Джоуи и галеше котето, завряла буза в пухкавата му козинка.

С Ранди почти не бяха разговаряли през останалата част от пътуването. Всъщност изобщо не бяха проговорили до момента, в който внесе багажа вътре и обиколи всички стаи, както бе станало обичайно всеки път, когато тя се завръщаше от пътуване без съпруга си.

Чувстваше се смазана. Не помнеше някога да е била толкова уморена, но депресията беше още по-ужасна. Ранди имаше право. Някога двамата бяха приятели. Даже повече от това. Известно време бяха любовници, няколко месеца. И както бе казал, нещата се бяха променили. След това се бе развила любовната ѝ история с Джес. Нейната любовна история, която за малко не я бе убила. А после бе напуснала родния си град и бе спечелила слава и богатство, бе се оженила за Джоуи. Тя самата обаче не се бе променила, не толкова много, че Ранди да я мрази. Или все пак се бе променила?

Побутна леко Чинк и той се плъзна между ръцете ѝ на пода. Спря колкото да измяука и да се протегне и изчезна в коридора. Либи се усмихна, изправи се и бавно се протегна на свой ред.

Два и половина! А, явно я очакваха кратка нощ и дълъг ден. Джоуи трябваше да се прибере около обяд. Тя обаче щеше да е излязла дълго преди това. Възнамеряваше да поязди добре рано сутринта, после да поседи блажено във ваната, преди да отиде в града за погребението на д-р Трахильо.

Разбърка гъстите си руси коси с върховете на пръстите и се прозя широко. И този ден бе много дълъг. И тъжен... поне в известна степен, но тя нямаше да позволи трагедията да развали вълшебството. Не за Джес. Нито за нея самата. Това бе успял да я научи личният ѝ терапевт. Щастие то ѝ беше на първо място. Само така можеше да достави щастие и на другите.

Пъхна се под завивките, наслаждавайки се на вълнението, което съпровождаше всяко нейно завръщане у дома. Тук бе нейното място, в Тексас, с мъжа, когото обичаше. Усмихна се, вече полузаспала.

Клей рядко затваряше двете си очи, дори когато спеше. Събуди се от първото изскърцване на несмазаните панти на бараката. Остана да лежи на една страна без да помръдне. Приближаващите се стъпки очевидно бяха на двама души, и двамата мъже, едните по-тежки и неравномерни, другите — леки и звучни от потракващите токове. Не премигна дори от рязката остра болка зад клепачите, причинена от внезапната силна струя светлина от фенерче, преминала през лицето му. Даже и когато долови една от думите, които размениха помежду си среднощните натрапници — Мандел.

Уотърс бе много добър във всичко, което правеше. Сетивата му бяха смазани много добре от опита. Можеше да отброява минутите с точността на секундомер. Виждаше ги и сега как преминават в главата му... две... четири... седем, докато човекът, чиито стъпки можеше да разпознае навсякъде като принадлежащи на Ранди Хокинс, се появи на вратата.

На лицето му не потрепна нито мускулче.

Пружината на кревата в другия край на стаята изскърцаха, когато Франк се отпусна върху му, очевидно все още напълно облечен и прекалено уморен, за да му пука. Моторът на колата — „Линкълн Таун“, с който Ранди бе отишъл в града да вземе господарката — изрева почти в същия момент.

Уотърс преброи бавно до трийсет, преди да се плъзне беззвучно от леглото си и да се промъкне до другия агент.

— Среща отвън след пет минути — рече той, като притисна устни до ухото на своя колега.

След по-малко от три минути Франк се измъкна през вратата с привидно безцелен вид на човек, прекалено напрегнат след пътуването, за да може да спи, излязъл да се поразходи и да поогледа. Отдалечи се на не повече от четирийсет-петдесет метра от бараката, преди да разкопчее панталоните си. Вече бе запознал да пикае, когато старият му приятел застана до него.

— Как върви? — попита Мандел, като се усмихна и приятелското изражение замени предпазливата физиономия, която пазеше за непознатите.

— Върви страхотно, като се има предвид, че е посред нощ.

— Хей, събудих ли те? Извинявай, приятел. Не исках да притеснявам никого. Затова дойдох тук да пусна една вода.

Клей се ухили. С Франк ги свързваше многогодишно приятелство. Той беше добър човек, но онова, за което го уважаваше още повече, бе стилът му.

— Чух, че ще идваш, разбира се, но това не променя нищо. Аз спя леко. Чувам всичко. Когато си дадох сметка, че пристигаш, реших, че може би ще е по-добре да те последвам и да те предупредя за змиите и паразитите, които обичат да се скитат наоколо нощем. Не е безопасно да се разхождаш сам тук в тъмното.

Франк закопча панталоните, след което раздвижи дългото си слабо тяло така, сякаш нямаше кости.

— Чувам какво ми казваш, приятелче, но съм изнервен, нали разбираш? Не мога да заспя. Цял ден съм бил под напрежение и сега трябва да разхлабя малко.

Уотърс сви рамене, пъхнал палци в джобовете на дънките си. Заобиколи един древен дъб, спря и се подпря на масивния му ствол. Застанал с лице към къщата, кимна при вида на единствената светлинка, която се виждаше през един от прозорците на третия етаж, когато Мандел спря до него и измъкна пакет „Кемъл“ от джоба си.

— С мисис Прайд ли пристигна? — попита Клей, след като приятелят му запали цигарата си.

— Да, със същия полет. Хокинс ни взе от Далас. Както и Либърти Амброуз.

Уотърс кимна и попита:

— Защо те изпрати Андерсън?

Франк дръпна от цигарата и издиша бавно, преди да отговори:

— Утре ще работя в къщата за Джоуи Вонг. От мен се очаква да подготвя всичко преди неговото завръщане от отравения от смог град на ангелите. Едва днес следобед изкарах един блиц-курс по етикет на банкетите и менютата с пикантни ордъоври, воден от самия Джоуи Вонг. Нямах представа, че ще летя с нашата змеица и с подобната на статуя Либърти, разбира се. Та трябваше да положа доста усилия, докато се

кача на самолета, без да се налага да показвам пред гореспоменатите дами железарията и блясъка на метала, при рутинната проверка на пътниците.

Клей попипа пищния си мустак, който се разтегна заедно с усмивката.

— Та шефът значи се надява, че като работиш цял ден пред очите на нашата красива Лейси, ще можеш да пробудиш у нея някой друг спомен.

Никой не усети тихите стъпки, които се приближиха изотзад. На Уотърс му се стори, че усети уханието на някакъв чужд парфюм, донесен в последния момент от полъха на вятъра. Франк пък чу до болката познатото щракване от свалянето на предпазителя, когато дулото на пистолет се допря в дясното му слепоочие.

— Какво виждам? Не е само една воняща свиня, както бях разбрал от него. Май ударих с един куршум два заека. Гледай ти!

Погледите на агентите се срещнаха само за част от секундата, но тя бе достатъчно дълга, за да си кажат онова, което и двамата знаеха — следващият удар на сърцето им щеше да бъде последният. Всичко се беше объркало. След години на неописуеми тренировки и съсипващ труд, ги бяха сгасчили като новобранци. Майната му!

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Сибил скочи от леглото изненадващо ловко, като успя да опази, без да пролее нито капка от наполовина пълната си бутилка, като в същото време държеше пистолета, който не бе изпуснала от цели два часа насам.

Беше се вслушвала да чуе завръщането на свекърва си със същото нетърпение, с което едно дете очаква пристигането на дядо Коледа или фойерверките в чест на Деня на независимостта. И ето, че моментът бе настъпил. Кучката се бе прибрала и бе дошло време за започването на празненството.

Отправи се босонога към вратата на спалнята, подпря се на нея и се ослуша.

Преди десет-петнайсет минути Джес и Лейси бяха слезли долу, като се хилеха и напомняха поразително много на тийнейджъри. Не можеше да си обясни как точно се бе стигнало дотам. Само довчера беше готова да се закълне, че тяхната любовна история бе подобна на тази на Ромео и Жулиета, обречена на трагичен край. А ето, че сега се държаха отново като влюбени през медения си месец. Не, че ѝ пукаше. Всъщност беше наистина смайващо доколко нищо не я интересуваше от вторник насам, когато бе направила откритието. Нищо, освен очакваното спречкване със свекърва ѝ.

Най-сетне дочу до болка познатите стъпки на индианската принцеса. Човек винаги можеше да различи стъпките на скъпата майка Роуз от тези на другите. Тя правеше всичко — в това число и ходенето — със същата отмереност, обсебила всяко нейно действие. Начинът, по който говореше, личната ѝ хигиена и маниерът ѝ на обличане, стилът на ръководство на дома, династията ѝ, синовете ѝ. Беше педантична и старателна — нищо не оставяше на случайността. Беше успяла да намери начин да манипулира дори бъдещето, когато вече нямаше да я има. Роуз Кахил-Прайд извличаше жизнената си сила от контрола над всичко и всички и сега Сибил се готвеше да пресече този източник и да се наслаждава на резултата.

Преди да излезе от стаята, пияната жена взе албума, който бе разгръщала през целия ден. Пъхна го под мишница и го понесе към стаята на свекърва си.

Не почука. Просто отвори вратата и изчака важната дама да забележи присъствието ѝ, което, естествено, тя направи веднага.

— О, за Бога, Сибил, можех да получа сърдечен пристъп от теб. Защо не почука? — Роуз погледна към часовника, а после — отново към снаха си. — Видяла ли си колко е часът? Какво те е прихванало по това време на нощта?

Сибил се усмихна, когато погледът ѝ попадна върху поръбения с дантела чаршаф с прасковен цвят, който свекърва ѝ държеше пред себе си и оглеждаше, смръщила объркано чело — нещо наистина рядко за нея.

— А, Лейси трябва да го е изтървала в бързината да се качи горе, щом са те чули да се прибираш.

— За какво говориш? Защо Лейси ще си носи чаршафа долу и защо ще бърза, ако...

— Сети се, нали? Да, виждам, че се сети. Двамата с Джес играят на влез-излез през по-голямата част от нощта. Досега сигурно са успели да получат по един оргазъм за всяка нощ, през която бяха разделени след нейното заминаване. Аз си лежах в стаята и ги слушах как възклихват. Не е ли велика любовта?

— Ти си не само пияна, ти си противна — заяви Роуз, като пусна чаршафа и ѝ обърна гръб. — А сега си лягай и ме остави на мира. Уморена съм, а утре е рожденият ден на Джес. Трябва да поспя няколко часа, за да се освежа за партито.

— Съжалявам, мила майко, но те чаках, за да отпразнуваме заедно — рече Сибил.

Роуз погледна през рамо, изненадана от авторитетния тон на тази по принцип покорна жена.

— Моля?

Снаха ѝ се усмихна.

— Ако искаш ме наречи натрапница, но имам други планове за теб и мен, това е всичко.

— Лягай си, Сибил — смъмри я строго Роуз.

— Ти май не ме слушаш — отвърна събеседничката ѝ, като натъртваше на всяка дума. — Двете с теб ще си направим малко парти.

Даже се страхувам, че след подобно веселие няма да бъдеш в състояние да присъстваш на тържеството в чест на Джес. Но, така или иначе, без това никой няма да бъде в особено празнично настроение след погребението на доктор Трахильо, нали така?

— Мисля, че си се побъркала — обяви свекървата, очевидно изгубила всякакво търпение. — А сега си вземи бутилчицата и... какво е това? Албум със снимки? О, Сибил. Хайде да си легнеш. Тогава ще можеш да си разглеждаш спомените, докато заспиш.

Младата жена размести албума така, че да се види скритият зад него пистолет, и го насочи към свекърва си.

— Ами какво ще правя с другото си приятелче? Нека да ви запозная. Това е единственият гост, когото съм поканила на партито. Ще си бъдем само тричките. Тя — името ѝ е лейди Смит — е почетният гост... т.е., заедно с теб и мен, разбира се — вдигна оръжието и се почеса по носа с дулото му. — Объркана ли си? Бас държа, че си. Не се изразих особено ясно. Чакай да опитам да обясня по-добре. Това е едно от обществените събития, които организират в Англия. И аз съм ходила веднъж на едно от тях, за да видя кралицата. Баща ми беше губернатор на нашия велик щат. А майка ми... Ами да, хората я смятаха за своята местна кралица. Толкова красива — смехът ѝ изпълни стаята, преди да секне рязко, нещо типично за един пиян човек. — Разбира се, това бе тогава, сега е по-различно. И ти си го мислеше, нали? Това бе преди да хванат баща ми в измама на правителството и майка ми да остане без пукнат грош и без нито един приятел.

Роуз остана изумена от проникателността на снаха си; тя действително си мислеше точно това. Разбира се, не можеше да го признае, затова излъга:

— Грещиш, скъпа. Всъщност се чудех защо си решила, че няма да се разкрещя, ако насочиш към мен този пистолет.

Този път Сибил се изсмя от сърце.

— Ами защото това ще причини истински хаос, Роуз, а аз знам колко мразиш безредието.

— И какво точно означава това?

— Ами, че просто ще застрелям първо теб, а след това и онзи, който се появи с намерение да те защити. Тъй като Дилън не си е вкъщи, предполагам, че пръв ще се появи безценният ти Джес. А аз

просто не мога да повярвам, че ти ще позволиш да се случи подобно нещо.

Свекърва ѝ вдигна помирително длани.

— В такъв случай нека да започваме отпразнуването на този тайнствен повод. Може ли да попитам къде отиваме?

— Разбира се, макар да съм сигурна, че ще останеш разочарована, като научиш: не съм подготвила нищо особено пищно. Ще започнем партито само двете, но ще отидем в трапезарията, за да не пропуснем Дилън, когато се прибере. Искам да го включим и него, колкото и късно да се прибере — посочи с дулото към вратата, за да подкани Роуз да тръгне първа, но след това промени намерението си. — О, извинявай. Още едно нещо. Издърпай един от шаловите върху закачалката за шапките там. Който си избереш, за мен е без значение. Ако искаш взemi онзи, който ти прилича най-много. Може би онзи с нотите в златно и черно, който ти подари Джес по-миналата Коледа.

Старата жена погледна развеселена снаха си и вместо това издърпа един бляскаво син копринен шал.

— Предпочитам този, струва ми се. Той ми е подарен от теб, нали?

След няколко минути, Роуз седеше на един стол край сводестия вход, водещ от трапезарията към вестибюла, със здраво завързан на тила шал, обхванал устата ѝ.

— Трябва да взема нещо от кухнята, мила мамо. Постој тук, докато го донеса, окей? Преди няколко часа бях порядъчно пияна, но докато те чаках, поизтрезнях. Не, че трезвостта ми има някакво значение в случая. Аз съм забележително точна, както можеш да си спомниш сама, независимо дали съм пийнала или съм напълно трезва, както бях през вечерта, в която Дилън ме доведе тук, за да се запозная с теб и с баща му. Така че мирувай, за да не трябва да те застрелям и да събудя Джес и неговата женичка.

Върна се само след секунди. С голям кухненски нож в ръка.

— Предполагам, че Лъз няма да ми се сърди, задето съм го взела назаем за малко, ти как мислиш?

Роуз можеше само да клати глава. Сви рамене в старанието си да докаже желанието си за сътрудничество с някакъв отговор.

Снаха ѝ се изсмя.

— Разбира се, колко глупаво от моя страна. Трябваше да обясня какво става. Ами да, аз май не съм ти казала дори какво празнуваме, нали?

Старата жена не отговори. Внезапно бе почувствала истински ужас и той бе предизвикал осезателна болка в стомаха ѝ. Паника. Това бе непозната емоция. Никой никога досега не я бе заплашвал. Поне не така. Какво всъщност бе казала снаха ѝ? Нищо конкретно за това, че ще я нарани, освен ако не ѝ сътрудничи. Виждаше обаче заплахата в очите ѝ, в лудостта, която проблясваше ярко като четирикратовия диамант на пръстена, който Дилън бе поставил на пръста ѝ преди дванайсет години. Усещаше я и в напевния тон на гласа ѝ. Нямаше представа коя бе причината, но беше сигурна, че неустойчивият мозък на Сибил най-сетне се бе пропукал напълно.

Сибил се настани на мястото, което заемаше обикновено свекърва ѝ, начело на масата. Оттам се виждаха и трите входа, водещи към трапезарията, както и двата главни изхода от къщата.

Снаха ѝ надигна бутилката и отпи няколко големи глътки, сякаш беше пълна с минерална вода.

— Ммм! Обичам скъпите питиета.

Постави шишето върху масата, подпря лакти край него и обхвана брадичка в дланта си.

— Знам, че карам по заобиколния път, но така ще се справя по-добре, затова че ще трябва да вървиш с мен, съгласна?

Роуз се поколеба за секунда, след което кимна. Сибил възнагради с усмивка готовността ѝ за сътрудничество.

— О, благодаря. Много мило от твоя страна. Та, работата е там, че Дилън ме предупреди за теб, след като се запознахме и се влюбихме един в друг. Не помня точно какво каза, но със сигурност не беше лошо. Той те обичаше и беше дяволски горд, че има такава майка. Но очевидно съзнаваше, че може да се окажеш малко трудна за човек, който не те познава, затова ме предупреди да не се смущавам, плаша или нещо от рода. Обеща, че веднъж, след като се опознаем двете, ще се разбираме прекрасно. И аз, глупачката, му повярвах. Разбира се, тогава още не знаех, че човек никога не свиква с някои неща. Освен това през повечето време бях прекалено заета от усещането си за пълен личен провал, за да се интересувам от твоето мнение за мен.

Всичко беше заради бебето. Дилън искаше толкова много да имаме бебе, че ме любеше всяка нощ. И всеки път, когато се изпразнеше в мен, ме поглеждаше право в очите и възкликваше: „Този път успяхме, скъпа! Гарантирам ти, направихме си един мъничък Прайд!“ — тук Сибил спря да обяснява, притисна към сърцето си юмрука, в който стискаше пистолета, а с другата ръка надигна отново бутилката, без да пуска дългия нож. Очите ѝ се напълниха със сълзи, които останаха там дълго, преди да потекат по бузите ѝ, в пълно противоречие с внезапно появилата се усмивка. — Имаш ли представа каква агония преживявах всеки месец, когато трябваше да му съобщя, че съм се провалила отново? О, о, за малко да забравя! Щях да ти показвам — размести оръжията, така че сега пистолетът беше в лявата ѝ ръка, а ножът — в дясната и прокара острието няколко сантиметра по-нагоре от китката си. От дълбокия петсантиметров разрез бликна кръв. Този жест изпълни с ужас Роуз. Нямаше вече никакво съмнение — снаха ѝ се бе побъркала. — Д-р Трахильо беше невероятно добър с мен. Правеше всички изследвания, за които го молеше, и ме уверяваше, че съм напълно здрава и просто трябва да опитваме по-настойчиво. Спомняш ли си? Разбира се, че си спомняш. Та нали ти му казваше да ни потупва окуражително по гърбовете и да ми бие чудодейните си инжекции. Невероятните, уж пълни с витамини инжекции, които всъщност трябваше да подсигурят никога да не забременея. И само като си помисля, че нито Дилън, нито аз сме имали никакви подозрения.

Роуз заклати глава, като мърмореше нещо неразбираемо, възпрепятствана от болезнено впилия се в ъгълчетата на устата ѝ шал. Снаха ѝ се изхили, надигна бутилката и отпи жадно. Избърса устни с опакото на дланта си и при този жест размаза нехайно собствената си кръв по лицето.

— О, не се притеснявай. Злата стара вещица не е спечелила. Поне не още. Принцесата напуснала ужасния замък и отишла да посети майка си, заминала на гости при приятели в Европа. Принцът обаче бил нещастен без своята красива Сибил и тръгнал след нея. И, чудо на чудесата, тя забременяла. Това бил най-щастливият ден в живота им, денят, в който техният кръстник-вълшебник, преоблечен като латиноамериканец гинеколог им казал, че ще си имат бебе. Можеш ли да си представиш само? По това време принцесата вече

била прехвърлила трийсетте и била убедена, че е станало истинско чудо. И тогава лекарят казал на Сибил, че е анемична и че трябва да ѝ бъдат направени изследвания, за да се уверят, че бебето е добре. Амниосинтезис. Нещо съвсем обичайно. Напълно рутинно. Но внезапно се оказва, че не е точно така. Започват болките и детето се ражда мъртво — сякаш забравила, че държи все още ножа, Сибил плесна с ръце. — О, Боже, ти видя ли го? Нашият малък Ричмънд Дейвис Прайд II? С черната косица и красивите пълни бузки? Три килограма и половина, роден само две седмици преди термина. Нямаше причина да умре. Но, чудо на чудесата, принцът и принцесата, които дори не бяха поглеждали един към друг в продължение на месеци, се събрали през една студена зимна нощ, когато злата стара вещица и нейният съпруг, на когото било кръстено бебето, отишли в Далас да се запознаят с приятелката на по-малкия си син. И знаеш ли какво станало тогава? Ох, колко глупаво от моя страна. Разбира се, че знаеш, след като злата и всемогъща стара вещица си именно ти. Дватамата се любили, и без „витамина“ на лекаря, които възпрепятствали овулацията ѝ, принцесата заченала втори път. И тогава историята се повторила... почти, единствено с тази разлика, че този път съвършеното мъртвородено бебе било момиченце. Е — додаде след известна пауза Сибил, загледана в празното пространство пред себе си, — останалата част от приказката ти е известна. Аз обаче не я знаех. Дилън — също. А и как бихме могли да предположим. Не задавахме въпроси. Защо? Кой би заподозрял, че собствената баба на красивите, безкрайно скъпи за нас бебета, би наредила на лекаря да им инжектира в сърчицата калиев хлорид? Никой, тъй като е прекалено ужасяващо дори да си го помисли човек. О, и не само ужасяващо, ами и умно. Той предизвиква преждевременно раждане, така че никой не би заподозрял нищо. Просто поредният от милионите тъжни случаи, когато жената не може да изкара до край бременността и да роди здраво, дишащо бебе. Затова ние просто обвинихме Господ и си обърнахме гръб един на друг. Аз се отдадох на моя приятел тук, водката, а Дилън... той просто се хвърляше в обятията на всяка жена, която намери. Тъжна история, нали? Напомня на онези ужасяващи вълшебни приказки, пълни със зли вещици, змейове и какво ли не. Само че тук краят не е щастлив и принцът и принцесата не живели

щастливо още много години. Особено след като отидох в града, за да се видя с д-р Трахильо.

Роуз започна да се бори с шала, като ту опитваше да освободи устата си от него, ту да развърже възела на тила си.

— Стой мирно, мила мамо. Знам, че не е приятно да слушаш как са били разкрити греховете ти — Сибил наклони леко глава на една страна, засмя се тихичко и додаде: — Просто си мислех, че това наистина беше голямо съвпадение. От дете съм се страхувала от Деня на Страшния съд. Случвало се е да сгреша нещо дребно — например да изям скришом курабийка преди вечеря — и след това ме изпълваше такъв срам и страх от онова, което щеше да направи Господ в ужасния ден, когато щеше да се наложи да отговарям за своите прегрешения, че буквално се поболявах. Но оттогава съм научила едно нещо. Има и по-лошо от това да трябва да отговаряш за греховете си. Това е болката, когато погребваш новороденото си дете.

И, без предупреждение, замахна отново с острия като бръснач нож към ръката си. И отново. Кръвта бликна, потече на вадичка, насъбра се в сгъвката на лакътя и закапа върху стола и килима.

Очите на свекърва й се разшириха от ужас. Сибил се изсмя.

— Не, не, не. Не гледай така. Не ме заболя. Това е нищо в сравнение с раждането — направи още два разреза върху ръката си. — Виждаш ли, нищо подобно на болката, като ти кажат, че са мъртви.

Кръвта бликна отново и тя отпусна безсилно ръка в скута си, все така без да изпуска пистолета.

— Как ти се струва, тук топло ли е? — попита сънливо тя.

Свекърва й не помръдна.

— Очевидно причината е в мен — сви рамене, остави ножа и посегна към водката. — Тези дни се хлъзга в гърлото ми като вода — обяви тя. — Пиянските ми подвизи обаче не те интересуват, нали? Не, сигурна съм, че очакваш с много по-голямо нетърпение да научиш как съм разбрала всичко.

Роуз избъбри нещо неразбираемо.

— А, да не би вече да си се досетила? Е, нека се престорим, че все още не си разбрала, за да мога да си побъбря още малко, а? Толкова малко са нещата, с които можем да се гордеем през последните няколко години. Все пак можеш да направиш този жест и да ми дадеш възможността да изпитам и аз своя триумф — свекърва й кимна. — Е,

благодаря ти. Та, докъде бяхме стигнали. А, да. В четвъртък сутринта слизах, за да закусим заедно тримата с Дилън. Знам, че е трудно за вярване, но като че ли нещо не ми даваше мира и ме подтикваше неуморно: „Сибил, слънчице, стани от това легло“. И най-сетне се подчиних. Тогава дочух разговора между вас с Дилън и Лейси. Испитах такова любопитство във връзка с този аборт, че дори се качих отново горе и отидох в стаята на етърва си. Искях да ѝ предложи да я откарам до града, при д-р Трахильо, но я заварих в леглото. Затова се върнах в моята стая. Но тъй като това не ми излизаше от ума, реших да тръгна сама. Пристигнах около обяд и тогава стана нещо много странно. В мига, в който паркирах колата и вдигнах поглед към къщата, направо полудях. Не мога да си го обясня точно. Помня само, че си мислех: „По-добре да ми каже истината.“ Ако двамата с Лейси бяха излъгали за аборта, най-добре щеше да ми каже каква е причината. Тази вест бе съсипала Джес, а аз знам добре колко боли от това нещо. Във всеки случай бях взела пистолета, който Дилън ми беше купил още преди няколко години. Той стои винаги в жабката на колата, но сега го пхнах в чантата си. Тръгнах към къщата, но те точно излизаха — Раул и Ленора, искам да кажа. Той беше наистина много мил. Попита дали случаят е спешен и когато му казах, че не е, че просто исках да поговоря с него, той ме потупа по рамото и ми предложи да седна и да го изчакам. Отивал само да откара Ленора до фризьорския салон, за да ѝ направят косата за партито на Джес. Каза, че щял да хапне набързо един сандвич и да се върне — Сибил се изсмя. — Дори попита дали бих искала да ми вземе нещо. Представяш ли си? Да ми предлага да ми купи нещо за обяд, като през цялото време е знаел, че е убил бебетата ми! Както и да е, ти вече си се досетила, нали? Погледнах документацията му. Абортът беше напълно документиран в папката на Лейси, но там видях още нещо. Някакви кодирани записки, завършващи с Р.К. П. Разбира се, не разбрах веднага за какво става дума.

Пияната жена пхна ножа под мишница и взе отново пистолета в дясната си ръка, докато лявата висеше безсилно и по пръстите ѝ все още се стичаше кръв. Заобиколи масата, без да отделя поглед от свекърва си. — Не знам кое ме накара да взема другите папки, на останалите членове на семейство Прайд. Може би единствената причина бе, че те просто си стояха струпани една до друга в шкафа,

също като нас тук, в къщата. Та, с две думи, прегледах ги всичките. Започнах с твоята. Роуз Калих-Прайд. Нищо интересно, освен цели шест-седем страници, озаглавени с „Пожертвования/Услуги“. А сумите бяха невероятни! Десет хиляди долара. Пет хиляди. Петнайсет хиляди. Осем. Дори два пъти по двайсет хиляди. И след всяка сума — някакъв код. Готвех се да пропусна папката на Р. Дейвис, тъй като вече не беше сред живите. Тогава се сетих за слуховете, че смъртта му била резултат от самоубийство, макар в крайна сметка всички като че ли приеха, че се е дължала на неволно подхлъзване, довело до удавянето му. Запитах се дали точно така е документирано и в неговата папка. И, ще познаеш ли? Беше написано дума по дума, точно така, както си го повтаряла толкова пъти и ти самата. Само дето след него бе написана пак някаква сума и странните инициали Р.К. П. И в този момент се сетих. Имаше друго чекмедже с папки, на което пишеше „Аутопсии“. Отворих го и намерих всичко написано вътре. Както изглежда черепът на Р. Дейвис бил счупен отзад, в противоречие с всички останали наранявания, получени при падането. Въпреки това лекарят бе отбелязал, че счупването на черепа не е от значение. След което следваха същите инициали и бележката „препратка на страница осем, 9/14/90.“ И тогава разбрах всичко.

Маслинената кожа на Роуз потъмня още повече от омразата, която блесна в очите ѝ, а ноздрите ѝ затрептяха.

Сибил спря да говори за момент, приведе се над масата и се засмя тихичко.

— Виждам, че ми вярваш. Да, тогава разбрах. Инициалите, разбира се, бяха твоите. Не знам защо ми беше нужно толкова време, за да направя връзката. А смешните „пожертвования“ са били всъщност заплащане. Проверих ги всичките до един, докато чаках. Сумата, която си му дала за лъжата за аборта. Десетте хиляди, които си му платила някъде в началото на седемдесетте, когато те е стерилизирал уж поради доброкачествени тумори, заплашващи да прераснат в злокачествени, за да поддържа тази версия пред Р. Дейвис. И, разбира се, за да не отиде при шерифа, когато му е станало ясно, че ти си ударила Р. Дейвис и след това си блъснала безсъзнателното му тяло във водопада.

Лицето на възрастната жена се изкриви от гняв; тя скочи на крака и се отправи към снаха си. Сибил вдигна оръжието и нареди:

— Седни!

Роуз отстъпи, но остана права, докато по-младата ѝ събеседничка не свали предпазителя.

— Мислиш си, че съм отслабнала прекалено от загубата на кръв, за да завърша всичко така, както го замислям от два дена. При нормални обстоятелства може би щеше да бъдеш права. Искам да кажа, ако аз бях нормална. Но, както виждаш, аз съм побъркана. Полудяла от мъка, от омраза и желание за отмъщение и ако знаеш поне нещичко за умствените заболявания, значи си наясно, че ние сме по-силни от вашия средно нормален човек. Доколкото знам медицината обяснява това с по-големия приток на адреналин. Аз лично го отдавам на волята. Аз ще умра. Искам да умра, за да бъда с моите бебета, но не веднага. Първо ще уредя нещата си — изсмая се отново. — И ти, скъпа, си последното ми задължение. Но щом вече си станала, нека се заемем с теб — даде ѝ знак с пистолета да тръгне към кухнята. — Вземи ключовете... всичките. Ще решим коя кола да вземем като отидем в гаража. А ако междувременно нашите младоженци слязат отгоре и се уплашат при вида на кръвта, липсата на ключовете, които обикновено висят на задната врата, ще ги позабави поне малко.

Щом приближиха гаража, Сибил спря рязко при вида на джипа на своя съпруг. Събра объркано вежди и опита да прецени докъде щеше да доведе това неочаквано развитие на нещата. Как бе стигнал до града, ако не бе взел джипа си? Може би беше отишъл с някой от работниците. Да, сигурно беше така...

Усетила колебанието ѝ, Роуз се огледа през рамо, видя изписаното върху лицето ѝ объркване и реши да се възползва от тази може би единствена възможност да се спаси.

Хвърли се напред, но снаха ѝ реагира със смайваща пъргавина и сила и я удари през лицето с пистолета. Възрастната жена се свлече на колене, изохка и от устата ѝ рiekна кръв, която напои бързо шала, все още завързан около главата ѝ.

— Ставай! — озъби се Сибил. — Вземаме джипа на Дилън. Ти ще караш — отвори вратата пред свекърва си, след това, насочила оръжието към лицето ѝ, заобиколи отпред автомобила и се плъзна на съседната седалка. Избра нужния ключ, подаде ѝ го и пусна останалите на пода. — Чакай! — нареди тя тъкмо когато Роуз се готвеше да включи мотора.

Очите ѝ се разшириха от страх и болка, когато видя как ръцете на снаха ѝ се приближават към нея с ножа. Извика, като изпръска с кръв и се задави. Сибил преряза шала на две и го измъкна измежду устните на ужасената си събеседница.

— Така ще можеш да говориш, докато караш. Между другото, отиваме към водопадите — канеше се да каже още нещо, но в този момент свекърва ѝ провря длан към кормилото и клаксона и това я пресече насред думите. — Не ставай глупава, Роуз. Не рискувай последните мигове, които ти остават. Знаеш, че ще те убия. Аз исках да изчакам малко, да те оставя жива, докато ни открие Дилън или Джес, за да те чуя как им признаваш всичко, но сега вече това не ми се струва толкова важно. А и аз съм го написала в дневника си. Така че, само докосни клаксона, и ще те застрелям веднага, а след това ще сложа край и на себе си.

Свекърва ѝ изплю върху пода на колата кръвта, насъбрала се в устата ѝ и поклати бавно глава отляво надясно.

— Няма... няма да правя нищо.

— Добро момиче — последва отново онзи луд смях — висок и неестествен. — Добро момиче ли? Какви ги говоря? Според мен никога не си била нещо друго, освен лоша. Някои хора, като мен например, не понасят злото. Затова пък други, като теб, са родени за него.

Подпря глава на стъклото. Губеше сили и ѝ беше трудно да се фокусира върху омразата си. Но трябваше да издържи. Не можеше да се откаже. Не още. Не и преди да бе отмъстила за бедните си невинни бебета.

ЧАСТ ТРЕТА

„Ала-бала-ни-ца...“

Детска броилка

Детективите от полицията на Ел Ей седяха мълчаливо и мрачно край своя капитан Мики Даналучи, и шефа на полицията Пол Хауард. Намираха се в кабинета на последния. И четиримата гледаха смутено, бяха сериозни и напрегнати. Часовникът показваше седем сутринта.

Току-що се бяха върнали от огледа на зловещо убийство, станало на не повече от четири мили от мястото, където преди две години бе извършено подобно убийство. Никой не правеше сравнения. Не беше необходимо. Нямаше полицаи в цял Лос Анджелис, който да не помнеше треската, причинена в полицейското управление заради несправянето с въпросния случай. Обвиняемият — набързо признат за по-голям светец от папата — не само бе оправдан, ами и бе учетворил богатствата си. По дяволите, всички замесени — смъркащото кокаин приятелче на една от убитите, бившата съпруга на главния адвокат, дори членовете на изгубилата делото страна на обвинението — бяха спечелили от тази публичност. Двама души бяха убити, а единственият, който плати, бе полицията на Ел Ей — отнесе го и в брадичката, и в стомаха, и по задника.

Е, но не и този път. Този път, братя и сестри, щяха да действат според полицейската библия и да защитават гърба си, т.е., нямаше да правят и крачка вляво или вдясно, без да се консултират първо с процедурния справочник, а след това и с шефа или с други думи — с Хауард.

Не защото този път подобна бдителност бе чак толкова необходима. Бяха записали на видеолента показанията на едната от жертвите за самоличността на извършителя. Разбира се, човек никога не можеше да бъде сигурен. Общественото мнение се променяше най-

неочаквано и рязко и можеше да стане така, че даже да не признаят заслугата им.

Вратата към кабинета на шефа се отвори, а униформеният офицер отстъпи встрани и направи път на влизащия Гари Малц.

Пол Хауард се изправи, за да приветства агента от ФБР, протегна ръка през писалището и се ръкува с него.

Шефът беше изненадан. Призори се беше обадил до началника на Бюрото, за да помоли лично за помощта му. Подобна молба можеше да означава само едно: изключителна важност. В своя опит нямаше случай, в който на подобна молба да не се бе отзовавал самият шеф на ФБР. Ако Андерсън бе зает, можеше да изпрати своя помощник. А-а, тези размишления щяха да му докарат само киселини в стомаха и ново хапче.

— Очаквах да дойде лично Андерсън — заяви той пред агента, когото бе виждал само веднъж досега.

Младият мъж, с мрачно изражение и зачервени очи, се изкашля и сведе поглед към пода.

— Да, сър. Имахме, тъй... т.е. двама от хората му бяха убити рано тази сутрин. И в момента, тъй, шефът...

Не довърши изречението си. За всички присъстващи в стаята бе ясно, че емоциите печелеха войната с професионализма. Четиримата полицаи сведоха погледи. Всички знаеха какво значи да изгубиш някой „брат“ по време на изпълнение на служебния дълг. Никой не проговори в продължение на няколко секунди.

Хауард наруши тежкото мълчание, като представи агент Малц на другите присъстващи. Приветствията при запознаването — тихи и сподавени, в знак на почит към жертвите — бяха последвани от съболезнования. Гари седна на стола, освободен от капитан Даналучи. Усмихна се учтиво, макар и едва-едва, за да изкаже признателността си.

А после насочи внимание към началника.

— Какъв е случаят при вас, сър?

— Две жертви. И двете жени. Едната от бялата раса, другата латиноамериканка — прокара длан по гъстите си бели коси, облегна се назад и погледна към детектив Дейли. — Хайде, Арни. Случаят е твой. Изпей подробностите, преди да изгледаме отново лентата.

Всички очи се насочиха към трийсетгодишния детектив от отдел „Убийства“.

— Телата били открити около един часа сутринта от Хуан Лопес, годеник на убитата латиноамериканка, и брат му Карлос. Според Хуан, Мария трябвало да приключи с работния си ден в шест следобед. Пътувала с автобус, така че се очаквало да си бъде у дома около седем. Възнамерявали да ходят на честването на рождения ден на лелята на убитото момиче. Той чакал докъм осем и половина, след което опитал да се обади в къщата на работодателката ѝ — детективът спря, за да прегледа записките си. След което вдигна поглед към агента от ФБР. — Работила е като икономка при старата, въъ... Шарлот Даниълс.

Гари разпозна незабавно името. Пусна на пода крака си, досега подпрян върху другото коляно, и се наведе напред.

— Продължавай — рече той.

— Та, с две думи, приятелят, Лопес, звънил многократно в къщата между осем и половина и полунощ. Обадил се също и до различни членове от семейството на Мария. Обадил се дори при нас — диспечерът каза, че това е станало точно в... в единайсет и три минути. После отишъл в дома на брат си, Карлос Лопес. Живее в Ел Ей Ийст, както впрочем всички те. Така или иначе, Карлос предложил да отиде с него в къщата в Брентуд. Казва, че пристигнали... чакай да видя... малко след полунощ. Позвънили на вратата. Никакъв отговор. Отишли до един уличен телефон, три-четири преки по-нататък, и се обадили отново при нас, в дванайсет и трийсет и осем. Получили рутинното обещание, че ще пратят хора, след което се върнали и зачакали пред къщата. Седели в колата си още двацет минути. Тъй като не се появил никакъв патрулен автомобил, двамата братя прескочили оградата. Входната врата била затворена. Отвън всичко изглеждало наред. Никой не отговорил на позвъняването и Карлос натиснал дръжката на вратата, която се оказала отключена. Така че братята влезли. Открили първо младата жена. На втория етаж, на площадката на стълбището. Буквално накълцана — спря, стисна горната част на носа си за момент, докато събере сили. — Извинявай.

Агент Малц поклати почти незабележимо глава. Разбираше прекрасно. Човек можеше да свикне с много неща, но не и с подобни жестокости.

— Не е необходимо. Представям си как е изглеждало.

Помисли за Мандел и Уотърс, застреляни в „Южна звезда“ и усети, че сълзите започнаха да парят отново в очите му. Премигна няколко пъти и се извърна. В това време полицаят продължи, като подръпна нервно ухото си.

— Да, та... имаше кръв навсякъде. Никой от братята не отишъл по-нататък. Патрулната двойка открила тялото на Шарлот Даниълс в спалнята ѝ. С прерязано гърло. Освен това имала само няколко повърхностни порязвания по ръката. Отървала се е леко.

В този момент, се намеси партньорът му Терънс Лароза:

— Така е. Жената на име Фуентес очевидно се е съпротивлявала.

— Бедното момиче — промълви едва чуто Гари, след което се обърна към Пол и попита: — Нещо друго? Спомена за някаква видеокасета?

Полицейският началник кимна към видеото и телевизионният монитор вляво.

— Току-що я гледахме. Заедно ли искаш да я гледаме или ще я отнесеш при вас във ФБР?

Малц вдигна ръце.

— Аз съм тук. Нека да я видим отново, ако нямате нищо против.

Хауард кимна към капитана, който стоеше най-близо до видеоапарата.

— Би ли го пуснал, Мики? — обърна се отново към почетния гост. — Записът ще те разтърси, моето момче, и същевременно ще ти обясни много неща за едно разследване, върху което работехме съвместно с вашите хора.

— Имате предвид останалия неразрешен случай на Лейси Джеймс-Прайд.

Пол се бе наклонил напред, кръстосал ръце върху бюрото. Освободи едната и насочи показалец към федералния агент.

— Точно така — после кимна към Мики: — Готови сме.

Гари наблюдаваше с безизразно лице домашно направения запис; датата и часът върху него говореха, че бе направен преди по-малко от петнайсет часа.

Разпозна лицето на жената в инвалидната количка — Шарлот Даниълс. Приликата беше съвсем слаба. Беше видял нейна снимка в едно досие в офиса си. Само че там бе заснета жизнена, красива жена. Това крехко, болно създание със затворен ляв клепач и завален говор,

застанало пред камерата, което се обръщаше по име към неговия шеф, представляваше жалка останка от жената, която така и не бе виждал на живо, но чиито студени, сурови очи помнеше.

Слуша мълчаливо; загадъчното изражение, което бе копираше от по-опитните си колеги, така и не напусна лицето му. Тя го бе смаяла. Подобните на нея хора винаги успяваха да го сторят. Очевидно слаба и немощна, въпреки това бе успяла да събере достатъчно сили, за да направи тази изповед, която се бе оказала предсмъртна. Не беше нужно да започне да размахва показалец, за да се разбере, че всъщност крайната й цел бе отмъщението.

Телефонът не успя да иззвъни и веднъж, когато Пол вдигна слушалката.

— Хауард — излая той.

Усети как по челото и горната му устна избива пот, докато слушаше, след което подаде телефона на федералния агент.

— Малц — произнесе със странно мек тон той. — За теб е.

И веднага нареди на капитана да изключи видеото.

— Не, оставете го — възпротиви се Гари, като подпря едното си бедро върху бюрото и, без да откъсва очи от записа, вдигна слушалката до ухото си. — Агент Малц слуша.

Пол измъкна хартиена салфетка от пакетчето пред себе си и избърса очи, без да изпуска от поглед профила на госта. Видя как иначе здравият цвят на лицето му изчезна и той пребледня като платно. Видя почти незабележимото стисване на челюстите му, после изблика на емоции — смесица от гняв, безсилие и болка — в очите. Пол знаеше точно какво чувства по-младият му колега. Той също бе преживявал подобни мигове, и то доста по-често, отколкото му се искаше да си спомни. Не можеше да съществува нищо по-лошо от това.

Махна с ръка към капитана, за да му привлече вниманието, и му даде отново знак да изключи видеото.

Но Гари остави слушалката точно в този момент и отново се възпротиви.

— Почакай...

Прекалено късно. Това беше то. Беше чул думите й. Просто не можеше да повярва. Или може би ефектът се дължеше от съчетанието им с онова, което бе научил току-що. Той не беше от хората, които се

вбесяват лесно. Но ако двама от най-добрите агента на ФБР бяха изгубили живота си, защото бяха пропуснали това... нещо толкова очевидно, значи всички те бяха пълни идиоти...

Хауард вече бе заобиколил бюрото и постави ръка върху рамото му.

— Дяволски съжалявам, синко. Не знам какво да...

— Благодаря — рече Гари. Огледа стаята и насочи поглед към своя събеседник, докато обясняваше. — Шефът Андерсън е тръгнал към Тексас. Веднага щом диспечерът ми предаде за това убийство, аз се обадих и на него, и на представителите на властта в областта, където двамата ни агенти работеха под прикритие. Оставих съобщение къде могат да ме открият. За съжаление не успяха да ме свържат с него, затова предадохме на шерифа на Рустър Корнър. Той ще го уведоми за спешния случай, ако преди това не можем да се свържем ние. Междувременно ще взема лентата. Трябва да вървя. За да занеса лоши вести — не беше изгубил самоконтрол, изобщо не беше повишил глас. Но когато се приближи до вече изключения монитор, удари с разтворена длан тъмния му екран, като разлюля цялата окачена на стената полица и стресна всички присъстващи в стаята. — И така, с Божията помощ, ще хвана тази кучка! — в последния момент, преди да излезе от помещението, изграчи: — А после ще се моля с надеждата някой ден да успея да си простя, че допуснах да се случи това.

— Двама от неговите колеги — произнесе Хауард. Поклати глава и додаде: — Е, предполагам, че не е необходимо да ви обяснявам какво означава това.

Капитан Даналучи въздъхна тежко.

— Но каква е връзката между двата случая?

— Помниш ли като се обади охраната на далаското летище, малко преди да пристигне агентът?

— Старата дама с инвалидната количка. Да, номерът на билета показва, че е бил продаден на Шарлот Даниълс. И какво от това? Вече знаехме, че извършителката е пътувала с Америкън Еърлайнс, преоблечена като старата дама — Мики повдигна дебелиите си черни вежди. — Света дево, искаш да кажеш, че двамата агенти...

— Да, Даналучи, точно това искам да ти кажа — Пол заобиколи бюрото си и се отпусна на стола. И изведнъж, в пристъп на не помалък гняв от този, който бе проявил Гари, захвърли най-ценния си

сувенир — бейзболната топка с автограф на легендарния Санди Ковакс — към отсрещната стена. — Трябваше да се досетим.

— Откъде можехме да знаем? — попита детектив Дейли.

— Ние сме ченгета. Затова ни плащат, за да откриваме — отвърна шефът.

— Добре де, след като и федералните не са се досетили... — започна Терънс.

Хауард постави ръце върху бюрото, надигна се от стола и се вгледа в детектива.

— В такъв случай какво, Лароза? Нима тези двама мъже заслужаваха да бъдат пречукани така? Или пък бедната Мария Фуентес — да бъде накълцана като кайма? Та дори и старата жена? Според теб няма нищо лошо в това, че не сме разбрали и че тя е умряла, защото ФБР също не са разбрали, така ли? Кучи син! Би ли могъл да ми обясни някой от вас как е възможно една толкова малка скапана планета в един толкова голям дяволски свят да бъде толкова шибана!

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Лейси се събуди от целувка. Първата ѝ реакция бе да се усмихне и да се протегне като котка. Внезапно разсънена напълно, тя се отърси от блажената отмала. Бяха прекарали невероятна нощ, изпълнена със страст, и знаеше как изглежда на ярката дневна светлина — с подпухнали очи, с щръкнали от едната страна коси и сплескани — от другата. Да не говорим за неприятния утринен дъх на устата. Супер!

Изпълзя от леглото и се измъкна успешно само секунди преди той да я последва. Затръшна вратата на банята след себе си и, като се кискаше, я заключи. Отвън дочу жалното му ръмжене.

— Ще ми паднеш в ръчичките. Няма да се отървеш толкова лесно от мен.

Лейси се отдели от вратата, като продължаваше да се смее, пусна кранчето на чешмата и се вгледа в отражението си в огледалото.

— Уф! Такава физиономия дори собственият ми съпруг не би харесал — оплака се тя, след което се наведе и наплиска подпухналото си лице с леденостудена вода.

След това сложи паста върху своята четка и започна да си мие зъбите и освежава дъха, докато попиваше внимателно влагата от лицето си с дебела хавлиена кърпа.

Джес отвори стремително вратата, водеща към неговата стая и я стресна не на шега. Тя изпищя и едва не се задави от богатата пяна, която бе създала с енергичното си търкане на зъбите.

— Сега ще ми платиш! Да ме караш да тичам из коридора съвсем гол! Що за нахалство!

Лейси се изхили, като пръскаше пяна, когато той я прегърна изотзад и я целуна по врата. Тя започна да се извива, но успя само да опръска огледалото с паста. Съпругът ѝ беше неуморен и, ако се съдеше по отражението му, се забавляваше страхотно. Дланите му обхванаха гърдите ѝ, той се приближи още повече и притисна голото си тяло към нейното. Възбуденият му член я мушкаше настойчиво в кръста, докато най-сетне младата жена се предаде. Изплю синкавата

пяна в мивката, изплакна уста няколко пъти, обърна се на пети, все така в обятията му и сля устните си с неговите.

През нощта се бяха любили три пъти. Пomeждy бяха успявали да откраднат по час — час и половина сън и веднъж бяха отишли босоноги до кухнята, загърнати единствено от тогите, на които бяха приспособили чаршафите върху нейното легло. Светлините от фарове ги обляха наред конкурса за най-творческо изработване на сандвич, който обаче да може да се яде. Инстинктивно се бяха притиснали към шкафчетата. С изненадваща сръчност бяха успели да нагрябят чиниите и чашите с мляко от бара — Джес дори успя да стисне пакетче чипс между зъбите — и да се втурнат все така тайно към нейната стая. Поти бяха достигнали горната площадка на стълбището, когато Джес настъпи чаршафа на Лейси. Тя изписка сравнително силно, защото се озова внезапно без никакво покритие.

Втурнаха се в стаята ѝ. Оставиха чиниите и чашите, а младият мъж пусна чипса на пода, след което я прегърна. Дватама се притиснаха един към друг, като се хилеха като тийнейджъри, успели да се измъкнат без наказание от някакво неподчинение и изобщо не приличаха на големи хора, занимаващи се с онова, с което щастливо женените влюбени се справят най-добре — да се радват на нощ, изпълнена с любов, със страст и закачки. Чуха изскърцването на кухненската врата, последвано от изкачването на Роуз по стълбите и най-сетне — звука от мотора на отново потеглящата кола.

Лейси се настани между дългите, мускулести крака на своя съпруг, които я бяха обвили в мрака. Изчакаха майка му да отmine стаята им. Може и да го беше направила, а те просто да не я бяха чули. Килимът беше наистина много дебел и заглушаваше шумовете. От друга страна...

— Струва ми се, че сме затънали в дълбоки саса — промълви в ухото ѝ Джес.

Лейси се изсмя. Саса? Но изтрезня набързо от следващата мисъл, която ѝ мина през ума.

— Да не искаш да кажеш, че е влязла в твоята стая? О, моля ти се, кажи „не“!

— Не — отвърна покорно младият мъж, но побърза да добави: — Освен ако не е успяла да изчака до закуската, за да ми честити рождения ден...

— О, тя не би... или се лъжа?

— Ммм, не знам — изрече бавно Джес. — Ако ни чува и се пита какво става... да, майка ми винаги си е пъхала носа във всичко.

— Как би могла да ни чуе оттук, при положение, че е в коридора?
— смърри го съпругата му, макар да продължаваше да шепне за всеки случай.

Пръстите му напипаха зърното на едната ѝ гърда и започнаха да си играят с него, като го накараха да набъбне. В същото време другата му ръка се промъкна между бедрата ѝ и той провери единия си пръст в гостоприемната топлина на тялото ѝ.

— Сетивата ѝ са много изострени — промълви с прегракнал от желание глас в ухото ѝ той. — А ти си порядъчно шумна, когато си възбудена.

Лейси хлъцна от удоволствие, а след това се усмихна радостно.

— Нека да идва тогава. Аз така и няма да разбера, че е влязла.

Миг по-късно Роуз беше забравена, а ранната сутрешна закуска — изоставена, тъй като двамата се захванаха да удовлетворяват един по-дълбок и приятен глад, а след това заспаха, все още слети в прегръдка.

По някое време, много рано, Джес се събуди при първите розови светлини на зората и я взе в обятията си, за да я занесе на леглото. Тя се сети смътно за този момент сега, когато той я повдигна върху мраморния плот в банята и вкара възбудения си член.

Джес наблюдаваше съвкуплението им в огледалото. Но не актът сам по себе си пробуждаше в него това ненаситно желание, което не успяваше да задоволи. Вперил поглед в гърба ѝ, той не можеше да се начуди на красотата ѝ. На млечнобелия блясък на кожата ѝ, на съвършено изваяното ѝ тяло. Стиснал бедрата ѝ, той я прикова за плота, докато се движеше в нея и наблюдаваше как тя обвива крака около кръста му, като същевременно повдигаше ханш, за да поеме още по-дълбоко всеки негов тласък.

Не можеше да ѝ се насити. Отдели ръце от краката ѝ и започна да ги движи по цялото ѝ тяло, от леко разтворените задни части, подпрени на самия край на мраморния плот, до лицето. Обхвана брадичката ѝ в дланта си и я целуна със страст, която нарастваше всеки път, когато я погледнеше. В този миг и двамата пламнаха от нова вълна

на любов и желание. Завря лице в косите ѝ и прошепна с устни в ухото ѝ:

— Обичам те, Лейси Прайд. Не знам как съм живял без теб през седмиците, през които те нямаше.

Това бе абсолютно вярно. Не можеше да си представи и един ден без нея, но преди определени часове не се бе чувствал така. Очевидно нещо се бе променило, имаше нещо ново и прекрасно. Вярно, винаги я бе желал и се бе стремил към тялото ѝ. По дяволите, беше обсебен от красотата ѝ, разяждан от страст. Бе мислил, че я обича, но едва след злополуката се бе влюбил дълбоко и истински в нея.

Обхвана я през кръста и я свали на пода. Когато застана пред него, я помоли:

— Обърни се.

Младата жена притисна гръб към гърдите му и облегна глава на едното му рамо. Той срещна погледа ѝ в огледалото и направи признанието си.

— Мислех, че те обичам, Лейс... преди. Първия път, когато се любихме, в деня на нашата сватба, дори когато ти ме остави и аз си мислех... това няма значение.

Спря, за да я целуне по шията, без да отделя очи от отражението им, когато дългите му тънки пръсти обхождаха прекрасното ѝ лице, а след това обхванаха косите ѝ и ги опънаха назад.

Пулсът ѝ се ускори от това признание, макар съзнанието ѝ да се сви от чувство за вина. Беше го оставила през цялата нощ да я прегръща, да ѝ бъде другар в играта, любовник, беше усетила как душите им се сливат и научила чудото да отдава всичко от себе си на мъжа, когото обожава.

— Джес — започна тя със съзнанието, че е дошло време да му каже всичко. Любовта им можеше да оцелее само ако се опираше на истината. Нямаше да има повече лъжи. И те щяха да издържат. Внезапно изпита абсолютна увереност в това. Каквато и да се окажеше пълната истина, щяха да преодолеят всички пречки, защото бяха истински влюбени. Вдигна брадичка, срещна погледа му и ъгълчетата на устата ѝ се разтегнаха в лека усмивка. — Вчера, когато излязох оттук, отидох да се видя с един специалист, който ми препоръча д-р Пийчър, моят лекуващ невролог в лосанджелиската болница. Чувствах се объркана във връзка с толкова много неща. Коя съм? Защо съм те

напуснала по такъв начин? И т.н. и т.н., но знаех със сигурност две неща. Първо, че те обичам с цялото си сърце и второ, че никога не бих могла да премахна бебето, което сме създали заедно. Просто не бих могла да го направя. При никакви обстоятелства. Онзи ден тръгнах да се видя с д-р Трахильо — така се казваше, нали? — когато съпругът ѝ кимна, тя продължи: — Така и не успях да стигна при него. Бил е убит малко преди да пристигна. Но се запознах с Куки или, по-скоро се запознах с нея отново, макар, разбира се, да не си спомням нищо от преди. Та от нея научих някои неща за себе си, част от които толкова грозни, че просто не ми се вярваше да съм ги направила. А вчера, в Далас, се срещнах с друг човек, който ми разказа съвсем различна история за жената, която съм в същност.

Джес отвори уста да възрази. Не даваше и пукнат грош за това, какво мислеха за нея другите. Знаеше всичко, което имаше нужда да знае: беше влюбен до уши в нея... може би за първи път в живота си. И, за щастие, в собствената си съпруга! Какво повече можеше да иска един мъж?

— Не, почакай! — додаде припряно тя. — Остави ме да довърша.

Младият мъж се взря в лицето ѝ, в леката усмивка, която затрептя на устните ѝ въпреки усилията, които полагаше да запази изражението си сериозно, поне докато обсъждаха такава сериозна тема. И почти долови същото онова нещо, което бе усетил и преди. Беше точно тук... всеки момент щеше да разбере точно какво е.

Изведнъж се разнесоха викове.

— Какво става, по дяволите!

Лейси дръпна пенъоара от закачалката и се втурна към стаята си, като пътьом грабна дънките, захвърлени край леглото.

Излязоха заедно в коридора, хванати за ръце, със силно разтуптени сърца. Нещо не беше наред, никак не беше наред. Това поне им беше станало ясно. Просто още не разбираха, че докато се бяха забавлявали един с друг, техният свят бе започнал да се руши наоколо им.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Сладникавата миризма на кръв бе толкова силна, че на Лейси ѝ прилоша и тя затисна с длан устни.

Джес я притисна към гърдите си, макар и неговата уста да започна да се пълни подозрително със слюнка.

— Това е Лъз. Трябва да се е порязала здравата, а след това се е разтичала истерично напред-назад, като е изцапала всичко с кръв.

Никой от тях не повярва на тези думи дори за миг.

— По-добре да отидем да видим — предложи съпругата му.

— Не. Ти оставаш тук. И ще заключиш вратите към стаята си. Аз ще се върна, за да ти кажа какво става веднага, щом разбере.

Младата жена поклати глава, отказвайки да се подчини. Не искаше да слиза по тези стълби, но не желаше и да остане горе без него.

— Идвам с теб.

Той реши да не спори. Виковете на икономката започваха да отслабват. Бе почти сигурен, че започва да различава и някакви мъжки гласове. Два, може би дори три.

— Хайде — рече той, като я стисна окуражаващо за ръката.

Лъз седеше пред старата дървена маса в кухнята и се поклащаше напред-назад. Виковете ѝ бяха преминали в скимтене. Бършеше очите си с подгъва на престилката.

С нея бяха двама мъже във впечатляващи кафяви униформи и отличителните знаци на полицията на Рустър Корнър, с кожени кобури, пистолети и задължителните боти. По-възрастният — кръглолик, но с изненадващо издължено и слабо тяло — се бе надвесил над нея, като я потупваше по рамото и говореше тихо и провлачено, със силен тексаски акцент. Вторият, с няколко десетилетия по-млад от своя колега, със смугло сипаничаво лице, седеше срещу икономката, говореше с нея на испански, а след това записваше отговорите ѝ в малко бележничко със спирала.

Лъз скочи от мястото си с пронизителен вик в мига, в който забеляза застаналия до вратата Джес и се втурна към него. Прегърна го

през кръста и вдигна обляното си от сълзи лице към него, като бърбореше нещо на испански.

— Вярно ли е това? — обърна се към по-възрастния полицаи младият мъж.

— Да, синко, страхувам се, че първата част е вярна. Колкото до останалото... все още не знаем със сигурност. Мога да ти кажа гледната точка на ФБР. За другото все още не разполагам с отговор — спря рязко, припомнил си доброто възпитание. Докосна козирката на шапката си, като кимна към Лейси. — Миз Прайд. Съжалявам, че трябваше да се запознаем отново при подобни трагични обстоятелства. Мислех, че ще го направя тази вечер, по време на празнуването на рождения ден на съпруга ви.

— Това е шериф Дъг Фентън, Лейс — обясни Джес, праметна ръка през треперещите рамене на икономката и я поведе обратно към масата, където я накара внимателно да седне отново. — А това е Енрико, един от неговите помощници. Най-новият служител в местното полицейско управление. Струва ми се, че двамата не се познават отпреди.

— Простете, мадам — обади се шерифът. — Напълно забравих за амнезията, която ви сполетя след онази зловещна случка в Калифорния.

Лейси забеляза, че съпругът ѝ бе пребледнял. Махна с ръка по повод безсъдържателните извинения на шерифа.

— Няма значение. Виждам, че се е случило нещо ужасно. Кажете ми какво е то. Аз не говоря испански, така че не разбрах нищо от това, което каза Лъз. Да не би някой да е пострадал?

Погледът на Дъг Фейтън се стрелна към дневната, след което се насочи отново към лицето ѝ.

— Вижте, ние не знаем нищо за онова, което се е случило в тази къща. Позвъни ни е един от работниците на вашия съпруг и ние дойдохме да проверим казаното от него. След като се уверихме, че е точно така, както ни бе съобщил по телефона Трей Грейсън, влязохме вътре. Очевидно Лъз е слязла от стаята си горе по същото време, по което пристигнахме и се разкрещя. Даже помислихме, че няма да ни пусне да влезем.

— Защо Трей не се е обадил първо тук? — попита Джес.

Шерифът сви рамене.

— Казва, че го е направил, момко. И че никой не отговорил.

— Но това е пълна лудост. Вярно, че ние с Лейси изключихме телефона в нашата, тъй... в нашата спалня, но чухме, че майка ми се прибра около два часа сутринта. Прибираше се от посещението си при леля ми в Калифорния. Тя никога не изключва телефона в своята стая точно заради такива спешни случаи. Ами Дилън? Знам, че снощи възнамеряваше да отиде в Рустър Корнър, но вече трябва да се е прибрал. Проверили ли сте горе?

— Не, Джес, не сме. Както ти казахме, ние самите пристигнахме в къщата само преди три-четири минути. Влязохме с Лъз в трапезарията, след това я доведохме обратно тук и точно се опитвахме да я успокоим, когато се появихте вие двамата.

— Качвам се горе да видя какво става с майка ми и с Дилън и Сибил — обяви младият мъж.

Щом той излезе, Лейси се обърна към шерифа.

— Все още не разбирам кое ви е довело тук. Бихте ли имали нещо против да го повторите на английски?

— Тъъ, да, мадам. Съжалявам. В една канавка зад бараката са намерени двама простреляни мъже. При обичайни обстоятелства първото, което щях да сторя, щеше да бъде да дойда в къщата, за да ви уведомя. Когато прегледахме вещите им обаче открихме служебна значка в куфара на едната от жертвите. Очевидно е бил агент на Федералното бюро за разследване. Е, това разбира се промени напълно много неща, в това число и приоритетите, така че първото, което сторих, бе да се обадя в офиса на ФБР в Далас. След около двайсетина минути те се свързаха с мен, само че сега ми се обадиха от Лос Анджелис. Оказа се, че двамата мъже наистина работели под прикритие, което ме изненада не на шега, тъй като всички познавахме добре единия от тях. Това само доказва, че човек никога не знае...

Бързите стъпки на Джес, последвани от почти незабавната му поява на вратата на кухнята, спряха потока от думи на бърбивия Дъг Фейтън наред изречението.

— Е?

— Няма ги горе — заяви младият мъж, като прокара пръсти през косите си и изруга напрегнато. — Дяволите да го вземат! Какво става?

Лейси обхвана съпруга си през кръста и подпря лице на гърдите му, опитвайки се да му вдъхне спокойствие.

— Не се притеснявай, скъпи. Сигурна съм, че всичко е наред с тях. Майка ти вероятно е отишла в града, за да прекара утрото с мисис Трахильо. Не може да не знае, че погребението на лекаря е днес.

Окуражен от смислено звучащите думи на своята половинка, младият мъж кимна:

— Да, разбира се. Тя наистина би постъпила точно така. А сега, като се замисля, се убеждавам, че Дилън е останал в града — срещна погледа на шерифа. — Може би бихте искали да проверите дали не е при Дина. От време на време прекарва по някоя нощ при нея.

— Ще проверя и за двамата. Имаш ли някаква идея къде може да е пък Сибил, за да знаем къде да я търсим?

Двамата влюбени се спогледаха, след което поклатиха безпомощно глави.

— Струва ми се, че от седмици не е напускала къщата — рече най-сетне Джес.

— Е, този път се радвам, че мога да не се съглася с теб, момче — отвърна Дъг Фентън и се усмихна за първи път тази сутрин, откакто бе вдигнат спешно от леглото с вестта за двойното убийство в „Южна звезда“. — Не е ли възможно да е отишла в града с майка ти или пък да е излязла да търси мъжа си, а?

Джес кръстоса ръце пред гърди, а по лицето му се изписа съмнение.

— Няма какво да се преструваме, Дъг. Всички знаем, че особено напоследък снаха ми пие почти непрекъснато. Струва ми се невероятно да е станала толкова рано, колкото майка ми и дори още по-немислимо да си е направила труда да търси брат ми. Страхувам се, че е привикнала напълно с привичките му.

— Е, факт е, че тази седмица е ходила вече два пъти в града. Аз лично я видях и двата пъти. Първия път точно излизах от офиса си, когато я забелязах как отпраши с колата си. Това беше... добре де, какво ми става пък сега? Току-що ми се бяха обадили за пожара в дома на Раул. После я видях отново на другия ден. Излизаше от железарския магазин. Рори Галбадон дори ѝ помогна да излезе, като ѝ подаде ръка и я отведе до колата ѝ. Помислих си точно това, което спомена и ти преди малко. Не изглеждаше никак стабилна, като гледах как я подкрепя и знаех пристрастеността ѝ към бутилката напоследък. Дори си помислих дали да не отида да я изкарам от колата. Нали разбираш,

просто да ѝ предложи да я откарам, за да не я обидя. Но тя излезе съвсем добре от паркинга и аз реших, че просто Рори е решил да бъде любезен; дори се поободрих, тъй като реших, че Сибил може би оставя лошите времена зад гърба си.

Никой не проговори известно време, докато Лейси, внезапно почувствала леден хлад, разтърка рязко ръце с длани и погледна отново към трапезарията.

— Да се надяваме, че и двете с Роуз са в града и опитват да утешат мисис Трахильо, но ми се струва, че все пак е по-добре някой да се опита да ги открие, Джес. Както и Дилън... Не е нужно да влизам там, за да разбера — някой е бил наранен толкова сериозно, че досега кръвта му несъмнено трябва да е изтекла.

— Имате право. Знаеш ли какво, Джес, защо не дойдеш с мен до бараката? Докато ти се обаждаш тук и там, аз ще уведомя където трябва за онова, което открихме тук. А след това, ако някой все още липсва, ще организираме издирване. Дори всички да се появят, ще трябва да направим някои проучвания, тъй като съпругата ти е напълно права, Джес, някой е бил заклан като прасе в тази стая и е по-добре да открием кой е бил той.

— Възможно ли е това да е кръвта на някоя от убитите нещастници? Може би са били простреляни в къщата? — Лейси видя, че и тримата мъже насреща ѝ вдигнаха със съмнение вежди и сви рамене. — Знам, че тези предположения са направо побъркани. Просто се опитвам да дам някакво разумно... — спря насред изречението и закри уста с длан, като се сети за наемния си убиец. — Къде е Клей Уотърс? Някой говорил ли е с него?

Шерифът присви сивите си очи, които потъмняха като буреносни облаци.

— Всъщност точно той е една от жертвите, които обсъждахме тук, Миз Прайд — свали униформеното кепе от главата си и разкри плешивото си теме, което почеса активно, преди да върне шапката на мястото ѝ. — Така, а вие защо пък питате точно за него? Да не би някой да ви е навел на мисълта за действителната му самоличност?

— Да. Искам да кажа, не, никой не ми е казвал кой е той всъщност. Просто си припомних сама. Поне така си мислех. Сега, след като казахте, че бил агент на ФБР, се обърках до такава степен, че вече

не съм сигурна за нищо. Всичко, което става, ми се струва пълна безсмислица.

— И не само на вас — заяви полицаят. — Аз самият се чувствам по-объркан сега, отколкото на идване насам.

— Само ни кажи онова, което вече си разбрал, Дъг — обади се Джес.

— Ами, знам, че тъй нареченият Уотърс е мъртъв. Другият дишаше... едва-едва. Вероятно също си е отишъл, преди да се успели да го закарат в болницата — приближи се до масата, взе оттам бележничето си и го прелисти. — Името му, в случай, че разпознаете и него, миз Прайд, е Мандел. Франк Мандел.

След като тя кимна в знак на отрицание, той продължи:

— Няма нищо, все пак човек трябва да опита. Но кой знае, може би той ще се присмее на всички ни и ще се измъкне. Все още имаше пулс, докато бедният Клей нямаше дори това. Роджър Труп, съседът ви от север, има радиостанция. Когато видях колко е зле човекът, аз го повиках по радиото. Той беше тук след десет минути. Откара го към Лонгвю. Там имат добре оборудвано спешно отделение — почеса се по врата, после, като се сети докъде бе стигнал, продължи: — И двамата бяха простреляни точно тук — и потупа с показалец основата на черепа си. — Майсторски изстрел. Направо професионален. Стил на екзекутор.

— Божичко, Дъг — прекъсна го Джес. — Дамите нямат нужда от подобни мрачни подробности.

— Тъ, да, извинявам се. Във всеки случай изглежда бяха застреляни там, където ги бяха намерили. Щом Роджър замина с Мандел, ние натоварихме другия отзад в моя джип. Другият ми помощник го откара в града и го остави в моргата.

Часовникът на стената във вестибюла отмери осем часа.

— В колко пристигнахте тук, шерифе? — осведоми се Джес.

— Колко беше, Рик? Седем и десет? Седем и петнайсет? Някъде там. Вашият човек Хокинс предложи да извика всичките ви работници, които се движат с уоки-токи. Оставих Чък Хармън в бараката — погледна към Лейси, за да ѝ обясни, че Хармън е третият му помощник, след което додаде: — След това се запътих право към къщата и тогава чух виковете на Лъз, които сте чули и вие самите.

Успяхме да ѝ привлечем вниманието и след минута-две тя ни пусна. Останалото ви е известно.

— Добре. Качвам се горе, за да се дооблека. Ще се обадя насамнатам, за да видя дали ще успея да открия останалите членове на семейството, а след това ще се срещнем в бараката — заяви Джес.

В този момент Дъг Фентън долови отново носещата се откъм трапезарията натрапчива миризма на кръв; затвори очи и преброи до две. Може и да не беше най-умният в компанията, но беше готов да заложи заплатата си за идния месец, че разляната из цялото помещение кръв бе на някой от Прайдови.

Разтри крайчеца на носа си. Беше го засърбял неистово. Мразеше това, тъй като винаги предвещаваше неприятности. Жена му твърдеше, че е луд, че то означавало само нужда да се почеше. Той обаче знаеше по-добре от нея. Освен това беше всеизвестно, че неприятностите винаги идваха на тройки. Така че трябваше само да ги преброи.

Едно, професионално извършено убийство на двама агенти, хванати да работят под прикритие. Две, много кръв, която можеше да означава само едно нещо. Три? Боже, очакваше с нетърпение да види какво още щеше да им се натресе на главите! Както вървяха нещата и с неговия късмет, виж, че се оказало нещо голямо както при убийството на президента Кенеди в Далас. Да, не се съмняваше, че щеше да бъде нещо наистина толкова голямо... сякаш Прайдови не бяха от достатъчно значение, та да е невъзможно да им се случи нещо подобно.

„По дяволите!“ — помисли си той на излизане. Ако успееше да опази от кръстосания огън онези, които все пак бе видял живи и здрави, може би щяха да имат някакъв шанс да оцелеят. Спря на прага и се обърна към тримата, които оставаха в къщата, като зае възможно най-самоуверената си поза — с ръка върху кобура, отпуснал тежестта на тялото си върху единия крак, със засенчен от козирката поглед.

— Тия от Федералното са тръгнали от Далас. Доколкото разбрах, шефът им от Лос Анджелис също лети насам, за да разследва лично случая. Ще бъде тук днес следобед. Убитите са негови хора. С други думи, през следващите няколко часа тук ще гъмжи от агенти. Затова направи една услуга на всички ни, Прайд. Обади се, на когото ще се обаждаш, открий членовете на семейството и ни уведоми, но след това си го дръж вътре, ако разбираш какво искам да ти кажа. Решиш ли да

се разтичаш насам-натам полунадървен, с намерението да оправиш сам нещата, само ще изложиш и себе си, и хубавата си жена на опасност. Чуваш ли какво ти казвам?

— Хайде — промълви Джес, като прегърна съпругата си през раменете и обърна гръб на клоуна, чието избиране бе подпомогнал. — Ти се обличай, а аз се хващам за телефона.

Когато стигнаха в стаята ѝ, тя се отдели от него и посегна към дръжката на вратата. Той я възпря, придърпа я към себе си и я хвана за кръста, за да я извърти с лице към себе си.

— Добре ли си? — попита младият мъж, като обхвана лицето ѝ между дланите си и се взря в кристалночистите ѝ сини очи.

Тя на свой ред вдигна ръце, за да го хване за китките.

— Истината ли?

Той кимна.

— Уплашена съм до смърт, Джес. Тук става нещо ужасно, наистина ужасно. Нямам предвид кръвта. Става нещо много лошо и то е свързано с мен.

Съпругът ѝ я целуна нежно, преди да отстъпи, за да я погледне отново.

— Не, скъпа, тук грешиш много. Нещо не е наред, за това съм съгласен, но то няма нищо общо с теб. Не знам какво става, но за едно съм абсолютно сигурен. Ти си единственото хубаво нещо, станало тук, поне откакто се помня аз.

— Но...

Той поклати глава.

— Не, няма да те слушам повече. Аз имам същите лоши предчувствия, за които опитваше да говори и онзи Джон Уейн долу, но те нямат нищо общо с теб. Имай ми доверие за това, Лейс. Аз също съм уплашен, кълна се в Бога, но единственото, което не ме ужасява в този момент, сме ти и аз. Разбираш ли ме?

Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Толкова силно го обичаше! Надяваше се само да е прав, че тя наистина нямаше нищо общо с кошмара, развихрил се в „Южна звезда“.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Джес почука два пъти на вратата ѝ, а след това я отвори.

— Е? — попита тя, като се обърна от тоалетката, пред която се решеше.

— Nada. Никой не е виждал майка или Сибил, а с Дина не успях да се свържа. Така че се намираме пак на нулата — постави длани върху раменете ѝ и я целуна по темето. — Красива си — промълви той, като се взря в отражението ѝ в огледалото.

— Ммм, доколкото си спомням, поетите наричат това „разцъфване на влюбените“ — отвърна младата жена и покри дланите му със своите. Той опитваше да скрие притесненията си и тя не мислеше да го предаде, като покаже собствената си тревога. — В бараката ли отиваш?

— Да, а ти ще останеш тук, нали?

— Да, сър. Ще направя всичко, което мога, за да улесня възможно най-много положението за вас.

— Добре — приведе се, завря устни във врата ѝ, после изправи глава и се отправи забързано към вратата. — О, и включи телефона, за да мога да ти се обадя веднага, след като научим нещо.

Лейси се обърна върху табуретката, за да го изпрати с поглед.

— А ти се пази.

Усмивката му я разтопи и тя почти забрави, че двама човека бяха убити, а други трима — липсваха.

— Обичам те, Лейси Джеймс-Прайд.

Думите му я свариха неподготвена; почувства ги като удар с нож върху съвестта си, тъй като си спомни своята случайна среща с Алекс предишния ден. Беше възнамерявала да разкаже всичко за своето семейство на Джес тази сутрин, но тогава всичко бе променено от виковете на Лъз и новините на шерифа. Но сега това можеше да се окаже по-важно от когато и да било.

Съпругът ѝ вече бе затворил вратата след себе си, но тя се спусна след него. Той вече бе заключил, така че това я позабави допълнително.

— Джес, почакай! — извика тя, но той вече беше заминал, когато стигна до стълбището.

Младият помощник-шериф, Енрико, се появи във вестибюла откъм кухнята.

— Добре ли сте, мисис Прайд? — провикна се той.

— Да — кимна в отговор тя.

Щом се озова пак в стаята си и заключи отново вратата след себе си, младата жена съблече пенъоара, който бе намъкнала върху дънките и тениската. Приблужи се до дрешника и грабна ботите и шапката, като хапеше неспирно долната си устна.

Измъчваше я чувство за вина, но опита да намали бремето, което я смазваше, с извинения и логични обяснения. Тя не лъжеше, за да навреди на някого. Опитваше се да помогне и най-вече — не желаше да тревожи Джес. И без това му се бе струпало предостатъчно на главата.

Освен това не можеше да си стои просто така в стаята, заровена в миша дупка като някой подплашен заек. Щеше да полудее от притеснение какво ли ставаше навън.

И най-важното — беше й дошла една идея. И се надяваше тя да помогне. Но трябваше да побърза.

Вече минаваше девет сутринта. Времето течеше неуморно. Двамата агенти на ФБР бяха открити много по-рано, отколкото бе очаквал. По дяволите, навсякъде вече гъмжеше от униформи. Имаше късмет, че бяха само от местните, които бяха от глупави по-глупави. Но до обяд щеше да се напълни и с момчета от държавните служби, които знаеха колко прави две и две. А когато час-два по-късно пристигнеха и федералните, всичко щеше да бъде свършено. Затова трябваше да приключи работата си дълго преди да бе станало късно.

Мъжът стоеше на една скала, откъдето се виждаше долината; тя представляваше най-вероятно една четвърт от земите на „Южна звезда“. Предимно ливади, през които протичаше една река, а само на около миля северно от местоположението му се намираха водопадите.

Стоеше тук от около десетина минути. И размишляваше. Опитваше да измисли как да се прокрадне край шерифа и неговите хора. Ухили се. Джес нямаше да бъде никакъв проблем. Ами да, той не

желаеше да има нищо общо със своята жена. Ако го познаваше поне малко, в което бе напълно сигурен, сега добрият стар Джес беше край бараката и четеше лекции на Фентън как да хване един убиец. Ако случаят бе действително такъв, нямаше да има никакви проблеми да се добере до нея. Щеше да се вмъкне в стаята ѝ и да я накара да замълчи. А след това щеше да се обади до онзи адвокат в Калифорния. И да съобщи, че е почистил всичко.

Мъжът се намръщи. Имаше нареждане да се погрижи за Уотърс, след което да изчака да мине великата нощ на празненството, преди да премахне и красивата мисис Прайд. Е, сега вече не можеше да се съобрази с това. Всичко се бе променило. Първо бяха убили лекаря. Това определено бе помрачило празничното настроение из града.

После пък бяха открили все още дишания Франк. Кучият му син. Не, че имаше и най-малък шанс да оцелее. Никой не можеше да получи куршум на това място в главата и след това да остане жив и да говори за случилото се.

После пък загадката около кръвта в...

Мъжът изгуби нишката на своите размисли, тъй като долови някакво движение с периферното си зрение и в същия момент — чаткането на конски копита. Прилепи се към земята и стисна здраво пушката, докато се придвижваше с лакти към края на скалата.

Ама той наистина беше късметлия. Лицето му се разтегна бавно в усмивка, когато видя ездача през оптичeskия мерник на оръжието. Да, сър, това не бе игра на съзнанието му. Щеше да познае винаги това момиче. И не само по светлорусите коси, които се подаваха изпод периферията на шапката ѝ. По дяволите, червената тениска бе не по-малко сигурен знак от установените цветове на даден жокей.

Конят се движеше не много бързо и мъжът изчака, докато животното и ездачката се появят наистина на открито. „Направи един чист изстрел, като за показно. — Притвори едното си око и обви спусъка с палец. — Право през сърцето.“

Поколеба се; доставяше му удоволствие да я наблюдава. По дяволите, тя наистина можеше да язди. Изправен гръбнак, отпуснати свободно отстрани ръце, само токовете на ботите ѝ подпрени в стремената. И как само бе разтворила бедра. Ммм, искаше му се само са можеше да поязди и него самия веднъж преди...

Желанията обаче струваха пари, иначе нямаше да лежи сега в мократа трева, за да припечелва долари като застрелва красиви жени, които всъщност предпочиташе да изуча. Приблужи я към себе си посредством вълшебните телескопични лещи на оръжието и прокара език по устните си. Колко жалко, но никой никога не бе казвал, че има късмет. Той беше просто умен. Натисна спусъка и удари с оръжието по земята, като псуваше почти толкова гръмогласно, както бе изтрещял и изстрелът.

По дяволите, мамка му, скапана работа! Загубеният кон се бе извил вляво в същия миг, в който бе стрелял. О, беше я улучил, видя я как пада. Въпросът беше — къде я бе улучил? Дали достатъчно тежко, за да я убие, или само я бе одраскал?

Надникна иззад скалата и я видя, просната по гръб. Животното тичаше като полудяло, но вниманието на мъжа бе съсредоточено върху жената. Трябваше да я надупчи с още един куршум, този път в главата. Посегна към пушката.

Някой извика зад гърба му. Не отблизо. Изглежда някъде откъм водопада. Нямаше значение. Който и да бе той, най-вероятно беше чул изстрела. Трябваше да изчезва отгук, и то бързо.

Притича наведен, полуклекнал, към стената от храсти отзад, където бе оставил коня си, като същевременно размисъл. Пусна оръжието в калъфа му, провесен от седлото, и се ухили. Кой казваше, че нямал късмет? Дявол да го вземе, ако бе дошъл минута-две по-късно или си бе тръгнал малко по-рано, изобщо нямаше да я види. Тя щеше да си отmine и така може би щеше да му попречи да изпълни втората част от сключения договор.

Скочи на седлото, все така усмихнат, дори се изхили на глас, когато дръпна юздите и насочи животното на север. Не беше нужно да се тревожи повече за красивата мисис Прайд. Късметът му бе проработил дяволски добре днес, което значеше, че нейният не беше.

Джоузеф Вонг беше капнал от умора, но се радваше, че най-сетне си е у дома. Ударът Уилис/Мур се бе оказал извънредно успешен, но той бе използвал първата възможност, за да се измъкне към летището и бе хванал самолета в два часа сутринта.

Изключи мотора на колата, протегна се, прозя се и отвори вратата. Нямахше даже да извади багажа от багажника. Качваше се право горе, в леглото.

„Тръгвай директно към леглото и целуни съпругата си.“ Младият мъж се засмя. Луд човек. Не, това още не беше нищо. Луд човек, влюбен до уши, това се казваше работа... и на всичкото отгоре — притеснен.

Събра тънките си вежди, когато влезе в къщата. Тревожеше се за Либ. Честно казано, именно поради това бе променил и плановете си и се бе прибрал по-рано.

Не му беше харесала вчера, когато се прибра в хотела. Стори му се бледа и се държеше странно. Е, не странно. Просто напрегнато, нещо такова. А историята около Франк Мандел вече бе върхът на сладоледа. Мандел му бе казал всичко, което можеше, т.е. не кой знае колко много. Само, че трябваше да работи в къщата по време на партито. И така, Джоуи се бе заел да му помогне. А и какъв избор имаше?

Чинк, хималайското коте, се свлече по стълбите, като мяукаше и дойде да се отърка в краката му. Той спря, вдигна малката пухкава топка и я погали между ушичките.

— Къде е нашата господарка, а? Още ли спи? Е, да вървим тогава да я събудим.

Либи се пробуди и изстена, когато по лицето ѝ покапаха дъждовните капки. Болеше я. По дяволите, това не бе обикновена болка, а БОЛКА с главни букви.

Понечи да вдигне дясната си ръка, за да закрие очите си от дъжда, но изгарящата като нажежено желязо болка се разпространи мълниеносно от рамото към тила ѝ. Младата жена извика.

Какво, по дяволите...

И тогава си спомни. Яздеше Черния Били. Той беше енергичен, „пълнен с оцет“, както би казал Джоуи, но все пак бе успяла да го поукротити. Точно го бе придумала да поддържа едно умерено темпо на лек галоп, когато на пътя им се бе изпречила черна змия, бе изсъскала на Били и го бе подплашила. Очите ѝ се разшириха, а след това се затвориха отново, тъй като дъждът започна да вали не на шега. Обърна

глава на другата страна и този път опита да вдигне лявата си ръка. Болеше я, но все пак успя да прикрие лицето си с нея. Поне нямаше да се удави от дъжда като някоя глупава пуйка.

По дяволите, не. Вероятно щеше да си лежи тук, докато кръвта ѝ изтече. Беше ранена. Беше си спомнила гръмкия изстрел, последван от удар в гърба, достатъчно силен да я изхвърли от седлото. Не беше нужно висше образование, за да разбере какво бе станало.

А след това си спомни колко се бе изненадала и заплака. Дори не бе успяла да сподели новината за бебето с Джоуи. „О, Боже, защо?“ — запита наум тя и мъката ѝ бе изместена от гняв. И тогава чу колата.

Помръдна ръка и изви глава колкото можеше по-назад. Видя ленд роувърът да спира и Джоуи, нейният Джоуи, да тича към нея.

— Либи, Боже мили, какво се е случило? Конят ли те изхвърли?

Тя поклати глава, а след това извика, когато той опита да я повдигне.

— Божичко, Либи, ти кървиш!

— Простреляха ме — промълви тя, но думите излязоха странно трудно измежду внезапно пресъхналите ѝ устни.

Облиза ги и опита отново.

— Шшшт — прошепна съпругът ѝ. — Не говори. Трябва да те пренеса в роувъра. Мога да те вдигна, но ще те заболи страшно много.

— Побързай — възкликна тя. — Трябва да спасим бебето.

Не каза нищо повече. Слава Богу изгуби отново съзнание. Не усети нищо, докато той я вдигна, притисна я към гърдите си, за да запази равновесие, както бе коленичил, а след това се изправи с усилие. Не усети капките по лицето си, макар този път това да бяха сълзите на съпруга ѝ. Нито пък чу заплахата, която отправи към Бога, ако не му помогнеше да спаси жена си и детето.

Приличаше на детски хленч. Дилън беше сигурен, че го е чул, но сега, докато се заслушваше, не долови нищо. Бе дръпнал рязко юздите и спрял коня си, когато бе дочул странния шум някъде отгоре, откъм скалите, надвиснали над реката, в горния край на водопада. А ето, че сега вече не само му се причуваха разни неща, ами и му се привиждаха.

Стисна клепачи и разтърси глава. Но когато ги отвори отново, призраците и миражите си бяха пак на мястото. Джипът му беше паркиран ей така, наред нищото и кобилата на майка му завързана за задната му врата. И двайсет-трийсет метра по-нататък Лейси се катереше нагоре, следвайки Торн! Какво, по дяволите, ставаше тук?

Проследи ги с поглед. Кучето се движеше предпазливо, като поглеждаше от време на време през рамо, сякаш да се увери, че приятелката му все още го следва и че всичко е наред. Все едно, че гледаше някоя от сериите за Ласи, които бе обожавал като дете.

Само че това не беше измислица, припомни си той, когато чу странния вик от горния край на водопада, същия като преди малко. Очевидно снаха му също го бе чула. Ускори крачка, като се заизкачва с нови сили и вече не чак толкова предпазливо. Стори му се, че дори чу изръмжаването на Торн, но това можеше да бъде и шумът на водата. Нямаше значение. Цялата ситуация бе необяснима. Но сега нямаше време да размишлява върху това.

Слезе пъргаво от коня и тръгна през храстите, откъдето пътят към върха бе по-пряк. Пристигна, пухтейки, на тясната полянка едновременно с Лейси и кучето. Но не те привлякоха вниманието му. То бе приковано от кошмарната сцена, разиграваща се само на около метър-два от ръба над водопада.

Майка му се бе притиснала в скалата, а дългите ѝ до кръста коси, които не бе виждал разпуснати от детските си години, бяха сплъстени по гърба ѝ пръските вода и на места бяха изцапани със същия червен цвят, както и дрехите ѝ, а лявата страна на лицето ѝ бе подута. Съпругата му лежеше на самия край на ръба, надвиснал над водопада, цялата в кръв и бледа като смъртта, която очевидно не бе далеч.

— Тя е луда! — изпищя Роуз с непознат, висок глас, който той не бе чувал никога досега.

Разпозна веднага в него острия, подобен на детски, писък, който първоначално бе привлякъл вниманието му. Торн ръмжеше ниско и заплашително, като подчертаваше звуковия ефект с оголените си зъби.

— Тя ще ме убие, Дилън! — изпищя отново майка му.

Очите на младия мъж се напълниха със сълзи, когато вятърът отметна ръкава на напоената ѝ с кръв нощница достатъчно, за да види лявата ѝ ръка. Измити от кръвта, сега под бялата кожа, нарязана на ивици, личаха ясно костта, сухожилията и разсечените мускули.

— О, Боже! — почти проплака той и се отпусна на колене до нея. Плъзна ръка под гърба ѝ, вдигна я предпазливо, като внимаваше да не докосва наранената ръка и я притисна към себе си.

— Плачеш ли, Дил? — попита съпругата му толкова тихо, че Лейси трябваше да се приведе напред, за да я чуе. — Не плачи, скъпи. Сега вече мама ще си бъде със своите бебета.

— Какво е станало с теб? — попита Лейси, разбрала, че девер ѝ е задавен от мъка и неспособен сам да зададе въпроса.

Сибил изви леко глава, докато открие с поглед етърва си.

— То стана отдавна, скъпа. Прекалено отдавна, за да се тревожиш за това сега. Тя ни насече на парченца, когато уби нашите бебета — спря отново, изкашля се безсилно, после облиза устни и се втренчи в Роуз, която бе започнала да се промъква незабележимо покрай стената от камък. Събрала сили, които никой не би предположил, че има все още в себе си, умиращата жена насочи пистолета си към нея. — Стой там и слушай, докато разкажа на сина ти какво си му причинила.

— Не, Сил, не говори. Ще те закарам до болницата. Когато станеш, въъ... по-добре, по-силна, ще можеш да ми кажеш.

Но Сибил знаеше, че нямаше да има тази възможност по-късно. Все така вперила поглед в свекърва си, която бе унищожила както нея самата, така и всичко, което бе обичала, тя изрече своето обвинение:

— Тя уби нашите бебета, Дил. Накарала лекаря да им даде нещо. Вече не мога да си спомня какво. И баща ти също. Проследила го е през нощта, в която той се напи и дойде тук, за да остане насаме. Бил открил всичко. Опитвал да реши какво да прави, когато тя се промъкнала иззад гърба му и го халосала с бейзболна бухалка. Потънал точно така, както казаха след аутопсията, но не се е самоубил.

Ужасена, Лейси погледна към свекърва си.

— Защо? Как можа да направиш такова нещо?

— О, за Бога, вижте ги само! Направо са патетични. Ето това не му е наред на света днес. Никой не поема отговорност. Всеки идиот с хормони може да се възпроизвежда. Е, не и Кахилови! Аз допуснах грешка с Ричмънд, моя съпруг. Мислех, че заедно ще създадем хубави бебета. Джес бе нашият успех. Провалът ни виждате сами и още по-лошо, нещастното подобие на жена, за което се ожени. И мислите, че щях да им позволя да се размножават? Не ставайте смешни.

По клепачите на Дилън капеха сълзи и въпреки това очите му пламтяха, когато погледна към майка си. Само че сега Сибил имаше нужда от него, говореше му, отвличаше вниманието от ужасното чудовище, което бе наричал толкова време „майка“.

Като люлееше пистолета от пръстите си, Сибил постави длан върху крака му и срещна погледа му.

— Аз го направих, Дил. Аз убих Раул. Изчаках го, след като изчетох записките в медицинската му документация. Принудих го да си признае. А след това го убих. Застрелях го и подпалих дома му.

Четири-пет или дори повече гласове се чува отдолу, като ги викаха.

— Дилън!

— Лейси!

— Миз Роуз!

Имената на хората, които очевидно търсеха, отекваха отново и отново сред скалите, преди да бъдат погълнати от шума на водопада. Лейси се обърна нататък, направи с длани фуния около устата си и извика в отговор.

Нещо, може би шесто чувство, я предупреди да помръдне. Обърна се точно навреме да види как Роуз се хвърли насреща ѝ и отстъпи встрани, за да не бъде сграбчена и блъсната във водата. Торн скочи и в същия миг се чу изстрел. Лейси падна върху скалите, а кучето и неговата господарка прелетяха край нея и паднаха в разпенената вода долу.

Младата жена изпищя, когато животното и свекърва ѝ изчезнаха зад ръба на скалата.

И тогава Дилън застана над нея, като се стремеше да я хване, както бе направила и Роуз и Лейси започна да се съпротивлява, като риташе и викаше.

— Хей, момиче, успокой се — рече той.

В този момент шерифът, последван от цял отряд, се появиха... само с няколко секунди закъснение.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Джес седеше сам в дневната, скрил лице в дланите си.

Лъз беше убедила шерифа да позволи на Енрико да я откара в дома на сина ѝ в града. Малко след това Ранди Хокинс се бе обадил по своето уоки-токи, за да уведоми Джес и Дъг Фентън, че бе забелязал джипа на Дилън в подножието на Гранитния водопад. И бе добавил мрачно, че кабинката била изцапана с кръв. Шерифът бе събрал набързо малка група хора, която да го последва до въпросното място.

— Ами ти, Джес? Идваш ли с нас?

Младият мъж бе отклонил поканата. В момента имаше една-единствена грижа — да се увери, че съпругата му е в безопасност в стаята си в къщата.

— Ранди не спомена да е виждал Лейси, нали?

— Не, само каквото чу. Открил джипа на брат ти и много кръв. Наредих да огледа наоколо, да се увери, че никой не ни причаква в храстите, после да дойде да ни пресрещне. Сигурен ли си, че не искаш да дойдеш с нас?

— Искам, шерифе, но не мога. През последните четирийсет и пет минути звъних сто пъти до вкъщи. Предполагам, че Лейси си стои заключена в стаята и просто е забравила да включи телефона, но все пак трябва първо да се убедя сам, че е така. Ако всичко е наред, ще се присъединя към вас.

Къщата обаче беше празна. Беше огледал всички стаи, след това бе проверил и отвън. Отиде дори в конюшната, след което се върна в бараката с надеждата, че междувремежно тя пък бе отишла да го търси там и някак си се бяха разминали. Сега опитваше да реши къде другаде да търси.

Е, едно бе сигурно — нямаше да я открие като седи тук. Скочи на крака и се обърна към вратата в същия миг, в който се появи самата тя.

Беше измокрена до кости, трепереца и бледа като луна, но беше тук. Жива и здрава.

— Божичко, Лейс, побърках се от притеснение. Къде беше? Какво, по дяволите, е станало с теб? Знаеш ли, че за малко не си

изгубих ума от тре... — прекъсна водопада от въпроси и, като изръмжа гърлено, я привлече в обятията си. — Дяволска работа, много ме изплаши.

Тя го прегърна толкова силно, че ръцете я заболяха, и се разплака. Никога досега не беше виждала такъв ужас... или ако беше виждала, не си спомняше и молеше Бога никога да не си го припомни.

— Сибил... о, Джес, тя е мъртва... и майка ти...

Не довърши изречението си. Как бе направила такова нещо? Да каже на мъжа, когото обичаше повече от собствения си живот, че майка му е мъртва, застреляна? Как щеше да му обясни защо? Мили Боже, как изобщо щеше да понесе мисълта за това? Зарида още по-силно, като го притискаше още повече, вкопчена в плата на ризата му, а в съзнанието ѝ преминаваха отново и отново картини от кошмара, на който бе станала свидетелка.

Сърцето на Джес биеше лудо в гърдите му. Сил мъртва? И какво се готвеше да му каже Лейси за майка му? Боже милостиви, да не би внезапно целият свят да се бе преобърнал с главата надолу?

Имаше нужда от отговори, но не зададе нито един въпрос. Не веднага, не още. Не и преди Лейси да се бе успокоила. В момента тя бе изпаднала буквално в истерия, а той помнеше много добре колко крехко бе здравето ѝ след инцидента в Калифорния.

Набърчи чело, тъй като това го наведе на нова мисъл. Беше му казала, че Сибил е мъртва. Можеше само да предполага, че кръвта в трапезарията е нейна, а това означаваше само едно — била е убита, заклана, подобно на двамата агенти на ФБР. А в полицията в Ел Ей му бяха казали, че Лейси е била блъсната нарочно от някой, който е искал да я убие.

Кръвта му замръзна във вените от ужас. Спомни си думите ѝ, преди да я остави и да тръгне към бараката: „Става нещо много лошо и то е свързано с мен.“ Внезапно го обзе увереност, че е имала право. Нямахше представа как точно, а и не го интересуваше, стига само тя да не пострада. Трябваше да вземе нужните мерки, за да не позволи това да се случи.

— Шшш — прошепна той, долепил устни до слепоочието ѝ, като ѝ разтриваше гърба и се мъчеше да я успокои.

През главата ѝ видя шерифа, който се появи на прага стаята и спря. Зад него застана Дилън.

— Каза ли ти? — попита тихо Дъг Фентън.

Младият мъж поклати глава.

— Не кой знае какво — макар да отговори на шерифа, погледът му бе вперен в брат му. Лицето му беше обляно в сълзи, по-бледо от лицето на Лейси. Но онова, което го впечатли най-силно, бяха очите му. Бяха червени — още едно доказателство за мъката му — но начинът, по който проблясваха показваше, че тук има нещо повече от тъга. В тях блестеше омраза. Омраза и желание за убийство. — Дил?

Едно мускулче на челюстта на Дилън потрепна, но той не отговори. Изпусна пресекливо въздуха от дробовете си и се обърна към шерифа.

— Защо не се върнеш навън, за да се погрижиш за това, което те е довело в „Южна звезда“, Дъг? Аз ще обясня на Джес за... — гласът му секна от острата болка, впила се в гърлото му като парче стъкло. Преглътна, започна отново. — Аз ще му кажа, ще се погрижа за нужното в това отношение. Ти ни уведоми, когато пристигнат щатските и федералните момчета.

Фентън сведе глава и се изкашля на свой ред; внезапно гърлото му като че ли се бе изпълнило с чакъл. Кимна, обърна се и изчезна.

— Сибил е мъртва, Джес — заяви Дилън, без да изчака тежките стъпки на шерифа да се изгубят в далечината. — Мама — също.

— О, Боже! — изпъшка младият мъж и притисна още по-силно съпругата си. — Как?

Брадичката на брат му бе увиснала до гърдите, но въпросът го накара да вдигне поглед и да поклати глава.

— Не, братче. Не мога да ти разкажа веднага това. Не мога да говоря за злобата и извратеността, за които научих там. Не още. По-късно, съгласен ли си? След като жлъчта ми се уталожи.

Плачът на Лейси бе затихнал и тя се бе успокоила достатъчно в прегръдките му, за да отстъпи встрани и да заговори вместо своя девер.

— Той изгуби всичко, скъпи.

— Разбира се, ще поговорим по-късно, Дил. Когато си готов.

Дилън погледна натам, накъдето бе изчезнал шерифът.

— Преди това обаче предполагам, че момчетата от щатската полиция и от ФБР ще ни зададат някои въпроси. Предполагам, че аз ще мога да им отговоря на повечето от тях.

Джес се намръщи, притеснен не толкова от думите на брат си, колкото от гневните искрици, които проблеснаха отново в очите му.

— Тук има нещо повече от мъка, Дилън. Може би все пак ще е по-добре да ми кажеш.

— А може би ще е по-добре ти да млъкнеш! — озъби се Дилън.

Лейси отстъпи назад, съпругът ѝ пристъпи напред.

— Хей... — започна той.

Дилън протегна ръце.

— Не! По дяволите, извинявай. Очевидно просто съм на края на силите си. Простете ми, Джес, Лейси. Нужно ми е да остана за малко сам. Няколко минути. Ще се кача горе. Да се измия, да дойда малко на себе си. А после, след около половин час, ще се видим тук долу.

Завъртя се на пети, без да изчака снаха му или брат му да му отговорят. За да направи каквото трябва, преди мъката да го бе погълнала напълно. Преди да го бе пречупила веднъж завинаги. Не се съмняваше, че позволише ли си да се замисли върху разкритията на Сибил, просто щеше да изгуби разсъдъка си, също като нея. Чудесно. Не го интересуваше точно какво щеше да стане с него самия, но трябваше първо да издържи още малко. Докато привърши задачата си. А след това всичко и всички можеха да вървят по дяволите, заедно с него самия, със Сил и с проклетата му, ненормална майка.

— Добре ли си? — попита я Джес, щом останаха сами.

Без да отделя поглед от пода, младата жена кимна, но след това поклати глава отрицателно.

— Да... не. Не знам. Беше ужасно, Джес. Бедната Сибил. Беше цялата насечена. Очевидно сама си го беше направила — закри очи с длани, сякаш за да избяга от този образ. — А после майка ти и... и Торн... О, Джес, те паднаха във водопада. Сибил я застреля, струва ми се. А може да е бил Дилън. Не знам. Всичко стана толкова бързо.

Заплака отново и съпругът ѝ, по-объркан от когато и да било, я приюти отново в обятията си.

— Качвай се горе, Лейс. Легни си. Ще си изясним целия този кошмар, когато успеем. Засега ще бъде най-добре да изляза отвън заедно с шерифа.

Изпроводи я до подножието на стълбището, целуна я по челото. Дланите му се плъзнаха надолу по лицето, а след това — по рамената, но устните му ги последваха само до устата ѝ.

— Обичам те, мила. Не мисли за нищо друго, освен това, докато се върна. Обещай ми.

Знаеше, че никога нямаше да удържи това обещание, но въпреки това кимна и дори успя да се усмихне неуверено.

— Върви. Аз ще се оправя.

Джес тръгна към кухнята и задната врата, но спря след няколко крачки.

— Лейси, почакай — извика той, като вече изкачваше стъпалата. Сграбчи я за раменете, обърна я с лице към себе си в мига, в който тя се готвеше да стъпи на площадката. — Има нещо, на което можеш да ми отговориш, преди да тръгна.

Грубоватият му тон я изненада, а промяната в изражението му я изплаши — то вече не беше изпълнено с любов и съчувствие, а с нещо по-тъмно. Раздразнение? Гняв?

— Какво има? — попита тя.

— Току-що се сетих колко се уплаших, когато преди малко се върнах тук и открих, че те няма. Никога досега не съм изживявал подобен ужас. Никога. Даже когато ме напусна и тръгна за Калифорния — спря и преглътна паниката, която изживяваше отново. Посочи към долния етаж. — Докато стояхме там с Дилън, се питах какво означава гневът в очите му. Разбрах го едва, когато си спомних колко безпомощен се чувствах, когато открих, че те няма. Той обвинява себе си за загубата на Сил. Че не е бил до нея, когато е имала нужда от него. Няма кого друго да обвинява, освен самия себе си и това го убива. Не бих могъл да живея, ако с теб се случи нещо. Не излизай от спалнята, Лейси. Моля ти се!

Последните думи бяха изречени със задавен шепот, изпълнен с такова отчаяние, че очите на младата жена се напълниха със сълзи. Постави длан на бузата му.

— Съжалявам, Джес. Не съм искала да те изплаша. Единственото ми желание беше да помогна. Изведох Торн от неговия двор и го използвах, за да открием майка ти — в очите ѝ проблесна гордост. — Яздих една от кобилите. Наистина успяхме да ги намерим.

— Това не ме интересува — заяви съпругът ѝ и я сграбчи така буйно за ръцете, че тя трепна. Той се изпълни незабавно с разкаяние. — О, по дяволите, Лейс, извинявай. Не исках да ти причиня болка. Просто...

— Знам — прекъсна го тя, постави длани върху ръцете му и се усмихна неуверено. — Не се притеснявай. Няма да излизам от стаята си. Върви. Погрижи се за ранчото си и гледайте да разберете какво се е случило с онези нещастни мъже. Ще стоя заключена, докато се върнеш, имаш думата ми.

И действително щеше да удържи обещанието си, ако непосредствено след това не бе минала покрай стаята на девер си и етърва си и не бе чула сърцераздирателните ридания на Дилън.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Без да се колебае, младата жена промени посоката, в която вървеше и вместо да тръгне към своята стая, спря пред спалнята на Сибил и Дилън. Стисна дръжката на вратата, извика името му. Не последва отговор, а тя не бе очаквала да получи такъв. Той страдаше силно и шумно, риданията му бяха резки и хълцащи. Лейси натисна внимателно дръжката и разбра, че вратата не е заключена. От сърцето ѝ бликнаха състрадание и съчувствие и тя се втурна към своя девер, седнал върху неоправеното легло, заровил лице в завивките, които бе стиснал в ръце.

— О, Дилън, толкова съжалявам — промълви тя, като изпъзля на леглото до него и го притисна в обятията си. — Толкова, толкова съжалявам.

Той не отговори.

Младата жена го полюляваше напред-назад като бебе, като редеше напевно утешителни слова, празни приказки за лечебната сила на времето. Говореше за Сибил, за покоя, който бе открила най-сетне в смъртта. Наум проклинаше Роуз за това, което бе причинила на първородния си син. Най-накрая престана да прави дори това и просто зачака мъката му да се излее във вид на сълзи.

Сълзите потекоха и от нейните очи. Безмълвни сълзи, чието приближаване дори не бе усетила. А дъждът плющеше тежко по верандата отпред, сякаш дори небето оплакваше неговата загуба.

Гърбът започна да я понаболява, раменете ѝ горяха, а ръцете, с които продължаваше да го прегръща, изтръпнаха. Точно когато реши, че трябва да го остави, той се отдръпна и избърса от лицето си остатъците от голямата си мъка с опакото на ръката.

— Усещам уханието ѝ в чаршафите. Люляци и водка — нейните парфюм и питие... единственото, което ми остана от нея.

Лейси не отговори. И какво можеше да каже? Измъкна се от леглото, изправи се, разтри рамене и се протегна.

— Оставям те...

— Не!

Силният му, неочакван протест я стресна. Протегна се, взе дланта му, стисна я и се усмихна, въпреки, че Дилън не я гледаше.

— Добре, оставам. Стига да имаш нужда от мен.

Тогава той вдигна към нея зачервените си подути очи, които му придаваха странен заплашителен вид; младата жена потрепери вътрешно.

Но това бе смешно. Нали бе видяла колко нежен може да бъде този човек, когато бе прегърнал тялото на своята съпруга и бе поставил предпазливо наранената ѝ ръка в скута си, макар Сибил вече да бе преминала прага, зад който нямаше страдание. Нали бе видяла сълзите по бузите му, докато я носеше надолу по хълма? И го беше чула да ѝ шепне и да я моли за прошка?

Не, нищо в Дилън Прайд не би трябвало да ѝ вдъхва страх. Въпреки това се огледа и избра най-отдалечения от леглото стол.

— Аз съм тук, Дилън. Няма да излизам. Защо не легнеш и не опиташ да си починеш. Джес е навън с шерифа. Сигурна съм, че ще дойде да ни информира какво става веднага, след като разберат. Дотогава не трябва да се грижиш за нищо друго, освен да посъбереш сили и да дойдеш на себе си.

Без да обръща внимание на тези думи, девер ѝ измъкна пистолета, който бе затъкнал отзад на колана.

— Трябва да го дам на Дъг. Това е оръжието, с който бе убита майка ми.

Лейси кимна, тъй като не знаеше какво да каже.

— Убих собствената си майка. Как наричат това? Майцеубийство?

— Да — съгласи се тя. — Не знаех. Кой я застреля, искам да кажа. Вероятно ще трябва да дадеш по-късно показанията си на шериф Фентън.

Девер ѝ потърка замислено дулото и промълви:

— Аз я обичах.

— Тя го знаеше.

Той поклати глава.

— Не, не Сибил. Говоря за майка си. Толкова обичах тази кучка, че ми прилява като си помисля — погледна я изпод гъстите си вежди, усмихна се. — Няма да повярваш докъде съм стигал, за да ѝ го докажа. На десетгодишна възраст ме намушка бик, само защото тя се оказа

край поляната, на която пасеше той и аз реших да се изфукам пред нея. Знаеш ли какво ми прошепна тя в ухото непосредствено преди линейката да ме откара в болницата? Каза, че трябвало да ме удави още при раждането ми, както се правело с нежеланите котета. И че съм прекалено глупав, за да заслужавам да живея — засмя се. — Никога не забравих това и веднага, щом пораснах достатъчно, напуснах дома си. И се посветих на родеото. Бях добър. Не, не просто добър, а велик! И мислиш ли, че успях да я впечатля?

Младата жена не знаеше какво да отвърне, макар да бе напълно сигурна в отговора. Той потвърди подозренията ѝ.

— Показах ѝ чековата си книжка: всички пари от спечелени състезания, които бях спестил. И знаеш ли какво направи тя? Отметна глава и се изсмя. Заяви, че дори една човекоподобна маймуна можела да бъде научена да язди кон и да виси на него, докато той се вдига на задните си крака. А това означаваше единствено, че според нея съм или шимпанзе, или малоумен.

Стомахът на Лейси се сви от такава жестокост. Беше разбрала, че Роуз е студена, дори зла, но не и че е чак толкова порочна.

— Сигурна съм, че не имала това предвид — възпротиви се неуверено тя.

— Най-накрая престанах с опитите да се докажа пред нея. Срегнах Сил, влюбих се до уши. Боже мили, може би наистина съм бил глупав — отново се изсмя през стиснати зъби, само че този път с безкрайна горчивина, примесена с ирония. — Мислех, че държа Господ за шлифера. Дявол да го вземе, колко само съм се заблуждавал.

— Не е вярно. Имал си жена, която те е обичала. Ако... ако Роуз не беше... — спря, изкашля се, задавена от сълзи и започна отново: — Ако тя просто ви беше оставила на мира, всичко щеше да стане така, както си го очаквал. Не може да обвиняваш себе си за онова, което е сторила тя. И може би всъщност няма как да обвиняваш и нея. Вероятно това не е зависело от нея, тъй като е била болна.

— О, да, тя наистина беше болна. Поболяваше се всеки път, когато ме погледнеше. Нали чу какво каза Сил? Тогава знаеш защо е накарала лекаря да убие нашите бебета. Да си чула Роуз да отрича някое от тези обвинения? — отпусна глава пред гърдите си, поклати я няколко пъти и вдигна отново поглед. — Но ти все още не проумяваш, както виждам?

Не, тя май наистина не можеше да проумее. И най-вече не разбираше защо Дилън трябваше да обвинява себе си за болезненото желание на своята майка да държи всичко под собствен контрол.

— Така ми се струва — призна Лейси.

— Аз... застрелях... майка си!

Пое си дълбоко въздух и понечи да каже още нещо, но снаха му го прекъсна:

— Ти просто нямаше избор!

— По дяволите, знам това. Да не мислиш, че не го знам? Знам го. Но работата не е в това. Работата е там, че тя е била права от самото начало. Ако не бях толкова глупав тя нямаше да успее да нарани моята Сил или нашите бебета, защото щях да съм я убил още щом станал достатъчно голям, за да държа оръжие.

Събеседницата му поклати глава, вперила поглед в пистолета в ръката му.

— Тогава не си знаел.

— О, напротив, знаех. Тя ме лиши от всичко в завещанието си и го остави на Джес. И аз го знаех.

— О...

— Открих го преди две години. Не казах на никого. Дори на Сил. Но започнах да правя планове. Започнах свой бизнес. Станах предприемач. След смъртта на бебетата реших да отведа Сибил оттук. Да уредя да осиновим едно или две деца. Да купя на черно, ако се наложеше. Но позволих помежду ни да станат много неща. И заради това сега тя е мъртва.

— Не можеш да обвиняваш себе си за това, Дилън — заяви твърдо Лейси.

— О, напротив, мадам, мога и трябва. Снощи трябваше да си бъда у дома с нея. Вместо това цяла нощ съм бяхтил градската курва. Дори като се върнах можеше да спра... — последните му думи бяха заглушени от ридания. Разтърси глава, за да се освободи от болката, подобно на патица, отърсваща водата от перата си. — Дори и в такъв случай можех да пристигна навреме, за да я спася, ако вместо да се прибера вкъщи не бях отишъл да спя в бараката — най-сетне отдели поглед от дулото на пистолета и го насочи към снаха си. — Можеш ли да разбереш как тежи подобна вина, момиче? Такава вина, която не би

позволила на човек да се погледне в огледалото, още по-малко да пропъзти в леглото до своята съпруга?

Младата жена кимна.

— Все още не съм възвърнала паметта си. Не напълно, но знам какво значи вина, Дилън. Знам каква болка съм причинила на Джес.

— Да — съгласи се девер й. — Наистина го направи, така че може би разбираш за какво говоря.

— Но ти не можеш да обвиняваш себе си за всичко, което се случи. Роуз е убила вашите бебета. Нейна е вината Сибил да се чувства така нещастна. Не си го направил ти.

— За това не мога да споря. Тя бе истинска ледено сърдечна мръсница — прокара длан по лицето си, после се изправи и се приближи до френския прозорец. — Предполагам имат право, като казват, че крушата не падала по-далеч от дървото — Лейси се намръщи; не беше сигурна какво точно искаше да й каже. Да не би да смяташе, че майка и син заедно бяха довели Сибил до духовната мизерия и в крайна сметка — до гроба? В този момент обаче той смени темата.

— Дяволите да го вземат, момиче, трябва да видиш колко ченгета има навън. Заприличало е на мравуняк.

Младата жена се приближи до прозореца, спря до своя събеседник и надникна.

— Щатска полиция?

— Да, плюс местната и дори от ФБР — посочи към група от трима мъже, един от които бе униформен, а другите двама, Джес и Дъг Фентън. Всички те стояха във вътрешния двор. — Униформата е на Федералното. Дошли са заради онези двамата, които гръмнах.

Лейси усети, че кръвта й се смразява. Отметна рязко глава на една страна и се вгледа в човека до себе си. Какви ги говореше той? Да не бе превъртял като Сибил? Той сведе очи към нея и на лицето му малко по малко се появи усмивка.

— Май не ми вярваш.

— Разбира се, че не! — озъби се тя, като в същото време отстъпи няколко крачки назад.

— От какво тогава се страхуваш?

Тя се спря.

— Не се страхувам. Просто съм шокирана от ужасяващото ти заявление, това е всичко.

Той се обърна и я погледна право в очите. Облегна се на високия шкаф край френските прозорци, подпрял едната си ръка над главата, като клатеше оръжието на края на пръстите си.

— Е, малката, страхувам се, че те очаква още някой и друг сюрприз от моя страна. Не съм превъртял от мъка, както си мислиш, нито пък претендирам неверни неща. Аз премахнах двамата от ФБР. По дяволите, никой не е бил по-изненадан от мен самия, когато открих, че Клей Уотърс е техен агент. Той и другият разговаряха в храсталака край бараката, когато се натъкнах на тях. Не ме чува, така че ги слушах в продължение на няколко минути, докато си говореха. Не ми беше нужно много време, за да проумея как стоят нещата. Уотърс беше тук, за да те държи под око и да разбере какво си направила с парите, които си откраднала от предишния си приятел Сами Уайът. Другият бе пристигнал току-що. Очевидно бяха разбрали, че Уайът е наел човек да те премахне и новият бе дошъл, за да помогне на Уотърс да го открият — засмя се, като я видя как пребледня като оскубана гъска. — Знаеш ли кое е най-смешното? Никога нямаше да разберат какво става, ако не те беше блъснала онази кола в Калифорния.

Лейси осъзна бавно и мъчително, но когато това стана, дъхът ѝ секна така рязко, сякаш някой я бе ударил с юмрук в стомаха.

— Ти?

Дилън повдигна вежди.

— Какво? Питаш дали аз съм те блъснал с колата там в Холивуд? В никакъв случай. Аз не работя по този начин. В този бизнес съм единствено заради парите, а не за да причинявам страдания. Когато ми платят да премахна някого, върша работата си абсолютно професионално и чисто. Един-единствен куршум в основата на черепа и те даже не разбират какво е станало. Безболезнено като инжекция „Новокаин“.

Младата жена притисна уста с длан.

— Ти... ти наистина ли убиваш хора?

— Е, не просто хора. Само онези, за които ми платят да убия и то при положение, че парите са наистина добри.

Лейси се изсмя на тези думи, но звукът бе неестествен, тенекиен. Истеричен. Трябваше да се вземе в ръце. Да намери начин да се спаси.

— И каква сума е достатъчно „добра“ да накара нечия съвест да отнеме човешки живот?

Дилън си играеше с пистолета, докато размишляваше върху въпроса ѝ. Етърва му затрепери. Ето, че сега Дилън бе започнал да жонглира с оръжието! Беше едва дванайсет по обяд, но навън бе притъмняло дотолкова, че почти не можеше да различи чертите му. Беше се втренчила в сребристите проблясъци там, където се въртеше пистолетът. Подскочи, когато внезапно той заговори.

— Понякога само десет хилядарки. Петдесет в твоя случай, тъй като ти си наистина придобивка.

Той беше луд! Не искаше да слуша повече. Обърна се и побягна. Бе изминала обаче само две-три крачки, когато чу изщракването на предпазителя.

— Къде отиваш, сладурче? — попита Дилън.

Тя замръзна на мястото си. Като елен, заслепен от насрещните светлини на фаровете.

— Моля те — промълви съвсем тихо тя; дори не беше сигурна дали молбата не бе само в ума ѝ.

— Не е страшно да се умре, Лейси. Да се живее, е ужасно.

Младата жена понечи да се обърне, готова да падне на колене и да моли. Изпищя, когато Дилън вдигна оръжието и натисна спусъка.

Джес поклати невярващо глава, щом шерифът привърши разговора със своя помощник в Рустър Корнър и прибра клетъчния телефон.

— Е, и двамата чухте — заяви Дъг Фентън, като издиша с пълни гърди и се взря някъде между Джес и шефа на бюро на ФБР в Лос Анджелис, пристигнал преди двайсетина минути.

Те наистина бяха чули. Не само Роуз и Сибил Прайд бяха умрели по най-ужасен начин, не само двама федерални агенти бяха застреляни, единият смъртоносно, другият — най-вероятно също, ами както изглежда някой бе прострелял и Либърти Амброуз по-рано същата сутрин. Тя се чувствала добре, куршумът, изстрелян от неизвестен нападател, само я бил одраскал по рамото... Какво, по дяволите, ставаше тук? Три привидно нямащи нищо общо един с друг

инцидента с феноменални пропорции, без да се смята убийството на Раул Трахильо, станало само преди два дена.

Шерифът поклати глава.

— Мамка му, само през последните четирийсет и осем часа се сблъсках с повече насилие, отколкото през всичките трийсет и четири години от работата ми в полицията! Би ли ми обяснил някой дали светът започва да се пръска внезапно по шевовете или просто са преместили ада в Рустър Корнър? — изплю се, премести тежестта на тялото си върху единия крак и постави длан върху прикладната част на кобура, като насочи поглед към Джес. — Все още не са открили тялото на майка ти, синко. Двама от моите момчета са проследили течението на реката до земите на Кени Долтън. Не се притеснявай, ще го намерят. Ако трябва ще стигна и да залива.

Младият мъж кимна и се изкашля, за да освободи гърлото от внезапно образувалата си буца. Дъг не можеше да гледа безразлично мъката му. Той се изкашля и отмести очи към Андерсън.

— Получих съобщение за вас, сър. От помощника ви в Ел Ей. Каза, че трябвало да се свържете с него или с агент Гали Малц. Рече да ви кажа, че може би знае самоличността на човека, застрелял вашите хора. Може би бил същият, който убил две жени в Ел Ей, а после е взел самолета за Далас.

— Може ли да използвам телефона? — попита Уорън Андерсън.

Разгъна го и започна да набира някакъв номер. Шерифът го наблюдаваше впечатлен, дори леко смутен. Този от Федералното наистина си заслужаваше да го гледаш, макар да не можеше да определи защо точно. Вярно, че имаше изключително представителен вид, беше красив в стила на ранните Холивудски филми, а ла Грант, Пек или Гейбъл. Освен това бе невероятно изтънчен, но то не беше всичко. Може би начинът, по който се обличаше, по който се държеше, по който говореше. Обичаше хората да го слушат и в повечето случаи — да се съгласяват с него. В този момент Дъг проумя. Този човек бе роден лидер, едновременно обаятелен и вдъхващ доверие. Наистина рядка комбинация в наши дни.

Джес също наблюдаваше Андерсън, но мислите му бяха далеч по-мрачни, а и нямаше как иначе да бъде след всички трагедии, връхлетели „Южна звезда“ и измъчващите го въпроси какво бяха

правили в имението му работещите под прикритие агенти на ФБР, на които все още не бе получил отговор.

Свали шапката, изтръска дъждовната вода, насъбрала се в периферията и приглади назад черните си коси, преди да върне шапката на място. После погледна към шерифа. Точно се готвеше да предложи да оставят насаме шефа от ФБР, когато чу писъците на Лейси. Те бяха заглушени от изстрел.

Сърцето му спря да бие за момент.

Тримата, заедно с още четирима-петима от другите местни и щатски полицаи се втурнаха едновременно към къщата.

Джес пристигна пръв.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Жената се приближаваше предпазливо към къщата. Беше смръщила чело, а дрехите ѝ бяха подгизнали от дъжда. Беше уморена и вкисната да чака роякът стършели, надвиснали над имението, да се разкара, за да може да се прибере.

Най-после си тръгнаха. По двама, по трима, но все пак редиците им оредяваха. Беше наблюдавала броженето от малиновия гъсталак. Освен, че трябваше да внимава заради змиите, които също обичаха това местенце, видимостта оттук бе много лоша, а и се бе убола на няколко пъти. Почеса се по ръцете, спря зад пищен храст хортензия в северозападния край на къщата и надникна зад огромните бели цветове, за да прецени шансовете си да се добере вътре незабелязана.

Ставаше късно. Не беше сигурна точно колко. Беше си изгубила часовника и тъй като денят си беше тъмен от сутринта, нямаше как да прецени и кога щеше да започне да се смрачава. Надяваше се това да стане възможно по-скоро. В противен случай можеха да я открият, преди да бе готова.

Въпреки умората и раздразнението, нямаше как да не се усмихне при мисълта за вълнението, което щеше да предизвика ако я откриеха, преди да бе готова. Заслужаваше се да го направи, дори само за да види изражението на Джес, да не говорим за глупавия шериф. Усмивката се изпари веднага. Може и да бе смешно, но не бе рискувала всичко само заради няколко забавни минути. За малко не бе изгубила всичко. На косъм.

Изправи рамене и отхвърли тази мисъл. Беше оцеляла... колкото и невероятно да бе изглеждало тогава това... и си беше у дома.

Джес седеше пред бюрото в кабинета си. За първи път, откакто го бяха събудили виковете на Лъз, бе останал сам. Сам с ужаса от случилото се през деня. Сам с мъката и гнева. Сам с непреодолимата отговорност да възстанови онова, което бе останало от живота му.

От време на време отвън се чуваше гласът на някой от малцината представители на местната и щатската полиция и ФБР, останали да довършат това или онова. Утре щяха да се върнат, за да сглобят останалите части от пъзела. Засега обаче бе оставен да разсъждава върху цялата тази лудост и търси някаква логика в нея. Макар извън къщата да се чуваха звуци, говорещи за наличието на живот, вътре бе безмълвно като в гробница.

Младият мъж подпря ръце върху бюрото и сведе глава, като стисна клепачи; очите му горяха от сълзите, които все още отказваха да потекат.

Стори му се, че чу нещо като отваряне на врата и скочи изненадан. Столът му изскърца по дъбовите дъски на пода, когато се изправи тежко. Сигурно някой от хората на шерифа бе влязъл, за да го уведоми, че си тръгват. Спря пред вратата на кабинета. Може би ако не се покажеше, те просто щяха да си тръгнат и да го оставят сам със страданието му. Остана заслушан в продължение на няколко минути. Не чу нищо друго, освен гръмкото тиктакане на часовника във вестибюла. И тръгна обратно към бюрото.

Ето. Чу го отново. Определено край някоя от вратите имаше човек. Раздразнен, тръгна към вестибюла; чаткането на подметките на ботите му отекуваше подобно на изстрели в неестествената тишина. За първи път всичко, което бе изгубил през този ден, заплаши да го смаже под тежестта си. Спря, подпря се на стената и пое няколко пъти дълбоко въздух, за да събере сили. Този път обаче сълзите бяха стигнали прекалено близко до повърхността, за да може да ги спре. Те потекоха от ъгълчетата на очите му. Джес стисна горната част на носа си, за да се съвземе. Не можеше да си позволи да се разпадне точно сега.

Пантите на задната врата изскърцаха; последва странно драскане. Младият мъж свъси вежди. Миг по-късно изражението му се проясни, а след това устата му се разтегна в широка, невярваща усмивка, когато чу слабо изскимтяване.

Торн!

Джес отвори широко задната врата, падна на колене и разтвори ръце, за да приеме в обятията си гигантското куче. Козината му бе цялата в кал и кръв, едното му око бе подуто и затворено и край него се виждаше дълбок разрез, а дясната му предна лапа бе свита под тялото

му. Въпреки това опашката и езикът му работеха, докато обсипваше своя господар с кучешките си целувки.

Животното бе направило невъзможното, бе оцеляло, въпреки падането във водопада и буйното течение на реката. За момент сърцето на младия мъж заби учестено с надеждата, че майка му също се бе спасила. Но това бе немислимо. Тя не само бе паднала от голяма височина във водопада, ами бе и простреляна. Освен това, след всичкото зло, което бе причинила... Не, не можеше да мисли за всичко, което бе изгубено. Предпочете да се съсредоточи върху чудото, което прегръщаше.

— Ела, момчето ми — рече той, вдигна кучето и го понесе към една от неръждаемите мивки в пералното помещение на долния етаж. — Сега ще те изкъпя, за да преценя какви са пораженията. Ще повикаме ветеринарния лекар тук, за да те прегледа. Ако се съди по горещия ти език, сигурно имаш температура. Носът ти също е топъл. Но не се притеснявай, не си издържал напразно всичко това, ще получиш заслужената награда. Веднага след като свършим тук, ще ти дам един голям, сочен кокал.

Джес не спря да говори, докато в канала не изтекоха и последните остатъци от кал и кръв.

Един час по-късно, доволен от резултата от огледа, който показваше, че кучето се нуждае най-вече от почивка, той донесе едно старо одеяло и го постла в единия ъгъл на кухнята. Потупа го по главата и му пожела лека нощ.

— Ти се държа много смело днес, Торн. Гордея се с теб. Лейси — също. Тя ми каза как си скочил между нея и майка ми, за да я спасиш.

Торн повдигна няколко пъти опашка учтиво, след което затвори очи и въздъхна силно.

Младият мъж успя да се усмихне за първи път този ден — напрегнато, но все пак искрено, от сърце.

— Поспи си добре, момчето ми — рече той и тръгна към стаята си.

Бе изкачил наполовина стълбището, когато тя го повика по име. Обърна се и се вторачи в полутъмния вестибюл; откри я под арката, водеща към дневната.

— Какво правиш тук долу, Лейс? — попита нежно той. — Струва ми се, че ти наредих изрично да не ставаш от леглото.

Тя сви рамене и му се усмихна.

— Исках да бъда с теб.

Този път усмивката му бе широка, несдържана.

— Божичко, колко съм щастлив, че те имам — възкликна той, слезе по последните няколко стъпала, прекоси със забързани крачки вестибюла и я прегърна. Притисна я силно, заврял лице в меките ѝ приятно ухаещи коси. — Кълна се в Бога, сърцето ми спря днес, когато чух онзи изстрел и помислих, че са те простреляли.

— Не мисли за това — отвърна тя и го придърпа по-близо към себе си, така че да не остане местенце от тялото ѝ, което да не се допира до него.

Тя беше само с една полупрозрачна сатенена нощница и Джес усещаше, че е съвсем гола под нея.

— Дявол да го вземе, много ми е приятно да те чувствам — изпъшка той.

— Вземи ме направо тук, Джес — рече тя и вдигна лице, за да я целуне по шията.

Той я вдигна на ръце, за да я занесе до дивана, но тя го спря.

— Не, не там, любовнико. Тук, на пода, както през нощта, в която ме доведе от Мексико.

Младият мъж се отпусна на колене и я постави внимателно върху дебелия персийски килим, който покриваше почти целия под на дневната.

— Спомняш ли си го? — попита той.

Лейси прокара пръсти в косите му и кимна, като се усмихна предизвикателно и прокара език по устните си.

— Ммм! — измърка тя. — Как бих могла да забравя? Чукахме се толкова дълго и здраво, че през следващите два дена едвам се движех.

Обхвана главата ѝ с дългите си тънки пръсти. По-голямата ѝ част — от раменете до краката — бе покрита с покривало от мрак. Светлината, която се прокрадваше откъм вестибюла, осветяваше красивото ѝ, безупречно лице като прожектор.

Тя се изхили и прехапа долната си устна.

— Какво? Защо ме зяпаш така?

Той не отговори. Не можеше. Емоциите бяха образували топка и тя бе заседнала в гърлото му, така че бе невъзможно да изрече нито дума. Тя беше толкова красива, че можеше само да я съзерцава.

Нощницата ѝ бе червена, цвят, който не бе носила през последните няколко дена, по-точно алено, което контрастираше прекрасно с алабастровата ѝ кожа. Трябваше да признае обаче, че му харесваше повече в по-меките пастелни тонове, които избираше напоследък. Деликатните нюанси някак си хармонираха повече с жената, в която се бе влюбил отново.

— Ако ме гледаш още малко така, ще се смутя — промълви тя и плъзна длан под ръката му, за да прибере косите зад ухото си. — Да не би нещо да не е наред?

Той не отговори.

— Джес, скъпи, добре ли си?

Внезапният му, неочакван смях, я стресна. Тя го отблъсна, изтърколи се изпод него и се изправи. Той направи същото и, като я хвана за раменете, я обърна така, че да се озове под светлината.

— Какво ти става, скъпи? Защо ме гледаш така? И престани да се смееш. Да не съм казала нещо смешно?

Вместо да отговори, той щракна с пръсти, сетил се за спящия в кухнята Торн.

— Не се смей на теб. По дяволите, май аз станах за подигравка.

— Мили, за какво говориш?

— Няма значение. Просто ела с мен.

Хвана я за ръката и я помъкна нанякъде, но тя се възпротиви.

— Джес, престани с това! Къде ме водиш?

Той спря, обърна се, за да я погледне още веднъж и очите му се спряха веднага върху ъгълчето на горната ѝ устна.

— Исках да отидем в кухнята. Да ти покажа моята изненада.

Тя наклони леко глава на една страна.

— Имаш изненада за мен ли? — попита тя и в гласа ѝ прозвуча известно подозрение.

Раменете му увиснаха и той поклати глава.

— Става дума за кучето. То се прибра, но това не значи кой знае какво за теб, нали? Ти и без това не си миляла никога особено за него.

— Куче ли? Имаш предвид Торн?

Тя млъкна, а мислите препускаха в главата ѝ. На Джес му се струваше, че вижда бързото въртене на колелцата на мозъка ѝ, че вижда усилията ѝ да разбере какво ѝ говореше.

Дари го с още една от великолепните си, обезоръжаващи усмивки.

— Джес, скъпи, би ли престанал да ме зяпаш така? — избърса ъгълчето на устата си с пръсти и с това привлече вниманието му към дългите си нокти с алено червило. — Червилото ми ли се размазало? Това ли е?

Той поклати глава.

— Не, и червилото ти, и маникюрът ти са безупречни както винаги.

— Защо тогава ме гледаш така, сякаш имам две глави?

— Защото наистина имаш, нали така? — попита той, вече съвсем сериозно. — Едната с трапчинка на дясната буза, а другата — на лявата.

Това бе дълъг и изключително тежък ден за Андерсън. Седеше на задната седалка на един черен „Ню Йоркър“ заедно с двама от даласките агенти на ФБР. Единият от тях току-що го бе свързал с неговия офис и му подаваше телефона. За първи път имаше възможност да се обади на своя заместник.

— Агент Гари Малц е тръгнал насам с изключително важна информация — рече единият, когато Уорън приближи слушалката до ухото си. — Той...

Андерсън му направи знак да млъкне, а след това затисна с пръст другото си ухо, когато чу гласа на Гари. Връзката бе лоша и той се напрягаше, за да чуе какво му казва.

— Намали темпото, Малц. Върни се в началото. Почти нищо не чувам — след това се обърна към шофьора на колата. — Спри.

Излезе навън и закрачи покрай пътя, като слушаше онова, което му обясняваше летящият насам агент.

— Да, разбрах — отвърна той, когато Малц го попита дали е чул разказа му за двете убити жени в Калифорния и за видеозаписа, който бе направила едната от тях предишния ден и бе адресирала до него. — Давай по същество, Гари. Какво имаше в него?

— Животът й... сссс... Имала повече пари, отколкото... сссс... Побесняла, когато дъщеря й... сссс... някакво конте в Топанга Каниън. Написала момичето... сссс... завещание.

Разговорът продължи още дълго. Малц повтаряше казаното всеки път, когато статичният шум станеше прекалено силен и шефът му не можеше да свърже дори едно изречение. И изведнъж гласът на Малц прозвуча съвсем ясно:

— Разбрахте ли, сър?

— Не, давай отначало. Само частта за смъртта на момичето.

— Не само дъщерята на старата дама, шефе. Момчето също. Нещо сгазили лука и предали Богу дух и двамата, преди приятелчетата им в комуната да успеят да ги откарат в болницата. Чухте ли това?

— Да, Гари. Сега вече връзката е доста по-добра. Продължавай, преди да се е развалила отново.

— Добре. Е, та кучката — Шарлот, Лоти за нейните приятели, отишла в Каниън да вземе бебетата.

— Бебета ли каза? В множествено число?

— Да! — възкликна триумфиращо Гари. — Това е разковничето. Били са две момичета, сър. Близначки. Старата Лот ги закарала и двете вкъщи, но тъй като, както твърди, не можела да отгледа и двете, дала едната за осиновяване. Казва, че са еднотайни. Единственото, по което успявала да ги различи, била трапчинката — едната я имала на дясната си буза, а другата — на лявата.

— И нашето момиче е това, което оставила — заразишлява на глас Уорън.

— Точно. Това е бил най-нещастния ден в живота ѝ, ако питате мен. Не знам какво е излязло от другата, но не може да е било чак толкова ужасно като сестра ѝ. А тази Лоте е била зла мръсница — направи пауза, преди да добави тихо: — Въпреки, че, доколкото разбрах от момчетата, нашето момиче я е надминало отдавна.

Андерсън не го слушаше вече. Мислеше за отпечатъците, взети от изгорялата кола. Едните от тях принадлежаха на свидетелката, а другите така и не бяха идентифицирани. Вече мислеше, че се досеща на кого са принадлежали.

— Шарлот Даниълс споменава ли, че момичетата са се събрали отново през последните години?

— Бинго! Но, сър, току-що ни предупредиха, че се приземяваме в Далас. Трябва да затварям. Един агент ме очаква с кола, за да ме откара. След два часа ще бъда при вас и ще можете да изгледате лично лентата.

— Ще те чакам, Гари. Меко кацане.

— Благодаря. О, шефе? Още едно нещо — как е Мандел?

— Отиде си, синко — отвърна тихо Андерсън, но резултатът щеше да бъде същият, дори да бе извикал; връзката им бе прекъсната. По-добре. Така пътуването от Далас нямаше да му се стори толкова дълго.

Отпусна за миг глава, пред да удари с длан по покрива на колата и да се настани отново на задната седалка.

— Обръщай, младеж — обърна се той към агента зад кормилото. — Трябва да се върнем в „Южна звезда“. И нека междувременно направим една проверка — да видим колко бързо може да се движи този автомобил.

След което започна да обмисля какво можеше да очаква да открие, когато се върнеха в ранчото. Състави точен план, после се облегна и се загледа през стъклото.

Близначки! Мамка му!

Лейси се събуди рязко. В стаята бе тъмно като в рог. Усети, че я обзема паника. Винаги бе мразила тъмнината, страхуваше се от чудовищата, които обитаваха тайните ѝ кътчета. Днес обаче бе по-лошо от всякога. Днес чудовищата бяха изпъзтели и на дневната светлина.

Плесна се с длан по устата, за да възпре заплашващия да изскочи навън вик. Смъкна се от леглото и се отправи към вратата, като си налагаше да върви бавно.

Във вестибюла светеше и тя се спусна натам, но спря рязко при вида на жълтия надпис „Сцена на престъплението“ върху съседната врата.

Очите ѝ се напълниха мигновено със сълзи и я обзе срам.

Роуз.

Сибил.

Дилън.

Торн.

И двамата от ФБР.

Всички те бяха мъртви, а тя си спеше в стаята!

Джес! Къде беше той? Спусна се към стаята му и спря, когато чу гласа му отдолу. Смееше се... освен ако не сънуваше. Не, тялото не можеше да я боли така насън.

Беше с тениска и долнище на анцуг, без обувки. Заслиза безшумно по стълбите. Стресна се и спря, когато чу още един глас.

— Ти си луд — чу тя да казва някаква жена.

Притисна длан към устата си. Беше познала гласа. И как нямаше да го познае? Това бе нейният собствен глас. Прилоша ѝ. Вкопчи се в перилата, докато събере сили, преглътна мъчително и се заслуша отново.

— Вече приключи. Свърши. Разбрах всичко — казваше в този момент съпругът ѝ. — Знаеш ли, всеки път, когато я погледнех, се питах кое не е съвсем наред. И почти го долових тази сутрин, докато гледах отражението ѝ в огледалото. — Направи пауза, след което додаде: — След като се любихме.

— Копеле — изсъска жената.

— И тогава ти се усмихна и фактът ме удари право между очите. Твоята трапчинка е вляво. Не където трябва. Ами миниатюрното белегче във формата на полумесец в ъгълчето на устата ѝ? При теб го няма. Страшно издайническо. Признавам, че си добра, но този път обърка конците. Трябваше да си подготвиш по-добре домашното. Във всеки случай, край на играта. Съжалявам, бейби, но ти изгуби.

— Не, Джес, тя изгуби, скъпи. Аз съм твоята съпруга.

Лейси вече бе слязла и стоеше на прага, но нито Джес, нито жената — нейната двойничка — не я бяха забелязали все още.

Лицето на младия мъж се разтегна бавно в усмивка.

— Да, аз също го разбрах. Работата е там, сладурче, че това няма никакво значение. Единственото, с което разполагаш ти, е къс хартия. Той не струва пукнат грош. Ти може да си ми съпруга, но тя е моето сърце.

— Името ѝ е Шийла — обади се сърцето му от вратата. — Шийла Даниълс. А моето истинско име е Шелби, Джес. Шелби Сандс. Ние сме близначки.

Шийла се завъртя рязко при звука на гласа на своята сестра.

— Значи приказките за твоята амнезия са били фалшиви, така ли?

— Не, лъжеш се. Бяха съвсем истински. Не помнех нищо до вчера, когато срещнах случайно Алекс. Сина на моите осиновители? Нали си го спомняш? Падаше си по него.

Шийла се усмихна.

— Разбира се. Великолепен мечок. Играе американски футбол, нали?

Шелби не обърна внимание на въпроса ѝ. Продължи да разказва как бе възстановила паметта, която ѝ бе отнета при жесток опит за убийство.

— Теб изобщо не си те спомних. Докато не те видях сега. Тогава изведнъж всичко си застана на мястото. Първата ни среща, когато отидох с родителите си във Вегас и те видях на сцената — засмя се, макар в глухия звук да не прозвуча нищо, наподобяващо веселие. — Аз се прибрах и направих нашите кукли. Твоята в розово, моята — в синьо. Когато Джес ме доведе тук след... аз познах куклата, но роклята ме смущаваше... сега вече знам защо. Просто тук е твоята кукла.

— Да, бях истински трогната — обади се Шийла.

— Следващия път, когато те видях, ти тръгваше за Тексас; отиваше да хванеш на въдицата някакъв богат каубой, както каза. Нямах никакви вести от теб, докато не дойде да ме видиш миналия месец. Обясни, че с брака ти било свършено — младата жена отмести поглед от сестра си към Джес. — Аз отвърнах, че съжалявам много. Тя беше толкова сигурна, че именно ти си желаният от нея мъж. Точно тогава тя произнесе думите, които си спомних в деня, в който се върнахме от Ел Ей. „И аз така си мислех — рече тя. — Само дете не очаквах, че ще се отегча до смърт.“

Шелби обърна отново поглед към своята близначка, като се бореше със сълзите, нахлули внезапно в очите ѝ.

— Болеше ме за теб, но ти само се смееше, каза да забравя това и че се чувстваш съвсем добре. След това предложи да си направим един супер ден заедно. Дори настоя да платиш за всичко.

Устните ѝ потрепериха; наложи се да спре за момент, тъй като спомените я връхлетяха изведнъж и за първи път всичко най-сетне си дойде на мястото.

Шийла се засмя.

— Като те слуша човек, ще рече, че съм те помъкнала насила с белезници и окови. Божичко, бедното мишле, аз ти подарих най-

хубавия ден в тъпия ти, скучен живот.

— Така направи — съгласи се Шелби. — Масаж на цялото тяло и на лицето, маникюр... от А до Я. А след това ми купи дизайнерска рокля, която да облека за вечеря същата нощ, макар да ти обясних, че трябва да се връщам в Лагна, тъй като ме чака работа — прокара длан през косите си и изненада сама себе си, като се засмя. След това се обърна към Джес. — Разбираш ли вече какво следва?

— Не, не съвсем — отвърна той, без да отделя очи от Шийла.

Тя сви рамене.

— По дяволите, нека тя ти каже. Струва ми се, че наистина вече е разбрала всичко. Няма да ѝ отнема възможността да го направи.

Джес погледна окуражаващо Шелби.

— Продължавай.

Не му беше необходимо да слуша повече. Мислеше, че вече е разбрал най-важната част от историята — кой я бе блъснал — но така печелеха време.

— Тя ме заведе в хотелската си стая и ми показа една снимка на Клей Уотърс. Каза, че я преследвал, че бил нает да я убие. Това, разбира се, е било лъжа. Както знаем вече всички — намръщи объркано чело. — Защо ми каза, че е професионален убиец?

— За да ми съобщиш, ако се появи и започне да пита за мен, естествено. Не вярвах, че ме е проследил оттам, но не можех да бъда сигурна.

— Но ако вече си решила да...

— Да те убия ли? — довърши вместо нея Шийла, нещо характерно за близнаците. — Не можех да зная доколко ще ми сътрудничиш в замисъла. Трябваше да прикрия всичките си изходи за отстъпление.

Шелби потръпна, смразена от коравосърдечните признания на сестра си. Усети, че Джес пристъпи към нея, почувства се стоплена от ръката, която праметна през раменете ѝ и се прехвърли отново в спомените си.

— Бях много уморена, но също така се притеснявах и за теб, затова, макар да беше късно, почти десет, се съгласих да вечеряме заедно в „Антъни“. Но когато пристигнахме, ти рече, че ще отидеш да паркираш колата, след това ще завъртиш набързо един телефон и после ще дойдеш при мен на нашата маса.

Шийла се засмя и поклати глава; тя също си бе припомнила онова, което бе последвало, макар и от съвсем различен ъгъл.

— Аз, разбира се, изобщо нямах намерение да идвам в ресторанта; бях направила резервация за двама на мое име. След това паркирах така, че да виждам вратата, без ти да можеш да ме видиш — завъртя очи, после насочи поглед към съпруга си. — Беше делничен ден и късно, както каза тя, затова кеят беше празен. Нямах представа обаче колко добре ще ми сътрудничи сестра ми. Бедната седя и ме чака почти до един часа, преди да се откаже и да излезе да ме потърси.

— И тогава ти я блъсна, смаза я в стената, като истинска гадна мръсница, каквато си всъщност.

По лицето на Шелби се стичаха сълзи, но тя срещна погледа на своята близначка, без да трепне.

— И когато ме откриха, аз носех дизайнерски тоалет, бях с професионално изпълнена прическа, дори с безупречен маникюр, така че да отговарям напълно на образа на красивата, богатата, разглезена Лейси Прайд.

— Точно така и ти се държа фантастично. Сътрудничи ми до последния миг. Застана край стената, където те бях оставила, точно като някое послушно момиченце — засмя се отново; всичко ѝ се струваше дори още по-приятно сега, когато го разказваше. — Не помръдна, докато не си даде сметка, че карам бързо и право към теб. След това реагира точно така, както го бях планирала — сниши се и затрепери, докато те блъснах.

Шелби трепереше и сега, макар да полагаше усилия да не го покаже. Знаеше, че Джес усети, тъй като прегръдката му стана по-силна. Наложих си да говори спокойно, когато попита:

— Но защо? Не можеше ли просто да изчезнеш?

— О, да, по дяволите! И в такъв случай Сами нямаше никога да престане да ме търси. Благодарение на твоята смърт обаче — ти трябваше да умреш — щях да бъда отново напълно свободна. Аз задигнах всичките му пари. Точно затова и ФБР изпрати Клей тук. Искаха да ми дадат да разбере, че знаят. А след това научих, че Сами е наел убиец — Шийла погледна към съпруга си. — Не се обиждай, скъпи, но освен това ми беше писнало да си играя на малка къща в прерията.

— Защо тогава си се върнала сега? — попита той.

Тя се засмя.

— Е, бих могла да кажа, че съм се върнала, защото ти си мой, а аз не обичам даделя с друг играчките си — огледа се, след това отстъпи няколко крачки и се отпусна в един фотьойл. — Нямах нищо против да се чувстваме малко по-удобно по време на семейната си сбирка, нали?

— Ни най-малко — отвърна младият мъж, свали ръка от рамото на Шелби и я хвана, за да я поведе към дивана.

— Но причината не е това — додаде Шийла. — И така — защо?

— Нима ще направиш нов опит? Да докажеш на приятеля си, че си мъртва? — попита Шелби.

— Абсолютно точно, сестричке.

— А какво беше това със сексапилната нощница и поканата за танц? Нима от мен се очакваше да бъда дотолкова омаян, че да седя мирно, докато убиеш сестра си, а след това да избягам с теб? — попита Джес; сарказмът му бе остър като бръснач.

Шийла, която бе кръстосала крака, започна да люлее нетърпеливо горния.

— Ами, би било добре, но не, не очаквам, че това би могло да се случи някога — изсмя се. — Никога не съм вярвала във вълшебните приказки. Просто исках едно последно изчукване. За по пътя, така да се каже.

— А след това какво? И мен ли щеше да убиеш?

— Ъхъ. Освен това как щеше да живееш, като я убиеш? Все пак тя е твоето сърце — завъртя очи. — Бълвоч.

— Съжалявам, че предизвиках погнусата ти. Но може би информацията, която ще ти дам, ще ти помогне да си възвърнеш формата. Уорън Андерсън е тук, в Тексас. Двамата с Лей... ъ, Шелби, се запознаха отново днес, поне така си мислеха. Оказа се, че са се запознали за първи път, но кой е можел да знае? Във всеки случай, той не се държа особено любезно с нея. Изглежда обвиняваше нея за убийството на двамата си агенти рано тази сутрин. Освен това опитваше да се свърже със своя помощник в Ел Ей във връзка с някакво двойно убийство в богатското предградие Брентуд. Случайно да знаеш нещо по този въпрос?

Шийла пребледня.

— Не! Не е възможно да са направили връзката между мен и това. Лъжеш.

— Не, Шийла, това е твой специалитет — обади се сестра ѝ.

— Защо тогава аз?

— Може би защото днес тук настана истински ад, пострадаха шест човека, петима от които са вече мъртви, и поне четирима от тях са свързани по един или друг начин с теб. Или това може би е просто непогрешимият инстинкт на шефа на ФБР, не знам...

— Почакай малко — рече Шийла и се приведе напред. — За какви шестима говориш? Чух за Уотърс и другия по радиото, докато пътувах насам тази сутрин. Разбрах за бедната скъпа майка Роуз и побърканата ми етърва, докато се криех из ранчото в очакване на удобен момент да се промъкна в къщата. Но как станаха шестима?

— Някой прострелял Либи, докато яздела тази сутрин — отвърна студено младият мъж. — Подозираме, че е бил Дилън. Изглежда я е помислил за Лейси... т.е. за теб, но ще бъдем сигурни едва след като извадят куршума и го сравнят с куршумите в неговия пистолет.

Шийла поклати глава.

— Е, този път наистина съм объркана. Не, че съм разстроена заради злополуката, станала с нашата кралица на красотата, но участието на брат ти в цялата тази работа определено ме сащиса. И как изобщо би могъл да обърка някой тази дългуреста кукла Барби с мен? Всичко това няма никакъв смисъл.

— Има, тъй като тя е била с червена тениска — твоят отличителен знак все пак — рече той, като погледна към алената ѝ нощница. — И освен това яздела твоя кон.

Шийла сви рамене.

— Значи не е можел да различи широка трътка като нейната от знак „стоп“. Но това все още не обяснява защо я е разстрелял.

— Защото е бил наемен убиец, Шийла — намеси се тихо нейната близначка. — Сами Уайът му е платил петдесет хиляди, за да те убие. Той е бил наемният убиец, от когото си бягала.

— Дилън? Не ти вярвам! — изсмя се на този абсурд. — Къде е той? Искам да го чуя от неговата уста.

— Мъртъв е — заяви без заобикалки Джес. — Самоуби се днес следобед. Учудвам се, че не си чула това, след като си се крила наоколо.

Шийла вдигна рамене.

— Пропуснала съм го. Може би е станало точно тогава, когато разговарях с двама от щатската полиция. Бяха много мили и дори ме предупредиха да внимавам, тъй като насам се бил развихрил някакъв убиец. Даже предложиха да ме придружат до къщата. Симпатични момчета, но по-тъпи от кравешко лайно.

— Каква си зла — обади се Шелби.

— Хмм, да, и аз съм на такова мнение, но предпочитам да мисля за себе си като за боец, който винаги оцелява — плъзна ръка под възглавницата на фотьойла и измъкна оттам малък пистолет. — Което ми напомня, че трябва да се захващам на работа.

Младият мъж усети как цялото тяло на Шелби се напрегна и я стисна още по-силно за ръката, сякаш искаше да ѝ каже да се успокои и да му се довери.

— Е, виждам, че си запазила нещо, което съм ти подарил — рече той, имайки предвид оръжието.

— Всъщност — не — отвърна с хладна усмивка съпругата му. — Открих го горе, в спалнята си, докато се преобличах. Стоеше си там, под бельото, където го бях оставила. Много разумно си направила, че не си разместила вещите ми — обърна се към сестра си тя.

— Влизала си вътре, докато спях?

— Надвесих се отгоре ти, скъпа, като съжалявах, че нямам в себе си нож, за да ти прережа красивото гърленце.

Шелби хлъцна. Младият мъж се възползва от тази възможност, за да я прегърне и да прошепне в ухото ѝ:

— Започвай да пициш.

Без да задава въпроси, тя изпълни заръката, което не беше трудно, тъй като наистина бе прищпорена от влудяващ страх.

Шийла скочи на крака, разкрачи се и хванала пистолета с две ръце, по ирония на съдбата точно така, както я бе научил Джес, се прицели право в главата на сестра си.

Джес блъсна Шелби на пода, търкулна се след нея и я прикри с тялото си. Входната врата се отвори с трясък. Миг преди това обаче отгоре ѝ се хвърли като стрела някаква черна топка и я блъсна назад към стената. Главата ѝ се удари с ужасяващ трясък в перваза на прозореца и тя не помръдна повече. Нито пък Торн. Дори когато

агентите от ФБР опитаха да го издърпат. Накара ги да отстъпят с ниско, заплашително ръмжене.

Подчини се едва тогава, когато го повика Шелби. В крайна сметка именно нейните викове го бяха накарали да се хвърли в нейна защита. Няколко минути по-късно, все така коленичила напред дневната, тя продължаваше да прегръща врата на гигантското куче, а сълзите ѝ падаха в гъстата му, подобна на вълна козина.

Джес бе клекнал до нея.

— Само за днес вече съм му задължен два пъти. Той доказва, че е истински герой.

Шелби успя да се засмее слабо, но звукът напомняше по-скоро ридание.

— Може би просто е нямало кой да я научи — промълви тя, отпавила поглед към мястото, където лежеше тялото на сестра ѝ, покрито с нещо като зелен брезент.

Бе разбрала, че е мъртва в мига, в който бе чула издумкването на главата ѝ и бе видяла как сините ѝ очи се превръщат в парченца стъкло.

— На какво, скъпа? — попита тихо младият мъж, като я придърпа към себе си и я принуди да отклони поглед от останките на своята близначка.

— За приказките и героите.

Прегърна своите двама герои и се усмихна.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Шелби и Джес седяха на дивана в кабинета.

— Може да отговори на някои въпроси — рече той и ѝ подаде видеокасетата, оставена им от Уорън Андерсън.

Записът беше около шест минути, след което екранът побеля. Шест минути, в които бяха обяснени животът и смъртта на биологичните ѝ родители, както и решението, оказало толкова голямо влияние върху живота на толкова много хора.

Младият мъж посегна към дистанционното, за да изключи видеото, но тя го спря, пое го от ръката му и натисна бутона за връщането на лентата.

— Искам да видя още веднъж края — обясни тя.

Телефонът иззвъня и Джес стана, за да вдигне слушалката.

— Джоуи е — обяви той. — Ще изнеса телефона, за да можеш да си гледаш спокойно.

— Предай му много поздрави и кажи, че Либи и бебето присъстват непрестанно в молитвите ми — рече Шелби.

Пусна видеото веднага, щом остана сама.

Бабата, която не беше виждала никога, се появи отново на екрана. Изкривените пръсти поднасяха нервно цигара до тънките ѝ съсухрени устни, забулвани на всеки няколко секунди от облаци дим. Шелби обаче се бе вторачила в очите ѝ и съсредоточила в гласа, който ѝ се струваше безчувствен и студен като парченца лед.

— ... не бях длъжна да ги вземам. Но половината кръв, която течеше във вените им, беше на моята дъщеря. Тя бе предизвикала гнева ми, като избяга с онзи негодник, баща им, но аз реших, че е решила да изкупи грешката си като ми даде втори шанс. Така, може да се каже, се направих на Соломон. Само че вместо меч използвах една детска броилка „ала-бала-ни-ца“ и разсякох бебето. Осинових малката Шийла, така че в акта за раждане да не фигурира другата. Другата...

Младата жена изключи видеото, остави дистанционното и стана от дивана. Приблужи се до прозореца и се загледа към земята, която бе обикнала за толкова кратък период от време. Торн застана до нея.

Джес я последва и я прегърна през кръста.

— Виждаш ли, не си си изгубила сянката — рече той.

Тя се усмихна и облегна глава назад върху гърдите му.

— Искан ми се да се поотпусне. Знам, че раните, които е получил при падането в реката, все още го измъчват.

— И това ще стане с времето. Той обаче първо трябва да разбере, че всички лоши са напуснали сцената.

— Аз също. Може да бъде нужно доста време.

— Е, поне с това разполагаме — дръпна я от прозореца. — Да вървим.

Спряха във вестибюла, за да вземат багажа. Бяха го приготвили предишната вечер, след като се върнаха от семейното гробище, където бяха положили четирима членове от семейството, в това число и сестрата, която бе познавала само като враг.

Напуснаха „Южна звезда“, може би завинаги, може би само докато сринаха къщата по указание на Джес и раните в душите им зараснаха.

— Как се чувстваш? Във връзка с напускането на дома ти искам да кажа?

— Докато имам теб, съм добре.

Младата жена се усмихна и се извърна, като срещна отражението си в огледалото. Спомни си стихчето от любимата на толкова поколения деца приказка: „Огледалце, огледалце, от стената, кажи кой е най-хубав на Земята?“ И, също като в приказката, злата вещица беше мъртва и въпросът вече нямаше нужда от отговор.

Шелби потрепери.

— Какво има? — попита я Джес.

Тя се поколеба. Не, нямаше да се откаже от вярата си в най-важните уроци, научени от приказките.

— Нищо — отвърна искрено тя. — Просто си мислех за „и живели дълго щастливо“.

Младият мъж се усмихна и изви врат, за да я целуне по устните.

— Е, в такъв случай, скъпа, по-добре да вървим, тъй като вече сме осъществили щастливата част, но не и „дългия живот заедно“, докато не направим почтена жена от теб.

Тя се засмя и се огледа несъзнателно за Торн. Той стоеше само на сантиметри от нея.

— Като се оженим, ще разрешим още един проблем.

Джес повдигна въпросително вежди, докато държеше вратата отворена с рамо, за да ѝ направи път да мине.

— Моето име, глупчо. Вече не съм сигурна коя съм. Чувствам се едновременно и Шелби, и Лейси. След като станем законни съпруг и съпруга ще можеш да решиш този проблем просто като ме наричаш мисис Прайд.

— Хей, та аз мога да разреша още по-бързо проблема. Просто ще продължа да те наричам „скъпа“.

— О, това определено ще свърши работа.

Издание:

Дона Джулиан. Огледалце, огледалце

ИК „Бард“, София, 1998

Американска. Първо издание

Редактор: Лилия Атанасова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.